YARATILIŞ ATLASI

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Ağustos 2006 / İkinci Baskı: Eylül 2006/ Üçüncü Baskı: Ekim 2006
Dördüncü Baskı: Kasım 2006 / Beşinci Baskı: Aralık 2006 / Altıncı Baskı: Nisan 2007

Nisan, 2007 _ C1 10.Baskı

**ARAŞTIRMA
YAYINCILIK**

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Entegre Matbaacılık
Sanayi Cad. No: 17 Yenibosna - İstanbul
Tel: (0 212) 451 70 70
www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

Okuyucuya

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir kısım ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Yazar ve Eserleri Hakkında

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi

üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

GİRİŞ

Bundan 150 yıl kadar önce, İngiliz doğa gezgini Charles Darwin seyahatlerinde edindiği bazı gözlemlerden yola çıkarak, daha sonra hiçbir bilimsel bulguyla desteklenemeyecek olan bir teori ortaya attı: Evrim teorisi. Bu teori özünde, Darwin'in hayalinde kurguladığı birtakım senaryo, varsayım ve tahminlerden ibaretti.

Evrim senaryosuna göre, cansız maddeler sözde tesadüfler sonucunda biraraya gelerek ilk canlı hücreyi oluşturmuşlardı. Bu, kuşkusuz hiçbir bilimsel delil ve bulgu ile ispatlanamamış son derece çarpık bir iddiaydı. Yine bu masala göre, bu tek hücreli canlı zaman içinde yine tesadüfen değişerek yavaş yavaş başka canlı türlerine dönüşmüş, yani sözde evrimleşmişti. Evrim yanılgısına göre, bakterilerden insanlara kadar dünyadaki tüm canlı türleri bu hayali süreç sonucunda ortaya çıkmıştı.

Elbette, Darwin'in bu iddiaları hiçbir bilimsel kanıta ya da bulguya dayanmıyordu. Ancak, dönemin bilim anlayışı ve teknolojik imkanları çok ilkel düzeyde olduğu için, Darwin'in iddialarının ne derece saçma ve gerçek dışı olduğu henüz tam anlamıyla gün ışığına çıkmamıştı. Böyle bir ortamda Darwin'in senaryoları bazı çevreler tarafından genel bir kabul gördü. Darwin'in evrim teorisinin çıkış noktası materyalizmdi. Dolayısıyla, teorinin materyalistler tarafından kabullenilmesi uzun sürmedi. Materyalist çevreler, Yaratılış gerçeğini reddettikleri için evrim teorisini gözü kapalı bir biçimde sahiplendiler, hatta evrimi kendi dünya görüşlerinin sözde bilimsel temeli ilan ettiler.

Pek çok araştırma ve inceleme yaparak, laboratuvarlarda suni ortamlar meydana getirerek evrim teorisini destekleyebilecek bulgular ortaya koymaya çalıştılar. Ancak yaptıkları her araştırma, elde ettikleri her bulgu evrimi destekleyen değil, reddeden bir kanıt olarak karşılarına çıktı. 20. yüzyılın başlarından itibaren hızla gelişen modern bilim ve teknoloji, bilimin evrim teorisini yalanladığını gözler önüne serdi. Mikrobiyoloji, biyomatematik, hücre biyolojisi, biyokimya, genetik, anatomi, fizyoloji, antropoloji ve paleontoloji gibi bilimin konuyla ilgili tüm dalları, evrim teorisini çürüten sayısız delil ortaya koydu.

Evrim teorisinin iddialarını yerle bir eden belki de en büyük gerçek ise fosil kayıtlarıdır. Çünkü fosil kayıtları, dünya üzerindeki canlı türlerinin en küçük bir değişim dahi geçirmediklerini ve birbirlerine dönüşmediklerini bize gösteren somut kanıtlardır. Fosil kayıtlarına baktığımızda, canlıların bugün nasıllarsa yüz milyonlarca yıl önce de aynı olduklarını, yani hiçbir evrim geçirmediklerini görürüz. En eski çağlarda bile canlılar bugünkü benzerleriyle aynı mükemmel ve üstün özelliklere sahip olarak, kompleks yapılarıyla bir anda yeryüzünde belirmişlerdir.

Bu durum ise şu kesin gerçeği göstermektedir: Canlılar, evrim teorisinin hayali süreçleriyle oluşmamışlardır, yeryüzünde yaşayan gelmiş geçmiş tüm canlılar Allah

tarafından yaratılmışlardır. Yaratılış gerçeği, canlıların geçmişten kalan kusursuz izleri ile bir kez daha sergilenmektedir.

Bu kitapta, bir yandan fosilin ne olduğu, nasıl oluştuğu, nerelerden ve ne şekilde çıkarıldığı gibi bilgiler elde edecek, diğer yandan "Biz evrim geçirmedik, yaratıldık" diyen milyonlarca yıllık fosillerin bazı örneklerini yakından tanıyacaksınız. Bu kitapta yer alan fosiller, Yaratılış gerçeğini ispatlayan yüz milyonlarca fosilin sadece birkaç örneğidir. Ve sadece bu birkaç örnek bile, evrim teorisinin bilim tarihinin en büyük sahtekarlığı ve aldatmacası olduğunu ispatlamaktadır.

FOSİL NEDİR?

En genel anlamıyla fosil, uzun zaman önce yaşamış canlıların yapılarının, doğal koşullar altında korunarak günümüze kadar ulaşan izidir. Fosiller, kimi zaman organizmanın bir parçasının kimi zaman da canlının hayattayken bıraktığı izlerin (bunlara iz fosil denir) günümüze kadar gelmesidir. Ölen hayvan ve bitkilerin, çürümeden korunarak, yer kabuğunun bir parçası haline gelmesiyle fosil oluşur. Fosilleşmenin meydana gelebilmesi için, hayvanın veya bitkinin -üzerini çoğunlukla bir çamur katmanının örtmesiyle- ani ve hızlı bir şekilde gömülmesi gerekir. Bu gömülmeyi genellikle kimyasal bir süreç takip eder. Bu süreçte yaşanan mineral değişimleriyle de koruma sağlanmış olur.

Fosiller, canlılık tarihinin en önemli delilleridir. Dünyanın çeşitli bölgelerinde elde edilmiş yüz milyonlarca fosil bulunmaktadır. Fosillerin sağladığı temel bilgi, canlılığın tarihi ve yapısı hakkındadır. Milyonlarca fosil, canlılığın aniden, kompleks yapısıyla, eksiksiz olarak ortaya çıktığını ve milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramadığını göstermektedir. Bu da canlılığın yoktan var edildiğinin yani yaratıldığının önemli bir delilidir. Canlıların aşama aşama oluştuğunu, yani evrim geçirdiğini gösteren ise tek bir fosil dahi yoktur. Evrimcilerin ara fosil olduğunu iddia ettikleri fosil örnekleri yalnızca birkaç tanedir ve bunların geçersizliği de bilimsel olarak ispatlanmış durumdadır. Aynı zamanda yine Darwinistlerin ara fosil olarak dünyaya tanıttıkları bazı örneklerin sahte çıkması da, bu konuda sahtekarlık yapacak kadar çaresiz olduklarını gözler önüne sermektedir. 150 yılı aşkın süredir, dünyanın dört bir yanında yapılan kazılarda elde edilen fosil kayıtları, balıkların hep balık, böceklerin hep böcek, kuşların hep kuş, sürüngenlerin hep sürüngen olduğunu ispatlamıştır. Canlı türleri arasında bir geçiş olduğunu -yani balıkların sürüngenlere, sürüngenlerin kuşlara dönüştüğü gibi- gösteren tek bir tane bile fosil görülmemiştir. Kısaca, fosil kayıtları, evrim teorisinin temel iddiası olan, türlerin uzun süreçler içinde değişimlere uğrayarak birbirinden türediği iddiasını kesin olarak çürütmüştür.

Fosiller canlılık hakkında verdikleri bilginin yanı sıra, kıta tabakalarının hareketlerinin yeryüzü yüzeyini nasıl değiştirdiği, Dünya tarihinde yaşanan iklimsel

değişikliklerin neler olduğu gibi yeryüzünün geçmişiyle ilgili de önemli bilgiler sunarlar.

Fosiller, antik Yunan döneminden beri araştırmacıların ilgisini çekmiş, ancak 17. yüzyıl ortalarından itibaren fosillerin incelenmesi bir bilim dalı olarak gelişmeye başlamıştır. Araştırmacı Robert Hooke'un eserlerini (Micrographia (Mikrografi), 1665; Discourse of Earthquakes (Deprem Konuşmaları), 1668), Niels Stensen'in (Nicolai Steno ismiyle bilinir) çalışmaları takip etmiştir. Hooke ve Steno'nun fosiller üzerinde çalışma yaptıkları dönemlerde, düşünürlerin büyük bir kısmı fosillerin gerçekten yaşamış canlıların izleri olduğuna inanmıyorlar, doğanın bir şekilde canlıları taklit ettiğini iddia ediyorlardı. Fosillerin gerçek canlıların izi olup olmadığı yönündeki tartışmanın temelinde, fosillerin bulunduğu yerlerin dönemin jeolojik bilgileriyle açıklanamaması vardı. Fosiller genelde dağlık bölgelerde bulunuyor, ancak örneğin bir balığın nasıl olup da su seviyesinden bu kadar yüksek bir mekanda fosilleşmiş olabileceği teknik olarak açıklanamıyordu. Steno, tıpkı geçmişte Leonardo Da Vinci'nin öne sürdüğü gibi, tarih boyunca su seviyesinde geri çekilmeler olduğunu iddia ediyordu. Hooke ise, dağların okyanus tabanlarındaki depremler ve iç ısınma nedeniyle oluştuğunu söylüyordu.

Hooke ve Steno'nun, fosillerin geçmişte yaşamış canlıların izleri olduğunu ortaya koyan açıklamalarının ardından, 18. ve 19. yüzyılda jeolojinin de gelişmesiyle, fosil toplama ve araştırma sistemli bir bilim dalına dönüşmeye başladı. Fosillerin sınıflandırılması ve yorumlanmasında, Steno'nun belirlediği prensipler izlendi. Özellikle 18. yüzyıl itibariyle madenciliğin gelişmesi ve demiryolları inşaatlarının artması, yer altının daha çok ve daha detaylı incelenmesine imkan tanıdı.

Modern jeoloji, yeryüzü yüzeyinin "tabaka" adı verilen katmanlardan oluştuğunu, bu tabakaların, kıtaları ve okyanus tabanını taşıyarak Dünya üzerinde hareket ettiğini, tabakalar hareket ettikçe Dünya coğrafyasında değişiklikler olduğunu, dağların da büyük tabakaların hareketleri ve çarpışmaları sonucunda meydana geldiğini ortaya koydu. Dünya coğrafyasında uzun zaman dilimleri içinde meydana gelen değişimler, şimdi dağlık olan bazı bölgelerin bir zamanlar sularla kaplı olduğunu da gösteriyordu.

Böylece kaya katmanlarında bulunan fosillerin, yeryüzünün farklı dönemleri hakkında bilgi edinmenin önemli yollarından biri olduğu ortaya çıktı. Jeolojik bilgiler, öldükten sonra çökeltiler içinde korunan canlı izlerinin yani fosillerin, çok uzun dönemler içinde, kayaların oluşumu sırasında yeryüzünün kabuğuna doğru yükseldiklerini gösteriyordu. Fosillerin bulunduğu kayaların bazıları, yüz milyonlarca yıl öncesine aitti.

Yapılan araştırmalarda, belli fosil türlerinin yalnızca belli katmanlarda ve belli kaya tiplerinde bulunduğu gözlemlendi. Üst üste gelen kaya katmanlarının her birinde kendisine has, o katmanın bir tür imzası olarak nitelenebilecek fosil grupları olduğu görüldü. Bu "imza fosiller", hem zaman dilimlerine göre hem de mekana göre

farklılık gösterebiliyordu. Örneğin, aynı döneme ait bir fosil yatağında, biri eski bir göl yatağı diğeri de mercan kayalığı olan iki farklı çevre koşulu ve tortuyla karşılaşılabiliyordu. Ya da bunun tam tersine, birbirinden kilometrelerce uzakta iki farklı kayalıkta, aynı fosil "imzasıyla" karşılaşmak mümkündü. Bu izlerin sağladığı bilgilerle, günümüzde halen kullanılmakta olan jeolojik zaman çizelgesi tespit edildi.

Fosillerin Oluşumu

Bir canlının, ölümünün ardından, kemikleri, dişleri, kabuğu, tırnakları gibi sert parçalarının olduğu gibi korunmasıyla ya da bunlardan geriye iz kalmasıyla fosiller meydana gelir. Genel olarak fosil, canlının söz konusu bu parçalarının taşlaşmış hali olarak bilinir. Ancak fosil, sadece taşlaşmayla meydana gelmez. Buz kütlesi içinde donmuş mamutlar, reçine içine hapsolmuş böcek ve küçük sürüngen türleri gibi, canlının yapısı hiç bozulmadan günümüze kadar ulaşan fosiller de vardır.

Bir canlının ölmesiyle birlikte, bedeni meydana getiren yumuşak dokular, bakterilerin ve çevre koşullarının etkisiyle çürümeye başlar. (Çok nadiren, çürümenin gerçekleşmediği durumlar da olabilir.) Organizmanın daha dayanıklı parçaları (bunlar, kemikler, dişler ve kabuk gibi mineral içeren kısımlardır), bazı fiziksel ve kimyasal süreçlerden geçecek kadar uzun süre varlıklarını devam ettirirler. Ve bu süreçler, fosilleşmenin oluşmasını sağlar. Dolayısıyla, fosilleşen kısımlar çoğunlukla, omurgalıların kemikleri ve dişleri, brakiyopodların (kolsu-ayaklılar) ve yumuşakçaların kabukları, bazı kabukluların ve trilobitlerin dış iskeletleri, mercanımsıların ve süngerlerin genel yapıları ve bitkilerin ağaçsı kısımlarıdır.

Canlının bulunduğu ortamın ve çevre koşullarının fosilin oluşumunda çok büyük etkisi vardır. Canlının içinde bulunduğu ortama göre fosilleşme olup olmayacağı tahmin edilebilir. Örneğin, su altındaki ortamlar kara ortamlarına göre fosilleşmenin olması için daha avantajlı ortamlardır.

En yaygın fosilleşme süreci, permineralizasyon ya da mineralleşme olarak adlandırılan süreçtir. Bu süreçte organizmanın yerini, cesedin içine gömüldüğü çökeltide bulunan sudaki mineraller alır. Permineralizasyon sürecinde şu aşamalar yaşanır:

Öncelikle, ölen hayvanın bedeninin aniden toprak, çamur ya da kumun altında kalarak havayla temasının kesilmesi gereklidir. Bunu takip eden aylar boyunca ise hayvanın gömüldüğü yerin üzerini yeni toprak tabakaları örter. Bu tabakalar, hayvanın bedenini dış etkenlerden ve fiziksel aşınmalardan koruyan özel bir kalkan görevi görür. Gitgide daha çok tabaka üst üste oluşur ve birkaç yüzyıl içinde canlının bedeni yer yüzeyinin ya da deniz tabanının birkaç metre altında kalır. Zaman içerisinde hayvanın kemik, kabuk, pul, kıkırdak gibi dokuları yavaş yavaş kimyasal bozunmaya uğramaya başlar. Bozunmaya uğrayan dokuların içine yer altındaki sular sızmaya başlar ve bu suların içerdikleri mineraller zamanla dokulardaki kimyasalların yerini alır. Dokulardaki kimyasalların yerine yerleşen bu mineraller aşınmaya ve

bozunmaya karşı çok daha dayanıklı olan kalsit, pirit, silis, demir gibi, kayaların yapı taşları olan minerallerdir. Böylece milyonlarca yıl içerisinde bu mineraller canlının bedenindeki dokuların yerini alarak onun adeta taştan bir kopyasını çıkarırlar. Sonuçta fosil, orijinal canlıyla birebir aynı biçime sahiptir, fakat ham maddesi kayadır.

Permineralizasyon yoluyla fosilleşmede farklı durumlarla karşılaşılabilir:

1. Eğer iskelet çökeltiyle tamamen dolmuşsa ve daha sonra bozunma gerçekleşmişse, iç kalıp fosilleşir.
2. Orijinal iskelet tamamen farklı bir mineralle yer değiştirmişse, kabuğun tam kopyası oluşur.
3. Eğer basınç nedeniyle iskeletin çökelti üzerinde tam kalıbı çıkmışsa, iskeletin dış yüzeyinin izi elde edilir.

Bitki fosillerinde ise, bakterilerin neden olduğu karbonlaşma söz konusudur. Karbonlaşmada, oksijen ve nitrojen yerini karbon ve hidrojene bırakır. Karbonlaşma bakterilerin, basınç ve ısı değişiklikleri ya da çeşitli kimyasal süreçler gibi nedenlerle, dokuların moleküllerini parçalayarak, geriye sadece karbon lifleri kalacak şekilde, protein ve selülöz yapısında kimyasal değişime neden olmalarıyla gerçekleşir. Karbondioksit, metan, hidrojen sülfat ve su buharı gibi diğer organik materyaller yok olur. Bu süreç sayesinde, Karbonifer dönemde (354 - 290 milyon yıl) var olan bataklıklardan oluşan ormanlarda doğal kömür yatakları meydana gelmiştir.

Fosiller kimi zaman da, kalsiyum açısından zengin sulara gömülmüş organizmaların, traverten gibi minerallertarafından kaplanmasıyla oluşur. Organizma çürürken, mineral yataklarının üzerinde izi kalır.

Canlının yumuşak kısımlarının, saçları, tüyleri ya da derisi de dahil olmak üzere tam olarak fosilleşmesi ise, oldukça ender rastlanan bir durumdur. Prekambriyen dönemine (4.6 milyar - 543 milyon yıl) ait yumuşak dokulu canlıların kalıntıları çok iyi şekilde korunmuş durumdadır. Kambriyen döneminden (542-488 milyon yıl) günümüze kadar pek çok canlı, sert doku kalıntılarının yanı sıra, iç yapılarının incelenmesine olanak veren yumuşak doku kalıntılarına da sahiptir. Amber ve fosil kalıntılarının içinde korunmuş olan yaklaşık 150 milyon yıl öncesine ait hayvan kılları ve çeşitli tüyler de fosil kalıntılarının detaylı araştırılmasına olanak veren örneklerdendir. Sibirya buzullarına sıkışan mamutlar, ya da Baltık ormanlarında reçine içine hapsolarak fosilleşen böcekler ve sürüngenler de yumuşak yapılarıyla fosilleşmişlerdir.

Fosillerin büyüklükleri de çok çeşitlilik gösterir. Mikroorganizmaların fosillerinden, toplu yaşayan hayvan gruplarının dev fosillerine kadar çok farklı fosil elde edilmiştir. Dev fosillerin en şaşırtıcı örneklerinden birisi İtalya'da, büyük bir tepe şeklindeki sünger resifidir. Yeryüzünün bilinen en büyük "canlı yükseltisi" olan bu resif, 145 milyon yıllık kalkerli süngerlerden oluşmaktadır. Antik Tethys Denizi'nin dibinde gelişen bu sünger resifi, tektonik tabakaların hareketi sonucunda

yükselmiştir. Üzerinde, Tiras dönemine ait sünger resiflerinde yaşayan canlılarının örneklerini de barındırmaktadır. Kambriyen dönemine ait binlerce canlının fosillerini barındıran Kanada'daki Burgess Shale ve Çin'deki Chengjiang fosil yatakları büyük fosil alanlarının başlıcalarındandır. Dominik Cumhuriyetinde ve Baltık denizinin batı sahillerinde bulunan amber yatakları önemli fosil kaynaklarıdır. Amerika'nın Wyoming eyaletinde bulunan Green River fosil yatakları, Orta Amerika'da bulunan White River fosil yatakları, Almanya'daki Eichstatt ve Lübnan'da bulunan Hajoula fosil yatakları, bunlara verilebilecek örneklerden bazılarıdır.

Fosiller Kaç Ayrı Grupta İncelenir?

Tıpkı canlılar alemi gibi, fosiller de "alem" olarak adlandırılan gruplar altında incelenir. 19. yüzyılda fosiller, bitkiler ve hayvanlar olmak üzere iki temel grup altında toplanıyorlardı. Daha sonra yapılan araştırmalar ve elde edilen fosiller, mantarlar ve bakteriler gibi canlıların da dahil olacağı ana gruplar oluşturulmasını gerekli kıldı. 1963'de geliştirilen fosil gruplandırmasına göre, fosiller beş aleme ayrılarak incelenmeye başlandı:

1. Animalya- Hayvanlar alemi fosilleri - Bilinen en eski örnekler 600 milyon yıllıktır.
2. Plantae- Bitkiler alemi fosilleri - Bilinen en eski örnekler 500 milyon yıllıktır.
3. Moneralar - Çekirdeksiz bakteri hücreleri fosilleri - Bilinen en eski örnekler, 3.9 milyar yıllıktır.
4. Protoktista - Tek hücreli organizmaların fosilleri - Bilinen en eski örnekler 1.7 milyar yıllıktır.
5. Mantarlar - Çok hücreli organizmaların fosilleri - Bilinen en eski örnekler 550 milyon yıllıktır.

Jeolojik Devirler ve Fosil Bilim

18. yüzyıl sonları ve 19. yüzyıl başlarında, demiryolları ve tünel inşaatları sırasında, yeryüzü kabuğuyla ilgili temel bilgiler edinilmeye başlandı. Örneğin, tünel inşaatı yapan İngiliz William Smith, inşaatlar sırasında Somerset'te yer altından çıkan Jura dönemine (206 - 144 milyon yıl) ait kayaların benzerlerinin Kuzey Denizi kıyılarında da olduğunu gördü. Ülkenin bir ucundan diğerine topladığı kaya ve fosil örnekleriyle, İngiltere'nin ilk jeolojik yüzey haritasını oluşturdu. Dahası, elindeki kaya örneklerine dayanarak bazı bölgelerde jeolojik yer altı haritaları da çizdi. Bu haritaların, modern jeoloji biliminin ilerlemesinde ve yeryüzünün jeoloji zaman çizelgesinin belirlenmesinde çok büyük katkıları oldu. Haritalarda yer alan bilgiler sayesinde, kayalık zemin bitki örtüsüyle kaplı olsa dahi, yüzeyin hemen altındaki katmanın ne olduğu, neler içerdiği (demir cevheri, kömür vs) biliniyordu.

Tüm bu bilgilerin edinilmesinde fosiller hayati bir rol oynamıştı. Bugün halen kullanılmakta olan Prekambriyen (Kambriyen öncesi) devirden Kuartaneter dönemine kadar olan jeolojik zaman çizelgesi, fosil yataklarının ve kaya yapılarının işaret ettiği bilgiler kullanılarak hazırlanmıştır. Kayalar üzerinde yapılan incelemeler sayesinde, yeryüzünün hangi dönemlerde hangi aşamalardan geçtiği tespit edilmiş, kayalardaki fosiller sayesinde de farklı dönemlerde yaşayan canlılar hakkında bilgi edinilmiştir. Bu iki bilgi birleştirilerek, bir çizelge meydana getirilmiştir. Bu çizelgeye göre, yeryüzü tarihi, devirlere, devirler zamanlara, zamanlar da dönemlere ayrılarak incelenir.

1. Prekambriyen (Kambriyen öncesi) Devir (4.6 milyar - 543 milyon yıl)

Prekambriyen (Kambriyen öncesi) dönem, yeryüzü tarihinin en eski ve en uzun devri olarak kabul edilir. Bu uzun devir de, kendi içinde dönemlere ayrılarak incelenir. 4.6-3.8 milyar yıl arası, Hadeyan dönemi olarak adlandırılır. Bu, yeryüzü kabuğunun henüz oluştuğu bir dönemdir. Arkeyan dönemi, 3.8-2.5 milyar yıl arasıdır. Daha sonra Proterozoik dönem adı verilen, 2.5 milyar - 543 miyon yıl arası yaşanan dönem gelmektedir. Fosil kayıtlarında bu dönemlere ait tek hücreli ve çok hücreli mikroorganizmaların çeşitli izleri bulunmaktadır.

2. Fanerozoik Devir (543 milyon yıl - Günümüz)

Fanerozoik, kelime anlamıyla "görünür ya da bilinen yaşam" demektir. Fanerozoik devir, üç zaman dilimine ayrılarak incelenir: Paleozoik zaman, Mezozoik zaman, Senozoik zaman.

2 A. PALEOZOİK ZAMAN (543 - 251 milyon yıl)

Yaklaşık üç yüz milyon yıl süren Paleozoik, Fanerozoik devirin ilk ve en uzun zamanıdır. Paleozoik boyunca iklim genel olarak nemli ve ılımandı. Zaman zaman ise buzul çağları yaşanmıştı.

Paleozoik Zaman, Kambriyen dönemi, Ordovisyen dönem, Silüriyen dönem, Devoniyen dönem, Karbonifer dönem ve Permiyen dönem olmak üzere 5 ayrı döneme ayrılarak incelenir:

Kambriyen Dönemi (543 - 490 milyon yıl)

Kambriyen dönemi, günümüzde yaşamakta olan temel canlı gruplarının (filum) tümünün, hatta soyu tükenmiş çok daha fazlasının birdenbire ortaya çıktığı jeolojik dönemin adıdır. (Filum, canlıların sınıflandırmasında, alemden sonra gelen en büyük kategoridir. Filumlar, canlıların organlarının ve dokularının sayıları ve çeşitliliği,

beden simetrisi ve diğer iç organizasyona göre belirlenir. Günümüzde 35 olarak belirlenmiş olan filum sayısı, Kambriyen döneminde yaklaşık 50 kadardır.) Bu ortaya çıkış öylesine ani ve geniş çaplı olmuştur ki, bilim adamları buna "Kambriyen patlaması" adını vermişlerdir. Evrimci paleontolog Stephen Jay Gould bu olayı "yaşamın tarihindeki en dikkate değer ve şaşırtıcı olay" olarak nitelerken, evrimci zoolog Thomas S. Ray, "çok hücrelilerin kökeni konusunun yaşamın başlangıcı kadar olağanüstü bir olay" olduğunu yazmıştır.

Paleontoloji biliminin Kambriyen patlamasıyla ilgili olarak ortaya koyduğu bilgilere bakıldığında, bu bilgilerin açıkça Yaratılışı kanıtlamakta, evrim teorisini çökertmekte olduğu görülmektedir. Çünkü Kambriyen'den önceki dönem, ağırlıklı olarak tek hücreli canlıların yaşadığı, nadir olarak da belirgin özellikleri olmayan, göz ve ayak gibi kompleks yapılardan yoksun çok hücreli canlıların hüküm sürdüğü bir dönemdir. Dolayısıyla, Kambriyen canlılarına hayali evrimsel geçişi gösteren tek bir delil bulunmamakta, bu canlıların atası olduğu iddia edilebilecek tek bir fosil öne sürülememektedir. Tek hücrelilerin yaşadığı bu ıssız ortamda, birdenbire, son derece kompleks özellikleri ile hayranlık uyandırıcı bir canlı çeşitliliği meydana gelmiştir. Bu patlamayla; kendi aralarında birbirlerinden çok belirgin farklılıklarla ayrılan canlılar ortaya çıkmıştır. Bu durum, Kambriyen öncesinde yaşamış canlılar ve Kambriyen'de yaşamış canlılar arasında, hem soy bağı hem de komplekslik açısından çok derin boşluklar ortaya çıkarmıştır. Bu boşluklar öylesine dikkat çekicidir ki, canlı grupları arasında süreklilik kanıtlaması gereken evrimciler, bunlar arasında teorik düzeyde dahi akrabalık ilişkileri kurabilmiş değillerdir.

Kambriyen dönemi, canlılık tarihinin en başında birbirinden son derece farklı canlıların, oldukçakompleks yapılarla aniden ortaya çıkmış olduklarını göstermektedir, ki bu durum tam da Yaratılışın öğrettiği bir gerçektir. Canlıların sahip olduğu mükemmel yapıların kökeni Allah'ın yaratmasıdır. Bu mükemmel yapılar, tesadüflere dayalı evrim teorisinin gerektirdiği gibi eksik, yarım ve işlevsiz aşamalar sergilemeksizin, kusursuzca fosil kayıtlarında belirmişlerdir.

Ordovisyen Dönem (490 - 443 milyon yıl)

Bu dönemde çok sayıda farklı deniz omurgasızı yaşamıştır. Fosil kayıtları, Ordovisyen döneminde deniz hayvanları familyalarında çok büyük bir zenginlik olduğunu ortaya koymuştur. Bu döneme ait kara bitkileri fosilleri de bulunmaktadır. Ordovisyen'de global iklim değişiklikleri yaşanmış ve bu durum bazı türlerin soyunun tükenmesiyle neticelenmiştir. Ordovisyen dönemde yaşanan buzul çağlarının sebep olduğu bu durum, "Ordovisyen yok oluşları" olarak tanımlanır.

Ordovisyen döneminde yaşayan canlıların bazıları günümüzde halen soylarını devam ettirmektedir. Bu canlılardan biri at nalı yengeçleridir. 450 milyon yıllık at nalı yengeçi fosili, bu canlıların günümüzden yaklaşık yarım milyar yıl önce de aynı özelliklere ve kompleks donanımlara sahip olduğunu göstermektedir. Bilinen en eski

ve en eksiksiz su örümceği fosili de, Ordovisyen dönemine (425 milyon yıl) aittir ve canlıların milyonlarca yıldan beri değişmeden kaldıklarının bir diğer önemli delilidir.Bu gerçekler, Darwinistlerin senaryolarına göre canlıların evrim geçirmeleri gereken bir dönemde, evrimin hiçbir şekilde yaşanmadığının ispatıdır.

Silüriyen Dönem (443 - 417 milyon yıl)

Sıcaklıkların yeniden artmasıyla, buzulların eridiği ve bazı kıtaların sular altında kaldığı bu döneme ait bol miktarda kara bitkisi fosili bulunmaktadır. Ayrıca bu döneme ait, deniz lalesi gibi derisdikenlilerin, deniz akrepleri gibi eklembacaklıların, çenesiz balıklar ve zırhlı balıklar gibi bazı balık türlerinin ve ayrıca bazı örümcek türlerinin çeşitli fosilleri de vardır.

Devoniyen Dönem (417 - 354 milyon yıl)

Bu döneme ait sayısız balık fosili bulunmaktadır. Devoniyen döneminde de bir "kitlesel yok oluş" yaşanmış ve bazı türlerin soyu tükenmiştir. Bu kitlesel yok oluştan, mercan resifleri etkilenmiş, tabülat-stromatoporoid (resif oluşturan bir tür mercan) resifleri ise tamamen yok olmuştur.

Devoniyen dönemde yaşamış olan binlerce balık fosilinin, günümüzde yaşayan pek çok balık türünden hiçbir farkı yoktur. Bu da bir kez daha, yüz milyonlarca yıldır canlıların hiçbir değişime uğramadığı, aşamalı olarak evrimleşmenin söz konusu olmadığının önemli bir delilidir.

Karbonifer Dönem (354 - 290 milyon yıl)

Kömür çağı olarak da bilinen bu dönem, Aşağı Karbonifer veya Mississippiyen ve Yukarı Karbonifer veya Pensilvaniyen olmak üzere iki alt döneme ayrılır. Kıta çarpışmaları sonucu karaların yükselip alçalması ve kutup buzullarına bağlı olarak denizlerin yükselip alçalması, bu dönemde yeryüzünü ve canlı hayatını şekillendiren önemli olaylardır. Bu döneme ait, pek çok sayıda kara ve deniz canlısı fosili bulunmaktadır. Bu fosillerin en ünlülerinden biri, Coelacanth fosilidir. Uzun yıllar boyunca, Darwinistler tarafından sözde bir ara form olarak lanse edilen ve daha sonra da bu iddianın doğru olmadığı bizzat Coelacanth'ın kendisi tarafından ispatlanan bu canlı, günümüzde halen yaşamaktadır. Ve milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamış, asla "evrim" geçirmemiştir. Coelacanth, Darwinistlerin evrimi destekleyen "ara fosil" iddialarının aksine, evrimi tümüyle yalanlayan bir "yaşayan fosil" örneğidir. Evrimi yalanlayan milyonlarca yaşayan fosil örneği vardır. Ama evrimciler tarafından sayısız spekülasyona maruz kalan Coelacanth'ın bir yaşayan fosil olarak ortaya çıkması, evrimciler açısından büyük bir yıkımdır.

Permiyen Dönem (290 - 248 milyon yıl)

Paleozoik zamanın son dönemi olan Permiyen'in sonunda büyük bir kitlesel yok oluş daha yaşandı. Bu kitlesel yok oluş, Paleozoik'in de sonu oldu. Fosil kayıtları, bu büyük yok oluş sırasında, canlı türlerinin %90-95'inin soylarının tükendiğini göstermektedir. Buna rağmen, Permiyen döneminden günümüze dek varlığını devam ettiren canlılar da bulunmaktadır. 230 milyon yıllık yusufçuk, 240 milyon yıllık örümcek gibi Permiyen dönemi canlılarının fosil örnekleri, tarihin hiçbir döneminde evrim yaşanmadığının ispatlarındandır.

2 B. MEZOZOİK ZAMAN (248 - 65 milyon yıl)

Mezozoik zaman, Trias, Jura ve Kretase olmak üzere üç ayrı döneme ayrılmaktadır. Dinazorlar, Mezozoik zamanda yaşamış ve yok olmuşlardır.

Trias Dönemi (248 - 206 milyon yıl)

Trias dönemiyle birlikte yeni Mezozoik adı verilen yeni bir zaman başlamıştır. Trias döneminde yaşayan canlılara ait dünyanın dört bir yanından çok sayıda fosil elde edilmiştir. Fosil kayıtları bu dönemde hem kara hem de deniz canlıların çok geniş bir çeşitliliğe sahip olduğunu göstermektedir. Diğer tüm dönemlere ait olduğu gibi bu döneme de ait, evrimcilerin olmasını umduğu tek bir ara geçiş canlısı fosili dahi yoktur.

Jura Dönem (206 - 144 milyon yıl)

Mezozoik zamanın bu dönemi, dinazorların sayıca ve çeşit olarak yaygın olduğu bir dönemdir. Jura döneminin sonunda ammontlerin, deniz sürüngenlerinin ve midye ve istiridye türlerinin bazılarının soyu tükenmiştir.

Jura döneminden beri değişmeden, yani hiçbir şekilde evrim geçirmeden varlıklarını devam ettiren ise pek çok canlı vardır. Fosil kayıtları bu canlıların örnekleriyle doludur. Örneğin bilinen en eski timsah fosillerinden biri yaklaşık 200 milyon yıllıktır. Tuatara kertenkelesinin de 200 milyon yıl öncesine ait fosil örnekleri bulunmaktadır. Karideslerin, Jura dönemine ait pek çok fosili vardır. Bu canlılar, günümüzde sahip oldukları mükemmel sistem ve kompleks yapıların aynısına milyonlarca yıl önce de sahiptirler.

Kretase Dönem (144 - 65 milyon yıl)

Mezozoik zamanın son dönemi olan Kretase, dinozorların soylarının tükendiği dönem olarak bilinmektedir. Dinozorlarla birlikte pek çok kara sürüngeni ve bitki türü de yok olmuştur.

Öte yandan, bu dönemde yaşayan deniz yıldızları, yengeçler, bazı balık türleri, su akrepleri, örümcekler, yusufçuklar, deniz kaplumbağaları, timsahlar gibi pek çok hayvan türü ve çok çeşitli bitkiler günümüze kadar varlığını devam ettirmiştir. 135 milyon yıllık deniz yıldızı fosili, 140 milyon yıllık at nalı yengeci fosili, 125 milyon yıllık gingko ağacı yaprağı fosili gibi fosil örnekleri bu gerçeğin delillerinden sadece birkaçıdır. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen aynı kompleks sistemlere sahip olan bu canlılar, Darwinistlerin doğa tarihine dair iddialarını geçersiz kılmaktadır.

2 C. SENOZOİK ZAMAN (65 milyon yıl - günümüz)

Kretase döneminin sona ermesiyle birlikte günümüze kadar olan devri kapsayan Senozoik zaman başlamaktadır. Jeologlar ve paleontologlar yakın zamana kadar Senozoik dönemi, uzunlukları bakımından oldukça eşitsiz olan iki alt bölüme ayırarak incelemekteydiler: Tersiyer ve Kuaterner. Bunlardan Tersiyer 65 milyon yıl öncesinden 1.8 milyon yıl önceye kadarki bölümü kapsarken; Kuaterner'in son 1.8 milyon yıllık dönemi içine aldığı kabul edilmekteydi. Yakın zamanda Senozoik, üç döneme bölünerek incelenmeye başlandı. Yeni sisteme göre Senozoik devrin üç dönemi: Paleojen, Neojen ve Kuaternerdir.

Tıpkı diğer zamanlarda olduğu gibi, Senozoik zamana ait fosil kayıtları da çok bol miktardadır. Bu fosil örnekleri canlıların ortak bir atadan rastlantılarla türediğini ileri süren evrim teorisinin doğru olmadığını göstermektedir.

Tüm bu jeolojik dönemlere ait elde edilen fosil örneklerinin en belirgin özelliklerinden biri, canlıların jeolojik dönemler boyunca değişime uğramamalarıdır. Diğer bir deyişle, bir canlı türü, fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, bu tür

yok olana kadar veya günümüze gelene kadar on milyonlarca, hatta yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermemekte, aynı yapıyı korumaktadır. Bu, canlıların hiçbir evrime uğramadıklarının açık bir delilidir

Canlıların tarihi, evrim teorisini kesin ve açık olarak yalanlamaktadır. Birbirinden tamamen farklı canlı türlerini yoktan var eden, yeryüzünü canlılık için elverişli kılan üstün güç ve sonsuz ilim sahibi Yüce Allah'tır.

Fosillere En Çok Nerelerde Rastlanır?

Fosiller Dünya'nın hemen her köşesinde dağınık olarak bulunmaktadır. Bazı kaya tiplerinde hemen hiç fosile rastlanmazken, bazı kaya tiplerinde çok fazla fosil bulunur. Jeologlar kaya tiplerini üç genel gruba ayırmışlardır:

1. Magmatik kayaçlar
2. Tortul kayaçlar
3. Metamorfik kayaçlar

Magmatik kayaçlar, yeryüzünün derinliklerinde bulunan ya da volkanlardan dışarı çıkarı çıkan lavların ve erimiş maddelerin soğumasıyla oluşan granit veya bazalt tipi kayalardır. Tortul kayaçlar, kum, alüvyon ve diğer küçük parçacıkların veya su içinde bulunan maddelerin üst üste yığılmasıyla oluşur. Metamorfik kayaçlar ise, yeryüzünün alt tabaklarındaki yüksek ısı ve basınç nedeniyle, yapısı değişime uğrayan magmatik veya tortul kayaçlardır.

Genellikle magmatik kayaçlarda fosile pek rastlanmaz. Bulunan nadir örnekler ise, bitki veya hayvanların lavın içine hapsolmasıyla meydana gelen fosillerdir. Metamorfik kayaçları meydana getiren yüksek ısı ve basınç altında da çok az canlı fosilleşebilir, bu imkanı bulanlar da ya ciddi olarak hasar görmüş ya da deforme olmuşlardır. Fosillerin neredeyse tümü tortul kayaçlarda ya da çökeltilerde bulunur.

Tortul kayaçların hemen hepsi, ya rüzgar veya sular tarafından taşınan maddelerden ya da diğer kayaların aşınmasından meydana gelir. Kömür gibi bazı türleri de, bitki veya hayvan kalıntılarından oluşur. Küçük parçacıklardan ve tanelerden oluşanlara kırıntılı tortul kayaçlar denir. Kumtaşı ve şist, kırıntılı tortul kayaçlara örnektir. Eğer taşınan maddelerde erime olmuşsa, kimyasal çökelme veya buharlaşma nedeniyle kırıntısız tortul kayaçlar oluşur. Kireçtaşı ve dolomit, kırıntısız tortul kayaçlara örnektir. Çoğunlukla tortul kayaçlar, kırıntılı ve kırıntısız kayaçların karışımıdır. Fosiller ise çoğunlukla şistlerde, kumtaşlarında ve kalsiyum karbonattan meydana gelen kireçtaşlarında görülür.

Fosiller Nasıl Bulunur ve Çıkarılır?

Fosil aramasında kullanılan aletler, jeologların kaya türleri toplarken kullandıkları çekiç, mala, çeşitli keski araçları, pusula, fırça, süzgeç gibi basit ve sade aletlerdir.

Fosiller bazen, etraflarındaki yumuşak kaya katmanından sıyrılarak yüzeye çıkarlar. Böyle durumlarda, fosili sadece fırçayla temizlemek yeterli olur. Ancak çoğu zaman fosillerin toplanması böyle kolay olmaz. İçine gömülü oldukları kaya genellikle çok serttir ve kayadan ayrılmaları saatler sürer. Öncelikle fosil araması yapılacak alanda kayanın hangi noktadan kırılmaya başlanacağının belirlenmesi son derece önemlidir. Kaya yatağının yüzeyine göre kırılma noktaları belirlenir. Her kaya tipi farklı şekillerde parçalanır. Örneğin şistlerin kırılma noktalarının belirlenebileceği yatak yüzeyleri vardır. Tebeşir kayaların ise böyle yüzeyleri yoktur. Bu esnada fosilin zarar görmemesi için, kırılan noktalarda renk değişikliği ya da dokusal farklılıklar gibi işaretleri çok iyi takip etmek gerekir.

Fosil, kaya yatağından çıkarıldıktan sonra da çeşitli işlemlerden geçer. Öncelikle, fosilin çıkarıldığı alandan üzerinde çalışma yapılacağı laboratuvara götürülme sürecinde korumaya alınması ve güçlendirilmesi gerekir. Bunun için kullanılan yöntemlerden biri, kimyasal yapışkanlarla fosili stabilize etmektir. Büyük fosillerde ise, alçıdan kalıplar kullanılır. Fosilin taşınma sırasında risk altında olacak kısımları ıslak kağıtla sarılır ve daha sonra alçıya batırılır.

Bundan sonra fosilin tüm detaylarının tam olarak meydana çıkması için fosilin temizlenmesi gerekir. Eğer fosil kendisini çevreleyen taştan daha sertse, temizleme süreci daha kolay olur. Ancak, fosil daha yumuşak bir yapıya sahipse temizleme için kimyasal maddeler kullanılması gerekir. En sık başvurulan yöntemlerden biri ise, fosilin asitle temizlenmesidir. Böylece fosilin tüm detayları açığa çıkarılır. Bazı durumlarda, özellikle fosilin çok hassas olduğu ve kendisini çevreleyen kayalarla aynı yapıya sahip olduğu durumlarda, X ışınları ve bilgisayarlı tarama cihazları kullanılarak tespit yapılır. Böylece, fosil yerinden çıkarılmadan önce nasıl bir yapıya sahip olduğu görülebilir.

Fosillerin Canlılar Hakkında Gösterdiği Gerçek: Yaratılış

Bugüne kadar elde edilen fosil kayıtlarının iki önemli özelliği vardır ve her iki özellik de evrim teorisinin iddialarıyla çelişmektedir:

1. Durağanlık: Türler, dünya üzerinde var oldukları süre boyunca hiçbir değişim göstermezler. Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıkları andaki yapıları ne ise, kayıtlardan yok oldukları andaki yapıları da aynıdır. Morfolojik (şekilsel) değişim genellikle sınırlıdır ve belirli bir yönü yoktur.

2. Aniden ortaya çıkış: Herhangi bir bölgede, bir tür, atalarından kademeli farklılaşmalara uğrayarak aşama aşama ortaya çıkmaz; bir anda ve "tamamen şekillenmiş" olarak belirir.

Bu iki madde şu anlama gelmektedir: Herhangi bir evrim sürecinden, ara aşamadan geçmeyen canlılar yaratılmışlardır. Sahip oldukları özellikleri sonradan kazanmamışlardır, yaratıldıkları ilk günden itibaren bunlara sahiptirler.

Fosil kayıtlarının evrim teorisini yalanlandığı, Darwin'in kendisi tarafından da bilinen, ancak Darwinistler tarafından asla kabul edilmek istenmeyen bir gerçektir. Darwin, fosil kayıtlarının evrim teorisiyle açıklanmasının mümkün olmadığını Türlerin Kökeni kitabında, "Teorinin Zorlukları" başlığı altında itiraf etmiştir:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır. (Charles Darwin, The Origin of Species, 1 b., s.172)

Ara form fosillerinin yokluğu karşısında Darwin'in 140 yıl önce savunduğu "ara formlar şimdi yok, ama yeni araştırmalarla bulunabilir" argümanı ise bugün artık geçerli değildir. Günümüzdeki paleontolojik veriler, fosil kayıtlarının olağanüstü derecede zengin olduğunu göstermektedir. Dünyanın farklı bölgelerinden elde edilmiş milyarlarca fosil örneğine bakılarak, 250 bin farklı canlı türü tanımlanmıştır. Bu türler şu anda yaşamakta olan yaklaşık 1.5 milyon türe olağanüstü derecede benzerdir. Bu denli zengin bir fosil kaynağına rağmen hiçbir ara form bulunamamışken, yeni kazılarla ara formlar bulunması mümkün değildir.

Fosil kayıtları evrimcilerin delil olarak kullanabileceği tek bir "ara form" örneği dahi sunmazken, evrimin geçersizliğini gösteren milyonlarca örnek sunmaktadır. Bunların en önemlileri "yaşayan fosiller"dir. Günümüzde canlı örnekleri bulunan, fosil kayıtlarında da farklı jeolojik dönemlerde yaşadıkları görülen ve "yaşayan fosiller" olarak adlandırılan bu fosiller, "evrimsizlik" delilidirler. Yüz milyonlarca yıl önce yaşayan canlıların fosilleriyle, günümüzdeki örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Ve Darwinistler bu durum karşısında çaresizdirler.

Evrimci Niles Eldredge, evrimin çözemediği sayısız sırdan bir tanesini oluşturan yaşayan fosiller konusuyla ilgili hiçbir açıklamalarının olmadığını şöyle itiraf eder:

Yaşayan bir organizma ile onun uzak jeolojik geçmişteki fosilleşmiş ataları arasında karşılaştırabileceğimiz herhangi bir parça üzerinde neredeyse hiçbir değişiklik yok gibi görünmektedir. Yaşayan fosiller, evrimsel durağanlık fikrinin uç derecede somut örnekleridir... Yaşayan fosillerin sırrını tam anlamıyla çözemedik. (http://www.nwcreation.net/fossilsliving.html)

Niles Eldredge'in çözmeye çalıştığı "sır" aslında çok açık bir gerçektir. Yaşayan fosiller, canlıların evrim geçirmediklerinin yaratıldıklarının ispatıdır. Ancak Darwinistler ideolojik kaygılarından dolayı bu gerçeğe göz yummaya çalışmakta, 150

yıl öncesinin dogmalarını ayakta tutmak için direnmektedirler. Oysa artık gerçekler, Darwin dönemindekinden daha açık ve daha fazla saptanabilir durumdadır. Gerçekleri gören ve gerçekleri tercih eden insanların sayısı artmakta, hikayelere inanıp bunları sorgulamayan insanların sayısı oldukça azalmaktadır. Gerçekler, artık Darwin döneminde olduğu gibi gizlenebilir ve ihmal edilebilir durumda değildir. Genetik, mikrobiyoloji, paleontoloji, jeoloji ve diğer tüm bilim dalları, Darwin'in ve Darwin destekçilerinin hiç istemediği ve belki de hiç beklemedikleri bir gerçeği sürekli olarak ortaya çıkarmaktadır. Ve bu gerçek, Yaratılış Gerçeğidir.

Darwinistlerin ortaya attıkları akıl ve bilim dışı iddialar, halkı aldatmak için yaptıkları sahtekarlıklar, insanları yönlendirmek için kullandıkları propaganda yöntemleri, umutsuzca çırpınışlarının göstergesidir. Gelecek nesiller insanların bir zamanlar Darwinizm masalına nasıl inandığını hayretle sorgulayacaktır. Zira, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığı, evreni ve bütün canlıları Allah'ın yarattığı, tüm bilimsel bulguların da gösterdiği, apaçık bir gerçektir.

Eğer kesin bir bilgiyle inanıyorsanız (Allah), göklerin, yerin ve bu ikisi arasında bulunanların Rabbidir. O'ndan başka İlah yoktur; diriltir ve öldürür. Sizin de Rabbinizdir, geçmiş atalarınızın da Rabbidir. Hayır, onlar şüphe içindedirler; oynayıp-oyalanıyorlar. (Duhan Suresi, 7-9)

AMERİKA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

ABD'de Bulunan Fosil Örnekleri

Amerika Birleşik Devletleri'nde bulunan Green River fosil yatakları, Eosen dönemine (54 - 37 milyon yıl) ait en önemli kaynaklardan biridir. Bölgede bilinen ilk kazılar 1850'li Bölgede bilinen ilk kazılar 1850'li yıllarda yapılmıştır. Arkeolog Dr. John Evans 1856 yılında bölgeden topladığı balık fosillerini bilim dünyasına duyurmuş ve Green River Oluşumu bilim literatürüne geçmiştir.

Green River aslında, Colorado ırmağının bir koludur. Green River Oluşumu da bir dağ gölleri havzasıdır. Bu havza, üç ayrı eyalete dağılan bir alanı kapsar. Bu alanın bir kısmı, Utah'ın kuzey doğusunda yer alan Uinta dağlarında, bir kısmı Uinta dağlarının doğusunda yani Colorado'nun kuzey batısında, daha geniş olan bir kısmı da Wyoming'in güney batısındadır. Green River'ın kaya yapısı farklı katmanlardan oluşur. Bu katmanların içeriği, derinlere inildikçe değişiklik gösterir. Fosil dağılımı da aynı şekilde değişkendir. Green River'daki kazılarda bugüne kadar, yaklaşık 60 ayrı grup omurgalı canlı fosiline rastlanmıştır. 11 ayrı sürüngen cinsine ait fosil tespit edilmiştir. Sayısız miktarda da omurgasız canlı fosili bulunmuştur.

Ünlü fosil sahalarının bulunduğu eyaletlerden biri de Ohio'dur. Jeolojik araştırmalar, Ohio'nun bundan yaklaşık 510 milyon yıl önce, Ekvator'un güneyinde yer aldığını göstermektedir. Bu bilgilere göre, kıtaların yer değiştirmesi sırasında, Kuzey Amerika bugün bulunduğu yere doğru ilerlerken, Ohio birkaç defa sular altında kalmıştır. Bu nedenle Ohio'da, özellikle Paleozoik zamana (543 – 251 milyon yıl) ait çok sayıda fosil elde edilmektedir.

ABD'de zengin fosil yataklarına sahip olan eyaletlerden bir diğeri de Utah'dır. Utah'da bulunan fosil yataklarından, omurgasızlardan farklı deniz canlılarına, sürüngenlerden memelilere kadar çok çeşitli canlıya ait fosil elde edilmiştir. Yakın zamanda Uinta dağlarında bulunan mikroskobik fosiller, Utah'da Kambriyen dönemine ait fosil yatakları olduğunu da ortaya çıkarmıştır. yanı sıra, Indiana, Nevae Te

Dünyanın diğer bölgelerinde olduğu gibi, ABD'de bulunan tüm fosiller de tek bir gerçeği göstermektedir: Günümüzde yaşayan alabalıklarla, vatozlarla, deniz laleleriyle, yusufçuklarla, sineklerle, örümceklerle, yengeçlerle, kaplumbağalarla milyonlarca yıl önce yaşamış benzerleri arasında hiçbir fark yoktur. Canlılar aradan geçen yüz milyonlarca yılda hiçbir değişikliğe uğramamış, diğer bir deyişle evrim geçirmemişlerdir. Fosil kayıtları evrimi yalanlamakta, Yaratılış gerçeğini bir kez daha ispatlamaktadır.

Kemikli Turna Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Bugüne kadar elde edilen yüzlerce kemikli turna balığı fosili, bu canlıların milyonlarca yıldır en küçük bir değişikliğe uğramadıklarını göstermektedir. Resimde görülen 54 - 37 milyon yıllık kemikli turna balığıyla, günümüz denizlerinde yaşayanları arasında hiçbir fark yoktur. Bu farksızlık, Darwinistlerin açıklayamayacağı bir durumdur ve Yaratılış gerçeğini bir kez daha ispatlamaktadır.

Kavak Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, ABD

Resimde görülen kavak yaprağı diğer tüm bitkiler gibi kavakların da hiçbir değişime uğramadıklarını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir. Günümüzdeki kavakların aynısı olan bu fosil, evrimin canlıların ufak değişimlerle birbirlerinden türedikleri iddiasını geçersiz kılmaktadır.

Vatoz Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Wyoming, ABD

Vatoz balıkları, kıkırdak yapılı deniz canlılarındandır. Herhangi bir tehlikeyle karşı karşıya kaldıklarında, kuyruklarındaki zehirli iğneyi batırarak kendilerini savunurlar. Gözleri bedenlerinin üzerinde, ağızları ise bedenlerinin altında yer alır. Yiyeceklerini, tıpkı köpek balıklarında olduğu gibi, koku duyularını ve elektriksel alıcılarını kullanarak bulurlar. Çoğu zaman yalnızca gözleri ve kuyrukları görülecek şekilde, deniz dibinde gömülü olarak yaşarlar.

Resimdeki fosil, vatoz balıklarının evrim geçirmediğini gösteren bir delildir. 50 milyon yıl önceki vatoz balıkları, günümüzdekilerden farksızdır. Milyonlarca yıl geçmesine rağmen, vatoz balıklarının yapılarında bir değişiklik olmamıştır. Evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, bu zaman zarfında vatoz balıkları değişik aşamalardan geçmeli ve bu aşamaları gösteren pek çok fosil kaydı olmalıydı. Ancak bulunan her fosil, günümüzdeki vatoz balıklarıyla geçmişte yaşayanların aynı olduğunu göstermekte, yani evrimcilerin iddiasını çürütmektedir.

Sardalya
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54-37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, bulunan sardalya fosilleriyle günümüzde yaşayan sardalyalar arasında pek çok fark olması gerekirdi. Sardalya fosillerinde, Darwinistlerin iddia ettiği sözde evrim sürecinin izlerinin görünmesi gerekirdi. Ancak, böyle bir ize bugüne kadar rastlanmamıştır. Bundan sonra da rastlanması imkansızdır. Çünkü canlılık evrimcilerin iddia ettiği gibi kör tesadüflerin ürünü değildir. Canlıları üstün güç ve akıl sahibi Allah yaratmıştır.

Ringa Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Yaşayan fosiller, canlıların evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını göstermektedir. Türler günümüzdeki beden yapılarına, evrimcilerin öne sürdüğü gibi tesadüfi bir değişim sürecinden geçerek ulaşmamışlardır. Hepsi Yüce Allah tarafından kusursuzca var edilmişlerdir ve yeryüzündeki varlıkları boyunca hep yaratıldıkları şekilde yaşamışlardır.

Resimde görülen ringa balığı fosili de bu açık gerçeğin ispatlarından biridir. Milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişime uğramayan ringa balıkları, var oldukları ilk gün nasıllarsa bugün de öyledirler. Diğer tüm fosiller gibi, bu fosil de evrim teorisinin yalanlar üzerine kurulu olduğunu söylemektedir.

Yengeç
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Oregon, ABD

Fosil kayıtlarının en belirgin özelliklerinden biri, canlıların bu kayıtlarda gözlemlendikleri jeolojik dönemler boyunca değişime uğramamalarıdır. Diğer bir deyişle, bir canlı türü, fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, bu tür yok olana kadar veya günümüze gelene kadar on milyonlarca, hatta yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermemekte, aynı yapıyı korumaktadır. Bu, canlıların evrim geçirmediklerinin açık bir delilidir.

50 milyon yıldır, tüm özelliklerini aynen muhafaza eden, herhangi bir değişime uğramayan yengeçler de bu delillerden biridir. Günümüzde yaşayan yengeçlerle, milyonlarca yıl önce yaşayanlar aynıdır.

Levrek
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Levrekler kuzey yarım küredeki tatlısularda ve denizlerde yaşarlar. Farklı ortamlara ve su sıcaklıklarına kolay uyum sağlayabilen balıklardır.

Darwinistlerin canlıların birbirlerinden türedikleri ve aşamalı olarak geliştikleri iddiası, levrek fosilleri tarafından bir kez daha yalanlanmaktadır. Resimde görülen fosil, levreklerin milyonlarca yıldır hiç değişmediklerini, evrimcilerin iddia ettiği gibi herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini göstermektedir. 50 milyon önceki levrekler nasıl bir yapıya sahipse, günümüzdeki levrekler de aynı yapıya sahiptirler.

Sumak Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Tüm canlılar gibi bitki türleri de kompleks yapı ve sistemleriyle bütün olarak ortaya çıkmışlar, yani sahip oldukları özelliklerle birlikte yaratılmışlardır. Fosil kayıtlarında yer alan yüz binlerce bitki fosili bu durumun delilidir. Evrimcilerin gösterebileceği, yarı çam yarı söğüt, yarı yosun yarı çalı, yarı orkide yarı karanfil tek bir fosil dahi yoktur. Öte yandan, söğütlerin hep söğüt, ladinlerin hep ladin, çamların hep çam, yosunların hep yosun, kavakların hep kavak, çınarların hep çınar olduğunu gösteren yüz binlerce fosil vardır. Her biri milyonlarca yıllık olan bu fosiller evrimi yalanlamaktadır. 54 - 37 milyon yıllık sumak fosili de Darwinistlerin aldatmacalarını gün ışığına çıkaran bir başka delildir.

Percopsidae
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Resimde görülen Percopsidae fosili, bu canlıların milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettirdiklerini, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir. Eğer bir canlı, milyonlarca yıl önceki tüm özellikleriyle günümüzde kusursuz şekilde varlığını

sürdürüyorsa ve hiçbir değişim geçirmediyse, bu durum Darwin'in öngördüğü aşamalı evrim modelini tamamen ortadan kaldıran güçlü bir kanıttır. Ve yeryüzünde bunu kanıtlayacak tek bir örnek değil, milyonlarca örnek bulunmaktadır. Söz konusu Percopsidae fosili de bu kanıtlardan sadece biridir.

2 Ringa Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Ringa balıklarında, diğer tüm canlılarda olduğu gibi, milyonlarca yıldır hiçbir değişiklik olmamıştır. Bundan 55 milyon yıl önce yaşayan ringa balıklarının yapısıyla, günümüzdeki ringa balıklarının yapısı tıpatıp aynıdır. Bu durum, evrimcilerin canlıların birbirlerinden türedikleri, aşama aşama geliştikleri iddialarını yerle bir etmektedir.

Resimde yan yana fosilleşmiş iki ayrı ringa türü görülmektedir. Tüm detaylarıyla fosilleşmiş olan bu balıklar, canlıların evrim geçimediğinin, yaratıldığının delili niteliğindedir.

Trilobit
Dönem: Paleozoik zaman, Devoniyen dönemi
Yaş: 380 milyon yıl
Bölge: Ohio, ABD

Trilobitler, Kambriyen döneminde ortaya çıkan canlıların en önemlilerinden biridir. Dünyanın çeşitli bölgelerinde yaşamış, Kambriyen döneminin en fazla iz bırakan canlılarıdır. Trilobitlerin en hayranlık uyandıran özelliklerinden biri ise, çok mercekli gözleridir. Bu gözler, göze ait sayısız birim içerir. Her birim bir mercektir. Bunlar, tıpkı sineğin altıgen petek gözleri gibi, tek bir bağımsız mercek gibi görev görürler. Bunların her biri farklı bir görüntü algılar ve bu görüntü bir bütün halinde birleşir.

Yapılan araştırmalar bir trilobit gözünde üç binden fazla mercek olduğunu göstermiştir. Üç binden fazla mercek, üç binden fazla farklı görüntünün bu canlıya ulaşması anlamına gelmektedir. Bu da, 530 milyon yıl önce yaşayan bir canlının, göz ve beyin yapısının ne kadar büyük bir kompleksliğe sahip olduğunu ve evrimle hiçbir şekilde meydana gelemeyecek kusursuz bir yapı sergilediğini açıkça göstermektedir.

Ringa Balıkları
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Bu resimde, yüksek ihtimalle ani bir gömülme neticesinde, toplu olarak fosilleşmiş ringa balıkları görülmektedir. Kuyrukları ve yüzgeçleri hiç bozulmadan fosilleşmiş, göz çukurları ve kemik yapıları detaylı olarak muhafaza edilmiş olan bu ringa balıkları, tarihin hiçbir döneminde evrim yaşanmadığı gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Kırkayak
Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi
Yaş: 300 milyon yıl
Bölge: Mazon Creek, Braidwood, Illinois, ABD

Resimde görülen, 300 milyon yıllık bir kırkayak fosilidir. 300 milyon yıl önce yaşayan kırkayakların, bugünkü kırkayaklardan en ufak bir farkı yoktur. Diğer tüm canlılar gibi, kırkayaklar da evrim geçirmemiş, yaratılmışlardır.

Yavru Tavşan
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 30 milyon yıl
Bölge: White River Oluşumu, Wyoming, ABD

Günümüzde yaşayan tavşanlarla aynı olan bundan 30 milyon yıl önce yaşamış olan tavşanlar, evrim teorisini yalanlamaktadır. Fosil bulguları tavşanların hep tavşan olarak var olduklarını göstermektedir.

Percopsidae
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Percopsidae'ye ait sayısız fosil örneği vardır. Bu fosil kayıtları, söz konusu balıkların milyonlarca yıldır aynı özelliklerle var olduklarını, herhangi bir evrim sürecinden geçmediklerini göstermektedir.

Deniz Kestanesi
Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi
Yaş: 295 milyon yıl
Bölge: Winchell Oluşumu, Teksas, ABD

Deniz kestaneleri dünyanın dört bir yanındaki denizlerde rastlanan, Ekinoid sınıfına dahil dikenli deniz canlılarındandır. Yaklaşık 300 milyon yıllık deniz kestanesi fosilleri, bu canlıların kompleks yapılarıyla yüz milyonlarca yıldır var olduklarını göstermektedir. Bu zaman zarfında yapılarında bir değişiklik olmamış, herhangi bir ara aşamadan geçmemişlerdir.

Darwinistler, bu fosiller karşısında çaresizdirler. Çünkü bu fosiller, Darwinistlerin iddia ettiği evrim sürecinin hiçbir zaman yaşanmadığının ispatıdırlar.

Çınar Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Colorado, ABD

Karada yaşayan bitkilerin fosil tarihi ve yapısal özelliklerini incelediğimizde, karşımıza evrim teorisinin öngörülerine hiç uymayan bir tablo çıkar. Neredeyse her biyoloji kitabında karşılaşacağınız bitkilerin sözde evrim ağacının tek bir dalını bile doğrulayan bir bitki fosili serisi yoktur. Çoğu bitki, fosil kayıtlarında oldukça tatmin edici kalıntılara sahiptir, ama bu kalıntıların hiçbiri, bir türden diğerine ara geçiş formu özelliği göstermez. Hepsi kendi içlerinde özel ve orijinal olarak yaratılmış, apayrı türlerdir ve birbirleri arasında iddia edildiği gibi herhangi bir evrimsel bağlantı yoktur. Evrimci paleontolog Olson'un kabul ettiği gibi, "Çoğu yeni bitki grubu aniden ortaya çıkar ve kendilerine yakın hiçbir ataları yoktur." (E. C. Olson, The Evolution of Life, New York, The New American Library, 1965, s. 9)

Resimdeki 50 milyon yıllık çınar yaprağı fosili de bu durumun delillerindendir.

Kum Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Resimde görülen kum balığı 50 milyon yaşındadır ve 50 milyon yıldır hiçbir değişime uğramamıştır. Günümüz denizlerinde yaşayan kum balıklarıyla aynı olan bu fosil, evrim teorisinin geçersizliğinin bir delilidir.

Ringa Balıkları
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 55 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Yaşayan fosiller, günümüzdeki örnekleriyle geçmişten kalan fosil örnekleri arasında farklılık bulunmayan, dolayısıyla türlerin milyonlarca yıl boyunca hiçbir evrim geçirmediği gerçeğini gözler önüne seren kanıtlardır. Resimdeki 55 milyon yıllık ringa balıklarının fosili de, söz konusu yaşayan fosillerden biridir.

Ginkgo Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi
Yaş: 65 - 54 milyon yıl
Bölge: Sentinnel Bute Oluşumu, Kuzey Dakota, ABD

Bitkiler fosil kayıtlarında, günümüzdeki bitkilere benzer özelliklerle birdenbire belirmektedirler. Bu ise, onların diğer canlılar gibi yaratıldıklarını göstermektedir.

Resimde yer alan ginkgo yaprağı fosili yaklaşık 65 milyon yıllıktır. Diğer tüm bitkiler gibi, ginkgoların da evrim geçirmediğinin ispatlarından biridir. Yaprağın genel hatları ve damar yapısı detaylı olarak fosilleşmiştir. 12 cm boyunda olan fosil, ginkgoların milyonlarca yıldır aynı olduklarını, günümüzdekilerle geçmişte yaşayanlar arasında bir fark olmadığını göstermektedir.

Ringa Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 55 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Darwinistler her ne kadar kabullenmek istemeseler de fosil kayıtlarının gösterdiği gerçek açıktır. Yeryüzünün dört bir yanından elde edilen milyonlarca fosil, canlıların evrim geçirmediğini, yaratıldığını söylemektedir. Bu gerçeği gözler önüne seren fosillerden biri de, resimde görülen ringa balığı fosilidir. Milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramayan ringa balıkları, evrim teorisinin büyük bir aldatmaca olduğunu bir kez daha göstermektedir.

Güneş Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Günümüz denizlerinde güneş balıklarının çok fazla türü yaşamaktadır. Resimde görülen güneş balığı fosili, güneş balıklarının herhangi bir evrim sürecinden geçmediğini göstermektedir. Aradan geçen milyonlarca yıl boyunca güneş balığının fizyolojisinde herhangi bir değişiklik olmamıştır. Bundan 55 milyon yıl önceki güneş balıklarının görünümü ve yapıları nasılsa, günümüzdekilerin de öyledir.

Lamprey Balığı
Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi
Yaş: 300 milyon yıl
Bölge: Mazon Creek, Braidwood, Illinois, ABD

Braidwood, fosil çeşitliliği açısından oldukça zengin bir bölgedir. Genelde, bölgede bulunan kömür yataklarında fosillere rastlanmaktadır. Resimde görülen lamprey balığı, çenesiz bir balık türüdür. Lamprey balıkları genellikle sığ sularda yaşamalarına rağmen, bazı cinsleri okyanusta uzun yolculuklar yapar.

Bu fosil, yaklaşık 300 milyon yıldır lamprey balıklarının değişmediğini, yani evrim geçirmediğini gösteren delillerden biridir. Aradan geçen yüz milyonlarca yıl boyunca lamprey balıkları hep aynı kalmışlardır. Günümüzde yaşayan lamprey balıklarıyla, yüz milyonlarca yıl önce yaşayanları arasında hiçbir fark yoktur.

Percopsidae
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Evrimciler, balıkların pikaia gibi omurgasız deniz canlılarından, amfibiyenlerin ve günümüz balıklarının sözde atasal bir balıktan, sürüngenlerin amfibiyenlerden, kuşların ve memelilerin ayrı ayrı sürüngenlerden ve en son olarak insanların ve günümüz maymunlarının ortak bir atadan evrimleştiklerini iddia ederler. Bu iddialarını bilimsel olarak ispatlayabilmeleri içinse, bu türler arasında dönüşüm olduğunu gösteren ara geçiş canlılarının fosillerini göstermeleri gerekir. Ancak, daha önce de belirtildiği gibi bu hayali canlılardan eser yoktur.

Öte yandan, Darwinistlerin hayali evrim sürecinin yaşanmadığını gösteren yüz milyonlarca fosil örneği vardır. Bu fosiller, balıkların hep balık, kuşların hep kuş, sürüngenlerin hep sürüngen, memelilerin hep memeli, insanların da hep insan olduğunu ispatlamıştır. Resimde görülen 50 milyon yıllık Percopsidae fosili de, canlıların evrim geçirmediğini, yaratıldığını söylemektedir.

Alabalık Kuyruğu
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 15 milyon yıl
Bölge: Stewart Springs Oluşumu, Nevada, ABD

Fosil kayıtlarında canlıların bedenlerinin sadece belli kısımlarına da rastlanmaktadır. Resimde, 15 milyon yıllık bir alabalık kuyruğu görülmektedir.

Görüldüğü gibi, 50 milyon yıl önceki, 15 milyon yıl önceki ve günümüzdeki alabalıkların kuyrukları arasında hiçbir fark yoktur.

Kavak Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 15 milyon yıl
Bölge: Stewart Springs Oluşumu, Nevada, ABD

Salicaceae familyasına dahil olan kavak ağaçları, milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramadan varlıklarını devam ettirmektedirler. İlk var oldukları andaki organik ve yapısal özellikleriyle, günümüzdeki özellikleri arasında hiçbir fark yoktur. 15 milyon öncesine ait bu kavak ağacı yaprağı fosili de bu gerçeği ispatlamaktadır.

Çayır Sivrisineği
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 48-37 milyon yıl
Bölge: ABD

Diğer tüm canlı türlerinde olduğu gibi, çayır sivrisineklerinde görülen değişmezlik evrimcilerin iddialarının doğru olmadığının ispatıdır. Evrim, 19. yüzyılın ilkel bilim koşullarında ortaya atılmış, cehalet nedeniyle kabul görmüş, ancak 20. ve 21. yüzyılın bilimiyle yıkılmış bir teoridir.

Ladin Tohumu
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 15 milyon yıl
Bölge: Stewart Springs Oluşumu, Nevada, ABD

Ladin, Picea cinsine dahil olan, dört mevsim yeşil kalan, yaklaşık 35 ayrı ağaç türüne verilen genel isimdir. Fosil kayıtları, ladinlerin milyonlarca yıldır aynı olduklarını, herhangi bir evrim geçirmediklerini göstermektedir. Resimde görülen ladin tohumu fosili 15 milyon yıl öncesine aittir. Bu fosilin de ispatladığı gibi, aradan geçen milyonlarca yıl boyunca, ladinler hep aynı kalmışlar, herhangi bir ara aşamadan geçmemişlerdir. Günümüzdeki ladinlerle, 15 milyon yıl öncekiler arasında bir fark yoktur.

Işıldak Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 23 - 5 milyon yıl
Bölge: Puente Oluşumu, Kaliforniya, ABD

Işıldak balıkları, farklı okyanuslarda derin sularda yaşayan, bedeninde ışık üreten organlara sahip olan küçük balıklardır. Işık üreten sistemleri çoğunlukla karın bölgelerinde yer alır. Derin, karanlık sularda yaşadıkları için ışıklarını hem çevrelerini aydınlatmak hem de düşmanlarını tehdit etmek için kullanırlar.

Söz konusu balıkların, bundan milyonlarca yıl önce de vücutlarında ışık üretebilecek son derece gelişmiş ve kompleks yapıya sahip olmaları evrimciler açısından açıklanamaz bir durumdur.

Çam Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 15 milyon yıl
Bölge: Stewart Springs Oluşumu, Nevada, ABD

Resimde görülen çam yaprağı fosili 15 milyon yaşındadır. 15 milyon yıl önceki çam yapraklarıyla günümüzdeki çam yaprakları tamamen aynıdır. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen, çam yapraklarında bir değişiklik olmaması, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını bir kez daha ispatlamaktadır.

Levrek
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Evrimcilerin iddialarına göre, ilk omurgalı olan balıkların ataları omurgasız canlılardır. Ancak dışında sert bir kabuğu olan, kemiği, omurgası olmayan bu canlıların nasıl olup da, omurgalı, omurilikli canlılara dönüştükleri evrimcilerin cevaplayamadıkları ve delil bulamadıkları bir sorudur. Çünkü bu canlılar o kadar büyük değişiklikler geçirmelidirler ki, dışlarındaki sert kabuk yok olurken, içlerinde iskelet oluşmaya başlasın. Böyle bir dönüşüm içinse, her iki tür arasında çok fazla sayıda ara geçiş formu bulunması gerekir. Oysa, evrimcilerin omurgasız canlılarla omurgalılar arasında ara form olarak gösterebildikleri bir tek fosil dahi bulunmamaktadır.

Balıkların hep balık olarak var olduğunu gösteren ise milyonlarca delil fosil bulunmaktadır. 54 - 37 milyon yıllık levrek fosili de bunlardan biridir.

Ringa Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 55 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Ringa balığı, ılık, sığ sularda yaşayan, daha çok Kuzey Atlantik ve Baltık denizinde rastlanan bir balık türüdür. Yaklaşık 200 türü olan ringaların genel özellikleri neredeyse birbirinin aynıdır. Hemen hepsi gümüş rengidir ve sırtlarında tek bir yüzgeç vardır.

Resimdeki ringa balığı fosili 20 cm boyundadır. Green River oluşumunda, 2200 metre derinlikten çıkarılmıştır. Diğer tüm fosil kayıtları gibi, söz konusu ringa balığı fosili de canlıların evrim geçirmediğini göstermektedir. Evrimciler, fosil kayıtları karşısında çaresizdirler ve bulunan her yeni fosil çaresizliklerini bir kat daha artırmaktadır.

Söğüt Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Fosil kayıtları, diğer canlılar gibi bitkilerin de milyonlarca yıldır değişmeden kaldıklarını göstermektedir. Bitkiler bugün hangi sistem ve mekanizmalara sahiplerse, milyonlarca yıl önce de aynı sistem ve mekanizmalara sahiptirler. Yeryüzünün dört bir yanından derlenen yüz binlerce bitki fosili, evrim teorisini kesin olarak yalanlamaktadır. Resimdeki söğüt yaprağı fosili de, 54 - 37 milyon yıldır söğütlerin değişmeden varlıklarını devam ettirdiklerinin delilidir. Söz konusu fosil, bitkilerin evrim geçirmediğini, yaratıldığını söylemektedir.

Kavak Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54-37 milyon yıl
Bölge: ABD

Kavak ağaçlarının hep kavak ağacı olarak var olduklarının delili olan bu fosil, yaklaşık 50 milyon yaşındadır. 50 milyon yıldır değişmeyen kavaklar, evrim teorisinin bir aldatmacadan ibaret olduğunun ispatıdır. Evrim hiçbir zaman yaşanmamıştır. Evren ve içindeki tüm varlıklar, Yüce Allah'ın eseridir.

Meşe Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: White River Oluşumu, Wyoming, ABD

Fosil kayıtları bitkilerin hiçbir zaman evrim geçirmediklerini, herhangi bir hayali ataya sahip olmadıklarını göstermiştir. Balıkların hep balık, kuşların hep kuş, örümceklerin hep örümcek, çamların hep çam, ladinlerin hep ladin, güllerin hep gül olarak var oldukları gibi, meşeler de hep meşe olarak var olmuşlardır. Resimde görülen 45 milyon yıllık meşe yaprağı fosili de bu gerçeği teyit etmektedir.

Yaban Arısı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54-37 milyon yıl
Bölge: ABD

Bundan yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış olan yaban arılarının günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı bulunmamaktadır. Eğer bir canlının yapısında aradan geçen on milyonlarca yıla rağmen, en küçük bir değişiklik dahi olmuyorsa, bu durumda evrimden söz etmek mümkün değildir. Fosil kayıtları, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını gözler önüne sermektedir.

Asma Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 38 - 23 milyon yıl
Bölge: Muddy Creek Oluşumu, Montana, ABD

38 - 23 milyon yıllık asma yaprağı fosili, diğer canlılar gibi, bitkilerin de evrim geçirmediğinin, yaratıldığının ispatlarından biridir. Günümüzdeki asma yapraklarıyla milyonlarca yıl önceki asma yaprakları arasında hiçbir fark yoktur.

Ringa ve Güneş Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Ringa ve güneş balıkları fosil kayıtlarında sıkça rastlanan balık türlerindendir. Elde edilen her fosil, canlıların evrim geçirmediğini bir kez daha gözler önüne sermektedir. 54 - 37 milyon yıllık bu fosil de, günümüzdeki ringa ve güneş balıklarıyla geçmişte yaşayanlar arasında bir fark olmadığını göstermektedir.

Sumak Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Colorado, ABD

54 - 37 milyon yıllık bu sumak bitkisiyle, günümüzdeki sumak bitkileri arasında hiçbir yapısal fark yoktur. Milyonlarca yıl boyunca sumaklar değişime uğramamış, evrim geçirmemiştir.

Ayı Kafatası
Dönem: Senozoik zaman, Pleistosen dönemi
Yaş: 50 bin yıl
Bölge: Michigan, ABD

Evrimciler, köpeklerle ayılar arasındaki bazı anatomik benzerlikleri öne sürerek, her iki canlının ortak bir atadan evrimleştiklerini iddia ederler. Fosil kayıtları ise bu iddianın hiçbir doğruluk payı olmadığını göstermektedir. Bugüne kadar yarı köpek yarı ayı tek bir fosil dahi bulunmamış, ancak ayıların hep ayı köpeklerin hep köpek olarak var olduklarını gösteren yüzlerce fosil elde edilmiştir. Resimde görülen kara ayısı kafatası fosili de, ayıların herhangi bir evrim geçirmediklerinin delillerindendir.

Levrek
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

54 - 37 milyon yıllık levreklerle günümüzdeki levrekler arasında hiçbir fark yoktur. Levrekler, canlıların evrim geçirmediğini, yaratıldığını söylemektedir.

Güneş Balığı, Ringa
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Darwinistler yaklaşık 150 yıldır dünyanın dört bir yanında sözde balıkların evrimine kendilerince delil olacak bir fosil aramaktadırlar. Ancak bulunan her fosil, balıkların herhangi bir evrim sürecinden geçmediğini, yaratıldığını göstermektedir. Evrimciler bugüne kadar, balıkların sözde atası olan bir canlı fosili de, balıkların sözde geçirdikleri ara aşamaları gösteren canlı fosilleri de bulamamışlardır. Buna karşılık tarih boyunca balıkların hep balık olarak var olduklarını gösteren yüz binlerce fosil vardır. Bunlardan biri de, 54 - 37 milyon yıllık güneş balığı ve ringa fosilidir. Evrimciler, Yaratılış'ın birer delili olan bu fosiller karşısında çaresizdirler.

Kuzey Amerika Cevizi Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi
Yaş: 65 - 54 milyon yıl
Bölge: Kuzey Dakota, ABD

Resimde görülen, 65 - 54 milyon yaşındaki Kuzey Amerika cevizi ağacı yaprağı, bu bitkilerin bir başka bitkiden türemediği ve evrim geçirmediğinin delillerinden biridir. Milyonlarca yıl önce yaşayan örnekleriyle günümüzdekiler tıpatıp aynıdır.

Ringa Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

54 - 37 milyon yıl önceki ringa balıklarıyla günümüzde yaşayan ringa balıkları arasında hiçbir fark yoktur. Bu durum, evrimcilerin tüm iddialarını geçersiz kılmakta, canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini bir kez daha teyit etmektedir.

Bir Tür İncir Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi
Yaş: 65 - 54 milyon yıl
Bölge: Kuzey Dakota, ABD

İncir, 800'den fazla türü olan Ficus cinsine dahil bir bitki türüdür. Milyonlarca yıldır incir ağaçlarının yapraklarında da, meyvelerinde de bir değişiklik olmamıştır. Ve bu durum incirlerin evrim geçirmediğinin önemli bir ispatıdır. Bu gerçeği gözler önüne seren delillerden biri resimde görülen 65 - 54 milyon yaşındaki incir yaprağı fosilidir.

Ringa Balıkları
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Evrim teorisi, türlerin doğa tarihi hakkında yazılan, ancak bu alanda elde edilen bilimsel bulgularla kesin olarak yalanlanan hayali bir hikayeden ibarettir. Evrim teorisini yalanlayan en önemli bulgulardan biri de fosillerdir. Milyonlarca yıldır aynı olan, hiçbir değişime uğramayan ringa balıkları, evrim teorisinin bir aldatmaca olduğunu göstermektedir.

Bir Tür Kınkanatlı Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Pleistosen dönemi
Yaş: 1.8 milyon - 11 bin yıl
Bölge: Kaliforniya, ABD

Günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan bu böcek de, yeryüzündeki tüm canlıların Allah tarafından yaratıldığının delillerindendir.

At Kestanesi Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi
Yaş: 65 - 54 milyon yıl
Bölge: Kuzey Dakota, ABD

65 - 54 milyon yıl önceki at kestanesi yaprağıyla, günümüzde yaşayan at kestanesi ağacının yaprağı arasında hiçbir fark yoktur. Bu farksızlık, bitkilerin evrim geçirmediğini ortaya koyan delillerden sadece biridir.

Eğrelti Otu
Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi
Yaş: 360 - 286 milyon yıl
Bölge: Pensilvanya, ABD

Günümüzdeki eğrelti otlarının sahip olduğu tüm özelliklere, bundan yüz milyonlarca yıl önce yaşayan eğrelti otları da sahipti. Fosil kayıtları bu gerçeği açıkça göstermektedir. Resimde görülen 360 - 286 milyon yaşındaki eğrelti otuyla, bugünkü eğrelti otları tamamen aynıdır.

Ringa Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Bugüne kadar elde edilen milyonlarca fosil örneği için tek bir tane bile yarı ringa balığı yarı levrek, yarı köpek balığı yarı alabalık gibi "ara bir canlı" türüne rastlanmamıştır. Fosiller, ringaların hep ringa, levreklerin hep levrek, köpek balıklarının hep köpek balığı olarak var olduğunu göstermektedir. 54 - 37 milyon yıldır aynı olan ringa balığı fosili bu durumun kanıtlarındandır.

Ringa Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Günümüzdeki paleontolojik veriler, fosil kayıtlarının olağanüstü derecede zengin olduğunu göstermektedir. Bu zenginlik içinde evrimcilerin delil olarak kullanabilecekleri bir tane dahi fosil yoktur. Fosil kayıtlarının tamamı Yaratılış gerçeğini teyit etmekte, evrimi yalanlamaktadır. Resimde görülen ringa balığı fosili de evrimin geçersizliğini gözler önüne seren delillerden biridir.

Deniz İğnesi
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 23 - 5 milyon yıl
Bölge: Kaliforniya, ABD

Deniz iğnesi, deniz atlarıyla aynı alt takıma (Syngathoidei) dahil olan küçük bir balık türüdür. 23 - 5 milyon yaşındaki deniz iğneleriyle, günümüzde yaşayan deniz iğneleri birbirinden farksızdır. Bu durum, canlıların kademeli olarak evrimleştiklerini ileri süren Darwinistleri yalanlamaktadır.

Leopar Kafatası
Dönem: Senozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 89 milyon yıl
Bölge: Çin

Fosil kayıtlarında tüm canlılar hep en mükemmel halleriyle ve tam olarak vardır. Bunların her biri tüm özellikleri açısından tamdır, ara aşamada olan, eksik hiçbir organ veya yapıları bulunmamaktadır. Kafatasları, omurgaları, el ve ayak yapılarında hiçbir yarım, noksan kalmış özellik yoktur. Leoparların başka bir canlıdan türediklerini ya da başka bir canlıya dönüştüklerini gösteren hiçbir bulgu bulunamazken, hep leopar olarak var olduklarını ortaya koyan sayısız fosil örneği vardır. Bu örneklerden biri de resimdeki 89 milyon yaşındaki leopar kafatasıdır.

Çitlembik Yaprağı, Cırcır Böceği
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54-37 milyon yıl
Bölge: ABD

Bu resimde, çitlembik yaprağıyla birlikte fosilleşmiş bir cırcır böceği görülmektedir. Yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış olan cırcır böceklerinin de çitlembiklerin de günümüzdeki örnekleriyle aynı olduğunu ortaya koyan bu fosil, evrimcileri sessizliğe mahkum etmektedir. Evrimcilerin spekülasyonları ve

propagandaları, bilimsel bulgular karşısında bir anlam taşımamaktadır. Bilimin gösterdiği gerçek, evrimin büyük bir yalan, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğudur.

Gergedan Kafası
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 33 milyon yıl
Bölge: Converse County, Wyoming, ABD

Resimde görülen fosil, 33 milyon yıl önce yaşayan gergedanlarla, günümüzdeki gergedanlar arasında hiçbir fark olmadığının delilidir. Milyonlarca yıldır yapıları değişmeyen canlılar, evrim teorisinin büyük bir aldatmacadan ibaret olduğunu göstermektedir.

Tavşan
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 33 milyon yıl
Bölge: Converse County, Wyoming, ABD

Fosil kayıtlarında canlıların diğer türlerden, aşama aşama oluştuklarını gösteren hiçbir örnek yoktur. Örneğin, milyonlarca fosil içinde bir tane bile yarı timsah yarı tavşan, ya da yarı yılan yarı tavşan özellikleri taşıyan canlı örneği görülmemiştir. Ancak, tavşanların hep tavşan olarak var olduklarını gösteren binlerce fosil vardır. Fosillerin gösterdiği gerçek açıktır: Canlılar evrim geçirmemişlerdir, onları Allah yaratmıştır.

Güneş Balığı, Ringa Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Canlıların milyonlarca yıldır yapılarında hiçbir değişiklik olmadığını gösteren yaşayan fosiller, evrim teorisine ağır bir darbe oluşturmaktadır. Bilindiği gibi evrim teorisi, ancak değişen çevre şartlarına uyum sağlayabilen canlıların hayatta kalacağını, hayali birtakım rastlantısal değişimlerin etkisiyle canlıların bu süreçte başka canlılara evrimleşeceğini iddia etmektedir. Yaşayan fosiller ise, teorinin, türlerin zaman içinde değişen şartlara göre değişim geçireceği iddiasının asılsız bir hikayeden ibaret olduğunu ortaya koymaktadır.

Söğüt Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadan varlıklarını devam ettiren bitkiler, evrim teorisine büyük darbe vurmaktadır. 54 - 37 milyon yaşındaki söğüt yaprağı fosili de, aradan geçen milyonlarca yıla rağmen değişikliğe uğramamış, yani evrim geçirmemiştir. Günümüzdeki söğüt yapraklarıyla, 54 - 37 milyon yıl önce yaşamış olanlar aynıdır.

Defne Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Lauraceae familyasına dahil olan defne ağacının yapraklarından ve meyvelerinden yağ elde edilmektedir. Ayrıca yaprakları da baharat olarak kullanılmaktadır. Anavatanı Asya olan bu bitkiye, ülkemizde Akdeniz bölgesinde sıkça rastlanmaktadır.

Resimde görülen defne yaprağı fosili, diğer tüm bitkiler gibi, defnelerin de evrim geçirmediğinin ispatıdır. Bundan 54 - 37 milyon yıl önce yaşayan defneler, günümüzde yaşayanlarla tıpatıp aynı özelliklere sahiptir.

Ringa Balığı ve Levrek
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

54 - 37 milyon yıllık bu fosil, ringa balıklarının da levreklerin de milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadığını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir. Günümüzdeki ringa balıkları ve levreklerle, milyonlarca yıl önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark yoktur.

Tavşan
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 38 - 23 milyon yıl
Bölge: White River Oluşumu, Wyoming, ABD

38 - 23 milyon yaşındaki bir tavşanla günümüzde yaşayan tavşanlar arasında hiçbir fark yoktur. Milyonlarca yıldır değişime uğramayan tavşanlar, evrim geçirmediklerini yaratıldıklarını söylemektedirler.

Karaca Kafası
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 38 - 23 milyon yıl
Bölge: Nebraska, ABD

38 - 23 milyon yaşındaki karacaların, günümüzde yaşayan karacalardan hiçbir farkının olmaması, bu canlıların milyonlarca yıldır hiç değişmedikleri, yani evrim geçirmedikleri anlamına gelir.

Kaplumbağa
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54-37 milyon yıl
Bölge: ABD

Diğer pek çok bilim dalı gibi paleontoloji de, Darwin'in kehanetlerinin bilim dışı olduğunu gösteren sayısız bilgi ve bulgu ortaya koymuştur. Bunlardan biri de resimdeki 54-37 milyon yıllık kaplumbağa fosilidir. Kaplumbağaların on milyonlarca yıldır değişmediğini gösteren bu fosil, evrimcileri yalanlamaktadır.

Bivalve
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 13 - 12.5 milyon yıl
Bölge: Calvert Oluşumu, Maryland, ABD

Bivalve, iki kabuklu yumuşakçalardan, midye ve istiridye türü bir canlıdır. Günümüzde yaşayanlarıyla, milyonlarca yıl önce yaşayanları arasında hiçbir fark yoktur. Bu durum evrimcilerin öne sürdüğü aşamalı evrim iddiasını, hiçbir tartışmaya yer bırakmadan geçersiz kılmaktadır.

Kaplumbağa
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 38 - 23 milyon yıl
Bölge: Brule Oluşumu, Nebraska, ABD

Evrimciler, fosil kayıtlarında kaplumbağaların evrim geçirdiğini gösteren tek bir bulgunun bile bulunmadığını şöyle itiraf ederler:

"En eski kaplumbağalara, Almanya'daki Trias devri fosil yataklarında rastlanır. Bugün yaşayan örneklerine çok benzeyen sert kabukları sayesinde kolaylıkla diğer türlerden ayırt edilirler. Daha erken ya da daha ilkel kaplumbağalara ait hiçbir iz tanımlanamamıştır. Oysaki kaplumbağalar çok kolaylıkla fosilleşirler ve fosillerinin çok küçük parçaları dahi bulunsa kolaylıkla tanınırlar." (Robert Carroll, Vertebrate Paleontology and Evolution, s. 207)

Bivalve
Dönem: Paleozoik zaman, Devoniyen dönemi
Yaş: 410 - 360 milyon yıl
Bölge: Jefferson Oluşumu, Indiana, ABD

410 - 360 milyon yıldır aynı olan Bivalveler, canlıların birbirlerinden türedikleri ve aşama aşama geliştiklerini öne süren evrimcilere meydan okumaktadır. Bu canlılar, evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını söylemektedir.

Deniz Kestanesi
Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi
Yaş: 306 - 299 milyon yıl
Bölge: ABD

Resimdeki deniz kestanesi fosili, canlıların evrimi iddiasını geçersiz kılan sayısız örnekten biridir. Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, bundan 306 - 299 milyon yıl önce yaşamış olan deniz kestanelerinin günümüzdeki örneklerinden çok farklı olması gerekirdi. Ancak resimdeki fosilin de ortaya koyduğu gibi, bugünkü deniz kestaneleriyle yüz milyonlarca yıl önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark yoktur.

Deniz Yıldızı
Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi
Yaş: 360 - 325 milyon yıl
Bölge: Edwarsville Oluşumu, Indiana, ABD

Günümüzdeki deniz yıldızları hangi özelliklere sahipse, bundan yüz milyonlarca yıl önce yaşayan deniz yıldızları da bu özelliklere sahiptir. 360 - 325 milyon yıldır deniz yıldızlarının aynı olduğunu gösteren bu fosil, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılmakta, canlıların sahip oldukları özelliklerle yaratıldıklarını söylemektedir.

KANADA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Kanada, jeolojik yapısı en eski olan ülkelerden biridir. Kaya yapılarının büyük kısmı Prekambriyen zamana (4.6 milyar - 543 milyon yıl) aittir. Fosil yatakları açısından oldukça zengindir.

Kanada'daki en önemli fosil yataklarından biri dünyaca ünlü Burgess Shale oluşumudur. Burgess Shale'deki söz konusu fosil yatağı, çağımızın önemli paleontolojik bulgularından biri sayılmaktadır. Jeolojik araştırmalar, fosil örneklerinin elde edildiği çökeltilerin meydana geldiği dönemde bu bölgenin, ekvatora yakın bir bölge olduğunu göstermektedir. Burgess Shale bu esnada, Kuzey Amerika kıtasının alt sınırında yer almaktadır.

Burgess Shale'de bulunan ilk fosiller, 1900'lerin başında paleontolog Charles Doolittle Walcott tarafından bulunan bazı omurgasız fosilleridir. Nitekim Burgess Shale omurgasız fosilleriyle tanınan bir alandır. Bölgede bulunan, 500 milyon yıldan eski bu fosil örnekleri sayesinde, Kambriyen döneminde yaşamış yaklaşık 140 tür tespit edilmiştir. Kambriyen dönemine ait bu fosil canlıların özelliği, çok farklı filumlara ait olmaları ve önceki tabakalarda hiçbir ataları olmadan, bir anda ortaya çıkmalarıdır. Evrimci kaynaklar da, bu fosil bulgularının evrim teorisine göre açıklanmasının mümkün olmadığını kabul etmektedirler.

Kanada'da bulunan bir diğer önemli fosil sahası da, Miguasha Parkı içindedir. Zengin fosil örneklerine sahip olan bu saha, Gaspe yarımadasında yer almaktadır. Bölgedeki fosiller ilk olarak 1800'lerin ortalarında keşfedilmiştir. Bölgenin kaya yapısı 375 - 350 milyon yıllıktır. Araştırmalar, bundan yaklaşık 370 milyon yıl önce Gaspe sahillerinin, tropikal bir körfez olduğunu ortaya koymuştur.

Migusha'daki fosiller mikroorganizmalardan, omurgalılara, omurgasız canlılardan bitkilere kadar çok büyük bir çeşitlilik göstermektedir. Migusha'da elde edilen bazı balık ve bitki fosilleri, türlerinin en eski örnekleridir. Örneğin Spermasposita isimli bitkinin bilinen en eski çiçekli bitki fosili olduğu düşünülmektedir. Bu örnekler, evrimcilerin sözde ilkel bir yaşam olduğunu öne sürdükleri dönemde, canlıların tam ve kusursuz yapılarıyla kompleks bir yaşam sürdüklerini göstermektedir.

Dişli Ringa Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Orta büyüklükte bir balık olan dişli ringa balığı, genellikle Kuzey Amerika'da, büyük göllerde ve bazı ırmaklarda rastlanan bir balık türüdür. Hiodontidae familyasına dahildir.

Bu balık türü, diğer tüm canlılar gibi, milyonlarca yıldır yapısını değiştirmeden varlığını devam ettirmektedir. 50 milyon yıl önceki dişli ringa balıklarıyla günümüzdeki örneklerinin tamamen aynı olması, evrimciler açısından açıklanması mümkün olmayan bir durumdur.

Sekoya Dalı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Kamloops, British Columbia, Kanada

Dünyanın en büyük ağaç türü olarak bilinen sekoyalar, aynı zamanda çok uzun ömürlüdürler. Yaklaşık 150 metre yüksekliğinde, 1000 yaşında olan örnekleri bulunmaktadır. Çoğunlukla Kuzey Amerika'da yaşarlar.

Fosil örnekleri, sekoyaların milyonlarca yıldır aynı olduklarını, yani evrim geçirmediklerini ortaya koymaktadır. Resimde görülen 50 milyon yıllık sekoya dalı fosilinin, günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı yoktur.

Dişli Ringa Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Kanada'daki fosil yataklarında çok fazla dişli ringa balığı fosiline rastlanmıştır. Bu fosil örneklerinin hepsi, dişli ringaların milyonlarca yıldır aynı olduklarını göstermektedir. Milyonlarca yıldır devam eden bu durağanlık (canlıların yapısındaki değişmezlik), evrimsel bir sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının önemli bir delilidir.

Tüylü Sivrisinek , Sekoya Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Kamloops, British Columbia, Kanada

Tüylü sivrisineklerin büyük çoğunluğu bitki polenleriyle beslenir. Bibionidae familyasına dahildirler. Fosil kayıtları tüm sinek türlerinin bir anda ortaya çıktıklarını ve milyonlarca yıldır yapılarında hiçbir değişiklik olmadan varlıklarını devam

ettirdiklerini ortaya koymuştur. Bu da sineklerin, diğer tüm canlılar gibi evrim geçirmediğini ispatlayan bir durumdur. Evrimciler de bu gerçeği itiraf etmekte, evrim teorisiyle böceklerin kökenini açıklayamadıklarını söylemektedirler. Zoolog Paul Pierre Grasse, "Böceklerin kökeni konusunda tam bir karanlık içindeyiz" (Pierre-P Grassé, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s. 30) derken bu gerçeğe dikkat çekmektedir. Fosil kayıtları sineklerin ve tüm böceklerin kökeninin Allah'ın yaratışı olduğunu gözler önüne sermiştir.

Çift parçalı olan bu fosil, 50 milyon yaşındadır.

Ciğerli Balık
Dönem: Paleozoik zaman, Devoniyen dönemi
Yaş: 350 milyon yıl
Bölge: Miguasha, Quebec, Kanada

Ciğerli balıkların günümüzdeki örnekleri çoğunlukla Afrika ve Güney Amerika'da yaşamaktadır. Bu balıklar, suların azaldığı dönemlerde, kendilerini çamura gömerek yaşamlarını devam ettirebilmektedir.

Bilinen en eski ciğerli balık fosili Devoniyen dönemine (417 - 354 milyon yıl) aittir. Resimde görülen fosil de aynı döneme aittir. Bundan 350 milyon yıl önce yaşayan ciğerli balıkların günümüzde yaşayanlardan hiçbir farkı yoktur. Yüz milyonlarca yıldır değişime uğramayan ciğerli balıklar, canlıların evrim geçirmediklerinin, yaratıldıklarının ispatlarından biridir.

Sekoya ve Gürgen Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Bitkiler, son derece kompleks yapılara sahiptir ve bu yapıların evrimcilerin iddia ettiği gibi, rastlantısal etkilerle ortaya çıkması da, birbirlerine dönüşmesi de mümkün değildir. Fosil kayıtları da farklı bitki sınıflarının yeryüzünde bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıktıklarını ve aralarında evrimsel hiçbir süreç bulunmadığını göstermektedir.

Resimde görülen sekoya ve gürgen yaprağı fosilleri de, evrim teorisinin geçersizliğini gösteren delillerdendir. 54 - 37 milyon yıl önceki bitkilerle, günümüzdekiler arasında bir fark yoktur.

Sekoya Yaprağı ve Tomurcuklu Sapı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Milyonlarca yıl önce yaşayan sekoyaların günümüzde yaşayan sekoyalardan hiçbir farkı yoktur. Bu farksızlık, hayvanlar gibi, bitkilerin de evrim geçirmediğinin delilidir.

54 - 37 milyon yıllık bu fosil, negatif ve pozitif olmak üzere iki parçalıdır.

Huş Ağacı Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Betula sınıfında yer alan, kuzey iklimlerinde yetişen bir bitkidir. Resimde görülen fosil, 54 - 37 milyon yıl yaşındadır. Günümüzdeki örnekleriyle tıpatıp aynı olan bu fosil örneği, diğer tüm canlılar gibi, huş ağaçlarının da evrim geçirmediğinin delillerinden biridir.

Somon Balığı Kafası
Dönem: Senozoik zaman, Pleistosen dönemi
Yaş: 1.8 milyon yıl - 11 bin yıl
Bölge: Kamloops, British Columbia, Kanada

Somon balıklarının farklı jeolojik dönemlere ait pek çok fosil örneği bulunmaktadır. Bu dönemlerde yaşamış somon balıklarının hepsi günümüzde yaşayan örnekleriyle aynıdır. Bulunan her fosil, Darwinistleri yalanlayarak, diğer canlı türleri gibi somonların da hiçbir zaman değişmediği gerçeğini ispatlamaktadır.

Ginkgo ve Sekoya Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Ginkgo, bitki dünyasında en çok örneği olan yaşayan fosillerden biridir. Sadece kendisinin dahil olduğu Ginkgophyta sınıfına dahildir. Bilinen en eski örnekleri 270 milyon yıllıktır. Resimde görülen ginkgo yaprağı fosili ise 54 - 37 milyon yaşındadır. Yüz milyonlarca yıldır aynı olan bitkiler, evrime meydan okumaktadır.

Ginkgo Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Fosil bulguları, bitkilerin evrimi iddiasını kesin olarak reddetmektedir. Bu bulgulardan biri de 54 - 37 milyon yıllık, ginkgo yaprağı fosilidir. Milyonlarca yıl önce yaşayan ginkgoların günümüzde yaşayan örneklerinden bir farkı yoktur.

Karaağaç Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Ilıman iklimlerde yetişen karaağaçlar genellikle Kuzey Amerika, Avrupa ve Asya'da bulunur. 50 milyon yıllık karaağaç yaprağı fosilleri, bitkilerin evrimi iddiasını açık bir biçimde reddetmektedir.

Ginkgo Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Bitkilerin evrimi iddiasını doğrulayan tek bir fosil örneği dahi yokken, evrim geçirmediklerini ispatlayan yüz binlerce fosil vardır. Bu fosillerden biri de resimde görülen 54 - 37 milyon yıllık ginkgo yaprağı fosilidir. Milyonlarca yıldır değişmeyen ginkgolar, evrimin büyük bir aldatmaca olduğunu göstermektedir.

Kızılağaç Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Bundan 54 - 37 milyon yıl önce yaşayan kızılağaçlarla, bugünkü kızılağaçların birbirinden bir farkı yoktur. Günümüzdeki kızılağaçların sahip olduğu tüm sistemlere eksiksiz sahip olan milyonlarca yıl önceki kızılağaçlar, yeryüzünde hiç bir zaman evrim yaşanmadığının delilidir.

Gürgen ve Karaağaç Yaprağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Fosil kayıtları tüm bitki türlerinin var oldukları ilk dönemden itibaren en küçük bir değişiklik geçirmeden varlıklarını devam ettirdiklerini göstermektedir. Eğer bir canlı milyonlarca yıl boyunca değişmeden aynı özelliklere sahip kalıyorsa, bu durumun ifade ettiği gerçek açıktır: Canlılar evrim geçirmemiş, yaratılmışlardır. Bu gerçeğin delillerinden biri de resimde görülen 54 - 37 milyon yıllık gürgen ve karaağaç yaprağı fosilleridir.

Sekoya Kozalağı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 52 - 43.6 milyon yıl
Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

52 - 43.6 milyon yıllık sekoya kozalağı, canlıların evrim geçirmediklerinin ispatlarından biridir. Milyonlarca yıl önceki sekoyalarla günümüzdekiler arasında hiçbir fark yoktur ve bu farksızlık, canlıların evrim geçirmediğini ortaya koymaktadır.

Istakoz
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 146 - 65 milyon yıl
Bölge: Bear Paw Oluşumu, Kanada

150 yıldır elde edilen fosil kayıtları, canlı türlerinin hiçbir zaman değişmediğini ve birbirine dönüşmediğini kanıtlamıştır. Günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan 146 - 65 milyon yıllık ıstakoz fosili bu gerçeği bir kez daha vurgulamaktadır.

DOMİNİK CUMHURİYETİ'NDE BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Fosillerin oluştuğu ortamlardan biri de amberlerdir. Amber içindeki fosiller, ağaçlardan salgılanan reçinenin canlının üzerinde donması ve canlının o anki haliyle muhafaza edilmesiyle meydana gelir. Reçine, kimyasal olarak farklı organik maddelerden meydana gelir. Suda çözülmez, havayla temas ettiğinde ise çok kısa sürede donar. Daha sonra polimerizasyon (monomer moleküllerin üç boyutlu zincirler meydana getirmek için kimyasal reaksiyona girmeleri) süreci başlar ve reçine milyonlarca yıl boyunca katılaşmaya devam eder. Reçinenin üzerine döküldüğü canlı da o anki haliyle milyonlarca yıl boyunca kalır.

Şu an dünyada 100'den fazla amber yatağı olduğu bilinmektedir. Lübnan'da elde edilen bilinen en eski amber örnekleri Lübnan dağlarında bulunan, Kretase dönemine

ait 130 - 120 milyon yıllık amberlerdir. Son dönemlerde yapılan araştırmalar Mezozoik zamana ait bazı yeni amber yataklarını ortaya çıkarmıştır. Bunlardan bazıları, yaklaşık 120 milyon yaşındaki Ürdün amberleri, yaklaşık 80 milyon yaşındaki New Jersey amberleri, 80 - 75 milyon yıllık Cedar gölü amberleri, 70 milyon yıllık Fransız amberleri ve 100 milyon yıllık Pirene amberleridir. Diğer pek çok amber yatağında elde edilen fosil örnekleri ise çoğunlukla Eosen - Miosen dönemlerine (54 - 5 milyon yıl) aittir.

Dominik Cumhuriyeti'nde elde edilen amber fosiller ise çoğunlukla, Eosen - Miosen dönemlerine aittir. Dominik'te iki önemli amber yatağı bulunmaktadır. Bunlardan biri Santiago şehrinin kuzeyinde bulunan dağlık bölgedir. Diğeri de, Santo Domingo şehrinin kuzeydoğusunda yer alan El Valle kasabası yakınlarındaki madenlerdir. Dominik amberlerinin, Hymenaea cinsi ağaçların reçinelerinden meydana geldiği bilinmektedir. Dominik amberlerinin en önemli özelliklerinden biri, fosilleşmiş canlı türlerinin çeşitliliğidir. Çok sayıda böcek türünün yanı sıra, amber içinde fosilleşmiş kurbağa, kertenkele, akrep örnekleri de vardır.

Dominik Cumhuriyeti'nde bulunan on binlerce amber fosili, bulunan tüm diğer fosiller gibi, çok önemli bir gerçeği göstermektedir: Canlılar milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramamış, yani asla evrim geçirmemişlerdir. Sivrisinekler hep sivrisinek, karıncalar hep karınca, arılar hep arı, yusufçuklar hep yusufçuk, örümcekler hep örümcek olarak var olmuşlardır. Kısacası, tüm canlılar dünyaya geldikleri ilk andan itibaren hep aynı özelliklerle, aynı şekilde varlıklarını devam ettirmişlerdir. Milyonlarca yıl önce yaşamış ve amber içinde muhafaza edilmiş canlılarla, günümüzdeki örnekleri tıpatıp aynıdır. Bu gerçek evrim teorisine büyük bir darbe vurmakta, Yaratılış gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Yaprak Zararlısı
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde görülen 25 milyon yaşındaki yaprak zararlısı, günümüzdeki yapak zararlılarıyla tıpatıp aynıdır. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen hiçbir değişikliğe uğramayan yaprak zararlıları, evrim teorisini yalanlamaktadır.

Sıçrayan Örümcek
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Bu amber parçasında, Salticidae familyasından, sıçrayan örümcek yer almaktadır. İsimlerini, avlarının üzerlerine tırmanıp, boylarının 50 kat üzerinde

zıplayarak avlanmalarından alırlar. Başlarının ön tarafında bulunan dört adet gözün yanı sıra, bunların hemen üzerinde de dört küçük gözleri daha vardır. Kusursuz yapıdaki bu gözlerini avlarını tespit etmek için kullanırlar.

Bundan milyonlarca yıl önce yaşayan sıçrayan örümcekler, tıpkı günümüzdekiler gibi, tam ve kusursuz bir yapıya sahiptiler. Ve bu yapılarında milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişiklik olmadı. Resimdeki 25 milyon yıllık amber de, bu gerçeğin bir delilidir.

At Nalı Yengeci Böceği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Bu böcekler, çoğunlukla karınca yuvalarının yakınlarında yaşarlar. 25 milyon yıllık bu fosil, söz konusu böceklerin evrim geçirmediklerinin delilidir. Milyonlarca yıl önceki at nalı yengeci böcekleriyle bugünküler arasında bir fark yoktur.

Scelionid Yaban Arısı
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Scelionid arıları genelde dökülmüş yapraklar altında yaşarlar. Bu arıların çok fazla böcek türüne, özellikle bunların yumurtalarına zarar verdikleri bilinmektedir. Resimdeki scelionid arısı uçarken fosilleşmiştir. Günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı yoktur.

25 milyon yıllık scelionid arısı amberi, diğer tüm canlılar gibi, yaban arılarının da evrimleşmediğini göstermektedir.

Suikastçı Böcek
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Bu amber parçasında, Reduviidae familyasının çok nadir görülen bir örneği olan suikastçi böcek görülmektedir. Buradaki, Emesinae alt familyasından, iplik bacaklı suikastçi böceğidir. Suikastçi böcekler, dış sindirim olarak bilinen türde beslenirler. Avlarının dokusunu sıvı haline getiren bir zehir salgılarlar ve ardından onu emerler. Toksin, hızlı işleyen ve ava birkaç saniye içinde boyun eğdiren bir yapıya sahiptir.

Bazı suikastçi böcekler aktif olarak avını avlarken, diğerleri beklerler. Bu suikastçi böceğin kanatlarındaki renkler de korunmuştur.

Günümüzdeki suikastçı böceklerin sahip oldukları tüm özelliklere, 25 milyon yıl önce yaşayan suikastçı böcekler de sahiptir. Resimde görülen fosil, milyonlarca yıldır aynı özelliklere sahip olan suikastçı böceklerinin evrimleşmediğinin delillerinden biridir.

Yalancı Akrep
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Yalancı akrepler, akreplere benzeyen örümceklerdir, ancak akrebin uzun kuyruğu ve iğnesinden yoksunlardır. Avlarını kıskaçlarını kullanarak etkisiz hale getirirler. Yalancı akrepler, dökülmüş yapraklar, toprak ve kaya altlarında bulunabilirler. Bazıları, böcekler ve sinekler gibi diğer eklembacaklıların üzerinde yaşarlar. Dünya genelinde 2000 çeşit yalancı akrebin yaşadığı bilinmektedir.

25 milyon yaşındaki yalancı akreplerle, günümüzde yaşayan örneklerinin bir farkı yoktur. Bu farksızlık, canlıların evrim geçirmediğinin ispatıdır.

Kanatlı Karınca
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Kanatlı karınca türünün 5 - 8 mm uzunluğunda iki uzun kanadı vardır. Yuvalarını su ve yiyecek kaynaklarına yakın yaparlar. Bu karıncalar milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamışlardır.

25 milyon yıllık amber içindeki kanatlı karınca fosili, söz konusu canlıların milyonlarca yıldır aynı olduklarını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir.

Ateşböceği, Kırkayak, Örümcek
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Bu böcek Pyrochroidae familyasına aittir ve genellikle ateşböceği ya da ateş renkli böcek olarak bilinir. Bu örnekte ateşböceğinin dişli anteni çok net olarak görülmektedir. Bu amber parçasının içinde aynı zamanda kırkayak ve örümcek fosili de yer almaktadır.

Milyonlarca yıldır değişmeden kalan ateşböcekleri, kırkayaklar ve örümcekler, canlıların başka türlerden aşama aşama oluşmadıklarını, sahip oldukları tüm özelliklerle birlikte yaratıldıklarını göstermektedir.

Asalak Yaban Arısı, Kambur Sinek
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yaşındaki yaban arısı ve kambur sinek fosili, tüm canlılar gibi böcek türlerinin de evrim geçirmediklerinin ispatıdır. Bu canlılar milyonlarca yıldır aynıdır, herhangi bir değişikliğe uğramamışlardır.

İğnesiz Arı
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde amber içinde fosilleşmiş iğnesiz arı fosili görülmektedir. Bu canlıların günümüzdeki örnekleriyle, milyonlarca yıl önce yaşayan örnekleri birbirlerinden farksızdır.

Kanatlı Karınca, Gal Sineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıldır değişmeden yaşamlarını sürdüren kanatlı karıncalar ve gal sinekleri, evrim teorisinin iddialarını yerle bir etmektedir.

Örümcek ve Örümcek Ağı
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Örümcekler yüz milyonlarca yıldır yapılarını değiştirmeden varlıklarını devam ettiren canlılardan biridir. Burada görülen amber içindeki örümcek ve ağı ise 25 milyon yaşındadır. Günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan bu canlı, "biz evrim geçirmedik, yaratıldık" demektedir.

Ağaç Kabuğu Biti
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Binlerce farklı böcek türüne ait sayısız fosil örneği bulunmaktadır. Ve tüm bu fosiller, canlıların var oldukları günden itibaren aynı özelliklere sahip olduklarını, zaman içinde değişime uğrayıp evrim geçirmediklerini göstermektedir. Bu fosillerden biri de, ağaç kabuğu bitlerinin milyonlarca yıldır aynı olduğunu gösteren 25 milyon yıllık amberdir.

Kabuk Böceği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıl yaşındaki kabuk böcekleri, günümüzdekilerle aynıdır. Milyonlarca yıldır aynı olan bu böcekler, canlıların evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını gösteren örneklerden biridir.

At Nalı Yengeci Böceği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Fosil kayıtlarının tamamı Darwinistleri yalanlamaktadır. Darwinistler, canlıların birbirlerinden aşama aşama türediklerini öne sürmektedir. Fosiller ise, canlıların eksiksiz ve kusursuz yapılarıyla bir anda ortaya çıktıklarını ve var oldukları müddetçe değişmediklerini göstermektedir. Allah'ın yaratışının apaçık delili olan bu durum, evrimciler tarafından asla açıklanamaz. Evrimcilerin açıklayamayacakları örneklerden biri de, amber içindeki 25 milyon yıllık at nalı yengeci böceği fosilidir. At nalı yengeci böcekleri, evrime meydana okumaktadır.

Kanatlı Karınca
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Bu amberin içinde kanatlı karınca fosili bulunmaktadır. Günümüzde yaşayan kanatlı karıncalarla, milyonlarca yıl önce yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Bu da diğer canlılar gibi, karıncaların da evrim geçirmediklerinin delilidir.

Örümcek
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Günümüzde yaşayan örümceklerin sahip oldukları tüm özelliklere milyonlarca yıl önce yaşayan örümcekler de sahiptir. 25 milyon yıllık amber içindeki örümcek fosili bu gerçeğin ispatlarındandır.

İşçi Karınca
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Yeryüzünde en kalabalık nüfusa sahip canlılardan biri karıncalardır. Fosil kayıtları karıncaların milyonlarca yıldır aynı olduklarını, herhangi bir değişikliğe uğramadıklarını, yani evrim geçirmediklerini ortaya koymuştur. Resimde görülen 25 milyon yıllık işçi karınca fosili de, bu gerçeği teyit etmektedir.

Kanatlı Karınca
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıllık kanatlı karıncalarla, günümüzdeki örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen aynı kalan kanatlı karıncalar evrim olmadığının delillerindendir.

Evcikli Böcek, Kara Kanatlı Mantar Sivrisineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde görülen amber içinde evcikli böcek ve mantar sivrisinekleri bulunmaktadır. Bu canlılar milyonlarca yıldır yapılarında hiçbir değişiklik olmadan

varlıklarını devam ettirmektedirler. Söz konusu canlıların değişmemeleri, evrim geçirmediklerinin göstergesidir.

Evcikli Böcek, Kara Kanatlı Mantar Sivrisineği

Kanatlı Termit
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimdeki 25 milyon yıllık amber içinde, kanatlı termit fosili bulunmaktadır. Bu canlılar, milyonlarca yıldır aynı kusursuz sistemlere sahiptirler ve yapılarında en küçük bir değişiklik dahi olmamıştır.

Hemiptera Takımından Bir Böcek
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

48 binden fazla türü olan Hemiptera cinsi böcekler (tahtakuruları), fosil kayıtlarında bir anda ortaya çıkmakta ve hiçbir değişikliğe uğramadan milyonlarca yıldır varlıklarını devam ettirmektedirler. Diğer tüm böcek türleri gibi, Hemiptera takımına dahil olan böcekler de evrimi yalanlamaktadır.

Örümcek ve Örümcek Ağı
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Amber içinde ağıyla birlikte fosilleşmiş bir örümcek örneği görülmektedir. 25 milyon yıllık örümcek ve ağı, günümüzde yaşayan örümcekler ve ağlarıyla tıpatıp aynıdır. Bu aynılık, evrim teorisini tamamen geçersiz kılmaktadır.

Kanatlı Karınca
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıldır aynı olan kanatlı karıncalar, evrim teorisinin geçersiz olduğunu gösteren örneklerdendir. Milyonlarca yıldır değişmeyen canlılar karşısında evrimciler hiçbir bilimsel ve tutarlı açıklamada bulunamazlar.

Kanatlı Termit
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramayan böcek türleri, evrim teorisi için büyük bir açmaz oluşturmaktadır. Fosil bulgularında hep aynı yapılarıyla karşımıza çıkan böcek türleri, canlıların evrim geçirmediklerinin delillerindendir. Resimdeki amber içinde bulunan kanatlı termit, 25 milyon yaşındadır. Ve bu fosilin, günümüzdeki benzerlerinden hiçbir farkı yoktur.

Çekirge
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Fosil kayıtlarında yer alan tüm çekirge örnekleri, günümüzde yaşayanlarla aynıdır. Bundan 25 milyon yıl önceki çekirgelerle günümüzdekilerin birbirlerinden farksız olması, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir.

Scelionid Yaban Arısı, Cüce Ağustos Böceği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıllık amberin içinde yaban arısıyla birlikte cüce ağustos böceği fosili bulunmaktadır. Milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramayan yaban arıları ve cüce ağustos böcekleri, evrimi reddetmektedir.

Delici Böcek
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Evrimciler, böceklerin evrim geçirdiğine dair tek bir fosil dahi sunamazken, böceklerin evrim geçirmediklerini gösteren on binlerce fosil vardır. Bu fosiller, diğer

canlılar gibi böceklerin de, sahip oldukları tüm özelliklerle bir anda ortaya çıktıklarını ve yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramadıklarını göstermektedir. Bu gerçeği delillendiren bulgulardan biri de, resimde görülen 25 milyon yıllık amber içinde delici böcek fosilidir.

Asalak Yaban Arısı, Yaykuyruk Böceği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Evrim teorisi fosil bulguları karşısında büyük bir yenilgiye uğramıştır. Evrimin yenilgisini ifşa eden örneklerden biri de resimde görülen, 25 milyon yıllık asalak yaban arısı ve yaykuyruk böceğidir. Günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan bu canlılar, Yaratılış gerçeğini göstermektedir.

Pteromalid Yaban Arısı
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Pteromolid yaban arıları milyonlarca yıl boyunca değişmemiş, yani hiçbir zaman evrim geçirmemişlerdir. Bu, fosil kayıtlarının gösterdiği reddedilemez bilimsel bir gerçektir. Bu gerçeğin örneklerinden biri de, 25 milyon yıllık amber içinde parazit yaban arısı fosilidir.

Kalkık Kuyruk Böceği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Pteromolid yaban arıları milyonlarca yıl boyunca değişmemiş, yani hiçbir zaman evrim geçirmemişlerdir. Bu, fosil kayıtlarının gösterdiği reddedilemez bilimsel bir gerçektir. Bu gerçeğin örneklerinden biri de, 25 milyon yıllık amber içinde parazit yaban arısı fosilidir.

Kanatlı Karınca
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Kanatlı karıncalar, pek çok karınca türünün çoğalmak için kolonilerinden dışarı yolladıkları karıncalardır. Resimde, amber içinde fosilleşmiş olarak görülen kanatlı karınca 25 milyon yaşındadır ve günümüzdekilerden hiçbir farkı yoktur.

Kanatlı Karınca, Gal Sineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Gal sinekleri, sivrisinekten daha küçük olan bir sinek türüdür. Amber içinde yer alan 2 gal sineği fosili, 25 milyon yaşındadır. Gal sinekleriyle birlikte bir de kanatlı karınca fosili bulunmaktadır. Milyonlarca yıldır değişmeden kalan gal sinekleri ve kanatlı karıncalar, evrimin asla yaşanmadığının ispatlarından biridir.

Çayır Sivrisineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Günümüzdeki çayır sivrisinekleriyle, 25 milyon yıl önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark yoktur. Resimde görülen amber içindeki fosil de bu gerçeği göstermektedir.

Kambur Sinek
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Kambur sinekler, küçük bir sinek türüdür. Bulunan tüm fosil örnekleri, kambur sineklerin hep kambur sinek olarak var olduklarını göstermektedir. 25 milyon yıllık amber içindeki kambur sinek fosili de bu gerçeği bir kez daha teyit etmektedir.

Ceratopogonidae
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Amber içinde bir tür küçük sinek olan Ceratopogonidae fosili görülmektedir. Günümüzde yaşayan örnekleriyle, milyonlarca yıl önce yaşayanlar arasında hiçbir fark yoktur. Bu farksızlığın delillerinden biri de, resimdeki 25 milyon yıllık fosildir.

Kara Kanatlı Mantar Sivrisineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Amber içinde fosilleşmiş kara kanatlı mantar sivrisineği görülmektedir. 25 milyon yıldır aynı olan bu canlılar, evrimcilerin iddialarına meydan okumaktadır.

Örümcek Ağı, Leş Sineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Böceklerin milyonlarca yıl boyunca hiç değişikliğe uğramadığını gösteren bulgulardan biri de resimdeki 25 milyon yaşındaki leş sineği fosilidir. Sineğin yanı sıra bir örümcek ağı da aynı anda fosilleşmiştir. Milyonlarca yıl önceki örümceklerin günümüzdekilerle aynı olması gibi, ağlarının yapısı da aynıdır.

Yaykuyruk Böceği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıl önce yaşamış olan yaykuyruk böceklerinin günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı yoktur.

Kambur Sinek
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Balıkların hep balık, sürüngenlerin hep sürüngen, kuşların hep kuş olması gibi böcekler de hep böcek olarak var olmuşlardır. 25 milyon yıldır aynı olan kambur sinekleri bu gerçeği bir kez daha vurgulamaktadır.

Kulağakaçan Böceği, İşçi Karınca
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Amber içinde kulağakaçan böceğiyle birlikte fosilleşmiş bir işçi karınca da bulunmaktadır. Kulağakaçan, Dermaptera takımına dahil olan böceklere verilen genel bir isimdir. 10 ayrı familyadan, yaklaşık 1800 türü tespit edilmiştir. Bu canlının tüm fosil örneklerinde en dikkat çeken özelliği, diğer canlılarda olduğu gibi, yapısında hiçbir değişiklik olmamasıdır. Milyonlarca yıl boyunca değişmeden kalan kulağakaçan böcekleri, evrimin geçersiz olduğunun delilidirler.

Yaprak Zararlısı Larvası
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Yaprak zararlıları gibi, söz konusu böceklerin larvaları da milyonlarca yıldır aynı özelliklere sahiptir. Resimde görülen 25 milyon yıllık fosil örneği, günümüzdeki larvalarla geçmişte yaşamış olanların farksız olduğunu göstermektedir.

Sinek
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Sinekler hep sinek olarak var olmuşlar, herhangi bir canlıdan türememiş, herhangi bir ara aşamadan geçmemişlerdir. Bu gerçeğin delillerinden biri de, resimde görülen 25 milyon yaşındaki amber içinde sinek fosilidir.

Leş Sineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Sineklerin bilinen tüm türleri tarih boyunca hep aynı özellikleriyle var olmuşlardır. Fosil kayıtlarının gösterdiği gerçek, diğer tüm canlılar gibi, sinekleri de Allah'ın yarattığıdır.

Buğday Biti, Delici Böcek
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıl önce yaşayan buğday bitleri ve delici böceklerle, günümüzde yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Bu farksızlık, evrimin asla yaşanmamış olduğunun göstergesidir.

Güve Sineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Görünümlerinin güvelere olan benzerliği nedeniyle bu ismi almış olan sinekler, milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Amber içindeki 25 milyon yıllık güve sineği fosili de, geçmişte yaşamış olanların günümüzdekilerle aynı olduğunu göstermektedir.

Cırcır Böceği, Hemiptera Cinsi Böcek
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde görülen amber içinde cırcır böceğiyle birlikte fosilleşmiş hemiptera cinsi çeşitli böcekler de görülmektedir. Milyonlarca yıl önce yaşayan cırcır böceklerinin günümüzde yaşayanlardan hiçbir farkı yoktur.

Gal Sineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Milyonlarca yıldır değişmeden aynı kalan gal sinekleri, evrim teorisinin geçersiz olduğunun delilidir. Resimde görülen amber içinde gal sineği fosili ise 25 milyon yıllıktır.

Ceratopogonidae, Gal Sineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Günümüzde yaşayan örnekleriyle tamamen aynı olan, 25 milyon yaşındaki bu hayvanlar, canlıların evrim geçirmediklerinin ispatlarındandır.

Mantar Sivrisineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde amber içinde mantar sivrisineği fosili görülmektedir. Bu canlılar, milyonlarca yıldır aynıdırlar. Canlıların yapılarında milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişiklik olmaması, evrimciler tarafından açıklanması mümkün olmayan bir durumdur.

Delici Böcek
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Bugün yaşayan delici böceklerin sahip oldukları sistemlere ve yapıya bundan milyonlarca yıl önce yaşamış olan delici böcekler de sahiptir. 25 milyon yıl önceki delici böceklerin günümüzdekilerle aynı olması bu gerçeği ispatlamaktadır.

Leş Sineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde görülen amber içinde fosilleşmiş olan leş sineği, 25 milyon yaşındadır. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen aynı kalan leş sinekleri, evrimcileri sessizliğe mahkum etmektedir.

Pencere Sivrisineği (Anisopodidae)
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Darwinistlerin iddialarını geçersiz kılan örneklerden biri de resimde görülen 25 milyon yıllık amber içindeki pencere sivrisineği fosilidir. Milyonlarca yıldır değişmeden kalan pencere sivrisinekleri, canlıların evrim geçirmediklerinin ispatıdır.

Ağaç Kabuğu Biti
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Günümüzde yaşayan ağaç kabuğu bitleriyle, 25 milyon önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark yoktur. 25 milyon yıl boyunca değişikliğe uğramayan ağaç kabuğu bitleri, evrimcilerin iddialarını alt üst etmektedir.

Mayıs Sineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25milyon yıl
Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Mayıs sineklerinin bilinen 2500'den fazla türü vardır. Çok kısa ömürlü olan bu sinekler, milyonlarca yıldır yapılarını aynen muhafaza etmişlerdir. Resimde görülen amber içindeki mayıs sineği 25milyon yaşındadır. 25 milyon yıldır aynı olan mayıs sinekleri, canlıların evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını söylemektedir.

Buğday Biti
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

60 binden fazla türe sahip Curculionoidea familyasına dahil olan bu canlılar, tahıllara zarar veren bir böcek türüdür. Milyonlarca yıllık buğday biti fosilleri, bu canlıların var oldukları andan itibaren yapılarında bir değişiklik olmadığını, dolayısıyla evrim geçirmediklerini göstermektedir.

Güve Sineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yaşındaki güvelerin, günümüzde yaşayan güve sineklerinden hiçbir farkı yoktur. Resimde görülen amber içindeki fosil de bu gerçeği göstermektedir.

Cırcır Böceği, Çayır Sivrisineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Cırcır böceğiyle birlikte çayır sivrisineği de aynı anda fosilleşmiştir. Görüldüğü gibi, bu canlılar 25 milyon yıldır hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Bunun gösterdiği gerçek, canlıların evrim geçirmediği, yaratıldığıdır.

Buğday Biti
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Milyonlarca yıldır yapıları değişmeden varlıklarını devam ettiren buğday bitleri, evrimin asla yaşanmadığını göstermektedir. Bu gerçeği gösteren örneklerden biri de, resimde görülen 25 milyon yaşındaki buğday biti fosilidir.

Isopod Pupası
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Pupa, bazı böcek türlerinin erişkin olmadan önce geçirdikleri safhalardan biridir. Pupa safhasından sonra, larva safhası gelir. 25 milyon yıl önce yaşayan Isopod'ların günümüzdekilerden bir farkı olmadığı gibi, pupalarının da bir farkı yoktur.

Bitki Piresi
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Bu böcekler bitki özsularıyla beslenen, zıplayarak hareket eden canlılardır. Milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Bu gerçeğin delillerinden biri, amber içindeki 25 milyon yıllık fosildir. Fosildeki canlıyla günümüzde yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur.

Karınca
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettiren karıncalar, evrim teorisinin geçersiz olduğunu gösteren delillerden biridir.

Marangoz Karınca
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Bu karıncaların milyonlarca yıl önce yaşayan örnekleriyle, günümüzdekiler arasında bir fark yoktur. Bu farksızlık, canlıların aşamalı olarak geliştiklerini öne süren evrimcilerin tüm iddialarını çürütmektedir.

Isopod
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıllık amber içindeki Isopod fosili, Ispodların milyonlarca yıldır aynı olduklarını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir.

Kabuk Böceği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Bu amberde, bir kabuk böceğinin, üzerindeki akarla birlikte fosilleşmiş hali görülmektedir. Kabuk böcekleri de, akarlar da aradan geçen milyonlarca yıla rağmen değişmemişlerdir. 25 milyon yıldır aynı kalan bu canlılar, evrimi geçersiz kılmaktadır.

Kalkık Kuyruk Böceği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıl önce yaşayan kalkık kuyruklarla günümüzdekiler arasında hiçbir fark yoktur. Milyonlarca yıldır aynı olan kalkık kuyruk böcekleri, evrim yaşanmadığının bir delilidir.

Suikastçı Böcek
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Diğer tüm canlılar gibi, suikastçı böcekler de hep suikastçı böcek olarak var olmuşlardır. Darwinistlerin iddia ettiği gibi başka bir canlıdan türememiş, herhangi bir ara aşamadan geçmemişlerdir. 25 milyon yaşındaki suikastçı böcekleri bu gerçeği ispatlamaktadır.

Karınca Aslanı
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Karınca aslanı, yusufçuğa benzeyen bir tür kanatlı böcektir. Resimde görülen amber içindeki karınca aslanı fosili, 25 milyon yaşındadır. Günümüzdeki örneklerinden bir farkı yoktur.

Tırtıl
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Diğer fosiller gibi amberler de, canlıların aşamalarla birbirlerinden türemediklerini, her canlının var olduğu günden itibaren aynı özelliklere sahip olduğunu göstermektedir. Fosillerin gösterdiği gerçek, tırtılların da hep tırtıl olarak var oldukları, evrim geçirmedikleridir.

Kanatlı Termit
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Resimdeki amber içinde 25 milyon yaşındaki bir kanatlı termit görülmektedir. Aradan geçen 25 milyon yıla rağmen hiç değişmeden yapılarını muhafaza eden bu

canlılar, evrimin bir yalan, Allah'ın üstün yaratışının apaçık bir gerçek olduğunu göstermektedir.

Mantar Sivrisineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimdeki fosil, bu canlıların yapılarında milyonlarca yıldır bir değişiklik olmadığını göstermekte ve evrimin iddialarını da yalanlamaktadır.

Dans Sineği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Dans sineklerinin hep dans sinekleri olarak var olduklarını gösteren delillerden biri de, 25 milyon yıllık bu fosildir. Milyonlarca yıl önce yaşayan dans sineklerinin, bugünkülerden bir farkı yoktur.

Hamam Böceği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Fosil bulguları hamam böceklerinin yüz milyonlarca yıldır değişikliğe uğramadıklarını ortaya koymaktadır. Bu amberdeki hamam böceği ise 25 milyon yaşındadır. Fosil kayıtlarının gösterdiği bu bilginin anlamı, hamam böceklerinin evrim geçirmediği, yaratıldığıdır.

Yaban Arısı
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Bu amberin içinde bir yaban arısı görülmektedir. 25 milyon yaşındaki bu canlı, evrimin iddilarını çürüten önemli birer örnektirler.

Sivrisinek
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Sineklerin hep sinek olarak var olduklarını gösteren on binlerce fosilden biri de, resimde görülen 25 milyon yıllık fosildir. Milyonlarca yıldır aynı olan fosiller, Darwinistlerin iddialarının doğru olmadığını göstermektedir.

Asalak Yaban Arısı
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Amber içindeki asalak yaban arısı 25 milyon yaşındadır ve günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı yoktur. Bu durum, evrimin geçersiz olduğunun önemli ispatlarından biridir.

Suikastçı Böcek
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde amber içinde görülen suikastçı böcek fosili, 25 milyon yaşındadır. Bugünkü örneklerinden hiçbir farkı olmayan bu fosil, canlıların evrim geçirmediğini söylemektedir.

Çiçek Böceği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Bu böcek türü, çoğunlukla çiçekler üzerinde ya da yaprakların alt kısımlarında yaşar. Yumurtalarını çiçek bitki dokusunun içine bırakır. Milyonlarca yıl önce yaşayan çiçek böcekleriyle, günümüzdeki örneklerinin birbirinden hiçbir farkı yoktur.

Kulağakaçan Böceği
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Milyonlarca fosil Darwinizm'i tam anlamıyla susturmaktadır. Darwinistleri aciz bırakan bu fosillerden biri, resimde görülen 25 milyon yıllık amber içinde kulağakaçan fosilidir. Diğer tüm fosil bulguları gibi, bu fosil de evrimin geçersizliğini göstermektedir.

Kraliçe Karınca
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Karınca kolonilerini kraliçe karıncalar kurarlar. İşçi karıncaların görevlerinden biri de kraliçe karıncayı ve yumurtaları korumaktır. Resimde görülen 25 milyon yıllık kraliçe karınca fosili, karıncaların milyonlarca yıldır aynı olduklarının bir delilidir. Bu delil, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını, tüm canlıların Yüce Allah tarafından yaratıldığını göstermektedir.

Kanatlı Termit
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Termitler karıncalara benzer canlılar olsa da, aslında onlardan çok farklı özelliklere ve yeteneklere sahiptirler. Termitler milyonlarca yıldır koloni hayatı yaşayan, yapılarında hiçbir değişiklik olmadan günümüze kadar gelmiş canlılardır. 25 milyon yıllık termit fosilleri bunun kanıtlarından biridir. Bu milyonlarca yıllık süre boyunca yaşamış olan bütün termitler bugünkülerle aynı özelliklere sahiptir. 25 milyon yıl önceki işçi termitler de bugünküler gibi fedakarlıklar yapmakta, larvaları, askerleri, kraliçeleri beslemekte, gözleri görmediği halde metrelerce uzunlukta yuvalar inşa etmektedirler. Bugünkü termitlerin özellikleri milyonlarca yıldır yaşayan istisnasız her termit için geçerlidir.

Resimde görülen amber içindeki termit fosili ise, 25 milyon yaşındadır.

BREZİLYA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Brezilya'nın jeolojik yapısı Güney Amerika platosuna tamamıyla benzerlik gösterir. Ülkedeki kayalık yapının yarıdan fazlası Prekambriyen dönemde (4.6 milyar - 543 milyon yıl) oluşmuştur. Brezilya'nın tabanı metamorfik ve volkanik kayalardan meydana gelmektedir. Bu tabanın üzerindeki katman ise tortul kayaçlardır. Bazı tortul kayaçlar Prekambriyen dönemine aitken, bazıları yakın dönemde oluşmuştur.

Sao Francisco Bölgesi'ndeki kayalarda, Prekambriyen dönemine ait çok sayıda mikrofosil (mikroskobik canlılara ait fosiller) sahası tespit edilmiştir. Breziya'daki diğer iki önemli fosil sahası ise, Santana Oluşumu ve Crato Oluşumu'dur.

Araripe havzasında yer alan Santana Oluşumu'nda bulunan fosillerin çoğunluğu Kretase dönemine (144 - 65 milyon yıl) aittir. Santana Oluşumu'nun önemli bir özelliği, 25'den fazla balık türüne ait çok iyi korunmuş fosilleri barındırmasıdır. Santana Oluşumu'nda elde edilen fosiller arasında sürüngenler, amfibiyenler, omurgasızlar ve çeşitli bitkilere ait fosiller bulunmaktadır.

Crato Oluşumu ise yakın zamana kadar Santana Oluşumu'nun bir parçası olarak kabul edilmekteydi. Ancak yapılan paleontolojik çalışmalar bu sahada, daha eski zamanlarda yaşamış olan böcek türlerinin bulunduğu katmanları ortaya çıkardı. Bulunan böcek faunası, Crato'nun ayrı bir oluşum olarak değerlendirilmesine sebep oldu. Söz konusu böcek faunasının yanı sıra bu fosil yatağında, örümcekler, akrepler, yengeçler ve pek çok bitki türüne ait fosiller de elde edilmektedir.

Brezilya'daki fosil yataklarından elde edilen yüz milyonlarca yıllık fosiller önemli bir gerçeği tekrar gözler önüne sermektedir: Canlıların ortak bir atadan aşamalı olarak evrimleştikleri iddiasının bilimsel hiçbir dayanağı yoktur. Fosiller, canlıların evrimleştiklerini yalanlamakta, yaratıldıklarını doğrulamaktadır.

Çayır Çekirgesi
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 128 milyon yıl
Bölge: Santana Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Tettigoniidae familyasına dahil olan çayır çekirgelerinin yalnız Kuzey Amerika'da yaşayan 225'den fazla türü vardır. Ancak bu böceklerin büyük çoğunluğu tropik bölgelerde yaşarlar.

Çayır çekirgeleri milyonlarca yıldır değişmeden, aynı kalmışlardır. Resimde fosili görülen 128 milyon yaşındaki çayır çekirgesi de bu gerçeğin delilidir.

Hamam Böceği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 108 - 92 milyon yıl
Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Brezilya'nın Araripe havzası, Kretase dönemi fosillerininin oldukça detaylı korunmuş örneklerini barındırır. Bu fosillerden bazıları üç boyutlu olarak korunmuştur. Fosilden, hamam böceğinin kafa kalkanı ve kanatlarının damar düzeni detaylı olarak tespit edilebilmektedir.

108 - 92 milyon yıl önce yaşayan hamam böceklerinin, günümüzdekilerle aynı olduğunu ortaya koyan bu fosil, evrim teorisinin geçersiz olduğunu göstermektedir.

Sinek
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya
Fosil bulguları, sinekler gibi kanatlı böceklerin kanatsız böcek türleriyle birlikte bir anda ortaya çıktıklarını göstermiştir. Bu durum, kanatsız böceklerin zamanla kanatlanarak sineklere dönüştükleri iddiasını geçersiz kılmaktadır. Ayrıca milyonlarca yıldır yapılarında hiçbir değişilik olmayan sinekler de evrimcileri yalanlamaktadır. Resimde görülen 125 milyon yaşındaki sinek fosili, evrimcileri yalanlayan fosil bulgularından sadece biridir.

Hamam Böceği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 146 - 65 milyon yıl
Bölge: Santana Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Resimde görülen 146 - 65 milyon yaşındaki hamam böceğinin günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı yoktur. Milyonlarca yıldır yapısal özellikleri aynı olan hamam böcekleri evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ispatlamaktadır.

Çekirge
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 108 - 92 milyon yıl
Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya
Resimde görülen 108 - 92 milyon yaşındaki çekirge fosilleri, çekirgelerin hep çekirge olarak var olduklarının delilidir. Milyonlarca yıldır aynı olan çekirgeler, canlıların evrimleşmediklerini, yaratıldıklarını söylemektedirler.

Kemikli Turna Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 110 milyon yıl
Bölge: Santana Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Kemikli turna balıkları, evrimin geçersizliğini gözler önüne seren sayısız canlıdan biridir. . Bilinen en eski örnekleri Jura döneminde (206 - 144 milyon yıl) yaşamış olan kemikli turna balıkları milyonlarca yıldır aynı kalmışlardır. Resimde

görülen fosil ise 110 milyon yıllıktır ve kemikli turna balıklarının evrim geçirmediğini söylemektedir.

Akrep
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 110 milyon yıl
Bölge: Santana Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Bilinen en eski akrep fosillerinden biri 320 milyon yıllıktır. Resimde fosili görülen akrep ise 110 milyon yaşındadır. 320 milyon yıl önce yaşayan akrepler de, 110 milyon yıl önce yaşayan akrepler de, günümüzde yaşayan akrepler de aynıdır. Yüz milyonlarca yıldır değişmeyen akrepler bir Yaratılış gerçeği delilidir.

Bazı fosillerin taşın iki tarafına eşit olarak izi çıkar. 110 milyon yıllık bu akrep fosili de iki parçalı bir fosildir.

Hamam Böceği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 108 - 92 milyon yıl
Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Evrim teorisinin hayal ürünü bir hikaye olduğunu gösteren hamam böceklerine ait fosillerden biri de resimde görülen 108 - 92 milyon yıllık fosildir. Milyonlarca yıl önce yaşayan hamam böceklerinin günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı yoktur.

Hamam Böceği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 128 milyon yıl
Bölge: Santana Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Eğer bir canlı milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramıyor, her türlü çevresel koşula rağmen yapısı aynı kalıyorsa, bu canlının evrim geçirdiğini söylemek imkansızdır. Yüz binlerce canlı türüne ait, milyonlarca fosil örneği bu imkansızlığı gözler önüne sermektedir. Bu fosillerden biri de, 128 milyon yaşındaki hamam böceği fosilidir.

Su Böceği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 108 - 92 milyon yıl
Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Su böcekleri yaşamlarının büyük kısmını su içinde geçirirler. Kuzey Amerika'da 500, dünya genelinde 5000 türü olduğu bilinmektedir. Su yüzündeyken kanatlarının altına yaptıkları hava baloncuğunu kullanarak su altında da nefes alabilirler. Son derece kompleks sistemlere sahip olan bu canlılar, milyonlarca yıldır aynı kusursuz özelliklere sahiptirler. Resimde görülen 108 - 92 milyon yıllık su böceği fosili, bu canlıların milyonlarca yıldır aynı olduklarının, yani evrim geçirmediklerinin delilidir.

Çekirge
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 108 - 92 milyon yıl
Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Resimde görülen çekirge fosili 108 - 92 milyon yaşındadır ve Darwinistlere, diğer tüm canlılar gibi, çekirgelerin de evrim geçirmediklerini söylemektedir.

Hamam Böceği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Yüz milyonlarca yıldır aynı olan canlılardan biri de hamam böcekleridir. 320 milyon yıl önce yaşamış hamam böceklerine ait fosiller bulunmuştur. Hamam böceklerinin evrim teorisine vurduğu darbe, Focus dergisinde şöyle ifade edilmektedir:

... Teoride, değişen çevre koşulları, düşman türler, türler arası rekabet gibi çeşitli baskı unsurlarının doğal seçime neden olması, mutasyona uğramış avantajlı türlerin seçilmesi ve bu türlerin, bu kadar uzun zaman içinde çok fazla değişikliğe uğraması gerekiyordu. AMA GERÇEKLER BÖYLE DEĞİL. Söz gelimi, hamam böceklerini ele alalım. Çok hızlı ürüyorlar, ömürleri de kısa, ama yaklaşık 250 milyon yıldan beri aynılar. (Evrimin Çıkmaz Sokakları: Yaşayan Fosiller, Focus, Nisan 2003)

Çekirge
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Orthoptera takımına dahil olan çekirgeler, fosil kayıtlarında milyonlarca yıllık aynı yapılarıyla karşımıza çıkmaktadır. Çekirgeler ağırlıklı olarak tropik bölgelerde yaşarlar, fakat dünyanın farklı bölgelerinde de görülebilirler.

Bulunan tüm çekirge fosilleri, çekirgelerin milyonlarca yıl boyunca değişime uğramadıklarını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir. Bu gerçeğin ispatlarından biri resimde görülen 125 milyon yıllık çekirge fosilidir.

Çekirge
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

125 milyon yıllık çekirge fosili, çekirgelerin hep çekirge olarak var olduklarının delilidir. Bu delil karşısında, evrimcilerin akılcı ve bilimsel bir açıklama yapmaları mümkün değildir.

Uzun Boynuzlu Çekirge
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Bu çekirgeleri, diğer çekirgelerden ayırt eden en önemli özellikleri, ince ve uzun antenleridir. Antenin uzunluğu vücudunun neredeyse iki katıdır. Diğer tüm çekirge türleri gibi, uzun boynuzlu çekirgeler de milyonlarca yıldır aynıdır. 125 milyon yıl önce yaşamış çekirgelerle günümüzdekilerin bir farkının olmadığı, resimdeki fosilde de açıkça görülmektedir.

PERU'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Peru'nun jeolojik ve coğrafi yapısı, ülkenin farklı bölgelerinde değişik fosil bulgularının bulunmasını sağlamaktadır. Ülkenin üç ana bölgesi vardır; Sahil bölgesi, And dağlarının yer aldığı orta bölge ve Amazon ormanlarının bulunduğu Amazon havzası. Fosil yatakları çoğunlukla, And dağlarında ve ülkenin kuzeyindeki alanlarda bulunmaktadır.

Peru'daki önemli fosil yataklarından birisi, ülkenin kuzeyinde yer alan Cajamarca Oluşumu'dur. Cajamarca Oluşumu'nun kaya yapısını ağırlıklı olarak kireçtaşı oluşturur. Bir diğer önemli fosil yatağı ise balina fosilleriyle ünlü olan Pisco Oluşumu'dur. Pisco Oluşumu ülkenin güney bölgesinde yer alan fosil yataklarındandır. Bu yatakta, balinalar, yunus balıkları, deniz aslanları, penguenler, su kaplumbağaları başta olmak üzere binlerce farklı deniz canlısının fosili kaydedilmiştir. Sahilden yaklaşık 30 km içeride bulunan bu oluşum, Peru'nun eski dönemlerdeki jeolojisi hakkında da önemli bilgiler sağlamaktadır.

Peru'da elde edilen fosil bulgularının gösterdiği en önemli gerçek ise, tüm fosiller gibi bunların da, evrimi reddetmesidir. Evrimci paleontologlar tarafından 19. yüzyılın ortalarından bu yana evrim teorisini destekleyebilecek fosiller bulabilmek için yapılan tüm fosil araştırmaları, bu çabanın boşuna olduğunu göstermiştir. Tüm çabalara rağmen teoriye delil olarak sunulabilecek tek bir fosil örneğine dahi rastlanmamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrim teorisinin öngörülerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını ispatlamıştır. Üstelik fosil kayıtları canlıların var oldukları ilk andan itibaren hiçbir değişime uğramadıklarını göstermektedir. Bu da evrimsel herhangi bir süreçten geçmediklerinin delilidir.

Bivalve
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 23 - 5 milyon yıl
Bölge: Cajamarca Oluşumu, Peru

Günümüzdeki Bivalvelerle aynı olan 23 - 5 milyon yaşındaki Bivalveler, evrim teorisinin iddialarının geçersiz olduğunu göstermektedir. Milyonlarca yıldır aynı olan Bivalveler, evrim geçirmemiş, yaratılmışlardır.

Bivalve
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 208 - 146 milyon yıl
Bölge: Cajamarca Oluşumu, Peru

Resimde görülen Bivalve 208 - 146 milyon yaşındadır. On milyonlarca yıl önce yaşamış olan Bivalvelerin günümüzde yaşayanlarla aynı olduğunu gösteren bu fosil, evrimi yalanlanmaktadır.

Bivalve
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 208 - 146 milyon yıl
Bölge: Cajamarca Oluşumu, Peru

Fosil kayıtları yüz milyonlarca yıldır aynı olan canlıların örnekleriyle doludur. Bu örneklerden biri de resimde görülen 208 - 146 milyon yıllık Bivalve fosilidir. Diğer tüm fosil bulguları gibi bu fosil de evrimi reddetmektedir.

ARJANTİN'DE BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Arjantin'de elde edilen fosillerin büyük kısmı Patagonya bölgesine aittir. Patagonya, Güney Amerika kıtasında Şili ve Arjantin'in güney kısımlarına verilen isimdir. And dağlarının doğusunda kalan kısım, Patagonya'nın Arjantin'e dahil olan bölgesidir. Günümüzde penguenler, balinalar, fok balıkları, vahşi deve kuşları, deniz filleri gibi çok farklı canlı türlerinin yaşadığı bu bölgedeki fosil kayıtları da oldukça zengindir.

Bölgedeki fosil yataklarından biri Ischigualasto Oluşumu'dur. Jeolojik araştırmalar bundan yaklaşık 230 milyon yıl önce bölgenin bir sel havzası olduğunu, bol miktarda mevsimsel yağış aldığını ve aktif volkanlara sahip olduğunu ortaya koymuştur. Bu fosil yatağının özelliklerinden biri, Trias dönemine (248 - 206 milyon yıl) ait çok sayıda memeli ve deniz canlısı fosili örneklerine sahip olmasıdır. Bölgenin fosil kayıtları açısından önemi, 1950'lere kadar tam olarak anlaşılmamış, bu tarihten sonra ise pek çok kazı çalışması yapılmıştır.

Arjantin'deki fosil sahalarından biri de, Santa Cruz'da bulunan Jaramillo ormanıdır. Burası taşlaşmış ağaçlardan oluşan bir fosil ormanıdır. Bu taşlaşmış orman yaklaşık 350 milyon yaşındadır. Ve pek çok bitki türünün yüz milyonlarca yıldır değişmediğini, dolayısıyla evrim geçirmediğini gösteren önemli örneklerden biridir.

ŞİLİ'DE BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Ülkenin kuzeyinde yer alan Atacama çölü dışındaki pek çok bölgede, fosil örneklerine rastlanmaktadır. Fosil açısından en zengin bölgelerden biri ise ülkenin güneyinde yer alan Patagonya'dır. Ayrıca And dağlarında da fosil yatakları vardır.

Şili'deki fosil sahalarından, farklı türde memelilere, deniz canlılarına, sürüngenlere ve bitkilere ait çok sayıda fosil elde edilmektedir. En bilinen fosil sahalarından biri Quiriquina Oluşumu'dur. Oluşumdaki fosiller çoğunlukla Kretase dönemine aittir. Bu fosiller sayesinde Kretase dönemindeki deniz yaşamı hakkında önemli bilgiler elde edilmiştir. Orta Şili'de, özellikle And dağlarındaki bazı fosil yatakları ise memelilere ait fosil bulgularıyla ünlüdür.

Bölgeden elde edilen fosillerin tümü, Darwinistleri bir kez daha büyük bir çıkmaza sokmaktadır. Çünkü bu bulgular, canlıların jeolojik dönemler boyunca değişime uğramadıklarını ortaya koymaktadır. Diğer bir deyişle, bir canlı türü, fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, bu tür yok olana kadar veya günümüze gelene kadar on milyonlarca, kimi zaman yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermemekte, aynı yapıyı korumaktadır. Bu, canlıların hiçbir evrime uğramadıklarının açık bir delilidir.

Fosil bulgularının da gösterdiği gibi, yeryüzünde yaşam evrimle değil, aniden ortaya çıkmıştır. Aniden ortaya çıkışın anlamı ise Yaratılış'tır. Allah tüm canlıları eksiksiz bir şekilde yoktan yaratmıştır. Fosil bulguları da bu gerçeği bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Kozalak Dilimi
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 165 milyon yıl
Bölge: Jaramillo, Santa Cruz, Arjantin

Resimde görülen 165 milyon yaşındaki kozalak dilimi, Jaramillo'daki taşlaşmış ormandan elde edilmiştir. Kozalağın tüm detaylarının görüldüğü bu fosil örneği, bitkilerin evrim geçirmediğini gösteren ispatlardan biridir. Günümüzdeki kozalakların sahip olduğu tüm özelliklere bundan 165 milyon yıl önce yaşamış olan kozalaklar da sahiptir.

Yengeç
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 23 - 5 milyon yıl
Bölge: Rio de la Plata, Arjantin

Fosil kayıtlarında pek çok örneği olan canlılardan biri de yengeçlerdir. Milyonlarca yıl önce yaşamış olan yengeçlerle günümüzdekiler arasında bir fark olmadığı fosil bulgularının gösterdiği reddedilemez bir gerçektir. Bu gerçeğin ispatlarından biri de resimde görülen 23 - 5 milyon yaşındaki yengeçtir. Bu yengeç, bugün yaşayanlarla tıpatıp aynıdır.

Kozalak
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 208 - 146 milyon yıl
Bölge: Arjantin

Günümüzdeki kozalaklardan hiçbir farkı olmayan 208 - 146 milyon yaşında bu kozalak fosili, evrimin büyük bir aldatmaca olduğunun delilidir. Fosil bulgularının tamamı evrimin bir yalan, Allah'ın yaratışının apaçık bir gerçek olduğunu ortaya koymaktadır.

Karabatak Kafası
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 18 milyon yıl

Bölge: Şili

Resimde görülen karabatak kafası fosili 18 milyon yıllıktır. 18 milyon yıl önce yaşayan karabatakların günümüzdeki örneklerinden bir farkı olmadığının delilidir. Bu farksızlık, söz konusu canlıların milyonlarca yıldır değişmediğini, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir.

Karabatak Kafası
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 18 milyon yıl
Bölge: Şili

Karabatak, Phalacrocoracidae familyasına dahil olan bir tür deniz kuşudur. 38 farklı türü olduğu bilinmektedir.

Fosil bulguları, bugün yaşayan karabatakların sahip olduğu tüm özelliklere, milyonlarca yıl önce yaşamış olanların da sahip olduklarını göstermektedir. Diğer tüm canlılar gibi karabatakların da evrim geçirmediğini ispatlayan bu durum, Darwinistleri bir kez daha yenilgiye mahkum etmektedir.

Yengeç
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Concepcion, Şili

Fosil kayıtları her açıdan evrim teorisini yalanlamaktadır. Teoriyi yalanlayan fosil örneklerinden biri de, resimde görülen 25 milyon yaşındaki yengeç fosilidir. On milyonlarca yıldır değişmeden kalan yengeçler, canlıların evrimleşmediğini bir kez daha teyit etmektedir. Bu yengeç fosilinin, günümüzde yaşayan yengeçlerden hiçbir farkı yoktur.

AVRUPA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

ALMANYA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Jeolojik araştırmalar Jura dönemi (206 - 144 milyon yıl) boyunca, Batı Avrupa'nın büyük kısmının sıcak, çok derin olmayan denizlerle kaplı olduğunu göstermektedir. Günümüzde bu bölgelerden, deniz canlılarına ait çok sayıda fosil elde edilmektedir.

Özellikle Almanya'da bulunan bazı fosil yatakları, Devoniyen ve Jura döneminde yaşayan canlılara dair çok detaylı bilgi edinilmesini sağlamıştır. Bu fosil alanlarından en önemlileri, Messel, Solnhofen, Holzmaden Oluşumları ve Hunsrückschiefer faunasıdır.

Hunsrückschiefer faunası, Paleozoik zamanda (543 - 251 milyon yıl) yaşayan canlılara ait çok çeşitli türde ve sayıda fosilin bulunduğu bir bölgedir. Bölgeden elde edilen fosiller çoğunlukla alt ve orta Devoniyen dönemine aittir. Hunsrückschiefer faunasının önemli özelliklerinden biri, tıpkı Burgess Shale'de olduğu gibi burada da, bazı canlıların yumuşak dokularıyla birlikte fosilleşmiş olmalarıdır. Bu durum bundan yüz milyonlarca yıl önce yaşamış olan canlıların sadece fiziksel yapıları değil, yaşam stilleri ve davranış biçimleri hakkında da bilgi edinilmesini sağlamaktadır.

Bu bilgiler, canlıların var oldukları her dönemde kompleks sistemlere sahip olduklarını, gelişmiş bir yaşam sürdüklerini göstermektedir. Canlıların sözde ilkelden komplekse doğru kademeli olarak gelişip evrimleştiklerini öne süren Darwinistler ise bu durum karşısında çaresizdirler. Çünkü tüm fosil kayıtları istisnasız evrim teorisini yalanlarken, Yaratılış gerçeğini bir kez daha teyit etmektedir.

Holzmaden Oluşumu'ndan elde edilen fosiller ise, çoğunlukla derin sularda yaşayan canlılara aittir. Bu canlıların büyük kısmı, tüm organları ve iskelet yapılarıyla birlikte eksiksiz olarak fosilleşmiştir. Holzmaden'de de nadir rastlanan yumuşak doku fosiller elde edilmiştir. Solnhofen'den elde edilen fosiller ise genellikle, sığ körfezlerde, mercan ve sünger resiflerinde yaşayan canlılara ait fosillerdir. Solnhofen'de ayrıca, böcekler, bitkiler, kertenkeleler, timsahlar, kuşlar gibi kara canlılarına ait fosiller de bulunmuştur. Solnhofen'de çıkarılan fosiller arasında, en eski kuş türlerinden biri olan Archaeopteryx'in yedi farklı fosili de vardır.

Almanya'da bulunan bir diğer önemli fosil yatağı ise Messel Oluşumu'dur. Geçmiş çağlarda yaklaşık 1000 metre derinliğinde, 700 metre genişliğinde bir göl olan Messel Oluşumu, Eosen dönemine (54 - 37 milyon yıl) ait çok sayıda fosil örneği barındırmaktadır. O dönemde tropikal iklime sahip olduğu bilinen Messel'de, bitkiler,

kuşlar, yarasalar, sürüngenler, balıklar, kaplumbağalar, böcekler gibi çok farklı canlıların fosilleri bulunmaktadır.

Karides
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 145 milyon yıl
Bölge: Solnhofen Oluşumu, Eichstatt, Almanya

Karides, kabuklular alt filumuna dahil olan bir eklembacaklıdır. Vücudu kalsiyum karbonattan meydana gelen bir zırhla kaplıdır. Gövdesi eklemlidir. Hem tatlı hem de tuzlu sularda yaşayan türleri vardır. Bilinen en eski karides fosili yaklaşık 200 milyon yıl öncesine aittir.

Resimde görülen karides fosili ise 145 milyon yıl yaşındadır. Milyonlarca yıldır yapılarını aynen koruyan ve herhangi bir değişime uğramayan karidesler, canlıların evrim geçirmediğinin yaşayan bir delilidir.

Deniz Yıldızı
Dönem: Paleozoik zaman, Devoniyen dönemi
Yaş: 390 milyon yıl
Bölge: Bundenbach, Almanya

390 milyon yıl önce yaşamış olan deniz yıldızlarının, bugünkü denizlerde yaşayan deniz yıldızlarından hiçbir farkı yoktur. Aradan geçen yüz milyonlarca yıla rağmen değişime uğramayan deniz yıldızları, tarihin hiçbir döneminde evrim yaşanmadığını göstermektedir.

Kel Turna Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Messel Oluşumu, Almanya

Kel turna balıkları, Amiiformes takımından, Amiidae familyasına dahil olan bir balık türüdür. Diğer pek çok balık türünde olduğu gibi, zengin bir fosil geçmişine sahiptir. Bilinen en eski örneklerden biri yaklaşık 150 milyon yıllıktır.

Elde edilen tüm fosiller, kel turna balıklarının milyonlarca yıldır aynı olduklarını, yani herhangi bir şekilde evrim geçirmediklerini göstermektedir. Resimdeki 50 milyon yıllık kel turna balığıyla, günümüzde yaşayanları arasında hiçbir fark yoktur.

Kerevit
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 150 milyon yıl

Dönem: Solnhofen Oluşumu, Almanya

150 milyon yıl önce yaşamış olan kerevitlerin günümüzdeki kerevitlerden hiçbir farkı yoktur. Bu farksızlık, evrimin olmadığının en önemli delillerinden biridir. Kerevitler hep kerevit olarak var olmuştur. Tüm canlılar gibi onları da Allah yaratmıştır.

Karides
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 145 milyon yıl
Bölge: Solnhofen Oluşumu, Eichstatt, Almanya

Darwinistler on yıllardır süren araştırmalarına rağmen, evrimin gerçekleştiğini gösteren tek bir fosil bile bulamamışlarken, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını gösteren milyonlarca fosil örneği vardır. Elde edilen her fosil, canlıların var oldukları müddetçe yapılarında bir değişiklik olmadığını, aradan yüz milyonlarca yıl geçse de canlıların aynı kaldıklarını göstermektedir.

Resimde görülen fosil örneği de, günümüzde yaşayan karideslerle, 145 milyon yıl önce yaşayan karidesler arasında hiçbir fark olmadığının delillerindendir.

Kemikli Turna Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Messel Oluşumu, Almanya

Bilinen en eski örnekleri yaklaşık 180 milyon yıl önce yaşamış olan kemikli turna balıkları birer yaşayan fosil örneğidirler. Resimde görülen kemikli turna balığı fosili ise 54 - 37 milyon yaşındadır. On milyonlarca yıldır aynı olan kemikli turna balıkları evrimi çürütmektedir.

Yarasa
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Messel Oluşumu, Almanya

Milyonlarca yıllık yarasa fosilleri canlıların evrim geçirdiği iddiasını reddetmektedir. Bu fosillerin gösterdiği gerçek, canlıları Allah'ın yarattığıdır.

Yılan Yıldızı
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl
Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Resimdeki yılan yıldızı fosili 150 milyon yaşındadır ve yılan yıldızlarının evrim geçirmediğinin delillerinden biridir. Günümüzdeki yılan yıldızlarından hiçbir farkı olmayan bu fosil karşısında, evrimcilerin yapabileceği aklıcı ve bilimsel hiçbir açıklama yoktur.

Coelacanth
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 145 milyon yıl
Bölge: Solnhofen Oluşumu, Eichstatt, Almanya

Coelacanth uzun yıllar Darwinistler tarafından sözde bir ara form örneği olarak sunulmuştur. Ancak evrimcilerin yarı balık yarı sürüngen, soyu tükenmiş bir tür olduğunu iddia ettikleri bu balık, günümüz denizlerinde canlı olarak yakalanmıştır. Bugüne kadar yaklaşık 200 canlı örneğinin yakalandığı Coelacanth'ın bulunmasıyla bu canlı hakkındaki iddiaların bir aldatmacadan başka bir şey olmadığı da ortaya çıkmıştır. Coelacanth, ara bir form değil, derin sularda yaşayan tam ve kusursuz sistemlere sahip olan bir balıktır. Bilinen en eski fosil örnekleri 410 milyon yıl öncesine ait olan Coelacanth'lar, yaklaşık yarım milyar yıldır hiç değişmeden varlıklarını devam ettirmektedirler.

Evrimcilerin "sudan karaya geçiş" iddialarının bir sahtekarlıktan ibaret olduğunu gösteren Coelacanth'ın resimde görülen fosili ise 145 milyon yıllıktır.

Istakoz
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 208 - 146 milyon yıl
Bölge: Solnhofen Oluşumu, Eichstatt, Almanya

Istakozun düzgün kare yüzeylerden oluşan gözleri vardır. Bu düzgün kareler, aslında birer kare prizmanın ön yüzeyidir. Istakoz gözündeki bu kare prizmaların her birinin iç yüzeyi "ayna" yapısındadır. Bu ayna benzeri yüzeyler ışığı kuvvetli biçimde yansıtır. Bu ayna yüzeylerden yansıyan ışık, daha arka taraftaki retina üzerinde kusursuz bir biçimde odaklanır. Gözün içindeki bu prizmalar öyle bir açıyla yerleştirilmiştir ki, hepsi ışığı hatasız bir biçimde tek bir noktaya yansıtır.

Bu mükemmel sistem, yüz milyonlarca yıldır tüm ıstakozlarda kusursuz olarak işlemektedir. Bundan 200 milyon yıl önce yaşayan ıstakozlar da günümüzde yaşayan ıstakozlar da aynı sistemle görmektedirler. Bu durum, canlıların kademeli olarak geliştikleri iddiasında bulundan Darwinistleri sessizliğe mahkum etmektedir.

Deniz Yıldızı
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 150 milyon yıl
Bölge: Solnhofen Oluşumu, Eichstatt, Almanya

Deniz yıldızı, evrimi kesin olarak yalanlayan bir yaşayan fosildir. 300 milyon yıl önce yaşayan deniz yıldızları da, 245 milyon önce yaşayan örnekleri de, 150 milyon yıl önce yaşayanlar da günümüzdekilerle tıpatıp aynıdır. Yüz milyonlarca yıldır aynı kalan deniz yıldızları evrimin bir yalan olduğunu söylemektedir.

Deniz Minaresi
Dönem: Mezozoik zaman, Devoniyen dönemi
Yaş: 410 - 360 milyon yıl
Bölge: Bundenbach, Almanya

Deniz minareleri, yumuşakçalar filumuna dahil olan canlılardır. Bilinen en eski örneklerine Kambriyen'in son dönemlerinde rastlanır. Resimde görülen deniz minaresi ise 410 - 360 milyon yıllıktır. Yüz milyonlarca yıldır aynı olan deniz minareleri evrimi geçersiz kılmaktadır.

Deniz Minaresi
Dönem: Mezozoik zaman, Devoniyen dönemi
Yaş: 410 - 360 milyon yıl
Bölge: Bundenbach, Almanya

Bundan 410 - 360 milyon yıl önce yaşayan deniz minareleri günümüzdeki örneklerinden farksızdır. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen değişmeyen deniz minareleri, canlıların herhangi bir evrim sürecinden geçmediklerinin önemli bir delilidir.

Karides
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 208 - 146 milyon yıl
Bölge: Solnhofen Oluşumu, Eichstatt, Almanya

Milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadan varlıklarını devam ettiren karidesler, evrim geçirmediklerini yaratıldıklarını söylemektedirler. Eğer bir canlı bugün sahip olduğu özelliklere milyonlarca yıl önce de sahipse, bu canlının

evrimleşerek geliştiği iddia edilemez. Fosil kayıtları, evrimcilerin iddialarının doğru olmadığının ispatıdır.

İSPANYA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

İspanya'nın büyük kısmını Pireneler ve Sierra Neveda gibi dağlık ve tepelik bölgeler oluşturmaktadır. Ülkenin %24'ü 1000 m'den yüksektir. Söz konusu dağlık alanlarda önemli fosil yatakları bulunmaktadır.

Kaya yapısı ise ikiye ayrılmaktadır. Yarım adanın Kuzey ve Batısı granit ve şist gibi kristal ağırlıklı kayalardan oluşurken, diğer kısmı da kireçtaşlarının yoğun olduğu tortul kayaçlardan meydana gelmektedir.

İspanya'dan elde edilen fosiller arasında, Devoniyen dönemine (417 - 354 milyon yıl) ait kolsuayaklılar (brakipod) ve değişik deniz canlıları fosilleri, Karbonifer döneme (354 - 290 milyon yıl) ait çok çeşitli bitki ve hayvan türleri fosilleri, Senozoik zamana (65 milyon yıl - günümüz) ait çok sayıda memeli, sürüngen, deniz canlısı, kuş ve bitki türleri fosilleri vardır.

Tüm bu fosiller, Darwinistlerin büyük bir açmazda olduğunu göstermektedir. Çünkü bu bulgular, kademeli evrim iddiasını destekleyen tek bir delil dahi sunmazken, canlıların yoktan var olduklarını ve jeolojik devirler boyunca değişmediklerini gösteren milyonlarca örnek ortaya koymaktadır. Bunun anlamı ise açıktır: Canlılar evrimleşmemiştir. Tüm canlıları Yüce Allah yaratmıştır.

ÇEK CUMHURİYETİ'NDE BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Çek Cumhuriyeti'nin coğrafi yapısının büyük kısmını Bohemya bölgesindeki dağlık alan oluşturur. Deniz seviyesinden yaklaşık 900 metre yüksekliğinde olan bu alan, Çek Cumhuriyeti'nin fosil açısından da oldukça zengin olan bir bölgesidir.

Bohemya'da, Proterozoik devirde (2.5 milyar - 545 milyon yıl) yaşamış olan mikro canlıların fosillerinin yanı sıra, Kambriyen (543 - 490 milyon yıl) ve Devoniyen (417 - 354 milyon yıl) dönemi canlılarına ait de pek çok fosil örneği bulunmuştur. Bunlar arasında en dikkat çekici olanı, 1300 farklı türde trilobit fosilidir. Bu fosiller, yaklaşık 300 tanesi Fransız paleontolog Joachim Barrande tarafından isimlendirildiği için, Barrende trilobitleri olarak da adlandırılmaktadır. Barrende trilobitlerinin en çok rastlandığı oluşumlardan biri Jince Oluşumu'dur. Kambriyen döneminde soğuk bir iklime sahip olduğu bilinen Jince'de, Paleozoik zamanda (543 - 251 milyon yıl) yaşamış daha pek çok deniz canlısına ait fosil örneği elde edilmiştir.

Çek Cumhuriyeti'nde bulunan zengin fosil kaynakları, gerçek doğa tarihinin anlaşılması açısından önemlidir. Bu bulgular, Darwinistlerin iddia ettiği evrimsel sürecin hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir. Canlılar evrimcilerin iddia ettiği gibi sözde ilkel bir atadan türememiş, her bir tür fosil kayıtlarında kendisine has özelliklerle bir anda belirmiştir. Yaratılış'ın önemli bir delili olan bu gerçek, Darwinizm'e büyük darbe vurmuştur.

Eğrelti Otu
Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi
Yaş: 360 - 286 milyon yıl
Bölge: Leon, İspanya

360 - 286 milyon yıl önce yaşayan eğrelti otları günümüzdeki örnekleriyle aynıdır. Yüz milyonlarca yıl boyunca değişmeden aynı kalan bu bitkiler, evrim teorisinin büyük bir yalan, Allah'ın yaratışının apaçık bir gerçek olduğunu ortaya koymaktadır.

Kurbağa
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 12 milyon yıl
Bölge: Çek Cumhuriyeti

Kurbağaların hep kurbağa olarak var olduklarını gösteren delillerden biri de resimde görülen, 12 milyon yaşındaki kurbağa fosilidir. 12 milyon yıl önce yaşamış kurbağalarla, günümüzdeki örnekleri arasında hiçbir fark yoktur.

İTALYA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

İtalya'daki kaya yapısının büyük bölümünü, eski Avrupa'nın belli bölümlerini kapladığı bilinen Tethys denizinin zemini oluşturmaktadır. Jeolojik araştırmalar, günümüzden 165 milyon yıl önce, dünyadaki tek kıta olan Pangea'nın ayrılmaya başlamasıyla birlikte Tethys denizinin büyük bir deniz olarak ortaya çıktığını göstermektedir. Oldukça büyük bir alanı kaplayan Tethys denizi, ekvator çizgisine yakın olduğundan, tropik özellikte olan bir denizdir. Jeolojik devirler içinde (milyonlarca yıl) yer hareketleri sonucunda yavaş yavaş kuzeye itilen Tethys denizinin içinden, kara parçalarının yükselmesiyle bundan yaklaşık 65 milyon yıl önce Akdeniz ortaya çıkmıştır.

Bir zamanlar Tethys denizinin zemini olan İtalya'nın kayalıklarında, çok sayıda deniz canlısının fosili bulunmaktadır. Bu fosiller deniz canlılarının bilinen tüm türlerinin sahip oldukları kompleks yapılarla birden ortaya çıktıklarını, yani yoktan yaratıldıklarını göstermektedir. Bu canlıların sözde ortak bir atadan geldiklerini ve birbirlerinden türediklerini gösteren ise hiçbir fosil yoktur. Darwinizm fosil bulguları karşısında yenilgiye uğramıştır, yüz milyonlarca fosil örneği bu yenilgiyi gün yüzüne çıkarmıştır.

Çulluk Balığı
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 6 milyon yıl
Bölge: Fiume, Marecchia, İtalya

Çulluk balıkları Centriscidae familyasına dahildirler. Vücutlarının ön kısımları zırhlıdır. Sırt yüzgeçleri dikenlidir. Resimde görülen çulluk balığı 6 milyon yaşındadır ve günümüzde yaşayan çulluk balıklarının sahip olduğu tüm özelliklere sahiptir. Bu durum, çulluk balıklarının milyonlarca yıldır değişmediklerini, herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini göstermektedir.

Denizatı
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 26 milyon yıl
Bölge: İtalya

Syngnathidae familyasına dahil olan denizatları, milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla evrim teorisine meydan okuyan canlılardan biridir. Resimde görülen denizatı fosili 26 milyon yaşındadır ve günümüzde yaşayan denizatlarının aynısıdır.

Sarı Kuyruk Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 48 milyon yıl
Bölge: Monte Bolca, Verona, İtalya

İtalya'da elde edilen farklı balık türü fosillerinden biri de sarı kuyruk balığı fosilidir. Resimde görülen sarı kuyruk fosili 48 milyon yıllıktır. 48 milyon yıl önce yaşayan sarı kuyruk balıklarının tüm özelliklerinin bugün yaşayan sarı kuyruklarda da aynen olması, evrimin gerçek olmadığını göstermektedir.

Yusufçuk Larvası
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 10 milyon yıl
Bölge: Cueno, İtalya

Yusufçukların kendi fosilleri gibi larvalarının fosilleri de evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir. Resimdeki 10 milyon yıllık yusufçuk larvasının, günümüzdeki yusufçuk larvalarından hiçbir farkı yoktur. Bu farksızlık, evrimin hayal ürünü bir hikaye olduğunu gözler önüne sermektedir.

Deniz İğnesi
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 23 - 5 milyon yıl
Bölge: Berni, İtalya

Denizatlarıyla aynı takımdan olan deniz iğneleri, ince ve uzun bir vücut yapısına sahiptirler. Deniz iğneleri de evrimi geçersiz kılan yaşayan fosil örneklerinden biridir. Resimdeki deniz iğnesi fosili 23 - 5 milyon yaşındadır ve günümüzdeki deniz iğneleriyle tıpatıp aynıdır.

İNGİLTERE'DE BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

İngiltere'de elde edilen bilinen en eski fosil örnekleri Silüryen (443 - 417 milyon yıl) ve Devoniyen (417 - 354 milyon yıl) dönemlerine aittir. Jeolojik geçmişi 600 milyon yıldan daha eskiye dayanan İngiltere'de, geçmişte hem tropik iklimin hem de buzul çağının yaşanmış olması, deniz seviyesindeki değişiklikler, volkanik patlamalar ve erozyonlar nedeniyle farklı türlerde canlılara ait fosillere rastlanmaktadır. Çok sayıda fosil örneği elde edilen sahaların büyük çoğunluğu ise, ülkenin güneyinde yer almaktadır. Bu bölgelerden biri, çeşitli fosil sahalarına sahip olan Dorset'tir.

Bölgedeki kaya yapısı farklı özellikler göstermektedir. Ancak Dorset özellikle, "Jurasik Kıyısı" olarak adlandırılan ve Jura dönemine ait kayalardan meydana gelen sahil şeridiyle ünlüdür. Bu kıyı şeridinde farklı fosil sahaları vardır. Bu sahalardan, tüm detayları çok iyi korunmuş yüzlerce canlı türüne ait fosil elde edilmiştir. Bulunan fosillerin her biri, canlıların milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişiklik geçirmediklerini, dolayısıyla evrim geçirmediklerini bir kez daha ortaya koymuştur.

İngiltere'deki önemli fosil sahalarının bulunduğu yerlerden biri de Lancashire'dır. Bölgedeki en eski kayalık alanlar Karbonifer döneme (354 - 290 milyon yıl) aittir. Yaklaşık 340 milyon yıl önce, bölgenin ılıman ve çok derin olmayan bir denizin tabanı olduğu kabul edilmektedir. Dolayısıyla bölgede bu döneme ait çok sayıda deniz canlısının fosili bulunmuştur.

İngiltere'de bulunan, çok sayıda farklı türe ait fosiller, canlıların sözde ortak bir atadan türediklerini ve aşama aşama geliştiklerini öne süren evrim teorisinin geçersiz olduğunu tekrar vurgulamaktadır. Diğer tüm fosiller gibi bu fosillerin de gösterdiği gerçek, canlıların evrim geçirmedikleri, yaratıldıklarıdır.

Atnalı Yengeci
Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi
Yaş: 300 milyon yıl
Bölge: Crock Hey Open Cast Taş ocağı, Lancashire, İngiltere

Xiphosura (atnalı yengeçleri), Kambriyen döneminden beri var olan bir canlı türüdür. Resimde görülen örnek ise 300 milyon yaşındadır. 300 milyon yıldır aynı olan atnalı yengeçleri, evrimcilerin kademeli evrim iddialarını yerle bir etmektedir.

Resimde görülen fosil, negatif - pozitif görünümlü çift parçalı bir fosildir.

Deniz Yıldızı
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 180 milyon yıl
Bölge: Eype, Dorset, İngiltere

180 milyon yıllık deniz yıldızı fosili, deniz yıldızlarının yaklaşık iki yüz milyon yıldır aynı olduklarını ortaya koymaktadır. Günümüzde yaşayan örneklerinden bir farkı olmayan bu canlılar, evrimin geçersizliğini bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Nautilus
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 167 milyon yıl
Bölge: Freshwater, Dorset, İngiltere

Nautilus yaratılmış olduğu zamandan günümüze kadar hiçbir değişime uğramamış milyonlarca canlıdan biridir. Resimde görülen 167 milyon yıllık nautilus fosili de, bu canlıların milyonlarca yıldır aynı olduğunun ispatlarındandır.

Bivalve
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 200 milyon yıl
Bölge: Conningsby Taş ocağı, Humberside, İngiltere

Kabuklular sınıfından, çiftkabuklu bir canlı olan bivalvelerin 200 milyon yıl önce yaşayan örnekleri, günümüzdekilerle tıpatıp aynıdır. Diğer tüm canlılar gibi, bivalveler de yaratıldıkları günden beri aynı özelliklere sahiptirler ve değişmemişlerdir.

Nautilus
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 167 milyon yıl
Bölge: Burton Bradstock, Dorset, İngiltere

Bugünkü nautilusların sahip olduğu tüm özelliklere bundan milyonlarca yıl önce yaşayan nautiluslar da sahipti. Fosil kayıtları, nautilusların asırlar boyunca hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir. Bu gerçeği gösteren örneklerden biri de, resimdeki 167 milyon yıllık nautilus fosilidir.

Örümcek
Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi
Yaş: 300 milyon yıl
Bölge: Crock Hey Open Cast Taş ocağı, Lancashire, İngiltere

300 milyon yıldır aynı olan örümcekler, evrim teorisine büyük darbe indiren canlılardan biridir. Evrimcilerin tüm iddialarını yerle bir eden örümcekler, yüz milyonlarca yıldır aynı özelliklere sahiptirler, herhangi bir değişikliğe uğramamışlardır.

Nautilus
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 167 milyon yıl
Bölge: Burton Bradstock, Dorset, İngiltere

Günümüzde yaşayan nautilusların, bundan milyonlarca yıl önce yaşamış olan örneklerinden hiçbir farkı yoktur. Bu farksızlık, evrimin asla yaşanmadığını gösteren çok önemli bir delildir.

Capros (Peri Balığı)
Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 35 milyon yıl
Bölge: Polonya

35 milyon yıl önce yaşamış Capros (peri balığı)'nın bugün yaşayan örnekleriyle tıpatıp aynı olması, evrimin büyük bir yalan olduğunu gösteren en önemli delillerden biridir. Yaklaşık 150 yıldır devam eden paleontolojik çalışmalarda bir tane bile evrime delil olabilecek fosil bulunamamıştır. Elde edilen tüm fosiller, canlıların evrim geçirmediğini göstermektedir.

RUSYA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Rusya'da, Sibirya'da elde edilen donmuş hayvan fosillerinin yanı sıra, çok sayıda amber içinde fosil elde edilmiştir. Bu fosiller, Baltık amberleri olarak adlandırılan amberlerdendir. Baltık amberleri, Batı'da Berlin'den Doğu'da Ural dağlarına kadar uzanan oldukça geniş bir coğrafyada bulunmaktadır. Baltık amberlerinin büyük çoğunluğu Eosen dönemine (54-37 milyon yıl) aittir.

Bu amberlerin büyük kısmı bugün Rusya'nın sınırları içinde olan Samland bölgesinde bulunur. Bu bölgedeki amberler, toprağın ortalama 25 - 40 metre altındadır. Amberin bulunduğu katmana 'mavi toprak' tabakası denir. Her 1000 kg.lık toprak yaklaşık 1 kg.lık amber içerir ve bunlardan da sadece bir kaç yüz tanesinden biri, içinde fosil barındırır.

Amberlerin renkleri, oluşum süreçleri ve diğer bazı fiziksel özellikleri, oluştukları döneme ve reçinenin salgılandığı ağacın türüne göre değişir. Bilinen en eski amber örnekleri Karbonifer döneme (354 - 290 milyon yıl) aittir. Karbonifer dönemi amberlerine en çok İngiltere ve ABD'de rastlanmaktadır.

Amber içindeki fosillerin meydana gelmesi için, canlının reçineye yakalanmasından sonra iki önemli süreç arka arkaya yaşanır. Birincisi, soğuma ya da kuruma nedeniyle oluşan katılaşmadır. İkincisi de, reçine içindeki canlının dokularının çürümesidir. Bu çürüme esnasında canlının bedeninden salgılanan sıvılar, reçinenin sıvısıyla karışarak özel bir yapı oluşturur. Canlının bedeni, adeta bir baloncuk görünümündeki bu köpüğümsü yapının içinde muhafaza olur. Reçinenin tam anlamıyla ambere dönüşmesi içinse, pek çok kimyasal ve jeolojik aşamadan geçmesi gerekir.

Amber içindeki fosiller pek çok bilim adamının önemli uğraş alanlarındandır. Amberler içinde yuvasına yemek götüren, savunma halinde, kamufle olmaya çalışan, yavrularını korumaya uğraşan, düşmanlarını etkisiz hale getirmek için kimyasal madde salgılayan pek çok canlının o anki halleriyle fosilleşmiş örnekleri vardır. Ve tüm bu örnekler, canlıların sahip oldukları özelliklerin milyonlarca yıldır değişmediğinin, yani evrim diye bir sürecin asla yaşanmadığının delilidirler.

POLONYA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Baltık amberlerinin bulunduğu ülkelerden biri de Polonya'dır. Baltık bölgesi, en zengin amber kaynaklarından biridir. Bölgede elde edilen amber içindeki fosillerin ortalama yaşı 35 - 40 milyon yıldır, ancak daha eski tarihli örneklere de rastlanmaktadır. Baltık amberlerini, diğer amberlerden ayıran en önemli özelliklerden biri bu amberlerin içerdiği asit çeşididir. Succinic asit olarak adlandırılan bu asit, Eosen dönemde (54-37 milyon yıl) bölgede yaşamış olduğu varsayılan bir ağaç türünün reçinesinde bulunmaktadır.

Baltık amberlerinde elde edilen hayvan fosillerinin büyük çoğunluğunu eklembacaklılar oluşturmaktadır. Solucanlar, yumuşakçalar ya da çeşitli omurgalı canlılara ait fosil örneklerine ise nadir olarak rastlanır. Amber içindeki bu fosiller sineklerin hep sinek, kelebeklerin hep kelebek, tırtılların hep tırtıl kısacası canlıların tarih boyunca hep aynı olarak var olduklarını göstermektedir. Bu yönüyle de, evrim teorisini büyük bir çıkmaza sokmaktadır. Kimi zaman yumurtalarıyla, kimi zaman avlarıyla, kimi zaman larvalarıyla, kimi zaman larvadan çıkış halleriyle fosilleşmiş olan bu canlılar, on milyonlarca yıldır aynı özelliklere sahip olduklarını ve aynı şekilde yaşadıklarını, herhangi bir evrim sürecinden geçmediklerini söylemektedirler.

Ceratopogonidae
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Kaliningrad, Rusya

Canlıların başka canlılardan türemedikleri ve aşamalı olarak evrimleşmediklerinin en önemli delili fosil kayıtlarıdır. Günümüzde yaşayan örnekleriyleaynı olan, 45 milyon yaşındaki bu canlılar da bu gerçeği bir kez daha ortaya koymaktadır.

Yürüyen Çalı Larvası
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Kaliningrad, Rusya

Yürüyen çalı böcekleri birer kamuflaj ustasıdırlar. Görünümleri ağaç dalı veya yaprağını andırır. Üzerinde bulundukları daldan ayırt edilmeleri neredeyse imkansızdır. Bundan 45 milyon yıl önce yaşayan çomak böcekleri de, bugünküler de kendilerini aynı sistemle düşmanlarından korumakta, aynı şekilde kamufle olmaktadırlar. Söz konusu canlıların 45 milyon yıldır değişmeyen yapıları, evrim olmadığının delilidir.

İşçi Karınca ve Yaprak Biti Larvası
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Kaliningrad, Rusya

Karınca, zarkanatlılardan, toplu olarak yaşayan, yuvaları toprağın altında olan ve birçok türü bulunan böceklerin genel adıdır. Koloniler halinde yaşayan karıncaların yaklaşık 8000 türü vardır. Her türün kendine has özellikleri bulunmaktadır. Bu amberin içinde işçi karıncayla birlikte, yaprak biti larvası da fosilleşmiştir. Yaprak bitleri çoğunlukla karıncalarla iş birliği içinde bulunabilirler, çünkü bazı karıncalar yaprak bitlerini beslerler.

Günümüzdeki karıncalar ve yaprak bitleriyle tamamen aynı olan, 45 milyon yıllık bu canlılar evrim teorisinin iddialarına meydan okumaktadır.

Yengeç Örümceği
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Kaliningrad, Rusya

Küçük bir yengeci andıran bu örümceğin, bilinen yaklaşık 2000 ayrı türü vardır. Resimde görülen amber içindeki yengeç örümceği 45 milyon yaşındadır. Ve bugünkü yengeç örümceklerinin aynısıdır.

Yaprak Biti Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Pemhbigidae familyasına dahil olan bu bitlerin kanatları yoktur. Çoğunlukla ağaçlarda yaşar, kimi zaman da otlar ve diğer bitkiler üzerinde görülürler. Resimde görülen yaprak biti larvası fosili 45 milyon yaşındadır. 45 milyon yıldır aynı olan bu bitler, evrimin tüm iddialarını yerle bir etmektedir.

Tatarcık

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Diğer pek çok konu gibi, böceklerin kökeni konusunu açıklamaktan da aciz olan Darwinistler, amber içindeki fosiller karşısında da bilimsel hiçbir açıklamada bulunamazlar. Bu canlılar, evrimin asla yaşanmadığının açık birer delilidirler.

Uzun Bacaklı Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Diptera takımına dahil olan bu sinek milyonlarca yıldır tüm özelliklerini aynen muhafaza etmiş, herhangi bir değişikliğe uğramamıştır. 45 milyon yıl boyunca aynı kalan sinekler, evrimi geçersiz kılmaktadır.

Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Resimde Baltık amberi içinde 50 milyon yıllık bir yaban arısı fosili görülmektedir. 50 milyon yıldır aynı olan yaban arıları, diğer tüm canlılar gibi, yaban arılarının da evrim geçirmediklerini, onları Allah'ın yarattığını göstermektedir.

Evcikli Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Trichoptera takımına dahil olan evcikli böceklerin larvaları, balıkçılıkta yem olarak kullanılır. Evcikli böcekler milyonlarca yıldır yapılarını ve özelliklerini muhafaza etmiş, herhangi bir değişikliğe uğramamışlardır. 50 milyon yıllık amber içindeki evcikli böcek fosili de, bu canlıların değişmediğinin bir delilidir.

Taş Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 28 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Boyları 5 - 50 mm arasında değişen, iki uzun antene sahip olan ve larvaları balıkçılıkta yem olarak kullanılan taş sinekleri milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Resimde görülen 54 - 28 milyon yıllık amber içindeki taş sineği fosiliyle günümüzde yaşayan taş sinekleri tıpatıp aynıdır.

Hamam Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 2850 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Hamam böceği, bilinen en eski kanatlı böcektir. Fosil kayıtlarında bundan tam 350 milyon yıl önce Karbonifer döneminde ortaya çıkmaktadır. Bu canlı, en küçük bir harekete, hatta bir hava akımına karşı bile oldukça hassas olan çeşitli uzantılarıyla, mükemmel kanatlarıyla, nükleer radyasyona bile karşı koyabilecek dayanıklı yapısıyla, yüz milyonlarca yıldır aynıdır. Amber içindeki 54 - 2850 milyon yaşındaki hamam böceği de günümüzdeki örneklerinden farksızdır.

Güve

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Güve, kelebeğe çok benzeyen bir böcek türüdür. Kelebekler ve güveler Lepidoptera adı verilen bir hayvan takımı içinde sınıflandırılırlar. Resimde görülen ve

günümüzdeki güvelerden hiçbir farkı olmayan 50 milyon yıllık güve, canlıların evrim geçirmediğini bir kez daha teyit etmektedir.

Çekirge
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Kaliningrad, Rusya

Fosil kayıtları böceklerin, evrimcilerin iddia ettiği gibi, sözde ilkel bir ataya sahip olmadığını göstermektedir. Fosil bulgularına göre her böcek türü kendine has özelliklerle aniden ortaya çıkmış ve hep aynı özelliklere sahip olarak varlığını devam ettirmiştir. Bu gerçeğin ispatlarından biri de, 50 milyon yaşındaki çekirge fosili örneğidir. Fosilin günümüzdeki çekirgelerden hiçbir farkı yoktur.

Çekirge
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Kaliningrad, Rusya

Amber içinde fosilleri bulunan 50 milyon yıl önceki çekirgey, bugünkülerle aynıdır. Milyonlarca yıldır aynı olan bu canlılar, evrim geçirmemiş, yaratılmışlardır.

Tırtıl
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Kaliningrad, Rusya

Tırtılların hep tırtıl olarak var olduklarının delillerinden biri de, resimde görülen 50 milyon yaşındaki amber içinde tırtıl fosilidir. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen tüm özelliklerini aynen muhafaza eden tırtıllar, evrimin büyük bir aldatmaca olduğunu göstermektedir.

Sinek
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya

50 milyon yıl önce yaşayan sineklerle günümüzdeki sinekler arasında hiçbir fark yoktur. Resimde amber içinde görülen sinek fosili bu gerçeğin ispatlarından biridir.

Sinek
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya

Fosil kayıtlarında bir anda ortaya çıkan sineklerin önemli bir özellikleri de olağanüstü uçuş teknikleridir. İnsan saniyede 10 kere bile kolunu açıp kapayamazken, ortalama bir sinek, saniyede 500 kez kanat çırpma yeteneğine sahiptir. Üstelik her iki kanadını eş zamanlı olarak çırpar. Eğer kanatların titreşimi arasında en ufak bir uyumsuzluk olsa sinek dengesini yitirecektir, ama hiçbir zaman böyle bir uyumsuzluk olmaz. Fosil kayıtları sineklerin bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bu denli kusursuz tasarıma sahip canlıların, yeryüzünde bir anda ortaya çıkmalarının elbette evrimle açıklanması imkansızdır. Bu, Allah'ın yaratışının açık delillerinden biridir.

Kelebek
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya

50 milyon yıllık bu kelebek fosili, kelebeklerin aradan geçen on milyonlarca yıla rağmen aynı kaldıklarını göstermektedir.

Yaprak Zararlısı
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Kaliningrad, Rusya

Resimde, günümüzdeki cüce ağustos böceklerinden hiçbir farkı olmayan 45 milyon yaşındaki bir yaprak zararlısı görülmektedir. Bu farksızlık, evrimin hayali bir süreç olduğunun, aslında hiçbir zaman yaşanmadığının önemli bir göstergesidir.

Güve
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Kaliningrad, Rusya

Günümüzdeki güvelerle, milyonlarca yıl önce yaşamış olanların aynı olması, çok önemli bir gerçeği göstermektedir. Bu gerçek, var oldukları andan itibaren bir

değişikliğe uğramayan canlıların evrim geçirmedikleridir. Resimde görülen 45 milyon yaşındaki güve fosili de bu gerçeği bir kez daha ortaya koymaktadır.

Kambur Sinek
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Kaliningrad, Rusya

45 milyon yaşındaki sinek fosili, evrim teorisinin yalanlarını açığa vurmaktadır. Canlılar, Darwinistlerin söylediği gibi sözde ortak bir atadan türememişler ve ara aşamalardan geçmemişlerdir.

Kanatlı Karınca
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Kaliningrad, Rusya
Bu 45 milyon yıllık kanatlı karınca, günümüzdeki kanatlı karıncaların aynısıdır.

Dans Sineği
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Kaliningrad, Rusya

Canlıların var oldukları müddetçe hep aynı özelliklere sahip olduklarını, değişmediklerini ve evrim geçirmediklerini gösteren örneklerden biri de 45 milyon yaşındaki dans sineği fosilidir. Günümüzdeki dans sineklerinden hiçbir farkı yoktur.

AFRİKA VE ORTADOĞU'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

FAS'TA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Özellikle ortalama 400 milyon yıllık trilobit fosilleriyle ünlü olan Fas'ta, farklı dönemlere ait çok sayıda fosil elde edilmiştir. Atlas dağlarında ve diğer bazı alanlarda yapılan kazı çalışmaları, Fas'ta zengin fosil yatakları olduğunu ortaya koymuştur. Fas'ta en çok rastlanan fosil örneklerinden biri de ekinoid fosilleridir. Deniz kestanelerinin genel adı olarak da kabul edilen ekinoid, aslında, oldukça geniş bir omurgasız deniz canlısı grubuna verilen isimdir. Genellikle deniz tabanında yaşayan bu canlıların 800'den fazla türü vardır ve fosil kayıtlarında 450 milyon yıl öncesine ait örneklerine rastlanmaktadır. Kompleks yapılarıyla ve kusursuz mekanizmalarıyla yaklaşık yarım milyar yıldır varlıklarını devam ettiren ekinoidler, evrim teorisine büyük bir darbe vurmaktadır. Bu canlılar, evrimcilerin sözde ilkel bir yaşam olduğunu iddia ettikleri dönemde, yapıları tam ve gelişmiş olarak yaşamışlardır. Ve bugün de halen aynı yapılarıyla yaşamlarına devam etmektedirler. Yüz milyonlarca yıldır değişime uğramamış, evrim geçirmemişlerdir.

Fas'ta ayrıca çeşitli kara hayvanlarının ve farklı bitkilerin fosilleri de elde edilmiştir.

Deniz Kestanesi
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 146 - 65 milyon yıl
Bölge: Ekinoid yatakları, Fas

Günümüzde yaşayan deniz kestaneleriyle, yüz milyonlarca yıl önce yaşayan deniz kestaneleri arasında hiçbir fark yoktur. Resimde görülen 146 - 45 milyon yıllık deniz kestanesi fosili, canlıların evrim geçirmediklerinin, yaratıldıkları andan itibaren aynı özelliklere ve sistemlere sahip olduklarının bir delilidir.

Trilobit
Dönem: Paleozoik zaman, Devoniyen dönemi
Yaş: 417 - 354 milyon yıl
Bölge: Atlas dağları, Fas

Fosil kayıtlarında ilk örneklerine yaklaşık 530 milyon yıl önce rastlanan trilobitler kompleks yapıları ve gelişmiş sistemleriyle, Darwinistler tarafından

açıklanması zor canlılardır. Bundan yaklaşık yarım milyar yıl önce son derece kompleks bir göz yapısına sahip olarak aniden fosil kayıtlarında ortaya çıkan bu canlıların evrimle açıklanması mümkün değildir. Açıktır ki, trilobitler, diğer tüm canlılar gibi Allah tarafından yaratılmışlardır.

Kambriyen döneminde yaşamış olan canlıları gösteren temsili bir resim

Zargana
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 144 - 65 milyon yıl
Bölge: Ramlia Taouz, Fas

203 mm boyundaki bu balık, bir erişkindir ve ayrıntıları iyi korunmuştur. Milyonlarca yıl önce yaşayan zarganalarla günümüzdeki zarganalar arasında hiçbir fark yoktur. Milyonlarca yıldır yapıları değişmeden varlıklarını devam ettiren zarganalar, evrim teorisinin doğru olmadığını söylemektedirler.

Deniz Yıldızı
Dönem: Paleozoik zaman, Ordovisyen dönemi
Yaş: 420 milyon yıl
Bölge: Kataoua Oluşumu, Fas

Ekinodermata (derisi dikenliler) filumuna dahil olan deniz yıldızları yüz milyonlarca yıldır varlıklarını devam ettirmektedirler. 420 milyon yıl önce yaşayan deniz yıldızlarının bugün yaşayan deniz yıldızlarıyla tamamen aynı özelliklere sahip olması, evrimcilerin asla açıklayabileceği bir durum değildir. Bu durumun gösterdiği gerçek, canlıların evrim geçirmediği, yaratıldığıdır.

Trilobit
Dönem: Paleozoik zaman, Devoniyen dönemi
Yaş: 417 - 354 milyon yıl
Bölge: Atlas dağları, Fas

Fosil kayıtları evrim teorisinin iddialarını destekleyecek hiçbir delil sunmaz. Aksine yeryüzü tabakaları ve fosil kayıtları incelendiğinde, yeryüzündeki canlı hayatının birdenbire ortaya çıktığı görülür. Canlıların fosillerine rastlanılan en derin yeryüzü tabakası, yaklaşık 530 milyon yıl yaşında olduğu söylenen "kambriyen" tabakadır. Ve bu tabakaya ait en sık fosiline rastlanan canlılardan biri de trilobitlerdir. 530 milyon yıl öncesinin dünyasında, çok sayıda mercekten oluşan gözleriyle görüp avlanabilen, mükemmel yapısıyla rahatlıkla yüzüp beslenebilen trilobitler, evrim teorisine çok büyük bir darbe vurmuşlardır.

Deniz Kestanesi
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 146 - 65 milyon yıl
Bölge: Ekinoid yatakları, Fas

Deniz kestanelerinin bilinen en eski örnekleri Ordovisyen dönemine (490 - 450 milyon yıl) aittir. Yaklaşık yarım milyar yıldır aynı olan deniz kestaneleri, canlıların evrim geçirmediğini ispatlayan delillerden biridir.

Deniz Kestanesi
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 - 72 milyon yıl
Bölge: Midlet, Fas

Günümüzdeki deniz kestaneleriyle milyonlarca yıl önce yaşamış olan deniz kestaneleri aynıdır. Milyonlarca yıldır yapılarında hiçbir değişiklik olmayan deniz kestaneleri, evrim teorisinin yalan olduğunu gözler önüne sermektedir.

Deniz Kestanesi
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 - 72 milyon yıl
Bölge: Taouz Bölgesi, Fas

95 - 72 milyon yıl önce yaşayan deniz kestaneleriyle, günümüzdeki deniz kestaneleri arasında hiçbir fark yoktur. Aradan geçen milyonlarca yıl boyunca değişmeyen deniz kestaneleri, canlıların evrim geçirmediğinin önemli delillerindendir.

Clypeasteroida (Sand Dollar)
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 100 milyon yıl
Bölge: Tasa Bölgesi, Fas

Bunlar, deniz yıldızları, kirnoidler, deniz salatalıkları gibi Ekinodermata (derisi dikenliler) filumuna ait bir canlı türüdür. Yaklaşık yarım milyar yıldır varlıklarını devam ettiren bu canlılar, evrim teorisine büyük bir darbe indirmektedir. Yüz milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla Clypeasteroida, canlıların diğer türlerden aşama aşama geliştiklerini iddia eden evrim teorisinin geçersiz olduğunu söylemektedir.

Deniz yıldızı
Dönem: Paleozoik zaman, Ordovisyen dönemi
Yaş: 490 - 443 milyon yıl
Bölge: Hefalla Oluşumu, Fas

Yaklaşık 500 milyon yıllık olan bu deniz yıldızı fosili, deniz yıldızının tüm detaylarının çok iyi korunduğu nadir örneklerden biridir. Deniz yıldızının 5 kolu da bozulmadan günümüze kadar ulaşmıştır. Diğer yüz binlerce fosil gibi bu fosil de, canlıların evrim geçirmediklerini, yüz milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramadıklarını söylemektedir. Yaklaşık yarım milyar yıl önceki deniz yıldızlarıyla, günümüzdeki deniz yıldızları arasında hiçbir fark yoktur.

Deniz Kestaneleri
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 - 72 milyon yıl
Bölge: Midlet, Fas

Evrim olmadığının milyonlarca fosil delilinden biri de, 95 - 72 milyon yıllık deniz kestanesi fosilleridir. Bugünkü deniz kestaneleriyle tıpatıp aynı olan bu fosiller, canlıları Allah'ın yarattığının delillerinden biridir.

Deniz Kestanesi
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 146 - 65 milyon yıl
Bölge: Ekinoid yatakları, Fas

Fas'taki ekinoid yataklarında elde edilen sayısız Yaratılış delilinden biri olan bu deniz kestanesi fosili 146 - 65 milyon yıllıktır. Bundan milyonlarca yıl önce yaşayan deniz kestaneleriyle, günümüzde yaşayan deniz kestaneleri arasında hiçbir fark yoktur.

LÜBNAN'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Lübnan, Tebeşir dönemi olarak da bilinen Kretase dönemine (144 - 65 milyon yıl) ve Jura dönemine (206 - 144 milyon yıl) ait kaya yapısına sahip bir bölgedir. Özellikle Lübnan dağlarının büyük kısmı fosil oluşumuna müsait olan tortul kayaçlardan oluşmuştur. Lübnan'da elde edilen fosil örnekleri de çoğunlukla bu dönemlere aittir. Yüzeye yakın kayaçlarda, Jura dönemine ait çok sayıda mercan ve sünger yatağı, farklı kabuklu canlılara ait iskelet fosilleri vardır. Kretase döneme ait çeşitli deniz canlısı fosillerinin yanı sıra, amberler ve bitki fosilleri de elde edilmiştir.

Lübnan'daki fosil yatakları, dünyanın önemli fosil kaynaklarındandır. Hajoula, Haqil ve An-Nammura zengin fosil yataklarındandır. Bu yataklarda, 250'den fazla balık cinsi fosili bulunmuş, bunlardan 150'den fazlası tanımlanmıştır. Lübnan'da bulunan omurgalı fosilleri ise çoğunlukla Senozoik zamana (65 milyon yıl - günümüz) aittir.

Bulunan tüm bu fosiller, canlıların milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramadığını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir. Fosil kayıtları yüz milyonlarca yıl önce yaşayan canlıların, günümüzdeki örneklerinden farksız olduklarını ortaya koymakta, Darwinistlerin iddialarını geçersiz kılmaktadır. Bilimsel bulguların gösterdiği gerçek, evrim değil, tüm canlıları Allah'ın yarattığıdır.

Köpek Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Haqil, Lübnan

Yüzgeç ve iskeletinin genel hatları detaylı olarak korunmuş olan bu küçük köpek balığı fosili, canlıların evrim geçirmediğinin bir başka delilidir. Günümüzde yaşayan köpek balıklarıyla, bundan milyonlarca yıl önce yaşayan köpek balıkları arasında hiçbir fark yoktur.

Yılan Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Haqil, Lübnan

Anguilliformes takımına dahil olan yılan balıklarının 400'den fazla türü vardır. Milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramayan yılan balıkları, evrim teorisinin geçersizliğini bir kez daha göstermektedir.

Uçan Balık
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Haqil, Lübnan

Günümüz uçan balıklarıyla tamamen aynı olan bu uçan balık fosili, canlıların evrim geçirmediğini gösteren delillerden biridir. Milyonlarca yıldır bir değişikliğe uğramadan varlıklarını devam ettiren bu canlılar, Darwinizm'in temeli olan "aşamalı evrim" iddiasını yerle bir etmektedir.

Engerek Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 - 72 milyon yıl
Bölge: Haqil, Lübnan

Çoğunlukla tropik sularda yaşayan engerek balığı, milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamıştır. Engerek balığının elde edilen tüm fosilleri, bu balıkların milyonlarca yıldır yapılarını değiştirmeden varlıklarını devam ettirdiklerini göstermektedir. Evrimciler açısından açıklanması mümkün olmayan bu durum, Yaratılış gerçeğini bir kez daha ispatlamaktadır.

Karides

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 144 - 65 milyon yıl
Bölge: Hajoula, Lübnan

Bu örnekte, aynı anda fosilleşmiş bir karides ve bir de daha küçük bir balık görülmektedir. Balıkların yüzgeçleri ve kemik yapısı çok ayrıntılı olarak muhafaza edilmiştir. Eklembacaklılar filumuna dahil olan karideslerin bilinen en eski fosil örnekleri Jura dönemine (206 - 144 milyon yıl) aittir. Fosillerin gösterdiği gerçek, karideslerin yüz milyonlarca yıldır değişmediği, herhangi bir ara aşamadan geçmediği, yani evrimleşmediği, yaratıldığıdır.

Uçan Balık
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 100 milyon yıl
Bölge: Haqil, Lübnan

Haqil'deki kireçtaşı fosil yataklarında bulunan bu uçan balık fosili, son derece iyi korunmuş örneklerden biridir. Balık, tüm dış hatlarıyla birlikte fosilleşmiştir. 12 cm uzunluğundaki balığın, yüzgeç açıklıkları ise, 2.6 cm'dir. Günümüzde yaşayan uçan balıklarla, milyonlarca yıl önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark yoktur. Bu farksızlık, canlıların evrim geçirmediğinin, yaratıldığının bir delilidir.

Uçan Balık
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 - 72 milyon yıl
Bölge: Hajoula, Lübnan

Canlıların aşamalı olarak gelişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini gösteren bir diğer delil de, resimdeki uçan balık fosilidir. Bu fosil, günümüzde yaşayan uçan balıklar gibi, Exocoetidae sınıfına aittir. 95 - 72 milyon yıl önce yaşayan uçan balıkların, günümüzdeki uçan balıklardan hiçbir farkı yoktur. Söz konusu balıklar, kanatımsı çıkıntılara ve uzun bir kuyruğa sahiptirler ve bu sayede su üzerinde, uçar gibi hareket edebilirler.

Yılan Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 - 72 milyon yıl
Bölge: Haqil, Lübnan

Bu örnekte, yılan balığının yanında fosilleşmiş diğer balık türleri de görülmektedir. Genellikle sığ sularda yaşayan yılan balıkları, Anguilliformes takımına dahildir. Bazı yılan balıkları türleri ise derin sularda (4000 m) yaşarlar. Boyları 10 cm'den 3 m'ye kadar değişiklik gösterir, ağırlıkları 65 kg olabilir. Fosildeki yılan balığının günümüzde yaşayan yılan balıklarından farkı yoktur. 95 - 72 milyon yıldır hiçbir değişikliğe uğramayan yılan balıkları, canlıların evrim geçirmediklerinin ispatlarından biridir.

Yılan Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 144 - 65 milyon yıl
Bölge: Hajoula, Lübnan

8 cm x 15 cm boyutlarındaki bu yılan balığı fosili, "Urenchelys abditus" olarak da bilinen en eski yılan balığı türüne aittir. Fosilin baş kısmı çok iyi korunmuştur, gövdesindeki detaylar da ayrıntılı olarak görülmektedir. Milyonlarca yıl önce yaşayan yılan balıklarıyla bugün yaşayan yılan balıkları tamamen aynıdır. Resimde görülen 144 - 65 milyon yaşındaki yılan balığı da bu gerçeğin bir delilidir.

Köpek Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 75 milyon yıl
Bölge: Haqil, Lübnan

Köpek balığı türleri, Lübnan dağlarında sıkça rastlanılan fosillerdendir. Köpek balıkları kıkırdaklı balık sınıfına dahildirler. Kıkırdaklı balıkların iskeletleri, kalsiyum içermez, kıkırdak dokudan meydana gelmiştir. Sadece dişlerinde ve bazen omurlarında kalsiyum birikintileri vardır. Bu nedenle, köpek balığı dişi fosiline, iskelet fosilinden daha sık rastlanır.

Köpek balıklarının bulunan en eski fosilleri yaklaşık 400 milyon yıllıktır. Bu fosiller, diğer tüm canlıların olduğu gibi, köpek balıklarının da yüz milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadıklarını göstermektedir. Köpek balıkları, evrimcilerin iddia ettiği gibi, diğer türlerden aşama aşama gelişmemiş, kompleks yapılarıyla bir anda ortaya çıkmış, yani yaratılmışlardır.

Negatif ve pozitif olmak üzere çift parçalı olan bu fosil, 75 milyon yaşındadır.

Büyük Ayı Istakozu
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 98 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Bir tür deniz kabuklusu olan bu canlılar, çok ağır hareket ederler ve boyları yaklaşık 40-45 cm.'dir. Scyllaridae familyasında dahildirler. Aradan geçen asırlar boyunca büyük ayı ıstakozları en küçük bir değişikliğe uğramamıştır. Resimde görülen 98 milyon yıllık büyük ayı ıstakozu fosili de bu gerçeği teyit etmektedir.

MADAGASKAR'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Doğu Afrika kıyısında, Hint okyanusunda bulunan ve dünyanın dördüncü büyük adası olan Madagaskar, dünyada bitki ve hayvan türlerinin %5'inin yaşadığı bir mekandır. Bu türlerden %80'i yalnızca Madagaskar'a mahsustur. Ülkenin çok yüksek olmayan doğu kıyısında dik uçurumlar vardır. Kuzey'de ise Tsaratanana dağlık bölgesi bulunmaktadır. Bu bölgedeki dağlardan bazıları volkaniktir.

Jeolojik araştırmalar, Madagaskar'ın 165 milyon yıl önce Afrika'ya bağlı olduğunu, ancak daha sonra kıtadan kopmaya başladığını göstermektedir. Bölgede kazı çalışmaları yapan paleontologlar, Mezozoik zamana (248 - 65 milyon yıl) ait çok sayıda kuş, memeli ve deniz canlısı fosili ortaya çıkarmışlardır.

Diğer tüm fosil bulguları gibi, Madagaskar'dan elde edilen fosiller de evrim teorisiyle fosil kayıtları arasında büyük çelişkiler olduğunu ortaya koymaktadır. Fosiller, canlılığın kökeninin evrimle açıklanmasının mümkün olmadığını ispatlamıştır. Fosil kayıtlarında birden bire ortaya çıkan ve yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişime uğramayan türler, canlıların evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını gözler önüne sermektedir.

Coelacanth
Dönem: Mezozoik zaman, Trias dönemi
Yaş: 240 milyon yıl
Bölge: Ambilobe, Madagaskar

Coelacanth, evrim teorisini açmaza sokan 400 milyon yıllık bir balıktır. Coelacanthın 400 milyon yıl boyunca hiçbir değişim izi göstermemesi ve bu ilk yapısını 400 milyon yıllık dönemde meydana geldiği belirlenen kıta hareketlerine, iklim değişikliklerine, çevresel koşullardaki farklılıklara rağmen koruması, evrimcileri tamamen çaresiz bırakmıştır. Coelacanth, canlılığın evrimle ortaya çıktığı ve canlılarda sürekli bir evrim olduğu tezini bir kez daha çürütmüştür.

Resimde görülen Coelacanth fosili iki parçalı bir fosildir. Bu tür fosillerde, canlının izi taşın her iki tarafında da negatif ve pozitif olarak çıkar.

Coelacanth, yaklaşık 150 cm. boyunda, iri yapılı, zırhı andıran ve bütün gövdesini kaplayan kalın pullara sahip bir balıktır. Kemiklibalıklar (Osteichthyes)

sınıflamasına aittir ve fosillerine ilk olarak Devoniyen dönemine ait katmanlarda rastlanmaktadır. 1938 yılına kadar birçok evrimci zoolog bu canlının, gövdesindeki iki adet çiftli yüzgeçleri kullanarak deniz tabanında yürüdüğünü ve coelacanthın, deniz-kara hayvanları arasında bir geçiş formu olduğunu varsayıyordu. Evrimciler bu iddialarına dayanak olarak ellerinde bulunan Coelacanth fosillerinin yüzgeçlerindeki kemikli yapıları gösteriyordu. Ancak 1938 yılında yaşanan bir gelişme bu ara tür iddiasını tamamen çürüttü. Güney Afrika Cumhuriyeti açıklarında canlı bir Coelacanth ele geçirildi! Üstelik en az 70 milyon yıl önce ortadan kalktığı düşünülen canlı türü üzerinde yapılan incelemeler Coelacanthların 400 milyon yıldır hiçbir değişikliğe uğramadıklarını gösteriyordu.

Bivalve
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 208 - 146 milyon yıl
Bölge: Madagaskar

Resimde görülen 208 - 146 milyon yaşındaki bivalve ile günümüzdeki bivalveler arasında hiçbir fark yoktur. Bu farksızlık, evrimsel bir sürecin hiçbir zaman yaşanmadığını, canlıların herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini, yaratıldıklarını gösteren delillerden biridir.

Nautilus
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 114 milyon yıl
Bölge: Madagaskar

300 milyon yıl önce yaşayan nautiluslar, 150 milyon yıl önce yaşayan nautiluslar ve günümüzde yaşayan nautiluslar her yönden aynıdır. Bu canlıların yüz milyonlarca yıldır aynı kaldığını gösteren örneklerden biri resimde görülen 114 milyon yıllık nautilus fosilidir.

Nautilus
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 113 - 97 milyon yıl
Bölge: Madagaskar

Fosillere baktığımızda, bundan yüz milyonlarca yıl önce yaşamış canlılarla, bugünkü örnekleri arasında hiçbir fark olmadığını görürüz. Bu canlılardan biri de nautiluslardır. Nautiluslar var oldukları andan beri hep aynıdırlar. Resimdeki 113 - 97 milyon yaşındaki nautilus fosili de bu gerçeği göstermektedir.

Clypeasteroida (Sand Dollar)
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 172 - 168 milyon yıl
Bölge: Madagaskar

Resimde görülen Clypeasteroida (Sand Dollar) fosili 172 -168 milyon yaşındadır. Günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan bu fosil, canlıların evrim geçirmediklerini yaratıldıklarını söylemektedir.

Nautilus
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 113 - 97 milyon yıl
Bölge: Madagaskar

Günümüzde yaşayan nautilusların aynısı olan 113 - 97 milyon yıl önce yaşamış nautiluslar, evrimin büyük bir yalandan ibaret olduğunu bir kez daha göstermektedir.

Nautilus
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 114 milyon yıl
Bölge: Madagaskar

Evrim teorisine büyük bir darbe vuran nautiluslar, 300 milyon yıldır hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Resimde görülen 114 milyon yıllık nautilus da, günümüzde yaşayan nautiluslarla tıpatıp aynıdır.

Bivalve
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 208 - 146 milyon yıl
Bölge: Madagaskar

Kabuklu deniz canlıları yüz milyonlarca yıldır fosil kayıtlarında aynı özellikleriyle yer almaktadırlar. Bu canlılardan biri de çift kabuklu bir deniz canlısı olan bivalvedir. Günümüzdekilerle aynı olan 208 - 146 milyon yaşındaki resimdeki bivalve, evrim teorisine meydan okumaktadır.

Nautilus
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 114 milyon yıl

Bölge: Madagaskar

Günümüz denizlerinde sıkça rastlanan, omurgasız bir canlı olan nautiluslar Darwinizm'i geçersiz kılan canlılardandır. Günümüzdeki nautiluslarla 114 milyon yıl önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark yoktur.

Nautilus

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 114 milyon yıl

Bölge: Madagaskar

Yaklaşık 300 milyon yıldır yaşadıkları bilinen nautiluslar, aradan geçen yüz milyonlarca yıl boyunca yapılarını aynen muhafaza etmişlerdir. Resimde görülen nautilus fosili ise 114 milyon yıllıktır. Yüz milyonlarca yıldır değişmeden kalan nautiluslar, evrimin asla yaşanmadığının canlı birer delilidirler.

ÇİN, AVUSTRALYA VE YENİ ZELANDA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Çin'de Bulunan Fosil Örnekleri

Asya kıtasının jeolojik tarihinde, farklı dağ oluşumları önemli bir yer tutar. Himalayalar, dünyadaki en genç dağlardandır ve Himalayaların eteklerinde bulunan deniz omurgasızlarına ait çok sayıda fosil, bir zamanlar bu katmanların su altında yer aldığını göstermektedir.

Asya kıtasının en önemli fosil yatakları, Çin'de yer almaktadır. Batı Lianoning, Yunnan, Shandong bölgelerindeki fosil yatakları, Çin'in en zengin fosil yatakları olarak bilinmektedir. Bu bölgelerden, çeşitli kuş türlerine, memelilere, amfibiyenlere, sürüngenlere, balıklara, böceklere ve bitkilere ait çok sayıda fosil bulunmuştur. Elde edilen her fosil, canlıların herhangi bir evrim sürecinden geçmediğini bir kez daha ispatlamakta, Allah'ın yaratışının apaçık bir gerçek olduğunu göstermektedir.

Liaoning bölgesinde, Yixian ve Jiufotang oluşumlarında özel faunalar (bir bölgeye veya döneme ait hayvanlar) olduğu tespit edilmiştir. Her iki oluşum da çoğunlukla Kretase dönemine (144 – 65 milyon yıl) ait fosiller içermektedir.

Yunnan bölgesinde bulunan Chengjiang Oluşumu ise Kambriyen (543 – 490 milyon yıl) dönemindeki canlı çeşitliliğini göstermesi bakımından son derece önemlidir. Yosunlar, anemonlar, süngerler, trilobitler, trilobit benzeri diğer eklembacaklılar, anelidler, solucan çeşitleri gibi çok fazla türün fosil örneğine rastlanan bu oluşum, evrim teorisine büyük darbe indiren fosil yataklarından biridir. Elde edilen fosiller, Kambriyen döneminde ortaya çıkmış olan canlıların çeşitli kompleks özelliklere sahip olduklarını, günümüz canlılarına çok benzeyen, hatta bazen daha ayrıcalıklı ve özel parçalara sahip olduklarını göstermektedir. Bu da, günümüzdeki canlıların sözde ilkel canlılardan türeyerek geliştiklerini öne süren evrimcilerin tüm iddialarını çürütmektedir.

Mayıs Sineği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Resimde görülen 125 milyon yıllık mayıs sineği bir yaşayan fosil örneğidir. Günümüzde yaşayan mayıs sineklerinin aynısı olan 125 milyon yaşındaki bu fosil, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılmaktadır.

Akrep Sineği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Mecoptera yani akrep sineği, kanat uzunluğu ortalama 50 mm olan küçük bir sinek türüdür. Sineğin karın kısmında bulunan ve akreplerin iğnesini andıran organ nedeniyle "akrep sineği" olarak adlandırılmaktadır.

Resimde görülen akrep sineği fosili 125 milyon yıllıktır. 125 milyon yıl önce yaşayan akrep sinekleri, günümüzdeki akrep sineklerinden farksızdır. Ve bu durum, diğer tüm canlılar gibi, akrep sineklerinin de evrim geçirmediklerini göstermektedir.

Çayır Sivrisineği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 128 milyon yıl
Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Dev bir sivrisineği andıran çayır sivrisinekleri, bilinen sivrisineklerden çok farklı bir yapıya sahiptirler. En önemli özellikleri bacaklarının, vücutlarına göre çok uzun olmasıdır. Genelde bacakları vücutlarının iki katı uzunluğundadır.

Diğer tüm canlılar gibi, çayır sivrisinekleri de fosil kayıtlarında günümüzdeki yapılarıyla tıpatıp aynı şekilde yer almaktadırlar. Günümüzdeki çayır sivrisinekleriyle, milyonlarca yıl önce yaşayan örnekleri arasındaki farksızlık, canlıların evrim geçirmediğinin bir göstergesidir.

Köpüklü Ağustos Böceği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Cercopidae familyasına dahil bir böcek olan köpüklü ağustos böcekleri, bitkilerin dalları arasına, köpüksümsü bir maddenin içinde larvalarını bırakırlar.

Günümüzdeki köpüklü ağustos böcekleriyle milyonlarca yıl önce yaşayanları arasında hiçbir fark yoktur. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen değişime uğramayan bubböcekler, evrimin asla yaşanmadığının delilidirler.

Bitki Böceği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Bu bitki böceklerinin yetişkinlerinin iki farklı türü vardır. Türlerden biri uçabilir, diğeriyse uçamaz. Her iki türün de en önemli ortak özelliği, yapılarının milyonlarca yıldır değişmemiş olmasıdır. Bugün yaşayan bitki böceklerinin sahip olduğu her türlü kompleks yapı ve sisteme, bundan milyonlarca yıl önce yaşayan bitki böcekleri de sahiptir. Aradan geçen milyonlarca yıl boyunca bu özellikler hep aynı kalmıştır. Bu da, Darwinistlerin iddia ettiği evrim sürecinin hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir

Mantar Sivrisineği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 128 milyon yıl
Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Diptera takımına, Sciaridae familyasına dahil olan mantar sivrisinekleri, özellikle nemli ortamlarda yaşarlar. Bitkilerin toprağa yakın kısımlarında bulunurlar.

Resimde görülen mantar sivrisineği fosili 128 milyon yıllıktır. Bundan milyonlarca yıl önceki mantar sivrisinekleri, tıpkı günümüzdekiler gibi, tam ve eksiksizdir. Fosil kayıtları mantar sivrisineklerinin hep mantar sivrisinekleri olarak var olduklarını göstermekte, başka bir canlıdan türedikleri ve çeşitli aşamalardan geçerek bugünkü yapılarını kazandıkları iddiasını tamamen yalanlamaktadır.

Semender
Dönem: Mezozoik zaman, Jura – Kretase dönemi
Yaş: 208 - 65 milyon yıl
Bölge: Liaoning, Çin

Çin'de elde edilen semender fosilleri bilinen en eski semender fosilleridir. Ani bir volkanik patlama sonucunda lav örtüsü altında kaldıkları tahmin edilen bu canlıların fosilleri son derece iyi korunmuştur. Hatta bazı fosillerde, yumuşak dokuların ve midelerindeki son yiyeceklerin bile tespit edilmesi mümkün olmuştur.

Bu semender fosilleri, günümüzde yaşayan örneklerinden farksızdır. Yüz milyonlarca yıldır hiç değişmeyen semenderler, evrimcilerin yanıldıklarını bir kez daha gözler önüne sermektedir.

208 - 65 milyon yıllık bu semender fosili çift parçalıdır. Kimi zaman fosiller bulundukları taşın her iki tarafında da negatif ve pozitif olarak çıkarlar. Söz konusu fosil de bu örneklerden biridir.

Mersin Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 144 - 127 milyon yıl

Bölge: Jiulongsong Oluşumu, Liaoning, Çin

Canlıların herhangi bir türünün sözde evrimi iddiasını destekleyecek herhangi bir ara form fosili bulunmadığı gibi, "balıkların evrimi" iddiasını destekleyecek bir fosil de yoktur. Aksine, tüm farklı balık kategorileri, fosil kayıtlarında bir anda ve hiçbir ataları olmadan ortaya çıkarlar. Yüz binlerce omurgasız fosili vardır, yüz binlerce balık fosili vardır, ama tek bir tane bile ara form fosili bulunamamıştır. Balıkların hep balık olarak var olduklarını gösteren yüz binlerce fosil örneğinden biri de 144 – 127 milyon yıllık mersin balığı fosilidir.

Kaplumbağa
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 146 - 65 milyon yıl
Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Bilimsel bulguların ortaya koyduğu gerçek, canlıların evrim geçirmediğidir. Ancak Darwinistler, ısrarla bu gerçeği görmezden gelirler. Resimde görülen, günümüzdeki kaplumbağalarla tıpatıp aynı olan 146 – 65 milyon yıllık kaplumbağa fosili de, evrimcilerin görmek istemedikleri gerçeği bir kez daha vurgulamaktadır: Canlılar milyonlarca yıldır değişime uğramamış, yani evrimleşmemişlerdir.

Mayıs Sineği
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 156 - 150 milyon yıl
Bölge: Beipiao, Liaoning, Çin

Diğer tüm böcek türleri gibi mayıs sinekleri de var oldukları ilk andan itibaren hep aynı özelliklere ve sistemlere sahiptir. Fosil kayıtları mayıs sineklerinin hep mayıs sineği olarak var olduklarını, başka bir canlıdan türemediklerini, herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini göstermektedir. 156 - 150 milyon yıl önce yaşayan mayıs sinekleri, günümüzdeki mayıs sinekleriyle aynıdır.

Bu fosil de, negatif ve pozitif görünümlü olarak adlandırılan çift parçalı fosillerdendir.

Semender
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Resimde görülen 125 milyon yıllık semender fosili, semenderlerin milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettirdiklerini göstermektedir. Günümüzdeki semenderlerden farkı olmayan bu fosil örneği, evrimin asla yaşanmadığının delillerinden biridir.

Fosil, negatif ve pozitif olmak üzere iki parçalıdır.

Örümcek
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 156 - 150 milyon yıl
Bölge: Beipiao, Liaoning, Çin

Bilinen en eski örümcek fosili örneği 425 milyon yıllık bir su örümceği fosilidir. Resimde görülen örümcek fosili ise, 156 – 150 milyon yaşındadır. Fosil kayıtları örümceklerin yüz milyonlarca yıldır aynı özelliklere sahip olduklarını, herhangi bir değişime uğramadıklarını göstermektedir. Darwinistlerin bu bulgulara karşı verebilecekleri tutarlı ve bilimsel bir cevap yoktur.

156 - 150 milyon yıllık bu örümcek fosili iki parçalıdır.

Kerevit
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Kerevit, bir tür tatlı su ıstakozudur. Milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadan varlığını devam ettirmektedir. 125 milyon yıl önce yaşayan kerevitlerle, bugün yaşayan kerevitlerin tamamen aynı olması, evrimcilerin asla açıklayamayacakları bir durumdur. Fosillerin gösterdiği gerçek, canlıları Allah'ın yarattığıdır.

Yusufçuk
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 156 - 150 milyon yıl
Bölge: Beipiao, Liaoning, Çin

Yüz milyonlarca yıldır yapısını koruyan yusufçukların kanat yapıları ve uçma mekanizmaları, dünyanın önde gelen helikopter üreticileri tarafından örnek alınmaktadır. Yusufçuğun sahip olduğu kanat yapısı ve kanatlarını en verimli şekilde kullanmasını sağlayan gelişmiş uçuş mekanizması, bundan 150 milyon yıl önce de mükemmel bir şekilde çalışmaktadır. Bugün de aynı sistemle çalışmaya devam etmektedir. Bu durumun Darwinistler tarafından açıklanması mümkün değildir. Milyonlarca yıllık yusufçuk fosilleri evrimcilerin iddialarını yerle bir etmektedir.

Kurt Kafası
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 20 milyon yıl
Bölge: Asya

Memelilere ait fosil kayıtları da evrimi yalanlayan bulgulardandır. Resimde görülen kurt kafası fosili 20 milyon yaşındadır. 20 milyon yıldır değişime uğramayan kurtlar evrim teorisinin geçersiz olduğunu söylemektedir.

Liaoningoris Kuşu
Dönem: Mezozoik zaman, Jura - Kretase dönemi
Yaş: 140 milyon yıl
Bölge: Beipiao, Liaoning, Çin

Çin'de bulunan farklı kuş fosilleri, tarih boyunca kuşların hep kuş olarak var olduklarını, başka bir canlıdan türemediklerini gösteren delillerdendir. Darwinistler, kuşların sürüngenlerden türediklerini iddia ederler. Ancak buna bir delil sunamazlar. Yaklaşık 150 yıldır elde edilen tüm fosil örnekleri, evrimcilerin bu iddialarının geçersiz olduğunu göstermiştir. Resimde görülen 140 milyon yıllık kuş fosili de bu gerçeği bir kez daha ispatlamaktadır.

Kaplumbağa
Dönem: Mezozoik zaman, Jura - Kretase dönemi
Yaş: 120 milyon yıl
Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Kaplumbağalar, fosil kayıtlarında kendilerine özgü kabuklarıyla birlikte bir anda belirir. Evrimci kaynaklar bu durum karşısında şu itirafta bulunmaktadır: "Kaplumbağalar diğer omurgalılardan çok daha fazla ve iyi korunmuş fosiller bırakmalarına rağmen, bu canlılar ile kendisinden evrimleştikleri varsayılan diğer sürüngenler arasında hiçbir geçiş formu bulunmamaktadır." (Encyclopedia Britannica, 1992, c. 26, s. 704-705)

Resimde görülen 120 milyon yıllık kaplumbağa fosili de, kaplumbağaların başka canlılardan türemediklerinin, herhangi bir ara aşamadan geçmediklerinin, milyonlarca yıldır aynı yapılarıyla var olduklarının bir delilidir.

Mersin Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 144 - 65 milyon yıl
Bölge: Liaoning, Çin

Fosil kayıtlarında mersin balığının farklı türlerine Devoniyen döneminden (417 - 354 milyon yıl) itibaren rastlanmaktadır. Resimde görülen mersin balığı fosili ise Kretase dönemine aittir. Yüz milyonlarca yıldır değişmeden kalan bu balıklar, evrime meydan okumaktadırlar. Canlıların küçük değişikliklerle aşamalı olarak birbirlerinden türedikleri iddiasında olan Darwinistler, yüz milyonlarca yıl boyunca aynı kalan canlılar karşısında çaresizdirler. Üstelik bu çaresizlik artık saklanamayacak aşamaya gelmiştir.

Mersin Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 156 - 150 milyon yıl
Bölge: Jiufotang Oluşumu, Liaoning, Çin

Mersin balıkları yaklaşık 20 ayrı türü olduğu bilinen bir balık sınıfına dahildir. Yılın büyük kısmını denizlerde geçirirler, belli dönemlerde ise akarsularda toplanırlar. Genellikle Avrupa, Asya ve Kuzey Amerika'da yaşarlar.

156 - 150 milyon yıl önce yaşayan mersin balıklarıyla, günümüzdeki mersin balıkları arasında hiçbir fark yoktur. Fosil kayıtlarının gösterdiği gerçek, balıkların en eski atasının balık, kuşların en eski atasının kuş, insanın en eski atasının da insan olduğudur. Yani, tüm farklı canlı sınıflamaları bugünkü farklı, özgün ve kusursuz yapılarıyla ortaya çıkmışlardır. Canlılar diğer türlerden evrimleşerek oluşmamışlardır. Onları Yüce Allah yaratmıştır.

Bitki Böceği
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 156 - 150 milyon yıl
Bölge: Beipiao, Liaoning, Çin

150 milyon yıldır yapılarında hiçbir değişiklik olmayan bitki böcekleri, Darwinistlerin sözde ilkelden gelişmişe doğru evrimleşme iddiasını tam anlamıyla geçersiz kılmaktadır. Bitki böceklerinin 150 milyon yıl önceki yapıları da, 120 milyon yıl önceki yapıları da, günümüzdeki yapıları da aynıdır.

Timsah
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 100 milyon yıl
Bölge: Asya

Timsahlar yaşayan fosil örneklerinden biridir. Bütün vücut yapıları eksiksiz bir biçimde aniden ortaya çıkmış ve yüz milyon yılı aşkın bir süredir (timsahların 140 milyon yıllık fosilleri bulunmaktadır) hiçbir değişim geçirmeden günümüze ulaşmışlardır. Resimdeki 100 milyon yıllık timsahla, günümüzdekiler arasında bir fark olmaması, bu gerçeği bir kez daha vurgulamaktadır.

Mersin Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 130 milyon yıl

Bölge: Liaoning, Çin

130 milyon yıl önce yaşayan mersin balıkları hangi özelliklere sahipse, 146 milyon yıl önce yaşayanlar da, 120 milyon yıl önce yaşayanlar da, bugün yaşayanlar da aynı özelliklere sahiptir. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen, herhangi bir ara aşamadan geçmeyen mersin balıkları, evrim iddiasını yerle bir etmektedirler.

130 milyon yaşındaki bu mersin balığı fosili, negatif ve pozitif olmak üzere iki parçalıdır.

Kara Balık
Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Hubei, Çin

Günümüzde çoğunlukla Kuzey Atlantik kıyılarında bulunan bir balık türüdür. Diğer tüm canlılar gibi, milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamış, yani evrim geçirmemiştir. 54 - 37 milyon yıllık kara balıklar, günümüzdeki örneklerinden farksızdırlar.

Çift parçalı olan bu fosil, 54 - 37 milyon yıllıktır.

Kaplumbağa
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 150 milyon yıl
Bölge: Çin

Eğer bir canlı 150 milyon yıl önceki halini bugün de aynen muhafaza ediyorsa, bu durumun gösterdiği gerçek açıktır: Canlıların uzun zaman dilimleri içinde aşamalı olarak geliştiklerini iddia eden Darwinistler, bilim dışı iddialarda bulunmaktadırlar. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen değişmeyen kaplumbağalar ise, "evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını" söylemektedirler.

Sırtlan Kafası
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 10 - 5 milyon yıl
Bölge: Gansu Eyaleti, Çin

Sırtlanlar, Hyaenidae familyasına dahil olan canlılardır. Bu familyada, dört ayrı tür sırtlan yer almaktadır. Sırtlanlar klanlar halinde yaşarlar ve her bir klanda ortalama 80 sırtlan bulunur.

Resimde görülen sırtlan kafası fosili, 10 - 5 milyon yaşındadır. Ve milyonlarca yıldır sırtlanların değişmediğini gösteren bir delildir.

Mersin Balığı
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 146 - 65 milyon yıl
Bölge: Jiulongsong Oluşumu, Liaoning, Çin

Fosil kayıtları, diğer canlı sınıflamaları gibi balıkların da yeryüzünde aniden ve özgün yapılarıyla ortaya çıktığını göstermektedir. Balıklar, arkalarında hiçbir "evrim" süreci olmadan, kusursuz anatomileriyle bir anda yaratılmışlardır. Günümüzdeki mersin balıklarından hiçbir farkı olmayan, 146 - 65 milyon yıllık mersin balığı fosili bu gerçeğin bir örneğidir.

Hamam Böceği
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Böcekler, canlı sınıflamasında, artropodlar (eklembacaklılar) filumunun içinde yer alan Insecta alt-filumunu oluştururlar. En eski böcek fosilleri, Devoniyen dönemine (417 - 354 milyon yıl) aittir. Daha sonraki Karbonifer döneminde (354 - 290 milyon yıl) ise çok sayıda farklı böcek türü bir anda ortaya çıkar. Örneğin hamam böcekleri aniden ve bugünkü yapılarıyla belirir. Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Betty Faber, "350 milyon yıl öncesine ait hamam böceği fosillerinin bugünkülerle aynı olduğunu" bildirmektedir. (M. Kusinitz, Science World, 4 Şubat 1983, s. 1)

Resimde görülen 125 milyon yıllık fosil örneği ise, hamam böceklerinin yüz milyonlarca yıldır hiçbir şekilde evrim geçirmediklerinin bir delilidir.

Mayıs Sineği Larvası
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 156 - 150 milyon yıl
Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Mayıs sinekleri, Efemeropta (kısa süreli yaşayan kanatlı canlılar) takımına dahil bir böcek türüdür. Ömürleri bir kaç gün hatta çoğu zaman birkaç saattir.

Resimdeki fosilde, mayıs sineği larvası görülmektedir. Günümüzdeki mayıs sineği larvalarıyla, 156 -150 milyon yıl önceki örnekleri arasında hiçbir fark yoktur.

Kaplan Kafası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 20 milyon yıl
Bölge: Asya

Kaplan, Felidea familyasına dahil olan bir memeli türüdür. Kaplan türlerinin %80'i Hint yarımadasında yaşar.

Resimde görülen kaplan kafası fosili 20 milyon yaşındadır ve günümüzdeki kaplanlarla aynı özelliklere sahiptir. Milyonlarca yıldır yapıları aynı kalan kaplanlar, evrim teorisini reddetmektedirler.

Gergedan Kafası
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 20 milyon yıl
Bölge: Asya

Rhinocerotidae familyasına dahil olan gergedanlar çoğunlukla Afrika ve Asya'da yaşamaktadırlar. Milyonlarca yıldır değişmeden kalan canlılardan biri de gergedanlardır. Resimde görülen 20 milyon yıllık gergedan fosili, gergedanların milyonlarca yıldır aynı olduklarının delillerinden biridir.

Mayıs Sineği Larvası
Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 156 - 150 milyon yıl
Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

156 - 150 milyon yıl önceki mayıs sineği larvalarıyla günümüzde yaşayan örnekleri aynıdır. 156 - 150 milyon yıldır aynı olan mayıs sineği larvası, evrimin bilim dışı bir senaryo olduğunu göstermektedir.

YENİ ZELANDA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Yeni Zelanda'da elde edilen fosil örneklerinin büyük çoğunluğu deniz canlılarına aittir. Deniz canlılarının çeşitli filumlarına ait çok sayıda örnek iyi derecede korunmuş olarak bulunmuştur. Kretase döneminde yaşamış canlıların fosillerine çok sık rastlanmakla birlikte, nadiren de olsa Kambriyen, Ordivyen ve Permiyen döneminde yaşamış canlıların fosilleri de bulunmaktadır. Hayvan fosillerinin yanı sıra, Jura döneminden günümüze kadar uzanan süreçte yaşamış olan farklı bitkilerin fosilleri de ele geçirilmiştir.

Yeni Zelanda'daki fosil çeşitliliğinin gösterdiği sonuç ise diğer tüm fosil kayıtlarının gösterdiği sonuçla aynıdır. Fosil kayıtlarında evrim teorisini destekleyebilecek hiçbir bulgu elde edilmemiştir. Elde edilen tüm bulgular, canlıların kompleks yapılarıyla bir anda var olduklarını, yani yaratıldıklarını ve yüz milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini, yani evrimleşmediklerini göstermektedir.

AVUSTRALYA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Avustralya'da, bazıları BM tarafından tarihi koruma alanı olarak kabul edilmiş pek çok fosil sahası bulunmaktadır.

Avustralya ve Antarktika'nın yaklaşık 30 - 40 milyon yıl önce dev kıta Gondwana'dan ayrıldıkları tahmin edilmektedir. Bu kopmanın ardından uzun dönemler boyunca yaşanan iklimsel değişiklikler, Avustralya'daki fosillerin bu derece çok ve çeşitli olmasını sağlayan unsurlardandır. Ülkedeki fosil sahalarından elde edilen çok sayıda fosil, tür çeşitliliğinin anlaşılması açısından önemli görülmektedir. Riversleigh, Bluff Downs, Murgon, Lightning Ridge ve Naracoorte bu fosil sahalarının en bilinenleridir.

Bu sahalardan Senozoik zamana (65 milyon yıl - günümüz) ait küçük kurbağalardan, bufalo büyüklüğünde kanguru benzeri keseli hayvanlara kadar çok çeşitli ve fazla sayıda, iyi korunmuş fosil elde edilmiştir. Omurgalı canlıların tarihi hakkında önemli bilgiler edinilmesini sağlayan bu fosillerin yanı sıra, Paleozoik zamana (543 - 251 milyon yıl) ait deniz canlılarının fosilleri de bulunmuştur.

At Kuyruğu Bitkisi
Dönem: Mezozoik zaman, Trias dönemi
Yaş: 248 - 206 milyon yıl
Bölge: Avustralya

Bundan yaklaşık 200 milyon yıl önce yaşamış at kuyruğu bitkileriyle günümüzde yaşamakta olanlar arasında en küçük bir fark dahi yoktur. Eğer bir canlı 200 milyon yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramadan tüm yapısını aynen muhafaza ediyorsa, bu durumda o canlının evrim geçirdiğinden söz etmek imkansızdır. Bu imkansızlık tüm canlı grupları ve türleri için geçerlidir. Canlılık tarihinin izi olan fosiller, evrimi reddetmektedir.

Yengeç
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 23 - 5 milyon yıl
Bölge: Yeni Zelanda

Yengeçlerin hep yengeç olarak var olduklarının, hiç değişime uğramadıklarının ve evrim geçirmediklerinin delillerinden biri, resimde görülen 23 - 5 milyon yaşındaki yengeç fosilidir. 23 - 5 milyon yaşındaki yengeçlerle günümüzdeki yengeçler aynı özelliklere sahiptirler ve bu, canlıları Allah'ın yarattığını gösteren delillerden biridir.

KAFATASI FOSİLLERİ

KAFATASI FOSİLLERİNİN DARWINİZM'E İNDİRDİĞİ DARBE

Darwin'in insanlarla maymunların ortak bir atadan geldikleri tezi, ortaya ilk atıldığı dönemde de sonraki dönemlerde de bilimsel bulgularla desteklenemedi. O zamandan bu yana, yaklaşık 150 yıldır, insanın evrimi masalını desteklemek için gösterilen bütün gayretler boş çıktı. Elde edilen fosiller, maymunların hep maymun, insanların da hep insan olarak var olduklarını, maymunların insanlara dönüşmediklerini ve maymunla insanın ortak bir ataya sahip olmadıklarını ispatladı.

Darwinistlerin yoğun propagandalarına ve akademik çevrelerdeki sindirme girişimlerine rağmen, pek çok bilim adamı da bu gerçeği dile getirdi. Bunlardan biri Harvard Üniversitesi paleoantropologlarından David Pilbeam'dir. Pilbeam, insanın sözde evriminin bilimsel verilere dayanmayan bir iddia olduğunu şu şekilde ifade eder:

Farklı bir bilim dalından, zeki bir bilim adamını getirseniz ve ona elimizdeki yetersiz delilleri gösterseniz, kesinlikle "Bu konuyu unutun, devam etmek için yeterli delil yok" diyecektir.1

Paleoantropoloji üzerine hazırlanmış olan The Bone Peddlers adlı kitabın yazarı olan William Fix ise, insanın sözde evriminin bulgularla desteklenmediğini şöyle dile getirir:

İnsanın kökeni hakkında hiçbir şüphe duymamamız gerektiğini söyleyen hala sayısız bilim adamı vardır, ancak tek eksiklikleri bir delillerinin olmamasıdır...2

Fosil kayıtlarının kendilerini hayal kırıklığına uğratması ve içinde bulundukları delilsizlik karşısında, evrimcilerin yaptıkları tek şey, hiçbir gerçekliği olmayan kafataslarını tekrar tekrar sıralamak, sahteliği çoktan belgelenmiş fosiller üzerinde spekülasyonlar yapmak oldu.

Oysa gerek maymunların, gerek diğer canlıların, gerekse geçmişte yaşamış farklı ırklara ait insanların kafatasları üzerinde yapılan incelemeler, bu canlıların sahip oldukları tüm özelliklerle var olduklarını ve tarih boyunca hiç değişikliğe uğramadıklarını göstermiştir. Bunun anlamı, canlıların evrim geçirmedikleri, hepsini Yüce Allah'ın yarattığıdır. İlerleyen sayfalarda yer alan örneklerde de görüleceği gibi, kurbağa, kertenkele, yusufçuk, sinek, hamam böceği gibi pek çok canlının, vücutlarının diğer uzuv ve organlarında olduğu gibi, baş bölgelerinde de hiçbir değişiklik olmamıştır. Kuşların ve balıkların baş yapıları da değişmemiştir. Kaplan, kurt, tilki, gergedan, panda, aslan, leopar, sırtlan gibi sayısız hayvanın yaratıldıkları

ilk andan beri on milyonlarca yıl boyunca kafatasları aynıdır. Ve bu aynılık, canlıların evrimi iddiasını yalanlamaktadır.

Tüm bu canlı türleri için geçerli olan değişmezlik, insan için de geçerlidir. Nasıl ki on binlerce canlı türünün, milyonlarca yıl boyunca kafatası yapılarında bir değişiklik olmamışsa, insanların da kafataslarında evrimsel bir değişiklik olmamıştır. Balıkların hep balık, kuşların hep kuş, sürüngenlerin hep sürüngen olması gibi insanlar da hep insan olarak var olmuştur. Hiçbir canlının hiçbir organ ve yapısında, evrimcilerin iddia ettiği gibi "ilkelden gelişmişe doğru ilerleme" diye birşey söz konusu değildir.

Evrimciler, insanın sözde evrimi hikayesini anlatırken, buldukları kafataslarının hacmini, kaş çıkıntılarını veya alın yapılarını öne sürerek, kendilerince evrimsel bir sıralama ve soy ağacı oluştururlar. Halbuki evrimcilerin ortaya koydukları kafataslarındaki yapısal farklılıklar evrime delil değildir. Çünkü bu kafataslarının bir kısmı soyu tükenmiş maymunlara, bir kısmı da geçmişte yaşamış farklı insan ırklarına aittir. Farklı insan ırklarının farklı kafatası yapılarına sahip olmaları ise son derece doğaldır. Farklı balık türlerinin de farklı kafa şekilleri vardır. Örneğin, bir alabalığın kafa şekli bir yılan balığının kafa şekline benzemez. Ancak her ikisi de balıktır. Aynı şekilde, farklı insan ırklarının da kafatası yapıları arasında farklılıklar olabilir. Pigmelerle İngilizlerin, Ruslarla Çinlilerin, Aborjinlerle Eskimoların, zencilerle Japonların alın yapılarında, göz çukurlarında, kaş çıkıntılarında, kafatası hacimlerinde doğal olarak farklılıklar olacaktır. Ama bu farklılıklar, bir ırkın diğerinden türediği ya da bir ırkın diğerinden daha ilkel veya daha gelişmiş olduğu anlamına gelmez. Bir Aborjin soyu, bir başka soy ile karışmadığı sürece daima aynı özelliklerde kalacaktır. Ne kadar zaman geçerse geçsin, bu insanlar daha farklı özelliklere sahip olacak şekilde evrimleşmeyecek, kafatası hacimleri şu an olduğundan daha fazla büyümeyecek, farklı anatomik özelliklere sahip olmayacaklardır.

Örneğin, evrimcilerin sözde ilkel kabul ettikleri Homo Erectus kafataslarının sahip olduğu büyük kaş çıkıntılarına ve geriye doğru eğimli alın yapısına, günümüzde yaşayan bazı Malezya yerlileri de sahiptir. Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, söz konusu Malezya yerlilerinin de sözde "maymunluktan yeni çıkmış, tam gelişmemiş insan" yapısında ve görünümünde olmaları gerekirdi. Oysa böyle birşey söz konusu değildir. Homo Erectus'un kafatasının anatomik özelliklerinin günümüzde de görülmesi, hem Homo Erectus'un ilkel bir tür olmadığını hem de evrimcilerin "insanın soy ağacı" senaryosunun yalan olduğunu gösterir.

Kısaca, geçmişte yaşamış olan bazı insan ırklarının günümüzde yaşayan insanlardan farklı anatomik yapıya sahip olmaları hiçbir şekilde evrime delil olamaz. Anatomik farklılık tarihin her döneminde, farklı her insan ırkı arasında görülebilir. Amerikalılarla Japonların, Avrupalılarla Aborjinlerin, Eskimolarla Zencilerin veya

pigmelerin kafatasları aynı değildir. Ama bu durum, söz konusu ırkların birinin diğerinden daha gelişmiş veya daha geri olduğunu göstermez.

Bundan binlerce yıl sonra, 2000'li yıllarda yaşamış 1.90 boylarında iri yapılı bir Amerikalının kafatasını bulan geleceğin bilim adamları, bu kafatasını, yine 2000'li yıllarda yaşamış 1.60 boylarında bir Japon'un kafatasıyla karşılaştırsalar, başta büyüklük olmak üzere pek çok farklılık göreceklerdir. Bu farklılıklara dayanarak, Japonların ilkel bir insanımsı olduğunu, Amerikalıların ise hayali evrim basamağında daha ileri bir canlı olduğunu öne sürseler, elbette doğruyu yansıtmayan bir yorumda bulunacaklardır.

Üstelik kafatası boyutu bir insanın zekasının veya kabiliyetlerinin ölçüsü de değildir. Beden yapısı gelişmiş, ama zekası yeterince gelişmemiş pek çok insan vardır. Aynı şekilde, bedeni ve dolayısıyla kafatası diğer insanlara göre daha küçük olan, ancak çok zeki birçok insan bulunmaktadır. Bu insanların kafataslarının, gelecekteki bazı bilim adamları tarafından, sadece boyutlarına dayanılarak sözde evrimsel sıralamaya sokulmasının elbette bilimsel bir değeri olmayacaktır. Çünkü bu sıralama gerçekleri yansıtmayacaktır. Kafatası hacmi farklılığının, zeka ve beceri yönünden hiçbir fark oluşturmadığı bilinen bir gerçektir. Hayatı boyunca yoğun zihinsel faaliyetlerde bulunan bir insanın kafatası büyümez, zekası güçlenir. Zeka, beynin hacmine göre değil, beynin kendi içindeki organizasyonuna göre değişir.3

Maymunların Taklit Kabiliyetleri Onların İnsana Dönüşeceği Anlamına Gelmez

Darwinistlerin, insanların sözde maymunlardan türedikleri iddialarına dayanak göstermeye çalıştıkları bilgilerden biri de, bazı maymun türlerinin taklit kabiliyetleridir.

Maymunlar, karşılarında gördükleri hareket ve tavırları taklit edebilme yeteneğine sahiptirler. Verilen eğitimler doğrultusunda, eşyaların şekillerini ve renklerini ayırt edebilir, zekice tepkiler gösterebilirler. Ama bu, günün birinde insana dönüşmelerini sağlamaz. Eğer böyle olsaydı zeki olduğu bilinen diğer hayvan türlerinin de zamanla insan olmaları gerekirdi. Örneğin papağanlar da eğitildikleri takdirde kareyi yuvarlaktan, kırmızıyı maviden ayırt edebilmekte, kendisinden istenilen şekilde eşyaları yerleştirebilmektedir. Üstelik papağanların maymunlara ek olarak bir de, sesleri taklit ederek konuşma yetenekleri vardır. Bu durumda, Darwinistlerin mantıksız iddialarına göre, papağanların insana dönüşme ihtimali çok daha yüksek olmalıdır.

Zeki olmalarıyla bilinen bir diğer canlı da tilkilerdir. Darwinistlerin akıl ve bilim dışı mantık örgülerine göre, tilkilerin de zamanla zekalarıyla orantılı olarak kafatası hacimleri büyümeli ve bir müddet sonra onlar da insan gibi akıllı ve şuurlu varlıklara dönüşmelidir. Ancak bu hiçbir zaman gerçekleşmemiş, ne kadar zeki olursa olsun tilkiler hep tilki olarak kalmıştır.

Son derece mantıksız olan bu iddiaları, akademik kariyer sahibi insanların bilimsel terimler ve latince kelimelerle süsleyerek son derece ciddi bir üslupla anlatıyor olmaları hayret vericidir. Maymunlar istedikleri kadar zeka ve el becerilerini geliştirsinler, istedikleri kadar gördüklerini taklit etsinler, bu onları günün birinde insan yapmayacaktır. Maymunlar hep maymun olarak var olmuştur ve maymun olarak kalacaklardır. İnsan ise, Allah'ın kendisine lütfettiği akıl, şuur ve vicdanla ve sahip olduğu tüm üstün özelliklerle ayrı olarak yaratılmıştır. Yaratıldığı ilk andan itibaren tarih boyunca hep insan olarak var olmuştur. Aklın ve bilimin ortaya koyduğu gerçek budur.

İnsanın Evrimi Masalı Sahtekarlıklarla Doludur

Tarih boyunca 6000'den fazla maymun türü yaşamıştır. Bunların çok büyük bir bölümü, nesli tükenerek ortadan kaybolmuştur. Bugün yalnızca 120 kadar maymun türü yeryüzünde yaşamaktadır. İşte, bu 6000 civarındaki nesli tükenmiş maymun türünün fosilleri, evrimciler için çok zengin bir aldatmaca malzemesinin kaynağını oluşturur. Hiçbir zaman somut bilimsel delil ortaya koyamayan evrimciler, 'nesli tükenmiş maymunlara ait' fosilleri, ön yargılı yorumlarla süsleyerek, evrim lehine birer delilmiş gibi sık sık gündeme getirirler. Yıllardır bu yöntemlerle evrime taraftar toplamaya ve kamuoyunu aldatmaya çalışmaktadırlar. Ancak artık bu yöntemin fayda vermediğini görmeleri gerekir.

Evrimcilerin insanın evrimi masalını kendilerince inandırıcı kılabilmek için ortaya attıkları sahte delillerden bazılarını şöyle özetleyebiliriz:

1. Charles Dawson tarafından 1912 yılında bulunan, 500 bin yıl yaşında olduğu iddia edilen Piltdown Adamı yıllarca evrimciler tarafından insanın sözde evriminin delili olarak sahiplenildi ve savunuldu. Ancak ilerleyen tarihlerde yapılan araştırmalar büyük bir sahtekarlığı ortaya çıkardı. İnsanın sözde atası Piltdown adamının kafatası 500 yaşında bir insana, çene kemiği ise yeni ölmüş bir orangutana aitti. Dişler, insana ait olduğu izlenimi vermek için sonradan eklenmiş, eklem yerleri törpülenmiş, eski görünmeleri için potasyum dikromat ile lekelendirilmişti.

2. 1922 yılında Amerikan Doğa Tarih Müzesi müdürü Henry Fairfield Osborn, Pliosen dönemine ait bir azı dişi fosili bulduğunu açıkladı. Bu diş, iddiaya göre, insan ve maymunların ortak özelliklerini taşımaktaydı. Bu dişe Nebraska Adamı adı verildi. Bu tek dişe dayanılarak Nebraska Adamı'nın kafatası ve vücudunun rekonstrüksiyon resimleri çizildi. Hatta daha da ileri gidilerek Nebraska Adamı'nın, eşinin ve çocuklarının doğal ortamda ailece resimleri yayınlandı. Ancak 1927'de iskeletin öbür parçaları da bulundu. Bulunan yeni parçalara göre bu diş ne maymuna ne de insana aitti. Dişin, Prosthennops cinsinden yabani Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir türüne ait olduğu anlaşıldı.

3. İnsanın evrimi masalının en uzun süren yalanlarından biri de, Ramapithecus'tur. Bu isim, 1932 yılında Hindistan'da bulunan ve insan ile maymun

arasında 14 milyon yıl önce meydana geldiği iddia edilen ayrımın ilk basamağı olduğu söylenen fosil kayıtlarına verilmişti. 50 sene boyunca da evrimciler tarafından kesin bir delil olarak kullanıldı. Ancak yapılan incelemeler, Ramapithecus'un diş yapısının günümüzde yaşayan şempanzelerle neredeyse aynı olduğunu ortaya koydu. Örneğin, Etiyopya'nın yüksek kesimlerinde yaşayan bir babun türü (Theropithecus galada), aynen Ramapithecus'taki gibi kısa, derin bir yüze ve öbür maymunlara göre küçük kesici ve doğrayıcı dişlere sahipti. Ramapithecus'un soyu tükenmiş bir orangutandan başka birşey olmadığı, Science dergisinde yayınlanan 1982 tarihli "İnsanlık Bir Atasını Kaybediyor" başlıklı makalede ilan edildi.

4. Kenya'daki Turkana Gölü yakınlarında bulunduğu için Turkana Çocuğu adıyla anılan fosil de, bir müddet evrimciler tarafından insanın sözde evrimine delil olarak gösterilmeye çalışılmıştır. Ancak daha sonra, fosilin günümüz insanından hiçbir farkı olmadığı ortaya çıkmıştır. Örneğin, Amerikalı paleoantropolog Alan Walker, "ortalama bir patoloğun bu fosilin iskeletiyle, günümüz insanı iskeletini birbirinden ayırmasının çok güç olduğunu" söyler.4 Turkana Çocuğu, evrimcilerin iddia ettiği gibi, maymunlarla insan arasında ara bir tür değil, her yönüyle tam bir insandır.

5. Lucy, 1974 yılında Amerikalı antropolog Donald Johanson tarafından bulunan ünlü fosilin adıdır. Birçok evrimci Lucy'nin insanla sözde maymunsu ataları arasındaki ara geçiş formu olduğunu iddia etmiştir. Ancak ilerleyen yıllarda yapılan incelemeler Lucy'nin sadece nesli tükenmiş bir maymun türü olduğunu ortaya çıkarmıştır. Lucy, insanın hayali evrimi ile ilgisi olmadığını ortaya konan Australopithecus cinsine ait bir maymun türünü temsil etmektedir. Bu türün (Australopithecus afarensis) şempanzelerle aynı büyüklükte bir beyni vardır, kaburgaları ve çene kemiği günümüz şempanzeleriyle aynı şekildedir, kolları ve bacakları canlının bir şempanze gibi yürüdüğünü göstermektedir. Hatta leğen kemiği de şempanzelerinki gibidir.5

6. Richard Leakey, 2.8 milyon yıl yaş biçtiği ve "KNM-ER 1470" olarak adlandırdığı kafatasını antropoloji tarihinin en büyük buluşu gibi tanıtmış ve büyük yankı uyandırmıştı. Australopithecus gibi küçük bir kafatası hacmi olan, ancak insansı bir yüze sahip bulunan canlı, Leakey'e göre, Australopithecus ile insan arasındaki kayıp halkaydı. Ancak bir süre sonra anlaşılacaktı ki, KNM-ER 1470 kafatasının bilimsel dergilere kapak olan "insansı" yüzü, gerçekte kafatası parçalarını birleştirirken yapılan -belki de kasıtlı- hataların sonucuydu.Dolayısıyla bu kafatası, insanın sözde evrimini gösteren bir bulgu kesinlikle değildi. Sadece, evrimcilerin çaresizliğini gözler önüne seren sayısız örnekten biriydi.

Burada sadece birkaç örneğine yer verdiğimiz evrimci sahtekarlıkların sayısı çok daha fazladır. Medyada yer alan tüm "insanın atası" haberleri ve bu haberlerde kullanılan resimler uydurmadır. Somut bilimsel bulgular, insanın aşama aşama gelişerek insan olduğu hikayesini yerle bir etmiştir.

Kitabın ilerleyen sayfalarında, evrim teorisini geçersiz kılan sayısız kafatası fosilinden birkaç örneğe yer verilmiştir. Bu kafatasları, tarih boyunca hiçbir canlının değişmediğinin, bir başka canlıya dönüşmediğinin, her canlı türünün hep sahip olduğu özelliklerle birlikte var olduğunun delillerindendir. Bu delillerle birlikte, Darwinist düşüncenin açmazlarını ve mantıksızlıklarını vurgulayan açıklamalara da yer verilmektedir. Örneğin, canlıların sürekli değişerek ilerlediği iddiasındaki Darwinistlere, tüm canlı türlerinde açıkça görülen değişmezliği nasıl açıkladıkları sorulmaktadır. İnsanın sözde maymundan türediğini öne süren evrim teorisinin, maymunların yaşadığı hayali insana dönüşüm sürecinin bir benzerini, neden diğer canlıların yaşamadığını açıklaması gerekir. Neden bir ayının da günün birinde iki ayağı üzerinde yürümeye karar vermediği, bir tilkinin neden zekasını geliştirip bir profesöre dönüşmediği, bir pandanın neden etkileyici eserler yapan bir sanatçı olmadığı sorusuna evrimcilerin verebileceği bir cevap yoktur. Konunun, bu şekilde çocukların dahi anlayabileceği örnekler ve mantık yürütmeler kullanılarak anlatılmasının sebebi ise, Darwinizm'in akıl almaz mantıksızlıklarının ifşa edilmesidir. Bilimsel bir teori gibi sunulan Darwinizm, aslında, inanılmaz derecede mantıksız bir ideolojidir.

Dünya tarihinin en büyük skandalı olan Darwinizm'in, yalanlar, sahtekarlıklar akıl ve mantık dışı iddialar üzerine kurulu olduğu tam anlamıyla ortaya çıkmıştır. 21. yüzyılda tüm dünya Darwinizm'in çöküşüne tanıklık edecektir.

1 Richard E. Leakey, The Making of Mankind, Michael Joseph Limited, London, 1981, s. 43
2 William R Fix,. The Bone Peddlers, Macmillan Publishing Company: New York, 1984, s. 150-153
3 Marvin Lubenow, Bones of Contention, Grand Rapids, Baker, 1992, s. 136
4 Marvin Lubenow, Bones of Contention, Grand Rapids, Baker, 1992, s. 83
5 Richard Allan & Tracey Greenwood, Primates and Human Evolution in the textbook: Year 13 Biology, 1999.
Student Resource and Activity Manual, (Biozone International, printed in New Zealand.), s. 260

Tilki Kafatası
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 8.6 milyon yıl
Bölge: Çin

Darwin'in, Türlerin Kökeni isimli kitabını yazdığı 1859'dan 2007'ye kadar basında yayınlanan resimlerin hiçbiri ara fosil değildir. Basında uzun yıllardır yer

alan bu resimler, ya soyu tükenmiş, ara canlı özelliği göstermeyen, tam teşekkül etmiş canlılara ya da sahte fosillere ait resimlerdir.

Darwinistlerin tek bir ara canlı fosili gösterememelerine karşılık, Yaratılış'ın delili olan milyonlarca fosil bulunmaktadır. Bu fosillerdeki her bir canlı, günümüzdeki örnekleriyle tıpatıp aynıdır. Bunlardan biri de resimdeki 8.6 milyon yıllık tilki kafatası fosilidir.

Kurt Kafatası
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 9.5 milyon yıl
Bölge: Çin

Darwinistler, 1800'lerin sonundan itibaren bilimsellik görünümü altındaki sayısız yalanla insanlığı aldatmıştır. Ancak bilimin geliştiği, internetin yaygınlaştığı günümüzde artık evrimcilerin çaresizlikleri tamamen deşifre olmuştur.

Evrim teorisini etkisiz hale getiren konulardan biri de fosillerdir. Bulunan her fosilin, istisnasız olarak, canlıların on milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini ortaya koyması teoriyi geçersiz kılmıştır. Resimdeki 9.5 milyon yıllık kurt kafatası da, evrime darbe indiren fosillerden biridir.

Kaplan Kafatası
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 79 milyon yıl
Bölge: Çin

Medyada aralıksız devam eden Darwinist yayınlar içi boş bir propagandadan ibarettir. Evrim teorisi, tarihin tozlu sayfalarına gömülmek üzeredir. Teoriye öldürücü darbeyi vuran en önemli bulgulardan biri ise fosillerdir. Canlıların ortak bir atadan türedikleri, uzun dönemler içinde sürekli değişerek bugünkü hallerini aldıkları iddiası fosiller tarafından yalanlanmıştır. Bugüne kadar canlı türlerinin ortak atalarını ortaya koyabilen bir fosil bulunamamıştır. Canlıların sürekli değiştiğinin izleri de fosil kayıtlarında yoktur. Bir canlı türü ilk olarak hangi özellikleriyle ortaya çıktıysa, milyonlarca yıl boyunca o özelliklerini devam ettirmektedir. Örneğin bir kaplan bundan 79 milyon yıl önce nasıl bir görünüm ve yapıya sahipse, bugün de aynı görünüm ve yapıya sahiptir. Bu da açıkça evrim iddiasını yerle bir eden bir bilgidir.

Tilki Kafatası
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Çin

Darwinistler kör tesadüflere milyonlarca yıl süre tanındığında, bunların mucizeler meydana getireceğine inanırlar. Kör tesadüflerin taş, toprak gibi cansız maddeleri canlı varlıklara çevireceğini, canlı türlerini birbirine dönüştüreceğini -balığı timsaha, timsahı dinozora, dinozoru kuşa, ayıyı balinaya gibi- sanırlar. Bir tür sahte dine dönüşmüş olan bu batıl inanışlar, bilimsel bulgularla yerle bir edilmiştir.

Yüz milyonlarca yıllık fosiller, canlıların hiçbir dönüşüm ve değişim geçirmediklerini ispatlamıştır. Resimdeki 95 milyon yıllık tilki kafatası fosili gibi tüm fosiller, Darwinizm'in saçmalığını gözler önüne sermektedir.

Bozayı Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Çin

Ursidae familyasına dahil olan bozayıların (Ursus Arctos), kahverengi ve nadiren krem rengi tüyleri vardır. Genellikle ormanlık ve dağlık alanlarda yaşarlar.

Bozayıların, evrimcilerin iddialarına göre milyonlarca yıl içinde aşama aşama gelişmiş olmaları gerekir. Yani, her bir uzuv ve organı kademe kademe oluşmalıdır. Bu durumda fosil kayıtlarında da bu aşamaların izlenebilmesi şarttır. Ancak fosil kayıtlarında böyle bir sürecin izleri hiç görülmez. Bu durumda, bunun hayali bir süreç olduğu, gerçekte yaşanmadığı ispatlanmış olur. Bugüne kadar bulunan tüm bozayı fosilleri, resimdeki 90 milyon yıllık kafatası fosili örneğinde görüldüğü gibi, eksiksiz ve tamdır. Bozayılar, evrimin yaşanmadığının canlı birer delilidir.

Kurt Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 9.3 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrimcilerin iddialarına göre, günümüzde gördüğümüz her türün ve bu türlerin sahip oldukları her yapının,göz çukurlarından el bileklerine, parmakları oluşturan küçük kemik parçalarından kafatasının şekline, kaburgaların kafes şeklinden omurganın sayısına kadar tesadüfi mutasyonlar sonucunda aşama aşama meydana gelmiş olması gerekir. O zaman bu aşamaların her birinin nasıl oluştuğunun fosil kayıtlarında görülmesi gerekir.

Örneğin kurtların, kafatasının bugünkü halini alana kadar göz çukurlarının, burun ve kulak kısımlarının, diş yapılarının ve diğer tüm detayların farklı yapı ve görünümleri olmalıdır. Fosillere bakıldığında, bu aşamaların hiçbiri görülmez. Milyonlarca yıl önce yaşamış kurtların kafatasları günümüzde yaşamakta olanların

tıpatıp aynısıdır. Demek ki, kurtlar tarihin hiçbir döneminde değişim geçirmemiş, herhangi bir dönüşüm yaşamamıştır.

Kutup Tilkisi Kafatası
Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 8.2 milyon yıl
Bölge: Çin

Darwinistler tilkilerin sözde evrimsel gelişimini gösteren, yani uzuvlarını ve organlarını aşama aşama kazandıklarına işaret eden hiçbir bilimsel bulgu ortaya koyamazlar. Elde edilen tüm fosillerde tilkilerin bütün türleri tüm özellikleriyle tilkidir. Resimdeki 8.2 milyon yıllık kutup tilkisi kafatası da bu gerçeğin ispatlarından biridir.

Eğer Darwinistler doğru söylüyor olsaydı, 8.2 milyon yıl önce yaşamış kutup tilkilerinin günümüzde yaşayanlardan çok farklı olması, bu farklılıkların da fosillerden açıkça görülmesi gerekirdi. Ancak tüm fosiller gibi kutup tilkisi fosilleri de, Darwinistlerin yalan söylediğini ortaya koymakta, Yaratılış'ın apaçık bir gerçek olduğunu göstermektedir.

Panda Kafatası
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 88 milyon yıl
Bölge: Çin

Fosil kayıtlarında tüm canlılar hep en mükemmel halleriyle ve tam olarak vardır. Bunların her biri tüm özellikleri açısından tamdır, ara aşamada olan, eksik hiçbir organ veya yapıları bulunmamaktadır. Kafatasları, omurgaları, el ve ayak yapılarında hiçbir yarım, noksan kalmış özellik yoktur. Örneğin pandanın öncesinde, pandaya benzeyen ama bir başka canlının daha özelliklerini üzerinde taşıyan "ara bir canlıya" ait bir fosil kesinlikle bulunmamaktadır. Fosiller, pandaların hep panda olarak var olduklarını, herhangi bir evrim geçirmediklerini ispatlamıştır. Bunlardan biri de resimde görülen 88 milyon yıllık panda kafatası fosilidir.

Kaplan Kafatası
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 78 milyon yıl
Bölge: Çin

Günümüzde gördüğümüz ve geçmişte yaşayıp fosil kayıtlarında bulduğumuz tüm canlıların çok kusursuz, pürüzsüz, simetrik, hiçbir deformasyonu olmayan kafatasları vardır. Oysa evrimcilerin iddialarına göre ilk kusursuz kafatası oluşana kadar, kafatası birçok bozuk aşamadan geçmiş olmalıdır. Örneğin simetrik bir görünüm alana kadar birçok asimetrik şekil almalıdır; çenesi sağa veya sola doğru kayık, burnu sağ yanağına yakın, kulakları daha geriye doğru, göz çukurlarının biri daha üstte ve bunlar gibi milyonlarca bozuk form oluşmuş olmalıdır. Oysa fosil kayıtlarında hiç böyle canlılar yoktur. Hepsinin kafatasları günümüzdeki canlıların kafatasları gibi düzgün, simetriktir.

Resimdeki 78 milyon yıllık kaplan kafatası fosili de bu gerçeği belgelemektedir. 78 milyon yıl önce yaşamış kaplanların kafataslarıyla günümüzdekiler arasında hiçbir fark yoktur.

Ayı Kafatası
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 80 milyon yıl
Bölge: Çin

Medyanın Darwinizm'i "tartışmasız" kabul edilmesi gereken bilimsel bir gerçek gibi göstermeye çalışması, ideolojik bir mücadelenin sonucudur. Aslında Darwinizm'in bilimsel bulgularla çelişen, köhne bir teori olduğu bilinen bir gerçektir.

Ancak artık Darwinistlerin ve taraftarlarının bu gayretlerinin netice vermesi mümkün değildir. Fosiller, Darwin'in teorisinin hayali bir senaryo olduğunu, Darwinistlerin de yıllardır bu senaryoyu gerçekmiş gibi göstererek insanları aldattıklarını ortaya koymuştur.

Resimdeki 80 milyon yıllık ayı kafatası fosili gibi sayısız fosil, canlıların evrim geçirmediğini, yaratıldığını söylemektedir.

Sibirya Kurdu Kafatası
Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 80 milyon yıl
Bölge: Çin

Sibirya kurtlarının hep sibirya kurdu olarak var olduklarının ispatı olan resimdeki 80 milyon yıllık sibirya kurdu kafatası fosili, canlıların tarih boyunca hiç değişmediklerini göstermektedir. Bulunan her sibirya kurdu fosili, her yönüyle ve özelliğiyle tam bir sibirya kurdudur. Başka bir türden meydana geldiğine dair hiçbir delil yoktur. Darwinist yayınlarda sözü edilen sibirya kurtlarının atası kavramı ise, hayal ürünü bir ifadedir, herhangi bir gerçekliği yansıtmamaktadır.

SONUÇ

EVRENİ ve TÜM CANLILARI ALLAH YARATMIŞTIR

19. yüzyılın köhne bir teorisi olan evrim, bugün artık bilimsel gerçekler karşısında tamamen yıkılmış durumdadır. Evrim teorisine en büyük darbeyi vuran fosil kayıtları karşısında, Darwinistlerin verebileceği herhangi bir bilimsel cevap yoktur.

Evrimin yaşandığını gösteren tek bir fosil bile ortaya koyamayan Darwinistler, bu yenilgilerini kendilerince kamufle edebilmek için çeşitli yollara başvururlar: Kimi zaman, soyu tükenmiş bazı canlıların fosillerini, hiçbir doğruluk payı olmadığı halde, ara fosilmiş gibi göstermeye çalışırlar. Kimi zaman sahte fosiller öne sürerek evrimi kendilerince kanıtlamak için gayret ederler. Kimi zaman tamamen hayal ürünü çizimlerle halkı aldatmaya çalışırlar. Tüm bunları yaparken de, "kayıp halka bulundu", "atalarımız mikropmuş", "evrimi gösteren buluş", "evrim iş başında" gibi gerçeği yansıtmayan sloganlar kullanarak, evrim teorisi reddedilemez bir gerçekmiş gibi imaj oluşturmaya çalışırlar. 1800'lerin sonlarında ve 1900'lerin başlarında, bilimin ve teknolojinin bu derece gelişmediği dönemlerde Darwinistler bu taktiklerinde başarılı olmuş olabilirler. Ancak 21. yüzyılın dünyasında evrimcilerin yalanlarının hepsi deşifre olmuş, Darwinistlerin kolları kanatları kırılmıştır.

Bugün artık ilkokul çağındaki çocuklar bile, evrimi gösteren hiçbir ara fosil olmadığının, insanların maymunlardan türemediklerinin, canlıların gelişmiş ve kompleks yapılarının tesadüfle açıklanmasının mümkün olmadığının, Darwinizm'in bilim tarihinin en büyük sahtekarlığı olduğunun farkındadır.

"Dikkat edin; gerçekten onlar, düzdükleri yalanlardan dolayı derler ki." (Saffat Suresi, 151) ayetiyle de bildirildiği gibi, Allah Kuran'da iman etmeyenlerin sürekli çeşitli yalanlar öne sürerek imandan yüzçevirdiklerini haber vermiştir. Darwinistler de hem kendileri iman etmekten kaçınmak, hem de insanları din ahlakından uzaklaştırmak için farklı farklı aldatmacalar öne sürmektedirler. Ve pek çok gerçek dışı iddiada bulunmaktadırlar.

Nitekim **"Onlar (putatapıcılar), her ne kadar şöyle diyor idiyseler de."** ayetiyle de iman etmeyenlerin sürekli mazaretler öne sürdüklerine dikkat çekilmektedir. Ancak onlar da gerçekleri yakında görüp anlayacaklardır. Kuran'ın pek çok ayetinde iman etmeyenlerin gerçekleri bilip anlayacakları vaktin geleceği bildirimiştir. Bu ayetlerde, işari manada, Darwinistlerin de doğruyu görecekleri haber verilmektedir. Bu ayetlerden bazıları şu şekildedir:

Fakat (kitap gelince) onu tanımayıp-küfrettiler; yakında bileceklerdir. (Saffat Suresi, 170)

Onları bırak; yesinler, yararlansınlar ve onları (boş) emel oyalayadursun. İlerde bileceklerdir. (Hicr Suresi, 3)

Kendilerine verdiğimiz (nimetler)e nankörlük etsinler ve yararlanıp-metalansınlar diye. Ancak onlar yakında bileceklerdir. (Ankebut Suresi, 66)

Umarız Darwinistler de, mantıksız ısrarlarından vazgeçer, herkesin kolaylıkla kavrayabildiği doğruları görerek gerçeği kabullenebilirler. Bilimin gösterdiği gerçek, evrim teorisinin geçersiz olduğu, evreni ve canlıları Allah'ın yarattığıdır.

Bu kitapta bazı örneklerine yer verdiğimiz fosiller de Allah'ın yaratışının önemli birer delilidirler. Kuran'ın pek çok ayetinde, yeryüzünün altında ve üstünde Yaratılış gerçeğini gösteren deliller olduğuna dikkat çekilmektedir. Örneğin Saffat Suresi'nin 137. ayetinde şu şekilde buyurulmaktadır:

Siz onların üstünden muhakkak geçip gidiyorsunuz... (Saffat Suresi, 137)

Bu ayetle, canlılığın gerçek tarihini gösteren ve yer altında bulunan fosil kayıtlarına işaret ediliyor olması muhtemeldir. Dünyanın dört bir yanında, yeryüzünün altında, canlıların ilk var oldukları andan itibaren aynı kaldıklarını, yüz milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini, kısaca evrim geçirmediklerini gösteren sayısız fosil örneği vardır ve insanlar sürekli bunların üzerinden geçip gitmektedir. Tüm bu fosiller, canlıların sahip oldukları kompleks özelliklerle, eksiksiz ve kusursuz olarak birdenbire var olduklarını yani Allah tarafından yaratıldıklarını göstermektedir. Üstün güç ve kudret sahibi olan Rabbimiz, tüm canlıları en güzel şekilde yaratmıştır. Bütün varlıklar, Allah'ın yüceliğinin ve büyüklüğünün birer tecellisidir. Bu tecelliler karşısında insana düşen, aklını ve vicdanını kullanarak, tüm evrenin bir hikmetle yaratılmış olduğunu düşünmek, alemlerin Rabbi olan Allah'ı hamd ile tesbih etmek ve O'na en güzel şekilde kulluk etmektedir.

Allah, herşeyin yaratıcısıdır. O, herşey üzerinde vekildir.

Göklerin ve yerin anahtarları O'nundur. Allah'ın ayetlerine (karşı) inkar edenler ise; işte onlar, hüsrana uğrayanlardır. (Zümer Suresi, 62-63)

FOSİLLER EK BÖLÜM II

Mantar

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 100 milyon yıl
Bölge: Myanmar
Resimdeki mantar fosili 100 milyon yıllıktır. Bu fosil, bundan 100 milyon yıl önce de, bu canlıların tüm fonksiyonları ve özellikleriyle eksiksiz olarak var olduklarını, o günden bu yana da hiçbir değişime uğramadıklarını göstermektedir. 18. yüzyılın ortalarından bu yana ortaya çıkarılan milyonlarca fosil örneği de istisnasız aynı şekilde evrim yaşanmadığını ortaya koymaktadır. Bu nedenledir ki, ön yargılarından uzaklaşan paleontologlar, evrimden ve Darwinizm'den de uzaklaşmaktadır. Bu gerçek, Darwin'i Yeniden Keşfetmek isimli kitapta şöyle açıklanmaktadır:
"Paleontologların evrimdem uzun süredir uzaklaşmalarında şaşılacak bir şey yoktur. Aksinin olacağı da görünmüyor... Biyoloji okurken bir patlama ile tüm canlıların aniden ortaya çıktığı görülür ve hiçbir fosil evrimin yaşandığını göstermez." (Darwin'i Yeniden Keşfetmek, s.95)

Kimyasal Böcek

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 100 milyon yıl
Bölge: Myanmar
Cantharidae familyasına dahil olan resimdeki böcek, bundan 100 milyon yıl önce de canlıların kimyasal savunma mekanizmaları kullandığını göstermesi açısından çok önemli bir örnektir. Oregon Üniversitesi'nden amber uzmanı George Poinar'ın yayınladığı bilimsel makalelere göre, daha önce de fosil kayıtlarında kimyasal savunma mekanizması kullanan canlı örnekleri bulunmuştu. Örneğin, Jura dönemine ait bazı mürekkep balığı fosillerinin zehir keseleri, Dominik amberleri içinde asker termitlerin savunma salgıları, yine Dominik amberleri içinde bu mekanizmayı kullanan bazı solucan türleri elde edilmişti. Ancak bu kadar eski tarihli bir kimyasal böcek türünün, sahip olduğu bu mekanizmayı kullanırken fosilleşmiş haline daha önce hiç rastlanmamıştı.
Eğer bir canlı, evrimcilerin sözde ilkel bir yaşam olduğunu öne sürdükleri 100 milyon yıl önce son derece kompleks olan bir savunma mekanizmasına sahipse ve bunu tam olarak kullanıyorsa, bu durumda elbette evrimden söz etmek mümkün değildir.

Düşmanının üzerine kimyasal salgı püskürtürken fosilleşmiş olan kimyasal böcek.

Karınca Aslanı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 100 milyon yıl
Bölge: Myanmar
Evrimcilerin bilim dışı iddialarına göre kelebekle fil, balinayla karınca, orkidelerle ısırgan otları, insanlarla balıklar sözde aynı ortak ataya sahiptirler. Böyle bir iddianın doğru olup olmadığını gösterebilecek en önemli delil fosil kayıtlarıdır. Fosil kayıtlarında bir canlının bundan on binlerce, on milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıl

önceki hali tam olarak muhafaza edilmiştir. Böylece, canlının geçmişte yaşamış örneklerine bakılarak, sözde bugünkü halini alana kadar hangi hayali ara aşamalardan geçtiği görülebilir, hatta sözde ortak ataların izlerine rastlanabilir. Ne var ki fosil kayıtlarına bakıldığında evrimcilerin iddia ettiği gibi herhangi bir ara aşama görülmez, herhangi bir ortak ataya da rastlanmaz. Milyonlarca fosil örneği, canlıların hep aynı kaldıklarını hiç değişmediklerini, yani evrimin büyük bir yalandan ibaret olduğunu göstermiştir. Bu fosillerden biri de resimdeki 100 milyon yıllık karınca aslanıdır.

Akrep Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 100 milyon yıl
Bölge: Myanmar
Evrimci yayınlarda, elde edilen her fosil örneği sanki evrim teorisine destekmiş gibi yansıtılır. "Atalarımızın izine rastlandı", "Böceklerin evrimi sonunda anlaşıldı", "Sineklerin atası bulundu" gibi manşetlerle yayınlanan haberlerdeki bilgiler dikkatlice incelendiğinde, elde edilen bulgularda evrimi detekleyen hiçbir unsur olmadığı açıkça görülür. Hatta bu bulgular tam tersine evrimi çürüten bilgiler içerir. Ancak taraflı yayınlarla gerçekler gizlenir, bilimsel veriler göz ardı edilir ve bilimin ortaya koyduğu gerçek yerine Darwinistlerin hayali hikayeleri ve masalları anlatılır. Ancak artık kitlelerin bu masallara inanması mümkün değildir. Zira, resimdeki örnekte olduğu gibi sayısız fosil, halkın gözleri önüne getirilmiştir ve canlılığın kökeninin evrim olmadığı reddedilmesi mümkün olmayan delillerle ispatlanmıştır.

Bataklık Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya
Darwinistler biraz çamur, biraz da yıldırımlar, fırtanalar gibi doğa olayları biraraya geldiğinde, eğer yeterince uzun zaman tanınırsa, güllerin, karanfillerin, kuşların, böceklerin, şehirler inşa eden, atomun parçacıklarını araştıran, senfoniler besteleyen, uzaya giden insanların tesadüflerin eseri olarak ortaya çıkabileceğini iddia ederler. İlkokul çağındaki bir çocuğun dahi mantıksız bulacağı bu komik ve mantık dışı iddiayı sırf ideolojik kaygıları nedeniyle "ciddiyetle" savunurlar. Evrimci George Wald, Scientific American dergisinde yayınlanan yazısında, yeterince zaman tanındığında tesadüfün herşeyi başaracağını uzun uzun anlatmış ve şu yorumda bulunmuştur: "Bu kadar uzun bir sürede imkansız imkanlı olur, imkanlı olası olur ve sonunda olası olan kesinleşir. İnsanın sadece beklemesi gerekir, zamanın kendisi mucizeleri gerçekleştirir." (Phillip Johnson, The Wedge of Truth, Intevarsity Press, Illinois, 2000, s.50)
Wald'un bu cümleleri evrimci mantıksızlığının en çarpıcı örneklerinden biridir. Oysa değil iki milyar yıl, iki yüz milyar yıl da geçse taşın toprağın, hisseden, düşünen, karar alan, sevinen, eser meydana getiren, araştırma yapan, seven, sevilen insanlara dönüşmesi mümkün değildir. Canlılık kör tesadüflerin eseri değil, üstün ve güçlü olan Rabbimiz'in eseridir.

Salyangoz Kabuğu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 100 milyon yıl
Bölge: Myanmar
Resimdeki amber 100 milyon yıllıktır ve içinde bir salyangoz kabuğu fosilleşmiştir. Günümüzdeki salyangoz kabuklarıyla bundan 100 milyon yıl önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark olmaması, evrimcilerin iddialarını tam anlamıyla geçersiz kılmaktadır. Eğer salyangozlar evrimcilerin iddia ettiği gibi evrimleşmiş olsalardı, bundan 100 milyon yıl önce yaşamış olanların kabuk yapılarının günümüzdekinden çok farklı olması gerekirdi. Ancak arada en küçük bir fark dahi yoktur ve bu farksızlık, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığının, canlılığın kökeninin Yaratılış olduğunun delillerinden biridir.

Sinek (Toxoneura)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya
Bilimsel bulguları tarafsız olarak değerlendiren bilim adamları, Darwin'in iddialarının geçersiz olduğunu kolaylıkla görmektedir. Örneğin Darwin'in öne sürdüğü, tüm canlı türlerinin zaman içinde meydana gelen küçük kalıtsal değişikliklerle var olduğu iddiası bugüne kadar hiçbir bilimsel veriyle desteklenmemiştir. Elde, evrimcilerin hayal güçlerinin ürünü olan hikayeler ve ideolojik ısrarları dışında hiçbir şey yoktur. Ünlü İngiliz biyolog Brian Goodwin de, Darwinizm'in bilimsel olarak desteklenmeyen bir teori olduğunu şöyle ifade etmektedir:
"Darwin'in, hayat ağacının zaman içinde küçük kalıtsal farklılıkların birikimi sonucunda oluştuğu varsayımlarının hiçbir desteği yok görünmektedir. Hayatın beliren özelliklerinden, yani balıklar ve amfibiyenler, solucanlar ve böcekler, atkuyrukları ve otlar gibi bir canlı grubunu diğerinden ayıran niteliklerden başka bir süreç sorumlu olmalıdır." (Phillip Johnson, The Wedge of Truth, Intevarsity Press, Illinois, 2000, s.72)
Goodwin "Canlı gruplarının ortaya çıkışından başka bir süreç sorumlu olmalıdır" derken, aslında Yaratılış gerçeğine işaret etmekte, ancak bunu açıkça ifade etmekten kaçınmaktadır. Brian Goodwin'in açıkça söylemekten kaçındığı gerçek, akıl ve vicdan sahipleri tarafından hemen görülmektedir.

Sürüngen Ayağı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 100 milyon yıl
Bölge: Myanmar
Amber içindeki fosiller, bundan on milyonlarca yıl önceki ormanlarda nasıl bir yaşam olduğunu ortaya koyan önemli delillerdir. Amberler üzerinde yapılan araştırmalar, sadece amberin içindeki canlı hakkında değil, bu canlının yaşamış olduğu ortam ve çevresindeki diğer canlılar hakkında da bilgi verir. Resimdeki 100 milyon yıllık sürüngen ayağı fosili ise, söz konusu canlıların aradan geçen bunca zamana rağmen hiçbir değişime uğramadığını, bugün sürüngenler hangi özelliklere sahipse ve nasıl yaşıyorsa 100 milyon yıl önce de aynı şeylerin geçerli olduğunu göstermektedir.

Cüce Altı Gözlü Örümcek (Onopidae)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya
Derek Ager, The Nature of The Fossil Record adlı kitabında önemli bir itirafta bulunur ve şöyle der:
"Öğrenci olarak öğrendiğim bütün evrim hikayelerinin hemen hemen tamamının şu anda çürütülmüş olması önemli olmalı." (Ager, D., V., “The Nature of The Fossil Record”, Proceedings of the Geological Association, vol. 87, no. 2 (1976), s. 131-159)
Derek Ager bu satırları 1976'da yazmıştır. Bugün bilim ve teknolojinin geldiği seviyede ise, evrimin tüm hikayelerinin yalan olduğu ispatlanmıştır. Bu gerçeği ifşa eden en önemli bulgulardan biri fosil kayıtlarıdır. Resimdeki 50 milyon yıllık örümcek gibi sayısız örnek, evrimi yerle bir etmiştir.

Yalancı Çiçek Böceği (Scraptiidae)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya
Bundan 50 milyon yıl önce yaşamış olan bir canlı bugün sahip olduğu tüm organlara ve fiziksel özelliklere eksiksiz olarak sahipse, bu canlının sözde evrim geçirerek günümüzdeki haline kavuştuğunu söylemek mümkün değildir. Yaklaşık 150 yıldır yapılan araştırmalar, bilinen 1 milyondan fazla türü olan böceklerin sözde ortak atasının ne olduğu konusunda hiçbir bilimsel cevap ortaya koyamamıştır. Bundan sonra da bir cevap bulabilmesi mümkün değildir, çünkü böcekler herhangi bir sözde ortak atadan türememiştir ve sahip oldukları özellikleri de evrimsel bir süreçle kazanmamıştır. Her bir tür kendisine has özelliklerle yaratılmış ve soyunu devam ettirdiği müddetçe de herhangi bir değişikliğe uğramamıştır. Fosil kayıtları bu gerçeğin en önemli delilidir.

Arı Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya
Yaklaşık 150 yıldır yapılan fosil araştırmaları sonucunda iki farklı canlı türünün birbiriyle bağlantılı olduğunu gösteren bir tane bile ara form fosili bulunamamıştır. Bulunan her fosil, canlıların sahip oldukları tüm özelliklerle birden bire var olduklarını, yani yaratıldıklarını ortaya koymaktadır. Bu fosillerden biri de resimde görülen 50 milyon yıllık arı sineği fosilidir. Aradan geçen tam 50 milyon yıla rağmen hiç değişmeyen, tüm özellikleriyle varlıklarını aynen devam ettiren arı sinekleri evrimin yalan olduğunun canlı birer delilidir.

Sinek (Simuliidae)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya
Evrimcilerinin iddiaları doğru olsaydı, canlı türleri ilk ortaya çıktıkları günden bu yana sürekli değiştikleri için, bundan on milyonlarca yıl önce yaşayan türlerle günümüzde yaşamakta olanların birbirine hiç benzememesi gerekirdi. Tüm türlerde gelişme, değişme ve ilerleme gözlenmesi lazımdı. Ancak fosil kayıtları bu durumun tam tersini göstermektedir. Evrimci makalelerde ve dergilerde anlatılan ilerleme hikayeleri hayal ürünüdür, gerçekle bağlantısı yoktur. Bu durum evrimci kitaplarda dahi anlatılmaktadır:
"Evrimde bir "ilerleme" olmuş mudur? Günümüzdeki bitkiler ve hayvanlar, kendilerinden önce gelenlerden daha mı gelişmiştir, ya da en azından daha mı komplekstir? Elbette hayır." (Richard Ellis, Aquagenesis, The Origin and Evolution of Life in the Sea, Penguin Books, 2001, s. 7)

Taş Böceği (Scydmaenidae)

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 100 milyon yıl
Bölge: Myanmar
Bir canlının sözde evrimsel gelişmesini tamamlaması için 100 milyon yıl oldukça uzun bir süredir. Eğer evrimciler doğru söylüyor olsaydı, aradan geçen 100 milyon yıl içinde taş böcekleri değişe değişe çok farklı bir canlıya dönüşmeli, bugünkü taş böcekleriyle aralarında neredeyse hiçbir benzerlik olmamalıydı. Ancak 100 milyon yıl geçmesine rağmen, diğer tüm canlılar gibi, taş böcekleri en küçük bir değişiklik dahi geçirmemişlerdir. 100 milyon yıl önceki taş böcekleri neyse, günümüzde yaşamakta olanlar da odur. Bu durumda evrimden söz etmek mümkün değildir.

Bostan Sineği (Tipulidae)

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 100 milyon yıl
Bölge: Myanmar
Fosil kayıtları evrimciler açısından son derece önemlidir, çünkü evrimin yaşanıp yaşanmadığının en net ve kolay anlaşılabileceği veriler ortaya koyar. Bu nedenledir ki Fransız zoolog Pierre Grasse şöyle der:
"Natüralistler evrim sürecinin sadece fosil formlarıyla ortaya çıkarıldığını unutmamalıdırlar. Bu sebeple paleontoloji bilgisi ön koşuldur, sadece paleontoloji onlar için evrime kanıt sağlayabilir." (Pierre Grasse, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s. 297)
Ancak paleontologların 150 yıldır yaptıkları çalışmalar, evrimcileri çok büyük hayal kırıklığına uğratmıştır. Geçmişin izleri olan fosiller, evrimcilerin iddialarını destekleyebilecek hiçbir bulgu sunmamıştır. Elde edilen tüm fosiller istisnasız olarak aynı gerçeği söylemektedir: "Canlılar kör tesadüflerin değil, üstün akıl sahibi Rabbimiz'in eseridir."

Sahte Delici Böcek (Throscidae)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya
Darwinistlerin en etkin olarak kullandıkları propaganda yöntemlerinden biri, hiç olmamış şeyleri yaşanmış bir gerçek gibi çok detaylı olarak hikayeleştirmektir. Örneğin mutasyonların ve doğal seleksiyonun canlılık oluşturma, yeni bir tür meydana getirme gibi vasıfları olmadığı halde evrimci makalelerde uzun uzun mutasyonlar ve doğal seleksiyon anlatılır. Bu iki hayali mekanizmaya sözde yaratıcı (Allah'ı tenzih ederiz) bir güç atfedilir. Gerçekler ise çok farklıdır. Ne var ki bu yoğun telkin nedeniyle, konu hakkında bilgisi olmayan pek çok insan evrimi bilimin ayrılmaz ve reddedilemez bir parçası zanneder. Oysa bilim, evrim teorisini çoktan tarihin tozlu raflarına kaldırmıştır bile. Arthur Koestler, evrimin iki önemli mekanizması olarak gösterilen (gerçekte ise hiçbir gücü ve etkisi olmayan) doğal seleksiyon ve mutasyonlar hakkında halkın nasıl yanlış yönlendirildiğini şöyle anlatır:
"Bu arada eğitimli halk Darwin’in rastgele mutasyonların sihirli formülü ve doğal seleksiyonun evrimin beklediği tüm cevapları sağladığına inanmaya devam ediyor; rastgele mutasyonların alakasız olduğunun ve doğal seleksiyonun gereksiz bir tekrar olduğunun farkında değiller." (Luther D. Sunderland, Darwin’s Enigma, Master Book Publishers, California, 1988, s.32)

Opliones

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Baltık Bölgesi, Jantarny, Rusya
Yaklaşık 6.400 türü olduğu tahmin edilen Opliones takımındaki canlılar, Arachnida (Örümceğimsiler) sınıfındadırlar. Tek bir proteinin nasıl oluştuğunu, ilk canlılığın nasıl ortaya çıktığını açıklamaktan aciz olan evrim teorisi, on milyonlarca yıldır değişmeden kalan canlılar konusunda da sessizdir. Evrimcileri sessizliğe mahkum eden canlılardan biri de, resimdeki 50 milyon yıllık Opliones'dir. Oplionesler'deki 50 milyon yıldır süregelen değişmezlik evrim teorisiyle açıklanabilir bir durum değildir. Bu bilginin gösterdiği tek gerçek vardır: Yaratılış.

Çulluk Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya
Darwinizm'in temel iddiası, canlıların sürekli değiştikleri ve aşamalı olarak gelişerek sözde evrim sürecinde ilerledikleridir. Ne var ki, somut bulgulara bakıldığında Darwinistlerin bu hayali hikayesini destekleyen hiçbir delile rastlanmaz. Darwinizm, yaklaşık 150 yıldır, bilimsel bilgilerle bir kere dahi doğrulanmamış, tam tersine elde edilen her bulgudan darbe almıştır. Bu bulgulardan biri de resimdeki 50 milyon yıllık çulluk sineği fosilidir. Bu fosil diğer tüm sinek türleri gibi, çulluk sineklerinin de değişmediklerinin, yani evrim geçirmediklerinin ispatıdır.

Deve Sineği (Raphidioptera)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya
Yaklaşık 150 türü olduğu tahmin edilen deve sinekleri Raphidioptera takımına dahildir. Deve sinekleri de, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını gösteren canlılardan biridir. Aslında fosil kayıtlarının evrimi desteklemediği bilim çevrelerinin çok iyi bildikleri bir gerçektir, ne var ki evrim teorisine karşı duyulan ideolojik bağımlılık nedeniyle bu gerçek bir türlü kabul edilemez. Richard Ellis, Aquagenesis, The Origin and Evolution of Life in the Sea (Denizlerdeki Yaşamın Başlangıcı ve Evrimi) adlı kitabında, fosillerin evrimin öngördüğü değişimi değil, durağanlığı ispatladığını şöyle ifade eder:
"Fosillerden elde edilen deliller, türler ya da türler arasındaki ilişkiler hakkındaki sorulara hazır cevaplar sunmuyor, fakat tam tersine yeryüzündeki canlılık tarihinin durağanlığını ve kompleksliğini gösteriyor." (Richard Ellis, Aquagenesis, The Origin and Evolution of Life in the Sea, Penguin Books, 2001, s. 6)

Sırtlan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 73 milyon yıl
Bölge: Da Li, Yun Nan , Çin
Evrim tarihi sayısız sahtekarlığa sahne olmuştur. Çeşitli soyu tükenmiş fosiller veya birkaç kemik parçası hayali ara geçişe delil gibi gösterilmeye çalışılmış, günümüzde yaşayan canlıların fosilleri yıllarca evrimleşmekte olan canlılar olarak kamuoyuna sunulmuştur. Fakat fosiller üzerindeki bu aldatıcı spekülasyonların yerini uzun bir zamandır bir sessizlik kaplamıştır. Çünkü resimde görülen 73 milyon yıllık sırtlan kafatasında görüldüğü gibi, günümüz canlılarının büyük bir bölümünün milyonlarca yıl önce bugünkü halleriyle yaşamış olduğu ve dolayısıyla evrim geçirmedikleri anlaşılmıştır. Şimdi artık, evrimcilerin insanın evrimi hikayesi üzerinde yapmakta oldukları sahtekarlıkların ve spekülasyonların da son bulma vakti gelmiştir.

Vaşak Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi
Yaş: 65 milyon yıl
Bölge: Ma Ling Dağı, Çin
Allah'ın yarattığı evren kusursuz yaratılış harikalarının bulunduğu eşsiz bir evrendir. Burada yaratılmış olan her güzellik, Allah'ın üstün aklının ve sanatının birer tecellisidir. Allah yoktan var eder ve O'nun yaratmasında sınır yoktur.
Darwinizm insanlara, kusursuz detayların bulunduğu bir evrende yaşadığımız gerçeğini unutturmaya çalışır. Oysa sayısız canlıya bakan ve bu canlıların, resimde görülen 65 milyon yıllık vaşak kafatasında olduğu gibi, milyonlarca yıl önce de aynı şekilde yaşadıklarını gören bir insan, bu telkinden kurtulup bir harikalığın içinde yaşamakta olduğuna kesin kanaat getirecektir. Tüm varlıklar Yüce Rabbimiz'in eseridir.

Çakal Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi
Yaş: 51 milyon yıl
Bölge: Gao Xiong, Tayvan

Bugüne kadar canlı türlerinin sözde ortak atalarını gösteren bir fosil bulunamamıştır. Canlıların sürekli değiştiklerine dair de fosil kayıtlarında hiçbir iz yoktur. Peki neden Darwinistler teorilerinde bu kadar ısrarcıdırlar? Acaba neden canlıları Allah'ın yarattığına dair bu kadar delil varken, onlar canlıların evrimleştikleri iddiasını savunmaya devam ederler? Bunun nedeni ideolojiktir. Evrim teorisini savunmak, materyalist ve ateist ideolojiler için hayati bir önem taşır.

Darwinistler evrim teorisinde ısrarcı davranadursunlar, fosil kayıtları sürekli yeni delillerle evrimi yıkmaya devam etmektedir. Resimde görülen 51 milyon yıllık çakal kafatası bu durumun örneklerindendir. Resimdeki fosil, tıpkı kaplanların, kaplumbağaların, tilkilerin, vaşakların, aslanların, gergedanların ve diğer tüm canlıların olduğu gibi, çakalların da hiçbir değişim geçirmediğini ortaya koymaktadır.

Leopar Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 73 milyon yıl
Bölge: Qi Pan, Yun Nan, Çin

Darwinistlerin tuzakları, insanları aldatma yöntemleri, artık bir anlam taşımamaktadır. İnsanlar, Yaratılış gerçeğini açıkça gösteren atlaslar, canlıların hiçbir değişim geçirmediklerini belgeleyen sayısız fosil örneği karşısında tüm varlıkların yoktan yaratılmış olduklarını net olarak görmüşlerdir. Darwinist aldatmaca deşifre olmuş, etkisini yitirmiştir.

73 milyon yıllık bu leopar kafatası fosili, canlıların değiştiğine dair hikayelerin tümüyle geçersiz olduğunu görmek için yeterli bir delildir. Bize, leoparların 73 milyon yıl önce de aynı özelliklerle yaşamış olduğunu göstermektedir.

Zebra Kafatası

Dönem: Sen ozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Xi An, China

Allah her canlıyı farklı görünümde ve biçimde yaratmıştır. Yaşama şekilleri, ihtiyaçları birbirinden farklı olduğu gibi, beden yapılarında da derin farklılıklar bulunmaktadır. İşte bu nedenle ele geçirilen fosilleri tanımlamak zor değildir. Fosili bulunan canlının tüm anatomik özelliklerini kalıntılardan anlamak mümkündür. Resimde görülen 45 milyon yıllık zebra fosili de bu ayrımı açıkça göstermektedir. Fosil özelliklerinden canlının günümüz zebralarından hiçbir farkı olmadığı açıkça görülmektedir. Kuşkusuz bu, Allah'ın büyük bir mucizesidir. Eldeki bilimsel kanıt, evrimci bile olsalar, bilim adamları için reddedilemeyecek bir kesinlik taşımaktadır. Canlıların değişmedikleri, yani herhangi bir evrim sürecinden geçmedikleri somut bir bilimsel bulgudur.

Asya Vahşi Atı Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 33 milyon yıl
Bölge: Yun Nan, China
Atın evrimi senaryosu, Darwinizm'in en bilinen sahtekarlık örneklerinden biridir. Günümüzde pek çok evrimcinin geçersizliğini itiraf etmek zorunda kaldığı bu senaryo, hala bazı fanatik Darwinistler tarafından savunulmaktadır. Oysa olağanüstü tutarsızlıklar barındıran ve bilimsel hiçbir delili olmayan bu iddia tam anlamıyla yalanlanmış durumdadır. Bunun kuşkusuz en önemli göstergelerinden biri, milyonlarca yıl öncesinden değişmeden kalmış haldeki at fosilleridir. Yukarıda resmi görülen 33 milyon yıllık Asya vahşi atı kafatası, şu anda yaşamakta olan Asya vahşi atlarının günümüzden 33 milyon yıl önce aynı şekilde yaşadıklarını göstermektedir. Bu delil başlı başına Darwinizm'in her türlü iddiasını, her türlü yalanını yıkmaya yeterlidir.

Rakun Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi
Yaş: 4,3 milyon yıl
Bölge: Gan Su, Çin
Günümüz canlılarının milyonlarca yıllık fosil örnekleri, canlıların tarihinde bir dönüşüm, türden türe bir evrim yaşanmadığını ortaya koymaktadır. Bu gerçek, karıncadan kelebeğe, bozayıdan kertenkeleye, meyve sineğinden zürafalara kadar geçerlidir. Darwin'in evrim teorisi, bilimsel bulgularla desteklenen bir teori değildir. Darwin'den beri hiçbir delil ortaya koyamamıştır. Ve fosil kayıtları gün geçtikçe Darwinizm'in delilsizliğini tüm açıklığıyla gözler önüne sermektedir. Resimde görülen 4,3 milyon yıllık rakun kafatası fosili, Darwinistlerin büyük bir yanılgı içinde olduklarını açıkça ilan etmektedir.

Tibet Yaban Eşeği Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 29 milyon yıl
Bölge: Yin Chuan, Çin
Evrimcilerin, yaban eşeklerinin sözde evrimsel atasını gösterme gayretleri boşunadır. Fosiller, yaban eşeklerinin herhangi bir canlıdan türemediklerini, hep eşek olarak var olduklarını ispatlamıştır. 29 milyon yıl önce yaşamış olan eşeklerin, günümüz eşekleriyle aynı olduğunu gösteren resimdeki fosil, tüm evrimci iddiaları susturmaktadır. Canlılar, mutasyonların ve kör tesadüflerin neticesinde meydana gelmemiştir. Tüm canlı türlerini, üstün yaratma gücüne sahip olan Yüce Allah yaratmıştır.

Maymun Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 32 milyon yıl
Bölge: Qing Dao, Çin
Bugüne kadar yarı maymun yarı insan özelliği taşıyan bir tane bile fosil bulunamamıştır. Bir zamanlar sözde insanın evrimine delil olarak öne sürülen fosil örneklerinin birer sahtekarlık ürünü olduğu ortaya çıkmış ve bunların hepsi evrimciler

tarafından geri çekilmiştir. Geriye Darwinistlerin hayal ürünü senaryoları dışında bir şey kalmamıştır.
Somut bulgular, maymunların hep maymun, insanların hep insan olarak var olduklarını, evrimin bir yalan olduğunu ispatlamıştır. Bu bulgulardan biri de resimdeki 32 milyon yıllık maymun kafatası fosilidir.

Deve Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi
Yaş: 3,9 milyon yıl
Bölge: Gan Su, Çin
Evrimcilerin iddialarına göre, deve gibi dev bir memelinin büyük kafatasının, uzun boynunun, hörgüçlerinin bugünkü görünümünü alması için seri halinde birçok mutasyon gerçekleşmeli, bunların sonucunda boynu yarı gelişmiş, kafa şekli garip bir hal almış, hörgüçleri tam oluşmamış sayısız ara canlının yaşamış olması gerekirdi. Bu hayali ara canlılara fosil kayıtlarında sıkça rastlanması, resimdeki gibi tam oluşmuş deve örneklerinin ise milyonlarca yıl öncesine ait hiçbir izinin bulunmaması gerekirdi. Ama fosil kayıtlarından elde ettiğimiz veriler, hayali ara formların hiç yaşamadığını, develerin herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini, hep deve olarak var olduklarını göstermektedir.

Gri Tilki Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 78 milyon yıl
Bölge: Lan Zhou, Gan Su Bölgesi, Çin
Hakkında sayısız sahte delil üretilen, olmayacak senaryolarla ayakta tutulmaya çalışılan evrim teorisi artık yolun sonuna gelmiştir. İnsanlar, büyük bir aldatmaca ile karşı karşıya olduklarını anlamışlardır. Bu noktadan sonra Darwinistlerin üretecekleri hiçbir senaryonun bir etkisi yoktur; bu çöküş durmayacaktır. Çünkü bilim evrimi tam anlamıyla reddetmiştir.
78 milyon yıllık gri tilki kafatası bu çöküşün gerçekleşmesini hızlandıran sayısız delilden biridir. Darwinizm, yaşayan fosiller karşısında tam anlamıyla yok olmuştur.

Balıkçı Sansar Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 78 milyon yıl
Bölge: He Zheng, Gan Su, Çin
Allah yoktan var etmeye kadir olandır. Bu gerçeği düşünmekten uzak olan Darwinistler, Allah'ın dilediği zamanda bir canlıyı dilediği şekilde, yalnızca "Ol" emriyle yarattığını anlayamaz veya kendilerince kabul etmek istemezler. Darwinistlerin ortaya sundukları mantıksız senaryoların, sahte delillerin kökeninde bu inançsızlıkları, gerçeklerden habersiz olmaları yatar. Fakat bilimsel delillere Darwinist büyünün etkisiyle bakmayan kişiler, yeryüzünde muhteşem bir yaratılışın hakim olduğunu anlamakta zorlanmazlar. Gerçekler çok açıktır.

Canlılar mükemmel şekilde yaratılmış, kusursuz bir sistemle donatılmışlardır. Yaratıldıkları andan itibaren, nesiller boyunca aynıdırlar.
Resimde görülen 78 milyon yıllık balıkçı sansar kafatası da bu gerçeğin temsilcilerindendir.

Karayip Keşiş Foku Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi
Yaş: 3,1 milyon yıl
Bölge: Yun Nan, Çin
Darwinistler, 530 milyon yıl önce var olmuş bir trilobit gözünü açıklayamazlar. Darwinistler, denizdeki, karadaki, havadaki canlıların nasıl aniden ortaya çıktıklarını ve soyları devam ettiği müddetçe değişmediklerini açıklayamazlar. Darwinistler, türlerin birbirine dönüştüğünü iddia eder, fakat bu hayali dönüşümde tek bir hücrenin nasıl farklı fonksiyonlar üstlenebilecek şekilde değişebileceğini açıklayamazlar. Darwinizm açmaz içinde bir teoridir ve yeni fosil delilleriyle her geçen gün bir kademe daha yok olmaktadır. Resimde görülen 3,1 milyon yıllık Karayip keşiş foku kafatası fosili, bu yok oluşu hızlandıran delillerden biridir.

Gergedan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 75 milyon yıl
Bölge: Gan Su, Çin
Darwinistlerin iddiası şudur: Canlılar birbirlerinden türemiş ve zaman içinde değişerek bugünkü görünümlerini almışlardır. Eğer bu iddia doğruysa, bunun fosil kayıtlarından anlaşılması gerekir. Fakat fosil kayıtları bize, bugünkünden farksız milyonlarca yıllık canlılardan başka bir şey sunmamaktadır. Darwinist iddianın doğruluğunu gösteren tek bir ara form bile bulunmamaktadır. En küçüğünden en büyüğüne bütün canlılar bugünkü halleriyle milyonlarca yıl önce de yaşamışlardır. Resimdeki 75 milyon yıllık gergedan kafatası bunun örneklerinden biridir. Milyonlarca canlı değişmemişse, kuşkusuz insanın değişmiş olduğunu iddia etmenin de akılcı ve bilimsel bir temeli yoktur. İnsan, tarihte de insan olarak yaşamış ve hiçbir değişime uğramamıştır.

Hint Misk Kedisi Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 40 milyon yıl
Bölge: Gan Su, Çin
Stephen Jay Gould, 1993 yılında, Natural History dergisindeki yazısında canlıların fosil kayıtlarında hep aynı yapılarıyla gözlenmeleri konusunda şöyle demektedir:

"Birçok fosil türünün jeolojik yaşam süresi boyunca durağanlığı ya da hiçbir değişim geçirmeyişi, tüm paleontologlar tarafından sözle ifade edilmeksizin onaylanmıştır. Ancak asla üzerinde etraflıca çalışılmamıştır... Durağanlığın çok yaygın olması, fosil kayıtlarının utandırıcı bir özelliği haline geldi, ama yokluğun (ki bu evrimin yokluğudur) bir ilanı olarak göz ardı edilmiş olarak bırakıldı." (S. J. Gould, 'Cordelia's Dilemma', Natural History, Şubat, s. 10-18)
Fosil kayıtlarındaki durağanlığın evrimciler tarafından "utandırıcı" olarak nitelendirilmesinin ise tek sebebi vardır: Canlıların hiçbir değişim geçirmemeleri, evrim teorisinin sonu demektir. Evrimin hiç yaşanmadığını gösteren bu bilgi, Yaratılış gerçeğini teyit etmektedir..

Zürafa Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 65 milyon yıl
Bölge: Meng Gu, Çin
Zürafalar, uzun boyunlarıyla dikkat çeken canlılardır. Darwinistler bu olağanüstü canlının boynunun, yüksekteki dallara uzanırken zamanla uzadığı varsayımında bulunmuşlardır. Evrim teorisinin bu en ünlü aldatmacalarından biri, resimde görülen fosil deliliyle ortadan kalkmış bulunmaktadır. Çünkü zürafalar günümüzden 65 milyon yıl önce de aynıdırlar. Bunların sürekli değişim geçiren, dallara ulaşmak için gitgide uzamaya başlayan örneklerinden fosil kayıtlarında eser yoktur. Zürafa, bugün nasılsa, 65 milyon yıl önce de aynıdır.

Yaban Domuzu Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi
Yaş: 58 milyon yıl
Bölge: Shan Dong, Çin
Darwinistler daha önce ilkel mantıklar kullanarak kendilerine taraftarlar bulabiliyorlardı. Bilimsel cehalet ortamında çamurlu sudan zaman içinde kendi kendine proteinlerin ve nihayet hücrenin oluştuğuna, suda avlanan ayıların bir müddet sonra yüzgeçler kazanarak balinaya dönüştüğüne, maymunların ağaçtan ağaca atlamaktan vazgeçip dik yürümeye karar verip insan olduklarına kitleleri inandırmak kolaydı. Genetik ve paleontoloji bilinmediğinden, bütün bu hayali dönüşümler adeta kesin gerçekmiş gibi lanse ediliyordu. Ama şu anda Darwinistler için durum hiç de kolay değildir. Genetik bilimi hücrenin kompleksliğini ortaya koymuştur, paleontoloji ise canlıların değişmediğini... 58 milyon yıllık yaban domuzu kafatası fosili gibi sayısız örnek, milyonlarca yıllık canlıların günümüzdekinden farksız bir komplekslik sergilediğini göstermektedir. Artık Darwinizm'in, insanları aldatması mümkün değildir.

Antilop Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Da Quing, Hei Long Jiang, Çin

Bu canlıların 50 milyon yıl önceki örnekleri kusursuz şekilde muhafaza olmuştur. Milyonlarca yıllık bu örnek, antilopların hiçbir değişime uğramadıklarını, bir başka canlıdan türemediklerini, evrimleşmediklerini göstermektedir. Tıpkı milyonlarca yıllık zebralar, kurtlar, kaplanlar, tilkiler gibi bu canlılar da Allah'ın takdir ettiği biçimde yaratılmış ve değişmemişlerdir. Diğer tüm canlılarda olduğu gibi, insanın hayali evrimi hikayesinde de bunu destekleyecek tek bir ara geçiş formu bulunmamaktadır. Kısacası, evrimcilerin bu sahte iddiası tüm diğer iddiaları gibi geçersizdir; yeryüzünde hiçbir canlı evrim geçirmemiştir.

Çita Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 7.3 milyon yıl
Bölge: Shan Dong, Çin
Darwinistler, maymunların bazı davranış biçimlerine bakarak, insanlarla maymunların sözde ortak bir atadan geldiklerini iddia ederler. Buna göre, maymunlar günün birinde ağaçlardan inmeye, dik yürümeye, konuşmaya, şarkı söylemeye, beste yapmaya, binalar inşa etmeye, bilimsel keşiflerde bulunmaya karar vermiş ve insana dönüşmüşlerdir. O zaman benzer bir hayali dönüşümün diğer hayvanlar için de geçerli olması gerekir. Örneğin çitalar da, çok hızlı koştukları için, günün birinde olimpiyat kazanan bir insana dönüşmeye karar verebilir ve kendi kendilerine yapılarını tamamen değiştirebilirler. Ancak, bilimsel verilere bakıldığında çitaların, kaplanların, kurtların, tilkilerin, aslanların, leoparların kısaca tüm hayvanların değişmediği görülmektedir. Aynı değişmezlik maymunlar ve insanlar için de geçerlidir. Maymunlar hep maymun, insanlar hep insan olarak var olmuşlardır.

Yer Köpeği Kafatası

Dönem: Meozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 88 milyon yıl
Bölge: Yun Nan, Çin
Darwin, canlıların değiştiğini sanıyordu. Ona göre insan da dahil olmak üzere tüm canlılar birbirlerinden türemişler ve bugünkü görünümlerine kavuşmuşlardı. Darwin, 19. yüzyıl biliminin kendi hipotezine delil sunamadığını düşünerek, teorisine göre "olması gereken" ara fosillerin sonraki yıllarda ortaya çıkacağına inanmıştı.
Darwin'in sıkı takipçileri bu mirası sahiplendiler. O zamandan bu zamana kadar, Darwin'in bulunacağına inandığı ara fosilleri arayıp durdular. Fakat Darwin'in yanıldığını anlamak uzun sürmedi. Fosil kayıtlarının ortaya çıkardığı değişmemiş canlılar, Darwinizm'i kesin olarak ortadan kaldırdı. Günümüzde artık ideolojik olarak ayakta tutulmaya çalışılan bu batıl inanca bir büyük darbe de, resimde görülen 88 milyon yıllık yer köpeği kafatasıdır.

Tazmanya Canavarı Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 32 milyon yıl
Bölge: An Hui, Çin

İngiliz paleontolog Derek W. Ager, fosil kayıtlarının evrim teorisi açısından ne kadar ciddi bir sorun olduğunu şöyle anlatır:

"Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz." (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, cilt 87, 1976, s. 133)

Canlıların herhangi bir kademeden yani ara aşamadan geçmediğini belgeleyen fosillerden biri de, resimdeki 32 milyon yıllık Tazmanya canavarı kafatasıdır.

Kaplumbağa

Dönem:Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 98 milyon yıl
Bölge: Shan Li Dağı, Çin

Canlı türlerinin sürekli değişerek birbirlerinden türediklerini ve ilerleme kaydettiklerini iddia eden Darwinistlerin, tüm canlı türlerinde görülen değişmezliği nasıl açıkladıkları bir muammadır. İnsanın sözde maymundan türediğini öne süren evrim teorisinin, maymunların yaşadığı hayali insana dönüşüm sürecinin bir benzerini, neden diğer canlıların da yaşamadığını açıklaması gerekir. Fakat evrimciler tarafından bu soruya verilecek akılcı ve mantıklı bir cevap yoktur. Kuşlar değişmemiştir; gergedanlar, tilkiler, sırtlanlar değişmemiştir; resimdeki bu kaplumbağa 98 milyon yıldır değişmemiştir. İnsan da değişmemiştir. Darwinistlerin sürekli telkin ettikleri, "Canlılar değişerek gelişirler ve başka canlılara dönüşürler" iddiası büyük bir yalandır.

Kutup Ayısı Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 74 milyon yıl
Bölge: Liaoning, Çin

Sayısız yaşayan fosilin sergilendiği Yaratılış Atlası serisi ve elinizdeki bu eser, Darwinistlerin paniğini güçlendiren, evrimin ölümünü Darwinistlere gösteren ve Darwinistlere artık insanları aldatamayacaklarını ispat eden önemli delillerdir. Örneğin günümüz kutup ayılarından farksız olan bu 74 milyon yıllık kutup ayısı kafatası bile tek başına, Darwinist paniği artırmak için yeterlidir.

Darwinizm'in ölümünü ilan eden bilimsel deliller arttıkça, Darwinistler "Bize bir şey olmadı" görünümüne bürünürler. Bilimle yapamadıkları ilmi mücadeleyi propaganda yolunu kullanarak yapmaya çalışırlar. Darwinizm'i çökerten çalışmaların üzerlerindeki etkisini insanlara sezdirmemeye çalışırlar. Oysa bu

tavırlar, bilinçaltlarında ne kadar büyük bir çöküş yaşadıklarını görmek için yeterlidir.

Çayır Kurdu Kafatası

Dönem: Meozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 65 milyon yıl
Bölge: Qing Hai, Çin
Bir canlı türü, fosil kayıtlarında hangi özellikleriyle ortaya çıktıysa, milyonlarca yıl boyunca o özelliklerini devam ettirmektedir. Resimde görülen 65 milyon yıllık çayır kurdu gibi kitap boyunca gördüğümüz tüm fosiller bu örneklerin sadece bir kısmıdır. Çayır kurtları, tıpkı diğer canlılar gibi, 65 milyon yıl önce de bugünkü görünümlerine ve yapılarına sahiptirler. Bu bilgi, evrim iddiasını açıkça yerle bir etmektedir.
Canlıların tümü için geçerli olan bu durum, kuşkusuz insan için de geçerlidir. İnsan da yaratıldığı andan itibaren insan olarak kalmış, hiçbir değişime uğramamıştır. Bu kadar canlı evrim iddiasını açıkça reddederken Darwinistlerin insanın sözde evrimi hakkında senaryolar yazmalarının bilimsel hiçbir geçerliliği yoktur.

Resimde fosilin dişleri detaylı olarak görülmektedir. Bu detay, 65 milyon yıl önceki çayır kurtlarıyla, günümüzde yaşayanların hiçbir farkının olmadığını gösteren delillerden biridir.

Sassafras Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54-37 milyon yıl
Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada
En bilinen Darwinist propagandalardan biri de "Evrim teorisine inanmayan dogmatiktir", "Evrim teorisine inanmayan bilimsel değildir" şeklindeki asılsız sloganlardır. Oysa bu, evrimcilerin "bilim"den ne anladıklarıyla ilgili ön yargılı bir yorumdur. Darwinist zihniyetin bahsettiği bilim, araştıran, inceleyen ve bulguları tarafsız olarak değerlendirip, bu bulguların gösterdiği sonuçları kabul eden bir bilim değildir. Darwinistlere göre bilim, kendi inançlarını ve düşüncelerini doğrulamak zorundadır ve ortaya çıkan sonuçlar evrimcilerin dogmalarına uygun şekilde çarpıtılarak yorumlandığı sürece kabul edilebilir. Diğer bir deyişle evrimciler bulguları değil, ön yargılı yorumlarını bilim gibi lanse ederler. Darwinist bilim, doğruyu arama çabası değil, doğruyu yönlendirme ve çarpıtma çabasıdır.

Katsura Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 65-54 milyon yıl
Bölge: İspanya
Fosil kayıtlarının ortaya koyduğu en önemli bilgilerden biri, türlerin sahip oldukları tüm özelliklerle eksiksiz olarak bir anda ortaya çıkmalarıdır. Yani, fosil bulgularında herhangi bir ilkel varlıktan gelişmiş ve tüm uzuvlarını yavaş yavaş kazanmış bir türün izine rastlanmaz. Her bir tür, ilk ortaya çıktığı andan itibaren eksiksizdir ve eğer soyunu devam ettirmişse, bugünkü haliyle tıpatıp aynıdır.
The Origin of Species Revisited adlı kitapta bu gerçeğin, Darwinizm için ne kadar ciddi bir çıkmaz olduğu şöyle anlatılır:
"Türlerin bütün gruplarının, belirli formlarda aniden belirmesi bazı paleontologlar tarafından tartışılmıştır. Örneğin, Agassiz, Pictet ve türlerin gen transferine kesinlikle karşı olan Prof. Sedgwick bu paleontologlardan birkaçıdır. Aynı soya veya familyaya ait olan sayısız tür eğer hayata bir kerede başlamışlarsa, doğal seleksiyonla yavaş yavaş değişiklikler sonucunda nesil oluştuğuna dair olan teoriye (evrime) öldürücü bir darbe vurulmuş oluyor." (The Origins of Species Revisited, s. 46)

Dişbudak Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 23-5 milyon yıl
Bölge: İspanya
Eğer Darwinistler iddia ettikleri gibi bilimden yana bir tavır içidelerse, o zaman, kendi ideolojileri doğrultusunda bulunması gereken verilere yani hayallerine göre değil, bulunmuş verilere ve elde edilen somut bulgulara göre hareket etmek zorundadırlar. Bugün paleontolojinin ortaya koyduğu somut gerçek ise, canlı türlerinin aniden ortaya çıktıları ve soyları devam ettiği müddetçe hiç değişmedikleridir. Bunun anlamı açıktır: Canlılık evrim geçirmemiştir. Tüm evren gibi canlılık da Kerem sahibi olan Allah'ın eseridir.
Resimdeki 23-5 milyon yıllık dişbudak ağacı yaprağı da bu gerçeği bir kez daha herkese hatırlatmaktadır.

Bataklık Mersini

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 30 milyon yıl
Bölge: Fransa
Darwinistler bilimsel bulgularla tartışmak yerine propaganda yöntemlerine başvurmayı, düşünce özgürlüğünü sınırlayarak evrimi yıkan eserleri yasaklatmayı, çoğu zaman kendilerince alaycı üsluplar kullanarak kamuoyunu etki altına almayı tercih ederler. Bunun için çoğu zaman psikolojik harp teknikleri kullanırlar. Bu çağın en bilinen ateist evrimcilerinden biri olan Richard Dawkins bu evrimci yöntemi şöyle ifade etmekte ve taraftarlarına yol göstermektedir:

"Eğer evrime inanmadığını iddia eden birisiyle karşılaşırsanız bu kişinin ya cahil, ya aptal ya da deli olduğunu söylemek tamamen yerinde bir ifadedir." (Phillip E. Johnson, Darwin On Trial, Downers Grove, InterVarsity Press, Illinois, s. 9)
Oysa evrimcilerin yapması gereken, karşılarındaki kişiyi hiç dinlemeden, ortaya konulan belgeleri ve delilleri incelemeye bile gerek duymadan iftiralara, hakaretlere ve suçlamalara başvurmak değildir. Eğer teorilerine güveniyorlarsa, ellerinde bilimsel bulgular varsa bu bulguları ortaya koymaları ve karşı tarafı fikren etkisiz hale getirmelidirler. Ancak bugüne kadar bunu yapamamışlardır ve bundan sonra da yapmaları mümkün değildir: çünkü Darwinistlerin ellerinde teorilerine destek olabilecek bir tane bile delil yoktur.

Hurma Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 40 milyon yıl
Bölge: Fransa
Darwinistlerin bilim dışı iddialarına göre bir hurma ağacı, bir çam ağacı, bir kaktüs, bir orkide, bir karanfil, bir gül, bir vişne ağacı, çimen, eğrelti otu kısaca tüm bitkiler aynı hayali ortak ataya sahiptir. Bu ortak atanın nasıl bir yapıya sahip olduğu ve bu kadar farklı bitkinin hangi aşamalardan geçerek birbirlerinden ayrılıp günümüzdeki hallerini aldığı soruları ise, evrimciler için bilimsel olarak cevapsızdır. Cambridge Üniversitesi'nden evrimci botanikçi E.J.H. Corner, evrimcilerin bitkilerin kökeni konusundaki cevapsızlığını şöyle itiraf eder:
"Ön yargısız olarak baktığımda halen fosil kayıtlarının özel bir yaratılışın lehine olduğunu düşünüyorum... Bir orkidenin ve palmiyenin nasıl olup da aynı kökene sahip olduğunu hayal edebiliyor musunuz ve bu hayalimizi destekleyecek bir delilimiz var mı? Evrimciler bu konuya cevap verebilmek için hazırlıklı olmalıdır, ancak çoğunun bu konuyla ilgili bir sorgulama karşısında tamamen teslim olacağına inanıyorum." (MacLeod, A.M. and Cobley, L.S., Contemporary Botanical Thought, Quadrangle Books, 1961, Chicago, s. 97)
21. yüzyılın bilim ve teknoloji seviyesi, Corner'ın korkusunun gerçeğe dönüşmesini sağlamıştır. Başta fosil kayıtları olmak üzere sayısız bilimsel bulgu sadece botanik alanında değil, tüm bilim dallarında Darwinizm'i büyük bir çıkmaza sokmuştur. Darwinistler son bir çırpınışla teorilerini ayakta tutmaya, kendilerince karşılaşabilecekleri sorulara cevaplar hazırlamaya çalışmakta, ne var ki tek bir tane bile bilimsel cevap bulamamaktadırlar.

Arokarya Kozalağı

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 170 milyon yıl
Bölge: Arjantin
Arokaryaların 170 milyon yıldır en küçük bir değişikliğe dahi uğramadığının ispatı olan resimdeki fosil karşısında Darwinistler sessiz kalmaya mahkumdur.
Darwinistlerin fosil kayıtları karşısındaki sessizliğini ve "utancını" ünlü evrimci Stephen Gould şöyle dile getirmektedir:

"Durağanlığın karşıkonulamaz varlığı, fosil kayıtlarının utanç verici yönlerinden biri haline gelmiştir." (S. J. Gould, ‘Cordelia's Dilemma', Natural History, Şubat 1993, s.15)
Darwinistlerin fosil kayıtları karşısında utanç duymalarının sebebi, yaklaşık 150 yıldır sürdüregeldikleri yalanın deşifre olmasıdır. On yıllardır canlıların sözde aşama aşama değişerek bugünkü hallerine kavuştukları masalını anlatan ve kitleleri bilim tarihinin belki de en büyük sahtekarlıklarından birine inandıran Darwinistler, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu gerçek karşısında mahçup olmakta haklıdırlar. Bundan sonra olması gereken, bu mahcubiyetin onları doğruya yönlendirmesi ve bile bile bir yalanın peşinden gitmekten vazgeçmeleridir.

Saçlı Meşe Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi
Yaş: 5.3-1.8 milyon yıl
Bölge: Bulgaristan
Evrimci bir kitabı ya da yazıyı okuduğunuzda bir çok hikayeyle karşılaşırsınız. Bu hikayelerde gerçekleşmesi asla mümkün olmayan, bilimsel olarak da gerçekleşmemiş olduğu ispatlanmış süreçler uzun uzun anlatılır. Bir çamur yığınının içinde ilk canlı hücrenin nasıl ortaya çıktığı, balıkların bir gün nasıl karaya çıkmaya karar verip yüzlerce farklı türe dönüştüğü, sürüngenlerin günün birinde nasıl uçmaya karar verdiği gibi bilimsellikten uzak, bilim kurgu hikayeleri okursunuz. Bu hikayelerin baş kahramanı ise kör tesadüflerdir. Gordon Taylor, The Great Evolution Mystrey kitabında konuyla ilgili şunları söyler:
"Evrim tarihi bu tür (hayali) değişikliklerle doludur, hatta yalnız bunlardan ibaret olduğu bile söylenebilir. Pullar tüylere dönüşür. Bacaklar kanat olur. Mideler hava keselerine değişir. Hatta biyokimya süreçleri seviyesinde değişmeler ve düzenlemeler de meydana gelir. Darwinizmin bu mucizeler hakkında söyleyebileceği tek şey tesadüf eseri olduklarıdır."
Oysa tesadüfün, akıl ve bilinç gerektiren hiçbir düzenleme yapamayacağı açıktır. Mantıklı düşünen bir insan, canlılardaki çeşitliliğin ve kompleksliğin kör tesadüflerin eseri olduğunu kabul edemez. Tesadüfler, rengarenk çiçekleri, birbirinden lezzetli sebzeleri ve meyveleri, ceylanları, tavşanları, kaplanları, kuşları, karıncaları, medeniyet inşa eden insanları meydana getiremez. Canlılık ve etrafımızda gördüğümüz herşey üstün akıl ve eşsiz sanat sahibi, güçlü ve kudretli olan Yüce Allah'ın eseridir.

Ardıç Dalı

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi
Yaş: 5-1.8 milyon yıl
Bölge: Bulgaristan
Bazı çevreler tarafından sürekli bilimsel bir gerçekmiş gibi lanse edilen evrim teorisi, 20. yüzyılın başından beri arka arkaya öldürücü darbeler almıştır. Ne var ki bu darbeler kamuoyundan özenle saklanır. Darwinistler, sürekli "birşey olmamış" edasında propagandalarına devam ederler. Yaratılış'ın delili olan

sayısız fosil karşısında tek bir cümle bile sarf etmez, aynı masalları anlatmaya devam ederler. Evrimci propagandanın en dikkat çekici yönlerinden biri ise, anlatılanların neredeyse hiçbir zaman bilimsel bulgularla desteklenmesine ihtiyaç duyulmamasıdır. Phillip Johnson bu gerçeği şöyle dile getirir:
"Bu spekülasyonu deneysel ya da fosil kanıtlarıyla doğrulamaya ihtiyaç yoktur. Darwinistler için sadece süreci hayal etmek, gerçekleşmiş olması gereken şeyleri onaylamak için yeterlidir." (Phillip Johnson, Objection Sustained, s. 23)
Aslında bu durum bile tek başına Darwinistlerin çaresizliğinin ispatıdır. Darwinistler sadece hayal güçlerine dayanmak zorundadırlar, çünkü bilimsel veriler onlara teorilerini savunabilecek bir bilgi sunmaz. Resimdeki ardıç dalı gibi sayısız fosil örneğinde olduğu gibi kanıtlar, evrimin yaşanmadığını söylemektedir. Darwinistler de bu nedenle, bu delilleri gündeme getirmektense, hayal dünyasında yaşamayı tercih ederler.

Üvez Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Kanada
Günümüzdeki üvez ağaçları nasılsa, bundan 50 milyon yıl önce yaşamış üvez ağaçları da öyledir. Yani, 50 milyon yıl öncesinde evrimcilerin iddia ettiği gibi ilkel, yarı gelişmiş garip hayvanlardan ve bitkilerden oluşan bir dünya yoktur. 50 milyon yıl öncesinin dünyası, aşama aşama gelişen canlılarla dolu değildir. O zaman yaşayan tüm canlılar, tıpkı bugün olduğu gibi, tüm fiziksel özellikleri, uzuvları, yapılarıyla tam ve eksiksizdir, görünümleriyle de bugünkünün aynısıdır. Resimdeki fosil bu gerçeğin apaçık bir göstergesidir.

Elma Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Kanada
Vişnelerin hep vişne olması gibi, elmalar da hep elma olarak var olmuşlardır. Elmaya benzer garip bir meyveden türeyerek, günümüzdeki elmayı meydana getirmemişlerdir. Darwin'in bundan yaklaşık 150 yıl önce ortaya attığı, canlı türlerinin küçük değişikliklerle birbirlerinden türeyerek meydana geldikleri iddiası, aradan geçen bunca zamana rağmen halen delilsizdir. Ünlü evrimci Richard Dawkins, evrimciler için "acı" olan bu gerçeği şöyle kabul etmektedir:
"Charles Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabının basımının üzerinden 125 yıl geçmiş olmasına ve hayvanlar ve bitkiler hakkındaki bilgilerimiz Darwin'den daha fazla olmasına rağmen, hala küçük değişikliklerle gelişmiş tek bir kompleks organın var olduğunu bilmiyorum. Böyle bir örneğin bulunabileceğini de sanmıyorum..." (Richard Dawkins, Kör Saatçi, s.91)

Karayemiş Yaprağı (Cherry laurel)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Kanada
Günümüzden 50 milyon yıl önce de karayemiş ağaçları tıpkı günümüzdeki halleriyle varlıklarını devam ettiriyorlardı. Darwinistler doğruyu söylüyor olsaydı, günümüzdeki karayemiş ağaçlarının geçmişte yaşamış olanlara hiç benzememesi ya da sadece bazı yönleriyle benzemesi gerekirdi. Üstelik elde edilen diğer fosillerde, geçmişteki karayemişlerin günümüzdeki karayemişlere nasıl dönüştüğünü de izlememiz lazımdı. Ancak Darwin'den bu yana yaklaşık iki asırdır, evrimcilerin hayalindeki bu süreci gösteren somut bir bulgu elde edilememiştir. Elde edilen tüm bulgular karayemişlerin hep karayemiş olarak var olduklarını, evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını ortaya koymaktadır.

Tarpun

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 110 milyon yıl
Bölge: Brezilya
Missing Links (Kayıp Halkalar) isimli kitabında Robert A. Martin şöyle demektedir: "Eğer Yaratılışçılık doğru ise, bir ata-torun ilişkisinden veya herhangi bir evrimsel gelişmeden söz edilemez. Evrim modeli doğru ise, oldukça yüklü sayılabilecek fosil kayıtlarıyla birlikte, tüm seviyelerde ve kronolojik sıralamada ara geçiş formlarının bulunması gerekir." (Robert A. Martin, Missing Links: Evolutionary Concepts and Transitions Through Time, Jonesa and Barlett Publishers, UK, 2004, s. 8)
Bu kitapta sadece birkaçına yer verdiğimiz fosil örneklerinin hepsi, istisnasız olarak canlılar arasında herhangi bir ata-torun ilişkisi olmadığını, her bir türün kendine has özelliklerle bir anda ortaya çıktığını göstermektedir. Öte yandan 150 yıldır yapılan kazı çalışmaları ortaya bir tane bile yarım canlı örneği, yani ara geçiş fosili koyamamıştır. Bu durumda, evrimin geçersiz, Yaratılış'ın ise reddedilmesi mümkün olmayan bir gerçek olduğu açıktır.

Monacanthus

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi
Yaş: 4 milyon yıl
Bölge: İtalya
Monacanthus balıkları, tropikte veya subtropikte yaşayan Monacanthidae familyasına dahildirler. Bu familyaya dahil olan bilinen 107 tür vardır. Türlerin pek çoğunun ana özelliklerinden biri, iyi birer kamuflaj ustası olmalarıdır. Saklanmak için kolaylıkla renklerini değiştirip bulundukları ortamda tamamen gizlenebilir ve bu yolla kendilerini düşmanlarından korurlar.

Resimdeki Monacanthus fosili 4 milyon yıllıktır ve söz konusu canlıların evrim geçirmediğinin açık bir ispatıdır. Canlılar, Darwinistlerin iddia ettiği gibi sürekli değişim geçirerek birbirlerinden türememişlerdir. Evreni ve tüm canlıları Yüce Allah yaratmıştır.

Ahtapot

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Hjoula, Lübnan
Yüksek öğrenme kapasitesine sahip oldukları laboratuvarlarda test edilmiş olan ahtapotlar, aynı zamanda birer kamuflaj ustasıdırlar. Kamuflaj yetenekleri, bu iş için özel olarak yaratılmış deri hücrelerine bağımlıdır. Deri hücrelerinin renk değiştirme, ışık geçirmezlik ve yansıtma gibi özellikleri sayesinde, hem düşmanlarından korunabilir hem de diğer ahtapotları tehlikeye karşı uyarabilirler. Bazı ahtapotlar sadece renk değiştirmekle kalmaz, diğer deniz canlılarını taklit ederek de kendilerini kamufle ederler. "Mimik ahtapotları" olarak adlandırılan bu tür ahtapotlar, aslan balığı ve deniz yılanı gibi ürkütücü deniz canlılarının görünümünü taklit ederler.
Peki ahtapotlar, evrimcilerin iddia ettikleri gibi sahip oldukları bu özellikleri aşama aşama, uzun zaman dilimleri içinde mi kazanmışlardır? Diğer bir deyişle, ilk var olan ahtapotlar bugünkü ahtapotlardan çok farklı, ilkel görünümlü, eksik organlı, tam gelişmemiş garip canlılar mıdır? Bunu anlamanın en önemli yollarından biri ahtapotların fosil kayıtlarını incelemektir. Fosil kayıtlarını incelediğimizde, ne kadar eskiye gidilirse gidilsin, hep günümüzdeki ahtapotların aynısı olan fosil örnekleriyle karşılaşırız. Bu da evrimcilerin iddialarının gerçek olmadığının en önemli delilidir. Ahtapotlar evrim geçirmemiş, sahip oldukları tüm özelliklerle üstün güç ve akıl sahibi Allah tarafından yaratılmışlardır.

Denizatı

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi
Yaş: 4 milyon yıl
Bölge: İtalya
Denizatının başı, vücuduna dik açıyla yerleştirilmiştir. Başka hiçbir balıkta bu özellik yoktur. Bu nedenle denizatları vücutları dik olarak yüzer, başlarını yukarı ve aşağı hareket ettirebilirler. Ancak başlarını iki yanlarına doğru hareket ettiremezler. Bu özellik diğer canlılarda olsa, başlarını sağa-sola çeviremedikleri için problem yaşayabilir, her türlü tehlikeye karşı açık olabilirlerdi. Fakat denizatları sahip oldukları özel vücut yapısı sayesinde böyle bir problem yaşamazlar. Denizatlarının gözleri birbirinden bağımsız, her yöne serbestçe hareket edebilecek ve dönerek her tarafı rahatlıkla seyredebilecek şekilde yaratılmıştır. Bu yüzden kafalarını iki yana çeviremeseler de etraflarını rahatlıkla görebilirler.
Eğer Darwinistlerin iddiaları doğru olsaydı, denizatları yapılarına uygun olan göz yapısını geliştirene kadar çoktan elenip gidecek ve bugüne asla

ulaşamayacaklardı. Başı dik olan ama arkasını göremeyen bir denizatının hayatta kalması mümkün olamayacak, dolayısıyla soyunu da devam ettiremeyecekti. Açıktır ki, denizatları ilk varoldukları andan itibaren, eksiksiz olarak, bugün sahip oldukları tüm özelliklere sahiptir. Başlarının vücutlarına dik açıyla yerleştirilmiş olması, gözlerinin her yöne bağımsız olarak hareket edebilmesi ve diğer tüm fonksiyonlarıyla beraber bir anda var olmuşlardır. Bunun da anlamı, diğer tüm canlılar gibi denizatlarının da evrim geçirmediği, yaratıldığıdır.

Polyipnus

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 35 milyon yıl
Bölge: Polonya
Sternoptychidae familyasına dahil olan Polyipnus cinsi balıklar, Darwinizm'in bir spekülasyondan ibaret olduğunu ispatlayan canlılardan biridir. Bundan 35 milyon yıl önce yaşamış Polyipnus'larla, günümüzde yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur.

Fundulus (Killfish)

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi
Yaş: 3 milyon yıl
Bölge: Lahontan Yatakları, Nevada, ABD
Evrimciler, Darwin'in ortaya attığı teoriyle yaşamın ve canlı türlerinin nasıl ortaya çıktığı sorusunu cevapladığını iddia ederler. Nitekim materyalistlerin ve ateislerin, evrim teorisini böyle körü körüne sahiplenmelerinin sebebi de budur. Evrim teorisiyle birlikte canlılığın oluşumuna Yaratılış dışında bir cevap bulunduğunu sanmaktadırlar. Oysa bu çok büyük bir yanılgıdır. Darwin'in iddiaları kendi yaşadığı dönemde de sonrasında da bilimsel hiçbir veriyle desteklenmemiştir. Tam tersine bilim, Darwin'in senaryosunun imkansız olduğunu ispatlamıştır. Kısaca, canlılığın oluşumunun Yaratılış dışında hiçbir bilimsel ve akılcı cevabı yoktur. Nitekim evrimci paleontolog George Simpson da Darwin'in teorisinin hiçbir soruyu cevaplayamadığını şu sözlerle itiraf etmektedir: "Darwin, kitabının (Türlerinin Kökeni) adıyla ifade edilen soruyu cevaplamaktan aciz kalmıştır." (Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystrey, s. 140)

Asker Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Lübnan
Fosil kayıtları, canlıların on hatta çoğu zaman yüz milyonlarca yıldır hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini göstermiştir. Bu açık gerçek,

Darwinizm için ciddi bir sorundur ve pek çok evrimci de bu durumun farkındadır. Örneğin evrimci paleontolog Steven M. Stanley, Darwinist açıklamaların fosillerle uyuşmadığını şu sözlerle ifade eder:
"Uzun süredir kapalı bir kutu olarak kalan fosil kayıtları bugün artık bizleri, evrimin bu geleneksel anlayışını yeniden gözden geçirmeye mecbur etmektedir. Artık ortaya çıkmıştır ki saysız canlı türü, milyonlarca yıldır gözle görülen herhangi bir evrim geçirmeden yeryüzünde varlığını devam ettirmektedir." (Steven M. Stanley, The New Evolutionary Timetable, 1981 New York, s. 3)
Evrimcileri, Darwinizm'i "yeniden gözden geçirmeye mecbur eden" sayısız fosilden biri de resimdeki 95 milyon yaşındaki asker balığı fosilidir. 95 milyon yıldır en küçük bir değişiklik dahi geçirmeyen asker balıkları, evrimi yalanlamaktadır.

Sincap Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Monte Bolca, İtalya
Fosil kayıtlarına bakıldığında evrimcilerin öne sürdüğü yavaş, aşamalı gelişimin hiçbir delili görülmez. Canlıların sözde bir ortak atadan türediğinin de delili yoktur. Bulgular canlıların birbirlerinden türemediklerini, soylarını devam ettirdikleri müddetçe değişmediklerini, kısacası evrim geçirmediklerini ortaya koymuştur. Bu gerçek Oxford Üniversitesi'nden zoolog Mark Pagel tarafından şöyle açıklanır:
"... Ancak fosil kayıtlarında, Darwin ve Lyell'in umut ettiği yavaş, yumuşak ve düzenli değişikliklerin yerine, Yaratılış'ı hatırlatan ani patlama şeklinde beliren değişimler, neredeyse yoktan ortaya çıkan yeni türler ve milyonlarca yıl boyunca devam eden değişmezlik var." (Mark Pagel, "Happy accidents?," Nature 397:665, 25 Şubat 1999)

Kurt Ringa

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Hakel, Lübnan
Fosiller evrimin iddialarını yerle bir ettiği içindir ki, çoğunlukla evrimciler tarafından göz ardı edilmekte ya da üzerlerinde çeşitli oynamalar yapılarak evrimci propagandaya alet edilmeye çalışılmaktadır. Ancak son dönemlerde Yaratılış'ın delili olan yüzlerce fosilin sergilerle, kitaplarla, internet siteleriyle ortaya çıkarılması, evrimcilerin içinde bulunduğu açmazı tüm açıklığıyla gözler önüne sermiştir. Fosilleri ve yaşayan örneklerini yanyana gören insanlar, ek bir açıklamaya bile gerek kalmadan, evrimin yalan olduğunu hemen anlamaktadır. Evrimcileri paniğe sürükleyen sebep de budur. Evrimciler, bu defa geri dönüşü mümkün olmayan şekilde, teorilerinin dünya çapında çöktüğünü görmekte ve acı içinde bu çöküşü seyretmektedirler. Evrim teorisinin çöküşünün delillerinden biri de resimdeki 95 milyon yıllık kurt ringası fosilidir.

Tang Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 95 milyon yıl
Bölge: Hakel, Lübnan
Wendell R. Bird, The Origin of Species Revisited adlı kitabında, evrim teorisinin ara form iddiasının hayali bir hikayeden ibaret olduğunu şöyle ifade ediyor:
"... Jeolojik kayıt en baştan söylenen şeyi bir daha vurguluyor: Farklı jeolojik dönemlere ait türler arasında yaşadığı varsayılan ara formlar hayali şeylerdir, yalnızca teoriyi desteklemek için ortaya atılmıştır." (Wendell R. Bird, The Origin of Species Revisited, Thomas Nelson Inc, Aralık 1991, s. 44)
Bugüne kadar yapılan fosil araştırmaları, evrimcilerin iddialarına destek olabilecek, herhangi bir ara form örneği ortaya koymamıştır. Türler arasında sözde ata-torun ilişkisi olduğunu gösteren bir fosil de bulunamamıştır. Örneğin bulunan hiçbir tang balığı fosili yarım, az gelişmiş, organlarının bazısı oluşmuş bazısı oluşmamış değildir. Ne kadar geriye gidilirse gidilsin, elde edilen her tang balığı fosili bugün yaşayan tang balıklarıyla birebir aynı özellikleri taşımaktadır. Resimdeki 95 milyon yıllık tang balığı fosili de bu gerçeğin delillerindendir.

Karides

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 150 milyon yıl
Dönem: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Eğer karideslerin, evrimcilerin iddia ettiği gibi hayali bir ilkel atası olsaydı bu hayali atanın nasıl bir varlık olduğunun izlerini fosil kayıtlarında görmemiz gerekirdi. Ancak fosil kayıtları böyle bir atanın yaşadığına dair en küçük bir kanıt bile ortaya koymamaktadır. Üstelik, karideslerin geçirdiği sözde evrimsel aşamaların da fosil kayıtlarında hiçbir izi yoktur. Yani, karidesi andıran ama günümüz karideslerin sahip oldukları özelliklerin henüz hepsini kazanmamış herhangi bir "karidesimsi" fosili hiç bulunmamıştır. Bulunan tüm fosillerde karidesler, yaşları ne olursa olsun, günümüzdeki karideslerin aynısıdır. Resimdeki 150 milyon yaşındaki karides de, bugün yaşayan karideslerin sahip oldukları tüm özelliklere eksiksiz sahiptir. Akıl ve mantık sahibi hiçbir insan, bu koşullar altında karideslerin "evriminden" bahsedemez. Diğer tüm canlılar gibi karidesler de evrim geçirmemişlerdir. Canlılık, kerem ve izzet sahibi olan Allah'ın eseridir.

Mavi Mezgit

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi
Yaş: 5 milyon yıl
Bölge: Marecchia Nehri Oluşumu, İtalya

San Francisco Üniversitesi'nden biyolog Dean Kenyon, evrim teorisinin iddialarının bilimsel olarak asla desteklenmediğini şöyle ifade etmektedir: "Gelin çok yaygın bir yanlış anlaşılmayı günyüzüne kavuşturalım. Tek bir hayvan türünün bile bir başka hayvan türüne tam olarak dönüştüğü, laboratuvar ortamında da sahada da gözlenmemiştir." (Dean H. Kenyon, Brief of Appelants, Ekim 1985, s. A-16)
Kenyon'un da ifade ettiği gibi evrim senaryolarının gerçekleştiğini gösteren hiçbir somut bulgu yoktur. Resimdeki mavi mezgit fosili örneğinde olduğu gibi sayısız bilimsel bulgu, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir. Evrimcilerin bu bulguları görmezlikten gelmeye çalışmalarının bir manası yoktur. Gerçeklerden kaçmak, gerçekleri değiştirmeyecektir.

EK BÖLÜM
EVRİM TEORİSİNİN ÇÖKÜŞÜ

TERÖRİZMİN GERÇEK İDEOLOJİK KÖKENİ: DARWINİZM VE MATERYALİZM

Pek çok insan evrim teorisini, ilk olarak Charles Darwin'in ortaya attığı, bilimsel delillere, gözlemlere ve deneylere dayalı bir teori zanneder. Oysa evrim teorisinin ilk fikir babası Darwin olmadığı gibi, teorinin kaynağı da bilimsel deliller değildir. Teori, antik bir dogma olan materyalist felsefenin doğaya uyarlanmasından ibarettir. Bugün de teori, kendisini destekleyen bilimsel bulgular olmamasına rağmen, sırf materyalist felsefe uğruna körü körüne savunulmaktadır.

Bu bağnazlık dünyaya çok büyük belalar getirmiştir. Çünkü Darwinizm'in ve ondan dayanak bulan materyalist felsefenin yaygınlaşmasıyla birlikte, "insan nedir" sorusuna verilen cevap değişmiştir. Daha önceden bu soruya "insan, Allah'ın yarattığı ve O'nun öğrettiği güzel ahlaka göre yaşaması gereken bir varlıktır" cevabını veren insanlar, "insan rastlantılarla var olmuş, yaşam mücadelesiyle gelişmiş bir hayvandır" diye düşünmeye başlamışlardır. Bu büyük yanılgının faturası ise çok ağırdır. Irkçılık, faşizm, komünizm gibi vahşet ideolojileri ve diğer pek çok barbar, çatışmacı dünya görüşü, bu yanılgıdan güç bulmuştur.

Bu makalede Darwinizm'in insanlığa getirdiği bu belayı inceleyecek ve bunun günümüzün en önemli global sorunlarından biri olan "terörizm"le ilgisini açıklayacağız.

Darwinizm'in Yalanı: "Yaşam Bir Çatışmadır"

Darwin, teorisini geliştirirken temel bir varsayımdan yola çıkmıştı: "Canlıların gelişimi doğadaki yaşam mücadelesine bağlıdır. Bu mücadeleyi güçlü olanlar kazanır. Zayıflar ise ezilerek yok olmaya mahkumdurlar".

Darwin'e göre, doğada acımasız bir yaşam mücadelesi, daimi bir çatışma vardı. Güçlüler her zaman güçsüzleri alt ediyor ve gelişme de bu sayede mümkün oluyordu. Türlerin Kökeni kitabına koyduğu altbaşlık da, onun bu görüşünü özetliyordu: "Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon ve Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla".

Dahası Darwin, "yaşam mücadelesi"nin insan ırkları arasında da geçerli olduğunu öne sürmüştü. Bu gerçek dışı iddiaya göre, "kayırılmış ırklar" bu mücadelede üstün geliyorlardı. Darwin'e göre kayırılmış ırklar, Avrupalı beyazlardı. Asyalı ya da Afrikalı ırklar ise, yaşam mücadelesinde geri kalmışlardı. Darwin daha da ileri giderek, bu ırkların dünya üzerindeki "yaşam mücadelesi"ni yakın zamanda tamamen kaybederek yok olacaklarını ileri sürmüştü:

"Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da... kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan babun türü maymunlar kalacaktır."1

Hintli antropolog Lalita Vidyarthi Darwin'in evrim teorisinin, ırkçılığı sosyal bilimlere nasıl kabul ettirdiğini şöyle açıklar:

"Darwin'in ortaya attığı 'en güçlülerin hayatta kalması' düşüncesi, insanoğlunun kültürel bir evrim sürecinden geçtiğine ve en üst kademenin Beyaz Adam'ın medeniyeti olduğuna inanan sosyal bilimciler tarafından coşkuyla karşılandı. Bunun bir sonucu olarak, 19. yüzyılın ikinci yarısındaki Batılı bilim adamlarının çok büyük bir kısmı ırkçılığı şiddetle benimsediler." 2

Darwin'in İlham Kaynağı: Malthus'un Acımasızlık Teorisi

Darwin'in bu konulardaki ilham kaynağı, İngiliz bir ekonomist olan Thomas Malthus'un An Essay on the Principle of Population (Nüfus Prensibi Üzerine Bir Deneme) adlı kitabıydı. Malthus kendi başlarına bırakıldıklarında, insan nüfusunun çok hızlı arttığını hesaplamıştı. Ona göre nüfusları kontrol altında tutan başlıca etkenler, savaş, kıtlık ve hastalık gibi felaketlerdi. Kısacası bu vahşi iddiaya göre, bazı insanların yaşayabilmeleri için diğerlerinin ölmesi gerekiyordu. Var olma, "sürekli savaş" anlamına geliyordu.

19. yüzyılda Malthus'un fikirleri oldukça geniş bir kitle tarafından benimsenmişti. Özellikle, Avrupalı üst sınıfın entellektüelleri Malthus'un zalimce

fikirlerini destekliyordu. "Nazilerin Bilimsel Arka Planı" isimli makalede, 19. yüzyıl Avrupası'nın Malthus'un popülasyon ile ilgili görüşlerine verdiği önem şöyle aktarılmaktadır:

"19. yüzyılın ilk yarısında Avrupa'da yönetici sınıfın üyeleri, yeni keşfedilen 'nüfus artışı problemi'ni tartışmak ve fakirlerin ölüm oranlarını artırmak için, Malthus'un fikirlerini uygulamanın yöntemlerini planlamak üzere biraraya geldiler. Vardıkları sonuç özetle şöyleydi: "Fakirlere temizliği tavsiye etmek yerine tam tersi alışkanlıklara teşvik etmeliyiz. Şehirlerimizdeki sokakları daha dar yapmalıyız, daha fazla insanı evlere doldurmalıyız ve vebayı getirmeye çalışmalıyız. Ülkemizde köylerimizi durgun sulara yakın yapmalıyız, bataklıklarda yaşamayı teşvik etmeliyiz vs..." 3

Bu zalimce uygulamanın sonucunda, yaşam mücadelesinde güçlü olanlar zayıf olanları ezecekler ve bu şekilde hızla artan nüfus da dengelenmiş olacaktı. İngiltere'de 19. yüzyılda söz konusu "fakirleri ezme" programı gerçekten uygulandı. 8-9 yaşındaki çocukların günde 16 saat kömür ocaklarında çalıştırıldıkları ve binlercesinin kötü şartlar nedeniyle öldüğü bir endüstri düzeni kuruldu. Malthus'un teorik olarak gerekli bulduğu "yaşam mücadelesi", İngiltere'de milyonlarca fakir insana azap dolu bir ömür yaşattı.

Darwin, işte bu fikirlerden etkilenerek çatışmacı görüşü tüm doğaya uyguladı ve bu var olma savaşında güçlü olanların ve en iyi uyum sağlayanların galip geleceklerini öne sürdü. Dahası, söz konusu yaşam mücadelesinin doğanın meşru ve değişmez bir yasası olduğunu iddia ediyordu. Bir yandan da yaratılışı inkar ederek insanları dini inançlarını terk etmeye davet ediyor ve böylece "yaşam mücadelesi"nin acımasızlığına engel olabilecek tüm ahlaki kıstasları hedef almış oluyordu.

Bireyleri acımasızlığa ve zalimliğe yönlendiren bu gerçek dışı fikirlerin yaygınlaşmasıyla, 20. yüzyılda insanlığın ödeyeceği bedel ağır olacaktı.

"Orman Kanunları"nın Açtığı Yol: Faşizm

Darwinizm 19. yüzyılda ırkçılığı beslerken, 20. yüzyılda doğup gelişecek ve tüm dünyayı kana bulayacak bir ideolojinin de temellerini oluşturuyordu: Nazizm.

Nazi ideologlarında da yoğun bir Darwinizm etkisi görülmektedir. Adolf Hitler ve Alfred Rosenberg tarafından şekillendirilen bu teori incelendiğinde, "doğal seleksiyon", "seçici eşleşme", "ırklar arası yaşam mücadelesi" gibi, Darwin'in Türlerin Kökeni kitabında onlarca kez tekrarlanan kavramlara rastlanır. Hitler ünlü kitabı "Kavgam" (Mein Kampf)'ın ismini de, Darwinizm'in yaşamın bir mücadele arenası olduğu ve bu mücadelede üstün gelenlerin hayatta kaldıkları prensibinden esinlenerek koymuştur. Kitabında özellikle ırklar arasındaki mücadeleden söz etmiş ve şöyle demiştir:

"Tarih doğanın kendi kendine oluşturacağı yeni bir ırksal hiyerarşi sonucunda eşi benzeri olmayan bir imparatorluk meydana getirecektir."4

1933'deki ünlü Nuremberg mitinginde ise, "yüksek ırkın düşük ırkları idare ettiğini, bunun doğada görülen bir hak olduğunu ve tek mantıklı hak olduğunu" ileri sürmüştür.

Nazilerin Darwin'den etkilendikleri bugün konunun uzmanı olan tarihçilerin hemen hepsi tarafından kabul gören bir gerçektir. Tarihçi Hickman Hitler'in Darwinizm'den etkilendiğini şöyle açıklar:

"Hitler katı bir evrimciydi. Psikozunun derinlikleri ne olursa olsun Mein Kampf kitabı bir dizi evrim fikrini sergiler, özellikle de en uygunların yaşam savaşı ve daha iyi bir toplum için zayıfların katledilmesi fikirlerine yer verir."5

Bu görüşlerle ortaya çıkan Hitler, dünyayı eşi benzeri hiç görülmemiş bir vahşete sürükledi. Başta Yahudiler olmak üzere, pek çok etnik veya siyasi grup, Nazi ölüm kamplarında feci bir zulme ve katliama maruz bırakıldı. Naziler'in işgalleri ile başlayan II. Dünya Savaşı ise, tam 55 milyon insanın yaşamına mal oldu. Dünya tarihinin gördüğü bu en büyük felaketin arka planında, Darwinizm'in "yaşam mücadelesi" kavramı yer alıyordu.

Kanlı İttifak: Darwinizm ve Komünizm

Darwinizm'in sağ kanadında faşistler yer alırken, sol kanadında ise komünistler bulunur. Darwin'in teorisinin en ateşli savunucuları arasında, komünistler her zaman için önemli bir yer tutmuştur.

Darwinizm ile komünizm arasındaki bu ilişki, her iki "izm"in kurucularına kadar uzanır. Komünizmin kurucuları Marx ve Engels, Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yayınlanır yayınlanmaz okumuşlar ve kitaptaki "diyalektik materyalist" yaklaşıma hayran olmuşlardır. Marx ve Engels arasındaki mektuplaşmalar, her ikisinin de Darwin'in teorisini "komünizmin doğa bilimleri açısından temeli"

saydıklarını göstermektedir. Nitekim Engels Darwin'in de etkisiyle kaleme aldığı Doğanın Diyalektiği adlı kitabında Darwin'e övgüler yağdırmış ve "Maymundan İnsana Geçişte Emeğin Rolü" adlı bölümde evrim teorisine kendince katkılar yapmaya çalışmıştır.

Marx ve Engels'in yolunu izleyen Plekhanov, Lenin, Trotsky ve Stalin gibi Rus komünistlerinin hepsi de, Darwin'in evrim teorisini benimsemişlerdir. Rus komünizminin kurucusu sayılan Plekhanov, "Marksizm, Darwinizm'in sosyal bilimlere uygulanmasıdır" adlı sözüyle ünlüdür.6

Trotsky'nin ise "Darwinizm, diyalektik materyalizmin en büyük zaferidir" şeklinde açıklamaları bulunmaktadır.7

Komünist kadroların oluşmasında "Darwin'in eğitimi"nin büyük rolü vardır. Örneğin Stalin'in, gençliğinde bir din adamı iken Darwin'in kitapları nedeniyle ateist olduğu da tarihçiler tarafından not edilen bir gerçektir. 8

Komünist rejimi Çin'de kuran ve milyonlarca insanı katleden Mao ise kurduğu bu düzenin felsefi dayanağını, "Çin sosyalizminin temeli, Darwin'e ve Evrim Teorisi'ne dayanmaktadır" diyerek açıkça belirtmiştir. 9

Darwinizm'in Mao ve Çin komünizmi üzerindeki etkisi, Harvard Üniversitesi'nden tarihçi James Reeve Pusey'in, China and Charles Darwin (Çin ve Charles Darwin) adlı araştırma kitabında detaylarıyla anlatılmaktadır.10

Kısacası, evrim teorisi ile komünizm arasında kopmaz bir bağ vardır. Evrim teorisi, canlıların bir tesadüf ürünü olduğunu iddia etmekle, ateizme sözde bilimsel bir dayanak sağlamıştır. Tamamen ateist bir ideoloji olan komünizm de bu nedenle kaçınılmaz olarak Darwinizm'e bağlıdır. Dahası, evrim teorisi doğadaki gelişmenin çatışma (yani "yaşam mücadelesi") sayesinde mümkün olduğunu ileri sürmekle, komünizmin temelinde yer alan "diyalektik" kavramını desteklemektedir.

Komünizmin bu "diyalektik çatışma" kavramının 20. yüzyıl boyunca yaklaşık 120 milyon insanı katletmiş bir "cinayet makinası" olduğunu düşünürsek, Darwinizm'in dünyaya getirdiği felaketin boyutunu daha iyi anlamak mümkün olur.

Darwinizm ve Terörizm

Buraya kadar incelediğimiz gibi, Darwinizm, 20. yüzyılda insanlığı felaketlere sürükleyen çeşitli şiddet yanlısı ideolojilerin kökenidir. Ancak Darwinizm bu ideolojilerin yanında bir de, çeşitli dünya görüşlerine etki edebilecek bir "ahlak anlayışı" ve "yöntem" tarif etmektedir. Bu ahlak anlayışının ve yöntemin temel kavramı ise, "kendinden olmayanla çatışmak"tır.

Bunu şöyle açıklayabiliriz: Dünya üzerinde farklı inançlar, farklı dünya görüşleri, farklı felsefeler vardır. Bunlar birbirlerine iki farklı bakış açısıyla bakabilirler:

1) Kendilerinden olmayanların varlıklarına saygı gösterebilir, onlarla diyalog kurmaya çalışabilir, "insancıl" bir yöntem izleyebilirler.

2) Kendilerinden olmayanlarla çatışmak, kavga etmek, onlara zarar vererek avantaj kazanmak yolunu seçebilir, yani "hayvani" davranabilirler.

"Terörizm" adını verdiğimiz felaket, bu ikinci bakış açısının bir ifadesinden başka bir şey değildir.

Bu iki yaklaşım arasındaki farkı irdelediğimizde, Darwinizm'in insanların bilinçaltına aşıladığı "insan, çatışan hayvandır" telkininin son derece etkili olduğunu görürüz. Belki çatışma yolunu seçen insan ve grupların çoğunun Darwinizm'den, bu ideolojinin prensiplerinden haberi yoktur. Ama sonuçta felsefi temeli Darwinizm'e dayanan bir bakış açısını benimsemektedirler. Onları bunun doğruluğuna inandıran şey, "bu dünyada güçlüler ayakta kalır", "büyük balık küçük balığı yutar", "savaşmak erdemdir", "insan savaşarak yücelir" gibi temeli Darwinizm'e dayanan sloganlardır. Darwinizm'i kaldırın, bu sloganların da altı boş kalacaktır.

Aslında Darwinizm kaldırıldığında, geriye "çatışmacı" bir felsefe kalmamaktadır. Yeryüzündeki insanların büyük bölümünün inandığı her üç İlahi din de (Hıristiyanlık, Yahudilik ve İslam) çatışmacılığı karşıdır. Her üç din de, yeryüzünde barış ve huzur sağlanmasını amaçlamakta, masum insanların öldürülmesine, zulüm ve işkence görmesine karşı çıkmaktadır. Çatışmayı ve şiddeti, Allah'ın insanlar için belirlemiş olduğu ahlaka aykırı olan, anormal ve istenmeyen kavramlar olarak kabul etmektedir. Oysa Darwinizm, çatışmayı ve şiddeti, mutlaka var olması gereken, doğal, doğru ve meşru kavramlar olarak görmekte ve göstermektedir.

Bu nedenle, eğer birileri çıkar da, İslam, Hıristiyanlık veya Yahudilik adına, bu dinlerin kavramlarını ve sembollerini kullanarak terör uygularsa, çatışmacılığı körüklerse, bilin ki o kişiler Müslüman, Hıristiyan veya Yahudi değildir. Gerçekte bir Darwinisttir. Din kisvesi altına gizlenmiştir, ama samimi bir inanç sahibi değildir. Dine hizmet etmek için ortaya çıktığını iddia etse de, gerçekte dine ve dindarlara düşmandır. Çünkü, bizzat dinin yasakladığı bir suçu, hem de insanların gözünde dini karalayacak şekilde, zalimce işlemektedir.

Dolayısıyla dünyamızı saran terör belasının kökeni, herhangi bir İlahi dinde değil, dinsizlikte, dinsizliğin çağımızdaki tanımları olan "Darwinizm" ve "materyalizm"de gizlidir.

İSLAM, TERÖRÜN ÇÖZÜMÜDÜR

Bir din adına ortaya çıktığını ileri süren insanların bir kısmı, o dini yanlış anlıyor ve yanlış uyguluyor olabilirler. O nedenle bu insanlara bakarak o din hakkında fikir edinmek yanlış olur. Bir dini tanımanın en doğru yolu, o dinin kutsal kaynağını incelemektir.

İslam'ın kutsal kaynağı Kuran'dır. Ve Kuran'da öğretilen ahlak modeli, bugün "İslam" dendiğinde bazı Batılıların zihninde oluşan imajdan tamamen farklıdır. Kuran

ahlakı, sevgi, şefkat, merhamet, tevazu, fedakarlık, tolerans ve barış kavramlarına dayanmaktadır. Bu ahlakı gerçek anlamda yaşayan bir Müslüman, son derece kibar, ince düşünceli, hoşgörülü, güvenilir, uyumlu bir insan olur. Çevresine sevgi, saygı, huzur ve yaşama sevinci verir.

İslam Barış ve Esenlik Dinidir

İslam kelimesi, Arapça'da "barış" kelimesiyle aynı anlama gelir. İslam, Allah'ın sonsuz merhamet ve şefkatinin yeryüzünde tecelli ettiği huzur ve barış dolu bir hayatı insanlara sunmak için indirilmiş bir dindir Allah tüm insanları, yeryüzünde merhametin, şefkatin, hoşgörünün ve barışın yaşanabileceği model olarak İslam ahlakına çağırmaktadır. Bakara Suresi'nin 208. ayetinde Allah şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler, hepiniz topluca "barış ve güvenliğe (Silm'e, İslam'a) girin ve şeytanın adımlarını izlemeyin. Çünkü o, size apaçık bir düşmandır."

Ayette görüldüğü gibi Allah, insanların "güvenliği"nin ancak İslam'a girilmesi, Kuran ahlakının yaşanmasıyla sağlanabileceğini bildirmektedir.

Allah Bozgunculuğu Lanetlemiştir

Allah, insanlara kötülük yapmaktan sakınmalarını emretmiş; küfrü, fıskı, isyanı, zulmü, zorbalığı, öldürmeyi, kan dökmeyi yasaklamıştır. Allah'ın bu emrine uymayanlar, ayetin ifadesiyle "şeytanın adımlarını izleyenler" olarak nitelendirilmiş ve açıkça Allah'ın haram kıldığı bir tutum içerisine girmişlerdir. Kuran'da bu konudaki birçok ayetten ikisi şöyledir:

"Allah'a verdikleri sözü, onu kesin olarak onayladıktan sonra bozanlar, Allah'ın ulaştırılmasını emrettiği şeyi kesip-koparanlar ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar; işte onlar, lanet onlar içindir ve yurdun kötü olanı da onlar içindir." (Rad Suresi, 25)

"Allah'ın sana verdiğiyle ahiret yurdunu ara, dünyadan da kendi payını (nasibini) unutma. Allah'ın sana ihsan ettiği gibi, sen de ihsanda bulun ve yeryüzünde bozgunculuk arama. Çünkü Allah, bozgunculuk yapanları sevmez." (Kasas Suresi, 77)

Görüldüğü gibi, Allah, İslam dininde, terör, şiddet anlamlarını da kapsayan her türlü bozgunculuk hareketini yasaklamış ve bu tür bir eylem içinde olanları lanetlemiştir. Müslüman dünyayı güzelleştiren, imar eden insandır.

İslam, Düşünce Hürriyetini ve Hoşgörüyü Savunur

İnsanların fikir, düşünce ve yaşam özgürlüğünü açıkça sağlayan ve güvence altına alan bir din olan İslam, insanlar arasında gerginliği, anlaşmazlığı, birbirlerinin hakkında olumsuz konuşmayı ve hatta olumsuz düşünceyi (zan) dahi engelleyen ve yasaklayan emirler getirmiştir.

Değil terör ve çeşitli şiddet eylemi, İslam, insanların üzerinde fikri olarak bile en ufak bir baskı kurulmasını yasaklamıştır:

"Dinde zorlama (ve baskı) yoktur. şüphesiz, doğruluk (rüşd) sapıklıktan apaçık ayrılmıştır..." (Bakara Suresi, 256)

"Onlara 'zor ve baskı' kullanacak değilsin." (Ğaşiye Suresi, 22)

İnsanların bir dine inanmaya veya o dinin ibadetlerini uygulamaya zorlanması, İslam'ın özüne ve ruhuna aykıdır. Çünkü İslam, inanç için özgür iradeyi ve vicdani bir kabulü şart koşar. Elbette Müslümanlar birbirlerini Kuran'da anlatılan ahlaki vasıfların uygulanması için uyarabilir, teşvik edebilirler. Ama asla bu konuda bir zorlama yapılamaz. Ya da dünyevi bir imtiyaz tanınarak, kişi dini uygulamaya yönlendirilemez.

Bunun aksi bir toplum modeli varsayalım. Örneğin insanların ibadet yapmaya zorlandıklarını farzedelim. Böyle bir toplum modeli İslam'a tamamen aykırıdır. Çünkü inanç ve ibadet, sadece Allah için olduğunda bir değer taşır. Eğer bir sistem insanları inanca ve ibadete zorlayacak olursa, bu durumda insanlar o sistemden korktukları için dindar görünürler. Din açısından makbul olan ise, vicdanların tamamen serbest bırakıldığı bir ortamda Allah rızası için dinin yaşanmasıdır.

Allah Masum İnsanların Öldürülmesini Haram Kılmıştır

Bir insanı suçsuz yere öldürmek, Kuran'a göre en büyük günahlardan biridir:

"...Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur. Andolsun, elçilerimiz onlara apaçık belgelerle gelmişlerdir. Sonra bunun ardından onlardan bir çoğu yeryüzünde ölçüyü taşıranlardır. (Maide Suresi, 32)

"Ve onlar, Allah ile beraber başka bir ilah'a tapmazlar. Allah'ın haram kıldığı canı haksız yere öldürmezler ve zina etmezler. Kim bunları yaparsa 'ağır bir ceza ile' karşılaşır. (Furkan Suresi, 68)

Yukarıdaki ayetlerde görüldüğü gibi, masum insanları haksız yere öldüren kişiler büyük bir azapla tehdit edilmişlerdir. Allah tek bir kişiyi öldürmenin, tüm insanları öldürmek kadar ağır bir suç olduğunu haber vermiştir. Allah'ın sınırlarını koruyan bir insanın değil binlerce masum insanı katletmek, tek bir insana bile zarar verme ihtimali yoktur. Dünyada adaletten kaçarak cezadan kurtulacağını sananlar, öldükten sonra, ahirette Allah'ın huzurunda verecekleri hesaptan asla kaçamayacaklardır. İşte bu nedenle ölümlerinin ardından Allah'a hesap vereceklerini bilen müminler Allah'ın sınırlarını korumakta büyük bir titizlik gösterirler.

Allah, Müminlere Şefkatli ve Merhametli Olmalarını Emreder

Kuran'da Müslüman ahlakı şöyle anlatılmaktadır:

"Sonra iman edenlerden, sabrı birbirlerine tavsiye edenlerden, merhameti birbirlerine tavsiye edenlerden olmak. İşte bunlar, sağ yanın adamlarıdır." (Beled Suresi, 17-18)

Allah'ın, ahiret günü kurtuluşa erenlerden olmaları, rahmetine ve cennetine kavuşabilmeleri için kullarına indirdiği ahlakın en önemli özelliklerinden biri ayette görüldüğü gibi "merhameti birbirlerine tavsiye edenlerden olmak"tır.

Kuran'da tarif edilen İslam son derece modern, aydınlık, ilerici bir yapıya sahiptir. Gerçek Müslüman, herşeyden önce, barışçı, hoşgörülü, demokrat ruhlu, kültürlü, aydın, dürüst, sanattan ve bilimden anlayan, medeni bir kişilik yapısına sahiptir.

Kuran'ın getirdiği güzel ahlakla yetişen bir Müslüman, herkese İslam'ın öngördüğü sevgiyle yaklaşır; her türlü fikre karşı saygılıdır; estetiğe ve sanata değer verir, olaylar karşısında her zaman uzlaştırıcı, gerilimi azaltan, kucaklayıcı, itidalli davranışlar sergiler. Böyle insanların oluşturdukları toplumlarda ise, bugün en modern devletler arasında gösterilen ülkelerden daha gelişmiş bir medeniyet, yüksek bir toplumsal ahlak, neşe, huzur, adalet, güvenlik, bolluk ve bereket hakim olacaktır.

Allah Hoşgörüyü ve Affediciliği Emretmiştir

Allah'ın Kuran-ı Kerim'de "Sen af yolunu benimse" (Araf Suresi, 199) ayetiyle buyurduğu "affedicilik ve hoşgörü" kavramı, İslam dininin temel kaidelerinden birini oluşturur.

İslam tarihine bakıldığında, Müslümanların Kuran ahlakının bu önemli özelliğini sosyal yaşama nasıl geçirdikleri çok açık bir şekilde görülür. Müslümanlar ulaştıkları her noktada, hatalı uygulamaları ortadan kaldırarak hür ve hoşgörülü bir ortam oluşturmuştur. Din, dil ve kültür bakımından birbirine taban tabana zıt olan halkların aynı çatı altında barış ve huzur içerisinde yaşamalarını sağlamış, kendisine tabi olanlara da büyük bir ilim, zenginlik ve üstünlük kazandırmıştır. Nitekim büyük bir coğrafyaya yayılmış olan Osmanlı İmparatorluğu'nun varlığını yüzyıllarca devam ettirebilmesindeki en önemli nedenlerden biri, İslam'ın getirdiği hoşgörü ve anlayış ortamının yaşanması olmuştur. Asırlardır hoşgörülü ve şefkatli yapılarıyla tanınmış olan Müslümanlar, her zaman dönemlerinin en merhametli ve en adil kişileri olmuşlardır. Bu çok uluslu yapı içerisindeki tüm etnik gruplar, yıllarca mensubu oldukları dinleri özgürce yaşamışlar, üstelik dinlerini ve kültürlerini yaşayabilecekleri tüm imkanlara da sahip olmuşlardır.

Gerçek anlamda Müslümanlara mahsus olan hoşgörü, ancak Kuran'ın emrettiği doğrultuda uygulandığında tüm dünyaya barış ve esenlik getirir. Nitekim Kuran'da **"İyilikle kötülük eşit olmaz. Sen, en güzel bir tarzda(kötülüğü) uzaklaştır; o zaman, (görürsün ki) seninle onun arasında düşmanlık bulunan kimse sanki sıcak bir dost (un) oluvermiştir."** (Fussilet Suresi, 34) ayeti ile bu özelliğe dikkat çekilmiştir.

Sonuç

Tüm bunlar, İslam'ın insanlara öğütlediği ahlak özelliklerinin, dünyaya barış, huzur ve adalet getirecek erdemler olduğunu göstermektedir. Şu an dünya gündeminde olan ve adına "İslami terör" denen barbarlık ise, Kuran ahlakından tamamen uzak, cahil ve bağnaz insanların, dinle gerçekte hiç bir ilgisi olmayan kişilerin eseridir. İşledikleri vahşetleri İslam kisvesi altında yürütmeye çalışan bu kişi ve gruplara karşı uygulanacak kültürel çözüm, gerçek İslam ahlakının insanlara öğretilmesidir.

Başka bir deyişle, İslam dini ve Kuran ahlakı, terörizmin ve teröristlerin destekleyicisi değil, yeryüzünü terörizm belasından kurtaracak çaredir.

1. Charles Darwin, The Descent of Man, 2. baskı, New York, A L. Burt Co., 1874, s. 178
2. Lalita Prasad Vidyarthi, Racism, Science and Pseudo-Science, Unesco, France, Vendôme, 1983. s. 54
3. Theodore D. Hall, The Scientific Background of the Nazi Race Purification Program, http://www.trufax.org/avoid/nazi.html
4. Henry Morris, The Long War Against God, 1989, s. 78
5. R. Hickman, Biocreation, Science Press, Worthington, OH, s. 51-52, 1983; Jerry Bergman, "Darwinism and the Nazi Race Holocaust", Creation Ex Nihilo Technical Journal 13 (2): 101-111, 1999
6. Robert M. Young, Darwinian Evolution and Human History, Historical Studies on Science and Belief, 1980
7. Alan Woods and Ted Grant. "Marxism and Darwinism", Reason in Revolt: Marxism and Modern Science, London, 1993
8. Alex de Jonge, Stalin and The Shaping of the Soviet Uninon, William Collins Sons & Limited Co., Glasgow, 1987, s. 22
9. Mehnert, Kampf um Mao's Erbe, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977
10. James Reeve Pusey, China and Charles Darwin, Cambridge, Massachusetts, 1983

NEDEN EVRİM TEORİSİ?

Evrim teorisi ya da "Darwinizm" kavramlarını duyan insanların bir bölümü, bu kavramların sadece biyolojinin ilgi alanına girdiğini ve kendi yaşamları açısından bir önem taşımadığını sanabilirler. Oysa, evrim teorisi, biyolojik bir kavram olmanın ötesinde, dünya üzerinde yaygın bir kitleyi etkisi altına almış yanlış bir felsefenin altyapısını oluşturur.

Bu felsefe, sadece maddenin varlığını kabul eden, insanı bir "madde yığını" olarak gören, insanın gelişmiş bir hayvan türü olarak ortaya çıktığını ve doğadaki tek geçerli kanunun "çatışma" olduğunu varsayan bir öğretidir. İsmi "materyalizm"dir ve her ne kadar bilim görüntüsü altında insanlara empoze edilse de, bilimsel bir dayanağı bulunmayan eski bir dogmadır. Eski Yunan'da doğan bu dogma, 18. yüzyılda bazı Avrupalı düşünürler tarafından yeniden tarihin tozlu raflarından çıkarılmış, 19. yüzyılda Marx, Darwin, Freud gibi teorisyenler tarafından bilimlere uygulanmış, daha doğrusu çeşitli bilim dalları materyalist felsefeye uydurulabilmek için çarpıtılmıştır.

19. ve 20. yüzyıl materyalizmin kanlı bir "deney alanı" olmuştur: Bu felsefeden kaynak bulan (veya ona tepki görüntüsü altında onunla aynı temelleri paylaşan) ideolojiler ve dünya görüşleri, dünyaya acımasızlık, çatışma, savaş ve kaos getirmişlerdir. 20. yüzyılda yaklaşık 120 milyon insanın yaşamına mal olan komünizm, materyalist felsefenin siyasi uygulamasından başka bir şey değildir. Materyalizme reddiye iddiasıyla ortaya çıkan, oysa bu felsefenin çatışmacı temelini aynen benimseyen faşizm, iki büyük dünya savaşının, sayısız soykırım, katliam ve zulmün sorumlusudur.

Bu iki kanlı ideolojinin yanısıra, bireysel ve toplumsal ahlak da materyalizm tarafından tahrip edilmiştir. İnsanlar, materyalist felsefenin "sen, tesadüfen ortaya çıkmış, kimseye karşı sorumluluğu olmayan gelişmiş bir hayvansın" şeklindeki aldatıcı telkinine inandıkça, inanç ve değerlerini yitirmeye başlamışlardır. Bunun sonucunda pek çok toplumda, sevgi, merhamet, fedakarlık, dürüstlük, adalet gibi ahlaki erdemler dejenere olmuştur. Materyalizmin, "doğanın kuralı çatışmadır" şeklindeki dogmasına kanan insanlar, tüm hayatlarını diğer insanlara karşı yürütülen bir "çıkar çatışması" olarak görmüş ve görünüşte modern, ancak özde "orman kanunlarına" göre düzenlenmiş bir yaşam kurmuştur.

Kısacası, son iki yüzyıldır insanlığa isabet eden belalarda, materyalist felsefenin büyük bir rolü vardır. İnsanlar arasındaki farklılıkların bir "çatışma" nedeni olduğunu varsayan her türlü düşüncede, bu felsefenin izlerini bulabilirsiniz. Sözde din adına ortaya çıkan, ama masum insanların canına kast ederek dine göre en büyük günahlardan birini işleyen teröristlerin kökeninde bile...

Evrim teorisi bu noktada çok önemlidir. Çünkü insanları materyalist felsefeye sürükleyen, onlara bu dogmayı "bilimsel" gibi gösteren en önemli unsur, Darwin'in evrim teorisidir. Komünizmin kurucusu Karl Marx'ın ifadesiyle, Darwin'in teorisi materyalizmin "doğabilimleri açısından temeli"dir.1

Oysa bu temel çürüktür ve insanlık materyalizme inanarak büyük bir aldanışa düşmektedir. Nitekim bu gerçek çağımızın bilimsel bulguları tarafından ortaya konmaktadır. Darwin'in evrim teorisi bilim tarafından reddedilmekte, bilimsel bulgular dünya üzerinde varlığımızın kökeninin "yaratılış" olduğunu göstermektedir: Evreni, canlıları ve biz insanları Allah yaratmıştır.

Elinizdeki kitap bu gerçeği insanlara duyurmak için yazıldı. Yazıldığı günden bu yana da ilk önce Türkiye'de, ardından da dünyanın pek çok farklı ülkesinde milyonlarca insana ulaştı. Kitap, orijinal yazım dili olan Türkçe'nin ardından; İngilizce, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Rusça, Çince, Arapça, Boşnakça, Arnavutça, Urduca, Malayca ve Endonezyaca gibi farklı dillere çevrilerek dünyanın pek çok farklı ülkesindeki farklı kesimlerden okuyucular tarafından ilgiyle izlendi.

Evrim Aldatmacası, Darwinist düşünceyi savunan çevrelerde de yankı buldu. ABD'deki Bilim Eğitimi Ulusal Merkezi (National Center for Science Education) tarafından yayınlanan Reports dergisinin, 10 Kasım 1999 tarihli sayısının kapağında Evrim Aldatmacası'nın resmi duruyordu ve derginin yaklaşık 30 sayfası bu konuya ayrılmıştı. 22 Nisan 2000 tarihli New Scientist dergisi, "Burning Darwin" başlıklı bir makalesinde, dünyada evrim teorisine karşı yürütülen entellektüel kampanyada yazar Harun Yahya'nın eserlerinin önemli bir yeri olduğunu vurguladı. New Scientist, şöyle yazıyordu: "Harun Yahya uluslararası bir kahraman. Kitapları İslam dünyasının her yanına yayılmış durumda."

Bilim dünyasının lider dergisi Science'ın, 18 Mayıs 2001 tarihli ve "Yaratılışçılık Asya ve Avrupa'nın Birleştiği Yerde Kök Salıyor" (Creationism Takes Root Where Europe, Asia Meet) başlıklı bir makalesinde ise, "Harun Yahya'nın kitaplarının pek çok yerde ders kitaplarından bile daha etkili olduğu" belirtiliyordu.

Belirtmek gerekir ki, evrim teorisini savunan bu ve benzeri bilimsel dergiler, Evrim Aldatmacası kitabını önemle konu edinmelerine rağmen, kitapta yer alan bilimsel delil ve argümanlara bir cevap getiremediler.

Getirmeleri de mümkün değildir, çünkü evrim teorisi bilimsel bir çöküş içindedir. Evrim Aldatmacası kitabının bu baskısı, daha da genişletilmiş ve güncellenmiş olarak, bu çöküşü ortaya koymaktadır. Kitabın bölümlerini okudukça, evrim teorisinin ileri sürüldüğü gibi bilimsel bir gerçek değil, bilime rağmen materyalizm uğruna yaşatılan bir dogma olduğunu göreceksiniz. Kitabın son iki bölümünde ise, materyalizmin daha da temel bir noktadan çürütülmesini okuyacak, tüm dünyaya bakışınızı değiştirecek büyük bir gerçekle yüzyüze geleceksiniz.

Umulur ki Evrim Aldatmacası, 140 yıldır insanlığı aldatan materyalist-Darwinist dogmanın çöküşüne katkıda bulunmaya devam edecektir. Ve insanlara, nasıl var

olduğumuz ve bizi yaratan Allah'a karşı hangi sorumlulukları taşıdığımız gibi reddettikleri veya yeterince düşünmedikleri bazı temel gerçekleri hatırlatmayı sürdürecektir.

AKILLI TASARIM yani YARATILIŞ

Kitapta zaman zaman karşınıza Allah'ın yaratmasındaki mükemmelliği vurgulamak için kullandığımız "tasarım" kelimesi çıkacak. Bu kelimenin hangi maksatla kullanıldığının doğru anlaşılması çok önemli. Allah'ın tüm evrende kusursuz bir tasarım yaratmış olması, Rabbimiz'in önce plan yaptığı daha sonra yarattığı anlamına gelmez. Bilinmelidir ki, göklerin ve yerin Rabbi olan Allah'ın yaratmak için herhangi bir 'tasarım' yapmaya ihtiyacı yoktur. Allah'ın tasarlaması ve yaratması aynı anda olur. Allah bu tür eksikliklerden münezzehtir. Allah'ın, bir şeyin ya da bir işin olmasını dilediğinde, onun olması için yalnızca **"Ol!"** demesi yeterlidir. Ayetlerde şöyle buyurulmaktadır:

Bir şeyi dilediği zaman, O'nun emri yalnızca: "Ol" demesidir; o da hemen oluverir. (Yasin Suresi, 82)

Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "OL" der, o da hemen oluverir. (Bakara Suresi, 117)

ÇAĞIMIZIN EN BÜYÜK MUCİZELERİNDEN BİRİ: EVRİM ALDATMACASINA İNANMAK

Yeryüzünde yaşayan milyonlarca canlı türünün her birinin birbirinden mucizevi özellikleri, birbirine hiç benzemeyen davranış şekilleri, birbirinden kusursuz fiziksel yapıları vardır. Bu canlıların herbiri benzersiz incelikler ve güzelliklerle yaratılmıştır. Bitkiler, hayvanlar ve en başta da insan, dış görünümlerinden gözle görülmeyen hücrelerine kadar büyük bir bilgi ve sanatla var edilmiştir. Bugün canlıların her detayını araştıran, bu detaylardaki mucizevi yönleri keşfeden, tüm bunların nasıl meydana geldiği sorusuna cevap arayan çok sayıda bilim dalı ve bu bilim dallarında görev yapan onbinlerce bilim adamı vardır.

Bu bilim adamlarının bir kısmı, inceledikleri yapılardaki mucizevi yönleri ve bunların meydana getirilmesindeki aklı keşfettikçe, bunlara hayranlık duymakta ve tüm bunların sonsuz bir akıl ve bilgi ile yaratıldığına tanık olmaktadırlar. Ancak bir kısmı da, şaşırtıcı bir şekilde, tüm bu mucizevi özellikleri var edenin şuursuz tesadüfler olduğunu iddia etmektedir.

Söz konusu bilim adamları, evrim teorisine inananlardır. Bu kişilere göre canlıları meydana getiren proteinler, hücreler ve organlar, sadece tesadüflerin ardarda sıralanmasıyla var olmuşlardır. Yıllarca eğitim görmüş, uzun araştırmalar yapmış, gözle görülmeyen tek bir hücredeki tek bir organelin mucizevi işlevleri üzerine kitaplar yazmış insanlar, hayret verici bir şekilde, bu olağanüstü yapıları kör tesadüflerin meydana getirdiğini savunabilmektedirler.

Anlı şanlı profesörlerin inandıkları tesadüfler zinciri o kadar akıl almazdır ki, içinde bulundukları durum, dışarıdan bakanları hayretler içinde bırakmaktadır. Bu profesörlere göre, önce birçok tesadüf meydana gelerek basit kimyasal maddelerin içinden - gerçekte tesadüfen oluşması "rastgele saçılan harflerin kusursuz bir şiir oluşturmaları" kadar imkansız olan 2 - bir protein oluşturmuşlardır. Sonra başka tesadüfler başka proteinleri meydana getirerek, yine tesadüfen bu proteinleri biraraya toplamış ve onları uygun şekilde organize etmişlerdir. Sadece proteinler değil, DNA, RNA, enzimler, hormonlar, hücre organelleri gibi her biri son derece kompleks olan hücre içi yapılar, hep tesadüfen ve yanyana oluşmuştur. Bu milyonlarca tesadüf sonucunda ise, ilk hücre meydana gelmiştir. Kör tesadüflerin marifeti olan mucizeler burada son bulmamış, bu hücre tesadüflerin yardımı ile çoğalmaya başlamıştır. Söz konusu iddiaya göre bir başka tesadüf, hücreleri organize etmiştir ve bundan ilk canlıyı meydana getirmiştir.

Bir canlıdaki tek bir gözün oluşması için dahi milyonlarca meydana gelmesi imkansız olayın birarada gerçekleşmesi gerekmektedir. İşte burada da tesadüf denen kör süreç devreye girmiş; önce, yine tesadüfen oluşan kafatasında en uygun yerlere

en uygun büyüklükte iki delik açmış ve sonra buraya tesadüfen gelen hücreler, yine tesadüfen gözü inşa etmeye başlamışlardır. Görüldüğü gibi, tesadüfler, sonuçta ne elde etmek istediklerini bilerek hareket etmişlerdir. Daha en baştan, "görmek, işitmek, nefes almak" ne demektir bilen, yeryüzünde hiçbir örneği olmadığı halde bunlardan haberdar olan "tesadüf", büyük bir bilinç ve akıl göstererek, son derece ileri görüşlü davranarak, canlılığı adım adım inşa etmiştir.

İşte, insanların büyük saygı duyarak isimlerini andığı, fikirlerini benimsediği bu profesörler, bilim adamları, araştırmacılar, bu denli akıl dışı bir senaryoya körü körüne bağlanmışlardır. Halen de çocuksu bir inatla, bu masallarına inanmayanları dışlamakta, onları bilimsel olmamakla ve bağnazlıkla suçlamaktadırlar. Kuşkusuz bunun, Ortaçağ'da dünyanın düz olmadığını iddia edenleri yargılayarak cezalandıran, tutucu, yobaz ve cahil anlayıştan hiçbir farkı yoktur.

Üstelik bu insanlar içinde Allah'a iman ettiğini, Müslüman olduğunu söyleyenler de vardır. Bu insanlar "tüm canlılığı Allah yarattı" demeyi bilimsel bulmamakta, bunun yerine "milyonlarca mucizenin tesadüf denen şuursuz bir süreçle oluştuğunu" söylemenin bilimsellik olduğuna inanabilmektedirler.

Bu insanların karşısına taştan, tahtadan yontulmuş bir put konsa ve "bakın bu odayı ve içindekileri bu put meydana getirdi" dense, bunun son derece saçma olduğunu söyleyecek ve buna asla inanmayacaklardır. Ama buna rağmen "bakın bu dünyayı ve içindeki birbirinden harika milyonlarca canlıyı tesadüf denen şuursuz süreç büyük bir planlama yaparak, zaman içinde oluşturdu" şeklinde ifade edilen bir hurafeyi, en büyük bilimsel açıklama olarak halka duyurmaktadırlar.

Kısacası bu insanlar, tesadüfleri ilah olarak kabul etmekte, tesadüflerin tüm evrendeki hassas sistemleri ve canlıları yaratabilecek kadar akıllı, bilinçli ve güçlü olduğunu iddia etmektedirler. Onlara, tüm canlıları yaratanın, sonsuz Akıl sahibi olan Allah olduğu açıklandığında, bu gerçeğin kabul edilemez olduğunu söyleyen evrimci profesörler, şuursuz, akılsız, güçsüz ve iradesiz milyarlarca tesadüfün yaratıcı gücü olduğunu kabul edebilmektedirler.

Eğitimli, zeki ve bilgili insanların, toplu olarak, tarihin en saçma, en akıl ve mantık dışı iddiasına böyle büyülenmişcesine inanıyor olmaları, gerçekte çok büyük bir mucizedir. Allah, bir mucize olarak nasıl hücre gibi olağanüstü bir organizasyona ve özelliklere sahip bir varlığı yaratıyorsa, bu insanları da yine bir başka mucize olarak, çok açık gerçekleri göremeyecek kadar kör ve kavrama yeteneğinden yoksun olarak yaratmaktadır. Evrimciler, Allah'ın bir mucizesi olarak, küçük çocukların dahi çok kolay görebildikleri gerçekleri, kendilerine defalarca anlatılmış olmasına rağmen anlayıp kavrayamamaktadırlar.

Bu kitabı okuduğunuzda bu mucizeye siz de tanık olacaksınız. Ve siz de göreceksiniz ki; Darwinizm, bilimsel deliller karşısında tamamen çökmüş bir teori olmasının yanısıra, akıl ve mantıkla da hiçbir şekilde bağdaşmayan, kendisini savunanları son derece küçük duruma düşüren büyük bir aldanıştır.

ÖNYARGIDAN KURTULMAK

Çoğu insan bir bilim adamından duyduğu herşeyi, mutlak doğru sanır. Bu bilim adamının birtakım felsefi ya da ideolojik önyargılara kapılmış olabileceğinden endişe etmez. Oysa bilim adamlarının bir bölümü, sahip oldukları bazı önyargıları ya da bağlı oldukları felsefi görüşleri, bilimsel bir görünüm altında topluma empoze ederler. Örneğin, tesadüflerin karmaşa ve düzensizlikten başka bir şey oluşturamadığını gözleriyle gördükleri halde, evrendeki ve canlılardaki tasarım, plan ve düzenin tesadüfler sonucu ortaya çıktığını savunurlar.

Söz gelimi bu tür bir biyolog, canlılığın yapıtaşı olan bir protein molekülünde hayranlık uyandıran bir düzen olduğunu ve bu düzenin tesadüflerle oluşma olasılığının bulunmadığını rahatlıkla anlar. Ama buna rağmen, proteinin, milyarlarca yıl önce ilkel dünya şartlarında rastlantılar sonucu meydana geldiğini iddia eder. Bununla da kalmaz, yalnızca bir değil, milyonlarca proteinin tesadüflerle oluşup, sonra hayranlık verici bir plan ve düzen içinde biraraya gelerek ilk canlı hücreyi oluşturduklarını da çekinmeden iddiasına ekler ve bunu ısrarla savunur. Bahsettiğimiz kişi "evrimci" bir bilim adamıdır.

Oysa aynı bilim adamı, boş bir arazide yürürken üst üste dizilmiş üç tuğla görse, bunların tesadüfen meydana gelip, sonra yine tesadüfen üst üste dizildiklerine asla ihtimal vermez. Hatta böyle bir şey iddia eden kimsenin aklından kuşkulanır.

Peki, sıradan olayları normal değerlendirebilen bu insanlar, konu kendilerinin nasıl var olduğu sorusunu araştırmaya gelince, nasıl olup da bu denli akıl dışı bir tutum sergilerler?

Elbette, bu davranışın bilim adına olduğunu söylemek mümkün değildir. Çünkü bilimsel düşünceye göre, eğer bir olayın iki muhtemel nedeni varsa, her iki ihtimal üzerinde de düşünmek gerekir. Eğer iki ihtimalden birisi diğerinden çok daha düşükse, örneğin yüzde 1 ise, bu durumda akılcı ve bilimsel olan hiç kuşkusuz ki yüzde 99 olan diğer ihtimal üzerinde yoğunlaşmaktır.

Bu bilimsel ölçüyü akılda tutarak düşünelim. Canlıların bu dünya üzerinde nasıl ortaya çıktığı konusunda öne sürülen iki görüş vardır. Birincisi, tüm canlıları, şu an sahip oldukları kompleks yapılarıyla Allah'ın yarattığıdır. İkincisi ise, canlılığın bilinçsiz tesadüfler sonucunda meydana geldiğidir. Bu ikincisi, evrim teorisinin iddiasıdır.

Bilimsel verilere, örneğin moleküler biyolojiye baktığımızda ise, tek bir canlı hücrenin, hatta onda bulunan milyonlarca proteinden tek bir tanesinin bile, evrimin savunduğu şekilde tesadüfler sonucu oluşmasına ihtimal olmadığını görürüz. İlerleyen bölümlerimizde de ele alacağımız gibi, olasılık hesapları bu gerçeği açık ve net olarak ortaya koymaktadır. Bu durumda, canlıların ortaya çıkışı hakkında öne sürülen evrimci görüşün doğru olma ihtimali "0"dır.

O halde, birinci görüşün doğru olma ihtimali "yüzde yüz"dür. Yani, canlılık bilinçli bir biçimde var edilmiştir. Diğer bir deyişle "yaratılmış"tır. Tüm canlı varlıklar, üstün bir güç, bilgi ve akıl sahibi olan Allah'ın yaratmasıyla var olmuşlardır. Bu gerçek yalnızca bir inanç biçimi değil, akıl ve bilimin vardığı ortak sonuçtur.

Elbette bu gerçek karşısında, evrimci bir bilim adamının bu iddiasından bütünüyle vazgeçmesi, açık ve ispatlanmış gerçeğe teslim olması gereklidir. Aksine bir davranış, kendisinin "bilim adamı" olmaktan çok, bilimi felsefesine, ideolojisine ve dogmatik inançlarına alet eden bir kişi olduğunu gösterecektir.

Oysa bütün bunlara rağmen söz konusu evrimci "bilim adamı"nın, gerçeklerle yüzleştiği her durumda, öfkesi, inadı ve önyargıları bir kat daha artar. Onun bu tutumu tek bir kelimeyle açıklanabilir: "İnanç" ... Ama batıl bir inanç. Zira, gerçeklerle karşı karşıya geldiği halde, bunlara gözünü kapayıp, hayalinde kurduğu akıl dışı bir senaryoya ömür boyu bağlanmanın başka bir açıklaması olamaz.

Körü Körüne Materyalizm

Sözünü ettiğimiz batıl inanç, maddenin sonsuzdan beri var olduğunu ve maddenin dışında hiçbir şeyin var olmadığını savunan materyalist felsefedir. Evrim teorisi, materyalist felsefenin sözde "bilimsel dayanağı"dır ve bu felsefeyi ayakta tutmak için körü körüne savunulur. Bilim, evrimin iddialarını geçersiz kıldığında ise -ki 20. yüzyılın sonunda varılan nokta budur- materyalizmi yaşatabilmek uğruna bilim çarpıtılmaya ve evrimi destekler hale getirilmeye çalışılmaktadır.

Türkiye'nin önde gelen evrimci biyologlarından birisinin yazdığı bazı satırlar, bu körü körüne inancın doğurduğu yargı bozukluğunun etkisini görmemiz için çok ideal bir örnek oluşturur. Söz konusu bilim adamı, canlı organizmalarda bulunması zorunlu olan proteinlerden biri olan Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşabilmesi ihtimali konusunda şunları söylemektedir:

Bir Sitokrom-C'nin dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denilecek kadar azdır... Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O halde birinci varsayımı irdelemek gerekiyor.3

Görüldüğü gibi söz konusu "bilim adamı", yaratılışı kabul etmektense "sıfır denecek kadar az" bir olasılığı "bilimsel" saymayı tercih edebilmektedir. Oysa bilimin kurallarına göre, az önce de bahsettiğimiz gibi, bir konu hakkında iki alternatif açıklama varsa ve bunların birinin gerçekleşme ihtimali "sıfır" ise, o halde doğru olan diğer ihtimaldir. Ancak, söz konusu dogmatik materyalist yaklaşım, maddeye hakim olan madde-üstü bir Yaratıcı'nın varlığını kabul etmeyi baştan yasaklamıştır. Bu yasak, yukarıda alıntı yaptığımız evrimci yazarı ve aynı materyalist dogmaya inanan pek çok bilim adamını ne yazık ki akla ve sağduyuya tamamen aykırı bir kabule götürmektedir.

Bu bilim adamlarına inanan ve güvenen sıradan insanlar da, bu kişilerin kitaplarını, yazılarını okuyarak, onların gözlerini kör eden "materyalist büyü"nün etkisine girmekte, aynı duyarsızlığa bürünmektedirler.

Bilim dünyasında önde gelen isimlerin önemli bir bölümünün ateist olmalarının nedeni, işte bu bahsettiğimiz körü körüne materyalist bakış açısıdır. Bu büyünün etkisinden kendilerini kurtaran ve açık bir yargı ile düşünen bilim adamları ise, Yaratıcı'nın apaçık varlığını kabul etmekte hiç tereddüt etmezler. Bu bilim adamlarından son yıllarda bilim dünyasında giderek yaygınlaşan yaratılış gerçeğini savunma akımının önde gelen isimlerinden biri olan Amerikalı biyokimyacı Prof. Michael J. Behe, canlılardaki yaratılışın varlığını kabul etmemekte direnen bilim adamlarını şöyle anlatır:

Son kırk yıl içinde, modern biyokimya, hücrenin sırlarının önemli bir bölümünü ortaya çıkardı. Onbinlerce insan, bu sırları bulmak için yaşamlarını laboratuvarlardaki uzun çalışmalara adadılar... Hücreyi araştırmak için gerçekleştirilen tüm bu çabalar, çok açık bir biçimde, bağıra bağıra, tek bir sonucu veriyordu: "Tasarım!" Bu sonuç o denli belirgindi ki, bilim tarihindeki en önemli buluşlardan biri olarak görülmeliydi... Ama aksine, hücrede keşfedilen kompleks yapı karşısında, utangaç bir sessizlik hakim oldu... Peki neden? Neden bilim dünyası, keşfettiği büyük gerçeğe sahip çıkmıyor? Çünkü, bilinçli bir tasarımı kabul etmek, ister istemez Allah'ın varlığını kabul ettirmeyi çağrıştırıyor onlara.4

İşte dergilerde, televizyonlarda gördüğünüz, belki kitaplarını okuduğunuz ateist evrimci bilim adamlarının durumu budur. Bu insanların yaptıkları tüm bilimsel araştırmalar, kendilerine bir Yaratıcı'nın varlığını göstermektedir. Ancak onlar aldıkları dogmatik materyalist eğitim ile o denli körleşmişlerdir ki, herşeye rağmen bu gerçeği reddetmeyi sürdürürler.

Allah'ın varlığının açık delillerini sürekli görmezden gelen bu kişiler tümüyle duyarsızlaşırlar. Dahası, bu duyarsızlıklarından kaynaklanan cahilce bir kendine güven duygusuna kapılırlar. Hatta, Hıristiyanlara seslenirken; "eğer bir Meryem Ana heykelinin sizlere el salladığını görseniz dahi, bir mucize ile karşı karşıya olduğunuzu sanmayın... çok küçük bir olasılıktır, ama belki de heykelin sağ kolundaki atomların hepsi, tesadüfen, bir anda aynı yönde hareket etme eğilimi içine girmiş olabilirler"5 diyen ünlü evrimci Richard Dawkins gibi, saçma olanı savunmanın bir erdem olduğunu sanmaya başlarlar.

Kuran'da, insanlık tarihi boyunca inkarcıların sahip oldukları bu ortak psikoloji çok güzel tarif edilmektedir:

Gerçek şu ki biz onlara melekler indirseydik, onlarla ölüler konuşsaydı ve herşeyi karşılarına toplasaydık -Allah'ın dilediği dışında- yine onlar inanmayacaklardı. Ancak onların çoğu cahillik ediyorlar. (En'am Suresi, 111)

Kuran'daki bu ifadelerden anlaşılacağı gibi evrimcilerin sahip oldukları dogmatik zihniyet, kendilerine özgü, orijinal bir düşünce değildir. Evrimci bilim adamları, çağdaş bir bilimsel düşünceyi değil, en ilkel putperest toplumlardan bu yana ısrarla devam eden bir cehaleti korumaktadırlar. Bir başka ayette aynı psikoloji şöyle belirtilir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, oradan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Kitlesel Evrim Telkini

Yukarıdaki ayetlerde de belirtildiği gibi, insanların kendi varlıkları ile ilgili gerçekleri görememelerinin önemli nedenlerinden biri, akıl yürütmelerine engel olan bir tür "büyü"dür. Evrim teorisinin dünyada yaygın kabul görmesinin altında da yine bu tür bir "büyü" yatar. Büyüden kastettiğimiz, telkin yoluyla elde edilen bir şartlanmadır. İnsanlar, tüm canlıların bir rastlantılar süreciyle ortaya çıktığını öne süren evrim teorisinin doğru olduğuna dair o denli yoğun bir telkin alırlar ki, buradaki çarpıklığı çoğu zaman farketmezler.

Söz konusu telkin akla olumsuz etki ederek, aklın yargı ve kavrayış yeteneğini bozar. Daimi telkin altında bulunan bir akıl gerçekleri olduğu gibi değil, telkin edildiği biçimde algılar. Bu, başka örneklerde de rastlanan bir durumdur. Örneğin, bir kimseye hipnoz uygulanıp, üzerinde yattığı yatağın bir araba olduğu telkini verilirse, o kimse hipnoz seansından sonra o yatağı gerçekten bir araba gibi algılar. Bunu kendince çok makul ve mantıklı sanır. Çünkü gerçekten de öyle görmektedir ve haklı olduğu konusunda hiçbir şüphesi yoktur. Telkin mekanizmasının etki ve gücünü gösteren benzeri örnekler pek çok araştırma ve deneyle kanıtlanmıştır, bilimsel literatürde ve psikoloji kitaplarında yer almaktadır.

Evrim teorisi ve ona dayanan materyalist dünya görüşü de, toplumlara bu tür telkin yöntemleri ile kabul ettirilir. Medyada, akademik kaynaklarda, "bilimsel" platformlarda sürekli olarak evrim telkini ile karşılaşan insanlar, bu teoriyi kabul etmenin aklın en temel prensiplerine aykırı olduğunu farkedemez hale gelirler.

Aynı telkin, bilim adamlarını da etkisi altına alır. Bilimsel kariyerlerinde yükselen genç isimler, her geçen süre zarfında materyalist dünya görüşünü biraz daha benimserler. Pek çok evrimci bilim adamı, bu büyünün etkisinde kaldıkları için, 19. yüzyılın bütün bilimsel kanıtlar tarafından yalanlanan köhne evrimci tezlerine hala bilimsel bir çıkış yolu aramaya devam etmektedir.

Dahası, bilim adamlarını evrimci ve materyalist olmaya zorlayan mekanizmalar da vardır. Batılı ülkelerde bir bilim adamının yükselebilmesi, doçent, profesör gibi ünvanlara ulaşabilmesi, bilimsel dergilerde yazılarını yayınlatabilmesi için bazı standartlara uyması gerekir. Evrim teorisini kayıtsız şartsız kabul etmek, bir

numaralı standarttır. Bu sistem, söz konusu bilim adamlarını bütün bilimsel kariyerlerini dogmatik bir inanç uğruna harcamaya kadar götürür. Amerikalı moleküler biyolog Jonathan Wells, 2000 yılında yayınlanan Icons of Evolution adlı kitabında bu zorlayıcı mekanizmalardan şöyle söz eder:

Dogmatik Darwinistler işe, kanıtlar hakkında dar bir yorum empoze ederek ve bunu bilim yapmanın tek yolu olarak göstererek başlarlar. Bunun ardından eleştiri getirenler bilimsel olmamakla damgalanır; yazdıkları makaleleler, yönetim kurullarına dogmatik (evrimci)lerin hakim olduğu önde gelen bilim dergileri tarafından reddedilir, kendilerine gelen bilimsel projeleri "ön yorum" için dogmatik evrimcilere yollayan devlet kurumları ise (evrim teorisine) eleştiri getirenlere fon sağlamazlar; ve sonuçta evrimi eleştirenler bilimsel camiadan tamamen dışlanır. Bu süreç içinde, Darwinist bakış açısı aleyhinde deliller yok edilir, güçlüler karşısındaki şahitlerin susturulması gibi. Ya da deliller özelleşmiş teknik bilim dergilerinin içine gömülür, öyleki bunları buradan ancak kararlı bir araştırmacı bulup çıkarabilir. Eleştiri getirenler susturulduktan ve karşı deliller gömüldükten sonra, artık dogmatik evrimciler teorileri hakkında bilimsel bir tartışma bulunmadığını ve aleyhinde de bir delil olmadığını ilan ederler.6

İşte sık sık duyabileceğiniz "evrim bilim dünyasında kabul görmeye devam ediyor" hikayesinin ardındaki gerçek budur. Evrim, bilimsel bir değeri olduğu için değil, ideolojik bir zorunluluk olduğu için ayakta tutulmakta ve bu durumun farkında olan bilim adamlarının da sadece bir kısmı "kral çıplak" demeyi göze almaktadır.

Bu kitabın ilerleyen bölümlerinde modern bilimin, evrimciler tarafından göz ardı edilen veya "teknik dergilerin içine gömülen" evrim aleyhindeki bulgularını inceleyecek ve yaratılışın açık delillerini gözler önüne sereceğiz. Okuyucu, evrim teorisinin, her aşamasında bilim tarafından yalanlanan ve yaratılış gerçeğini örtbas etmek için ayakta tutulan bir aldatmaca olduğuna bizzat şahit olacaktır. Okuyucudan beklenen ise, insanların yargı yeteneğini bozan, akıllarını kör eden o büyüden silkinip bu kitapta anlatılanları samimi olarak düşünmesidir.

İnsan kendisini bu büyüden kurtarır; açık, önyargısız ve özgür bir biçimde düşünürse, apaçık olan gerçeği görür. Modern bilimin de her yönden gözler önüne serdiği bu kaçınılmaz gerçek, canlıların bir tesadüfler zinciri sonucunda değil, üstün bir yaratılış sonucunda var olduklarıdır. İnsanoğlu sadece kendisinin nasıl var olduğunu, bir damla sudan nasıl oluştuğunu düşünse ya da herhangi bir canlının mükemmel özelliklerini incelese bile, bu yaratılış gerçeğini kolaylıkla görebilir.

Evrim teorisinin gerçek yüzünü gözler önüne seren tüm bu çalışmalar, meydanın "boş" olduğu düşüncesinin verdiği yersiz cesaretle, uzunca bir zamandır yazılı ve görsel basında evrimci bir propaganda sürdürenlere de gereken cevabı vermektedir.

EVRİM TEORİSİNİN KISA TARİHİ

Evrimci düşüncenin kökeni, yaratılış gerçeğini reddeden dogmatik bir inanç olarak antik çağlara dek uzanır. Eski Yunan'daki ateist felsefecilerin çoğu evrim fikrini savunmuştur. Felsefe tarihine bir göz attığımızda da, evrim düşüncesinin pek çok ateist felsefenin belkemiğini oluşturduğunu görürüz.

Modern bilimin doğması ve gelişmesinde ise, bu antik ateist felsefenin değil, Allah inancının teşvik edici rolü vardır. Modern bilime öncülük edenlerin çok büyük bölümü Allah'ın varlığına inanan insanlardır ve bilimsel çalışmalar yaparken de Allah'ın yarattığı evreni keşfetme, O'nun kanunlarını, yaratışındaki detayları görme amacını taşımışlardır. Leonardo da Vinci, Kopernik, Keppler, Galilei gibi astronomlar, paleontolojinin babası sayılan Cuvier, botaniğin ve zoolojinin öncüsü olan Linnaeus, "yaşamış en büyük bilim adamı" olarak anılan Isaac Newton gibi isimler, Allah'ın varlığına, tüm evrenin ve canlıların O'nun yaratmasıyla var olduğuna inanarak bilim yapmışlardır.7 Yüzyılımızın en büyük dehası sayılan Albert Einstein da yine Allah'a inanan bir bilim adamıdır ve şu sözlerin sahibidir: "Derin bir imana sahip olmayan gerçek bir bilim adamı düşünemiyorum. Bu durum şöyle de ifade edilebilir: Dinsiz bir bilime inanmak imkansızdır."8

Modern fiziğin kurucularından ünlü Alman fizikçisi Max Planck ise şöyle demiştir: "Hangi alanda olursa olsun bilimle ciddi şekilde ilgilenen herkes, bilim mabedinin kapısındaki şu yazıyı okuyacaktır: 'İman et.' İman, bilim adamının vazgeçemeyeceği bir özelliktir."9

Evrim teorisi ise, antik materyalist felsefelerin yeniden uyandırılmasıyla gündeme gelen ve 19. yüzyılda yaygınlaşan materyalist felsefenin ürünüdür. Materyalizm, başta da belirttiğimiz gibi, doğayı yalnızca maddi etkenlerle açıklamaya çalışır. Yaratılışı en baştan reddettiği için de, canlı ve cansız her varlığın, hiçbir yaratılış olmadan, rastlantılarla ortaya çıktığını ve düzen kazandığını öne sürer. Oysa insan aklı, bir düzen gördüğünde mutlaka bir düzenleyici iradenin varlığını kavrayacak şekilde işlemektedir. İnsan aklının bu en temel özelliğine aykırı olan materyalist felsefe, 19. yüzyılın ortasında "evrim teorisi"ni üretmiştir.

Darwin'in Hayal Gücü

Bugünkü savunulduğu şekliyle evrim teorisini ortaya atan kişi, amatör bir İngiliz doğabilimci olan Charles Robert Darwin'dir.

Darwin hiçbir zaman gerçek bir biyoloji eğitimi almamıştı. Doğa ve canlılar konusunda sadece amatör bir ilgiye sahipti. Bu ilgisinin bir sonucu olarak, 1832 yılında İngiltere'den yola çıkan ve beş yıl boyunca dünyanın farklı bölgelerini gezen H.M.S. Beagle adlı resmi keşif gemisinde gönüllü olarak yer aldı. Genç Darwin, bu gezi sırasında gördüğü farklı canlı türlerinden, özellikle de Galapagos Adaları'nda

gördüğü farklı ispinoz türlerinden çok etkilenmişti. Bu kuşların gagalarındaki farkların, çevreye uyum sağlamalarından kaynaklandığını düşündü. Bu düşünceden hareketle canlılardaki bütün çeşitliliğin kökeninde "çevreye uyum" kavramının olduğunu varsaydı. Darwin bu düşüncesi ile, Allah'ın canlı türlerini ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkmış ve canlıların ortak bir atadan gelerek doğa şartları sonucunda birbirlerinden farklılaştıklarını öne sürmüştür.

Darwin'in bu varsayımı hiçbir bilimsel bulgu ya da deneye dayanmıyordu. Ancak Darwin, dönemin ünlü materyalist biyologlarından aldığı destek ve teşviklerle, bu varsayımlarını zamanla iddialı bir teori haline getirdi. Bu teoriye göre canlılar tek bir ilkel atadan geliyorlardı ama çok uzun bir süreç içinde küçük küçük değişimlere uğramışlardı ve böylece farklılaşmışlardı. Ortama en iyi şekilde uyum sağlayanlar özelliklerini gelecek nesillere aktarıyor, böylece bu yararlı değişimler zamanla birikerek bireyi, atalarından tamamen farklı bir canlıya dönüştürüyordu. (Bu "yararlı değişimler"in kökeninin ne olduğu ise meçhuldü.) Darwin'e göre insan da, bu hayali mekanizmanın en gelişmiş ürünüydü.

Darwin hayal gücünde canlandırdığı bu mekanizmaya "doğal seleksiyonla evrim" adını verdi. Artık, "türlerin kökeni"ni bulduğunu düşünüyordu: Bir türün kökeni başka bir türdü. Bu fikirlerini 1859 yılında Türlerin Kökeni adlı kitabında açıkladı.

Ancak Darwin teorisinin pek çok açmazla karşı karşıya olduğunun farkındaydı. Bunları kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde itiraf ediyordu. Bu "zorlukların" başında, fosil kayıtları, canlılardaki tesadüfle açıklanması mümkün olmayan kompleks organlar (örneğin göz), canlıların içgüdüleri gibi konular geliyordu. Darwin bu zorlukların ileride yapılacak yeni keşiflerle çözüleceğini ummuş, bazılarına da çok yetersiz açıklamalar getirmişti. Amerikalı fizikçi Lipson, Darwin'in bu "zorlukları" hakkında şu yorumu yapar:

Türlerin Kökeni'ni ilk okuduğumda Darwin'in genelde sunulan tablonun aksine, kendisinden pek de emin olmadığını fark etmiştim. "Teorinin Zorlukları" başlıklı bölüm, örneğin, çok belirgin bir güvensizlik yansıtmaktadır. Bir fizikçi olarak, gözün nasıl ortaya çıkmış olabileceği yönündeki yorumları karşısında şaşkınlığa düştüm.10

Darwin'in en büyük zorluğu ise, teorisinin sorunlarına çözüm getirmesini umduğu bilimin gerçekte bu sorunları dev boyutlara taşıması olacaktı.

Darwin teorisini geliştirirken, kendisinden önceki pek çok evrimci biyologtan, özellikle de Fransız biyolog Lamarck'tan etkilenmişti.11 Lamarck'a göre canlılar yaşamları sırasında kazandıkları özellikleri sonraki nesle aktarıyorlar, böylece evrimleşiyorlardı. Örneğin zürafalar, ceylan benzeri hayvanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı. Darwin de canlıları evrimleştiren etken olarak, Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin aktarılması" tezine başvurdu.

Oysa gerek Lamarck gerekse Darwin yanılıyorlardı. Çünkü o dönemde canlılık çok ilkel bir teknoloji ile çok yetersiz bir düzeyde incelenebiliyordu. Genetik ve

biyokimya gibi bilim dallarının henüz adları bile yoktu. Teorileri sadece hayal gücüne dayanıyordu.

Darwin'in kitabının yol açtığı yankılar sürerken Avusturyalı botanikçi Gregor Mendel 1865 yılında kalıtım kanunlarını keşfetti. Mendel'in yüzyılın sonuna kadar pek duyulmayan keşifleri 1900'lü yılların başında genetik biliminin ortaya çıkmasıyla önem kazandı. Yine aynı yıllarda genler ve kromozomların yapısı keşfedildi. 1950'li yıllarda genetik bilgiyi saklayan DNA molekülünün keşfi ise teoriyi büyük bir krize soktu. Çünkü hem canlılığın Darwin'in sandığından çok daha kompleks olduğu, hem de Darwin'in öne sürdüğü evrim mekanizmalarının geçersizliği ortaya çıkmıştı.

Bütün bu gelişmelerin, Darwin'in teorisini tarihin tozlu raflarına kaldırması gerekirdi. Ancak belli çevreler ısrarla teoriyi yenilemeye ve her ne şekilde olursa olsun bilimsel platforma yerleştirmeye çalıştılar. Bütün bu çabalar, teorinin ardında bilimsel kaygılardan çok ideolojik birtakım hedeflerin olduğunu göstermesi açısından oldukça anlamlıydı.

Neo-Darwinizm'in Umutsuz Çabaları

Darwin'in teorisi 20. yüzyılın ilk çeyreğinde keşfedilen genetik kanunları karşısında tam anlamıyla bir açmaza girmişti. Bunun üzerine Darwin'e sadakat göstermekte kararlı olan bir grup bilim adamı, 1941 yılında Amerikan Jeoloji Derneği'nin düzenlediği bir toplantıda biraraya geldiler. G. Ledyard Stebbins ve Theodosius Dobzhansky gibi genetikçilerin, Ernst Mayr ve Julian Huxley gibi zoologların, George Gaylord Simpson ve Glen L. Jepsen gibi paleontologların uzun tartışmalar sonucunda vardıkları sonuç, Darwinizm'e yeni bir "yama" yapmak oldu.

Bu kişiler, Darwin'in açıklayamadığı ve Lamarck'a dayanarak çözmeye çalıştığı "canlıları geliştiren yararlı değişikliklerin kaynağı nedir?" sorusuna, "rastgele mutasyonlar" cevabını verdiler. Darwin'in doğal seleksiyon tezine mutasyon kavramının eklenmesiyle ortaya çıkan bu yeni teoriye de "Modern Sentetik Evrim Teorisi" adını koydular. Kısa sürede bu yeni teori "neo-Darwinizm" olarak bilindi ve teoriyi ortaya atanlar da "neo-Darwinistler" olarak anılmaya başlandı.

Bundan sonraki onyıllar, neo-Darwinizm'i ispatlamak için yapılan umutsuz girişimlere sahne oldu. Mutasyonların, yani bir canlının genlerinde dış etkenler sonucunda meydana gelen kopma, yer değiştirme ve bozulmaların, her zaman için hasara yol açtığı biliniyordu. Ancak yine de neo-Darwinistler binlerce deney yaparak "faydalı mutasyon" örneği oluşturmaya çalıştılar. Tüm bu çabalar hep fiyasko ile sonuçlandı.

Neo-Darwinistler, öte yandan da, ilk canlı organizmaların, teorinin iddia ettiği gibi ilkel dünya koşullarında tesadüfen ortaya çıkmış olabileceğini ispatlamaya çalıştılar. Ancak aynı fiyasko bu alanda da yaşandı. Canlılığın tesadüfen ortaya çıkışını ispatlamayı hedefleyen deneylerin hepsi başarısız oldu. Olasılık hesapları, canlılığın yapıtaşı olan proteinlerden tek bir tanesinin bile tesadüflerle

oluşamayacağını ortaya koydu. En küçük canlı birimi olan hücre ise -evrimcilerin iddia ettiği gibi- ilkel ve kontrolsüz dünya koşullarında rastlantılar sonucu oluşmak şöyle dursun, 20. yüzyılın en ileri teknolojilerine sahip laboratuvarlarında bile sentezlenemedi.

Neo-Darwinist teori, bir yandan da fosil kayıtları tarafından hezimete uğratıldı. Yıllar süren arkeolojik çalışmalarda bulunan fosiller arasında, neo-Darwinist teorinin öne sürdüğü gibi, canlıların ilkel türlerden gelişmiş türlere kademe kademe evrimleştiğini göstermesi gereken "ara geçiş formları"na dünyanın hiçbir yerinde rastlanamadı. Yürütülen karşılaştırmalı anatomi çalışmaları ise, birbirlerinden evrimleştikleri varsayılan canlıların çok farklı anatomik özelliklere sahip olduklarını ve asla birbirlerinin atası ya da devamı olamayacaklarını gösterdi.

Ama neo-Darwinizm bilimsel bir teori değil, ideolojik bir dogma, hatta bir tür "batıl din"di. Öyle ki neo-Darwinist teorinin en önde gelen kurucularından biri olan Julian Huxley, 1958'de yayınladığı Religion Without Revelation (Vahiysiz Din) adlı kitabında bunu açıkça ifade etmişti. Huxley, evrimin neden bir din olduğunu bir başka yazısında da şöyle açıklıyordu:

Bir din, temelinde dünyanın geneline yönelik ve hepsini kapsayan bir bakış açısıdır. Dolayısıyla evrim, bir zamanlar Tanrı'ya inancın üstlendiği fonksiyonu yerine getirebilir, yani insanoğlunun inanç ve umutlarını koordine eden güçlü bir prensip olabilir.12

Aynı gerçek, kendisini "kararlı bir evrimci" olarak tanımlayan Kanadalı düşünür Michael Ruse tarafından 1993 yılında düzenlenen bir konferansta şöyle açıklanmaktadır: "Hiç kuşku yoktur ki geçmişte, ve halen günümüzde de, bir çok evrimci evrimi, dinsiz bir dine özgü unsurlara sahip bir fikir olarak benimsemiştir... Bana öyle geliyor ki bilimsel bir teori olarak evrim, temeline inildiğinde, kendini bir anlamda naturalizmin hizmetine sunmuştur..."13

İşte bu nedenle, evrim teorisinin savunucuları bütün aleyhte delillere rağmen teoriyi savunmaya hala devam etmektedirler. Onlara göre evrim, kendisinden asla vazgeçilemeyecek bir inançtır. Aralarındaki fikir ayrılıklarının tek nedeni, evrimin nasıl gerçekleştiği yönündeki farklı modellerdir. Bu farklı modellerin en önemli örneği ise, "sıçramalı evrim" olarak bilinen fantastik senaryodur.

Sıçramalı Evrim

Neo-Darwinist model bugün dünyada hala "evrim teorisi" dendiğinde ilk anlaşılan teoridir. Ancak son birkaç on yıl içinde, farklı bir model daha doğmuştur: "Kesintiye uğratılmış denge" (punctuated equilibrium) ya da bir diğer adıyla "sıçramalı evrim" modeli.

Bu model 1970'lerin başında, Niles Eldredge ve Stephen Jay Gould adlı iki Amerikalı paleontolog tarafından yüksek sesle savunulmaya başlandı. Bu iki evrimci bilim adamı, neo-Darwinist teorinin iddialarının fosil kayıtları tarafından kesin

biçimde yalanlandığının farkındaydılar. Fosiller, canlıların yeryüzünde kademeli evrimle ortaya çıkmadıklarını, aniden ve eksiksiz biçimde belirdiklerini ispatlıyorlardı. Neo-Darwinistler aranan fosillerin bir gün bulunacağı ümidiyle yaşıyorlardı -ki hala o ümitle yaşarlar- ama Eldredge ve Gould bu ümidin yersiz olduğunun farkındaydılar. Bu durum karşısında, evrim dogmasından vazgeçemeyecekleri için, yeni bir model ortaya attılar: Sıçramalı evrim, yani evrimin kademeli küçük değişikliklerle değil, ani ve büyük değişikliklerle oluştuğu iddiası.

Bu model aslında bir fantaziler modeliydi. Örneğin Eldredge ve Gould'a öncülük eden Avrupalı paleontolog O. H. Schindewolf, "sıçramalı evrim"e bir örnek verirken, tarihteki ilk kuşun, bir "grossmutasyon"la, yani genetik yapıda tesadüfen meydana gelen dev bir değişiklikle, bir sürüngen yumurtasından çıktığını iddia etmişti.14 Aynı teoriye göre, bazı kara hayvanları, geçirdikleri ani ve kapsamlı bir değişiklikle birdenbire dev balinalara dönüşmüş olabilirlerdi. Bilinen tüm genetik, biyofizik ve biyokimya kurallarına aykırı olan bu iddialar, ancak kurbağaların prenslere dönüştüğünü anlatan çocuk masalları kadar bilimseldi. Ama neo-Darwinist iddianın içine girdiği kriz karşısında sıkıntıya düşen bazı evrimci paleontologlar, bundan kaçmak için neo-Darwinizm'den daha da saçma olan bu teoriye sarıldılar.

Bu modelin tek hedefi, başta belirttiğimiz gibi, neo-Darwinist modelin açıklayamadığı fosil boşluklarını açıklamaktır. Ancak şu kesin bir gerçektir ki, fosil boşluklarını "kuşların sürüngen yumurtalarından aniden çıktıklarını" öne sürerek ya da benzeri iddialarla açıklamaya kalkmak tam anlamıyla akıl dışıdır. Çünkü bir türün bir başka türe evrimleşmesi için, genetik bilgisinde çok büyük oranda ve faydalı bir değişiklik gerekir. Oysa hiçbir mutasyon genetik bilgiyi geliştirmez, ona yeni bir bilgi eklemez. Mutasyonlar sadece genetik bilginin eksilmesine ve bozulmasına yol açarlar. Sıçramalı evrim savunucularının hayal ettikleri "dev mutasyonlar" ise, genetik bilgide dev azalma ve bozukluklar oluştururlar.

Kaldı ki, "sıçramalı evrim" modeli de, neo-Darwinist modeli ilk aşamada çökerten soru, yani "ilk canlılığın nasıl oluştuğu" sorusu karşısında yine ilk aşamada çöker. Tek bir protein bile tesadüfen oluşamadıktan sonra, bu proteinlerden trilyonlarcası tarafından oluşturulacak organizmaların "sıçramalı" mı, yoksa "kademeli" bir evrim mi geçirdikleri sorusunun bir anlamı yoktur.

Bugün evrim dünyasında halen geçerliliğini koruyan ve "evrim" dendiğinde akla gelen model, neo-Darwinizm'dir. İlerleyen bölümlerde, önce neo-Darwinist modelin iki hayali mekanizmasını inceleyecek, sonra da fosil kayıtlarına bakacağız. Daha sonra ise hem neo-Darwinist modeli hem de "sıçramalı evrim" gibi diğer modelleri geçersiz kılan bir konuyu, ilk canlılığın nasıl oluştuğu sorusunu ele alacağız.

Baştan belirtmekte yarar olabilir: Her aşamada karşılaşacağımız gerçek, evrim senaryosunun gerçeklerle hiçbir ilgisi olmayan bir masal ve büyük bir aldatmaca olduğudur. 140 yıldır dünyayı aldatmak için kullanılan bu senaryonun savunulması ise, özellikle son bilimsel bulgular karşısında, imkansızdır.

EVRİMİN HAYALİ MEKANİZMALARI

Bugün evrim teorisi olarak tanımladığımız neo-Darwinist model, canlıların iki temel mekanizma sayesinde evrimleştiklerini öne sürer: "Doğal seleksiyon" ve "mutasyon". Teorinin temel iddiası şöyledir: "Doğal seleksiyon ve mutasyon birbirlerini tamamlayan iki mekanizmadır. Evrimsel değişikliklerin kaynağı, canlıların genetik yapısında meydana gelen rastgele mutasyonlardır. Mutasyonların sebep olduğu özellikler, doğal seleksiyon mekanizması aracılığıyla seçilir, böylece canlılar evrimleşirler."

Çok makul bir teori gibi anlatılan bu hikayeyi biraz incelediğimizde, aslında ortada hiçbir evrim mekanizmasının olmadığını görürüz. Çünkü ne doğal seleksiyon ne de mutasyonlar, türlerin evrimleştikleri ve birbirlerine dönüştükleri iddiasına en ufak bir katkıda bulunmamaktadırlar.

Doğal Seleksiyon

Doğal seleksiyon, Darwin'den önceki biyologlar tarafından da bilinen, ancak "türlerin bozulmadan sabit kalmalarını sağlayan bir mekanizma" olarak tanımlanan bir doğal süreçtir. İlk kez Darwin bu sürecin evrimleştirici bir gücü olduğu iddiasını ortaya atmış, tüm teorisini de bu iddiaya dayandırmıştır. Kitabına verdiği isim, doğal seleksiyonun Darwin'in teorisinin temeli olduğunu gösterir: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Oysa Darwin'den bu yana, doğal seleksiyonun canlıları evrimleştirdiğine dair tek bir bulgu ortaya konamamıştır. Ünlü bir evrimci olan İngiltere Doğa Tarihi Müzesi baş paleontoloğu Colin Patterson, bu gerçeği şöyle kabul etmektedir:

Hiç kimse doğal seleksiyon mekanizmalarıyla yeni bir tür üretememiştir. Hiç kimse böyle bir şeyin yakınına bile yaklaşamamıştır. Bugün neo-Darwinizmin en çok tartışılan konusu da budur.15

Doğal seleksiyon, bulundukları coğrafi konumun doğal şartlarına uygun yapıda olan canlıların hayatlarını ve nesillerini sürdüreceklerini, uygun yapıda olmayanların ise yok olacaklarını öngörür. Örneğin yırtıcı hayvanların tehdidi altında olan bir geyik sürüsü içinde, doğal olarak hızlı kaçabilen geyikler hayatta kalacaktır. Ama bu süreç, ne kadar uzun sürerse sürsün, geyikleri bir başka canlı türüne dönüştürmez. Geyikler hep geyik olarak kalırlar.

Nitekim evrimcilerin "doğal seleksiyonun gözlemlenmiş örneği" olarak gösterdikleri nadir birkaç olaya baktığımızda, bunların basit birer göz boyama olduklarını kolaylıkla görebiliriz.

Endüstri Devrimi Kelebekleri

Douglas Futuyma'nın 1986 yılında yayınladığı Evrim Biyolojisi isimli kitabı, doğal seleksiyon teorisini en açık biçimde anlatan kaynaklardan biri olarak kabul edilir. Futuyma'nın bu konuda verdiği örneklerin en ünlüsü, endüstri devrimi sırasında İngiltere'de bulunan kelebek popülasyonunun renklerinin koyulaşmasıdır. Sadece Futuyma'nın kitabında değil, evrim teorisi lehinde yazılmış hemen her biyoloji kitabında söz konusu Endüstri Devrimi Kelebekleri hikayesini bulmak mümkündür.

Hikaye, İngiliz fizikçi ve biyolog Bernard Kettlewell tarafından 1950'li yıllarda gerçekleştirilen bir seri deneye dayanmaktadır ve özeti şudur: İngiltere'de endüstri devriminin başladığı sıralarda, Manchester yöresindeki ağaçların kabukları açık renklidir. Bu nedenle bu ağaçların üzerlerine konan koyu renkli ("melanic") güve kelebekleri, bunlarla beslenen kuşlar tarafından kolayca farkedilirler ve dolayısıyla yaşama ihtimalleri çok azalır. Fakat elli yıl sonra endüstri kirliliğinin sonucunda ağaçların üzerindeki açık renkli likenlerin (bir tür yosun) ölmesiyle kabukları koyulaşır ve buna bağlı olarak bu kez açık renkli güveler kuşlar tarafından sık olarak avlanmaya başlarlar. Sonuçta açık renkli kelebekler sayıca azalırken, koyu renkliler fark edilmedikleri için çoğalırlar. Evrimciler ise, bu sürecin teorilerinin büyük bir delili olduğu, açık renkli kelebeklerin zamanla koyu renkli kelebeklere dönüşüp evrimleştikleri gibi bir göz boyamaya başvururlar.

Oysa bu örneğin-doğruluğu varsayılsa bile-evrim teorisi lehinde bir delil olarak kullanılamayacağı açıktır. Çünkü yaşanan doğal seleksiyon, daha önce doğada var olmayan bir türü ortaya çıkarmış değildir. Endüstri devrimi öncesinde de kelebek popülasyonu içinde siyah bireyler zaten vardır. Sadece, var olan kelebek türlerinin sayıları değişmiştir. Kelebekler "tür değişimi"ne yol açacak biçimde yeni bir organ ya da özellik edinmemişlerdir. Oysa bir kelebeğin başka bir canlı türüne, örneğin bir kuşa dönüşebilmesi için kelebeğin genlerinde sayısız değişiklik, ekleme ve çıkarmalar yapılması, bir başka deyişle, kuşun fiziksel özelliklerine ait bilgileri içeren apayrı bir genetik program yüklenmesi gerekir.

Endüstri Kelebekleri ile ilgili evrimci hikayeye verilecek genel cevap budur. Ancak konunun daha da ilginç bir yanı vardır: Hikayenin sadece yorumu değil, kendisi de yanlıştır. Moleküler biyolog Jonathan Wells'in 2000 yılında yayınlanan Icons of Evolution adlı kitabında açıkladığı gibi, hemen her evrim yanlısı biyoloji kitabında yer alan ve bu nedenle bir "ikona" (kutsal kabul edilen sembol) haline gelmiş olan Endüstri Devrimi Kelebekleri hikayesi, gerçekleri yansıtmamaktadır. Wells, hikayenin "deneysel kanıtı" olarak bilinen Bernard Kettlewell'in çalışmasının, aslında bir bilimsel skandal niteliğinde olduğunu anlatmaktadır. Bu skandalın bazı temel unsurları şöyle sıralanabilir:

- Kettlewell'in deneylerinden daha sonra yapılan birçok araştırma, söz konusu kelebeklerin sadece bir tipinin ağaç gövdesine konduğunu, diğer tüm tiplerin, yatay dalların alt kısımlarını tercih ettiğini ortaya koydu. 1980'li yıllardan itibaren, kelebeklerin ağaç gövdelerine çok çok nadir olarak konduğu herkesçe kabul gördü.

Bu konuda 25 yıllık bir çalışma yapan Cyril Clarke ve Rory Howlett, Michael Majerus, Tony Liebert, Paul Brakefield gibi birçok bilim adamı, "Kettlewell'in deneyinde kelebeklerin doğal davranışları dışında davranmaya zorlandıklarını, deney sonuçlarının bu yüzden bilimsel kabul edilemeyeceğini" bildirdiler.

- Kettlewell'in deneyini inceleyen araştırmacılar daha da çarpıcı bir sonuçla karşılaştılar: İngiltere'nin kirliliğe uğramamış bölgelerinde açık renkli kelebeklerin daha fazla olması beklenirken, koyuların oranı açık renklilerden dört kat fazlaydı. Yani Kettlewell'in iddia ettiği ve hemen her evrimci kaynakta tekrarlandığı gibi, kelebek nüfusundaki oranla, ağaç kabukları arasında bir ilişki (correlation) yoktu.
- İşin aslı araştırıldıkça, skandalın boyutları büyüdü: Kettlewell tarafından fotoğrafları çekilen "ağaç kabuğu üzerindeki güve kelebekleri", aslında ölü kelebeklerdi. Kettlewell bu ölü canlıları iğne ve tutkal ile ağaca tutturmuş ve öyle görüntülemişti. Gerçekte kelebekler ağaç gövdesine değil dalların alt kısmına kondukları için, böyle bir resim elde etme şansı pek yoktu.16

Bu gerçekler 90'lı yılların sonlarında bilim dünyası tarafından öğrenilebildi. Onyıllardır "evrime giriş" derslerinin en büyük malzemesi olan Endüstri Kelebekleri efsanesinin bu şekilde çökmesi, evrimciler arasında düş kırıklığı yarattı. Bunlardan biri olan Jerry Coyne şöyle diyordu:

Gerçeği (benekli kelebekler sahtekarlığını) öğrendiğimde verdiğim tepki, 6 yaşımdayken, Noel hediyelerimi Noel Baba'nın değil de babamın getirdiğini öğrendiğimde yaşadığım ümitsizlik duygusu oldu.17

Böylece "doğal seleksiyonun en ünlü örneği" de, bir bilim skandalı olarak tarihe geçmiş oldu.

Böyle olması da kaçınılmazdır. Çünkü doğal seleksiyon, evrimcilerin iddiasının aksine, bir "evrim mekanizması" değildir. Bir canlıya herhangi bir organ ekleyip organ çıkarma, bir türü başka bir türe dönüştürme gibi özelliklere sahip değildir.

Doğal Seleksiyon Neden Kompleksliği Açıklayamıyor?

Doğal seleksiyonun evrim teorisine kazandırdığı hiçbir şey yoktur. Çünkü bu mekanizma, hiçbir zaman bir türün genetik bilgisini zenginleştirip geliştirmez. Hiçbir zaman bir türü bir başka türe çevirmez; yani deniz yıldızını balığa, balıkları kurbağaya, kurbağaları timsaha, timsahları da kuşa dönüştüremez. Sıçramalı evrimin en büyük savunucusu olan Gould, doğal seleksiyonun bu açmazını şöyle dile getirmektedir:

Darwinizm'in özü tek bir cümlede ifade edilebilir: "Doğal seleksiyon evrimsel değişimin yaratıcı gücüdür." Kimse doğal seleksiyonun uygun olmayanı elemesindeki negatif rolünü inkar etmez. Ancak Darwinci teori, "uygun olanı yaratması"nı da istemektedir.18

Doğal seleksiyon konusunda evrimcilerin kullandıkları yanıltıcı üsluplardan biri, bu mekanizmayı bilinç sahibi gibi göstermeye çalışmalarıdır. Oysa doğal seleksiyonun

bir bilinci yoktur. Canlılar için neyin iyi, neyin kötü olduğunu ayırt edecek bir akla sahip değildir. Bu nedenle doğal seleksiyon yoluyla karmaşık yapıya sahip sistemler ve organlar asla açıklanamaz. Söz konusu sistem ve organlar, iç içe geçmiş pek çok parçanın birarada çalışmasıyla oluşur ve bu parçaların birisi bile olmasa ya da kusurlu olsa hiçbir işe yaramazlar. Bu tür sistemler, "indirgenemez komplekslik" olarak tanımlanan özelliğe sahiptirler. Örneğin insan gözü daha basite indirgenemez, çünkü tüm detaylarıyla birlikte var olmadığı sürece işlev görmez.

Bu tür bir sistemi meydana getiren bilincin, geleceği önceden hesaplayarak, sadece en son aşamada elde edilecek olan faydayı amaçlaması gerekir. Doğal seleksiyon ise bilinç ve irade sahibi bir mekanizma olmadığı için, böyle bir şey yapamaz. Bu gerçek, "eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır" diyen Darwin'in endişe ettiği gibi, evrim teorisini en temelinden yıkmaktadır.19

Doğal seleksiyon vasıtasıyla sadece bir canlı türü içindeki sakat, zayıf ya da çevre şartlarına uymayan bireyler ayıklanır. Yeni canlı türleri, yeni genetik bilgi ya da yeni organlar meydana getirilemez. Yani, doğal seleksiyon yoluyla canlılar evrimleşemez. Darwin de bu gerçeği "faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" diyerek kabul etmiştir.20 Bu nedenle neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları koymak zorunda kalmıştır. Oysa mutasyonlar, sadece ve sadece "zararlı değişiklik sebebi"dirler.

Mutasyonlar

Mutasyonlar, canlı hücresinin çekirdeğinde bulunan ve genetik bilgiyi taşıyan DNA molekülünde, radyasyon veya kimyasal etkiler sonucunda meydana gelen kopmalar ve yer değiştirmelerdir. Mutasyonlar DNA'yı oluşturan nükleotidleri tahrip eder ya da yerlerini değiştirirler. Çoğu zaman da hücrenin tamir edemeyeceği boyutlarda birtakım hasar ve değişikliklere sebep olurlar.

Dolayısıyla evrimcilerin arkasına sığındıkları mutasyon, hiç de sanıldığı gibi canlıları daha gelişmişe ve mükemmele götüren tılsımlı bir değnek değildir. Mutasyonların net etkisi zararlıdır. Mutasyonların sebep olacağı değişiklikler ancak Hiroşima, Nagazaki veya Çernobil'deki insanların uğradığı türden değişiklikler olabilir: Yani ölüler, sakatlar ve hastalar...

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki organizmaya ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rastgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu dört özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.21

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. İkinci Dünya Savaşı'nın ardından nükleer silahların sonucunda oluşan mutasyonları incelemek için kurulan Atomik Radyasyonun Genetik Etkileri Komitesi'nin (Committee on Genetic Effects of Atomic Radiation) hazırladığı rapor hakkında evrimci bilim adamı Warren Weaver şöyle diyordu:

Çoğu kimse, bilinen tüm mutasyon örneklerinin zararlı olduğu sonucu karşısında şaşıracaktır, çünkü mutasyonlar evrim sürecinin gerekli bir parçasıdır. Nasıl olur da iyi bir etki-yani bir canlının daha gelişmiş canlı formlarına evrimleşmesi-pratikte hepsi zararlı olan mutasyonların sonucu olabilir?22

O zamandan bu yana yapılan bütün "faydalı mutasyon oluşturma" çabaları da başarısızlıkla sonuçlandı. Evrimciler, çok hızlı ürediği ve mutasyona uğratılması kolay olduğu için, meyve sinekleri üzerinde onyıllarca mutasyon denemeleri yaptılar. Bu canlılar olabilecek her türlü mutasyona milyonlarca kez uğratıldı. Ama tek bir faydalı mutasyon gözlemlenmedi. Evrimci genetikçi Gordon Taylor, bu konuda şunları yazar:

Bu çok çarpıcı ama bu kadar da gözden kaçırılan bir gerçektir: Altmış yıldır dünyanın dört bir yanındaki genetikçiler evrimi kanıtlamak için meyve sinekleri yetiştiriyorlar. Ama hala bir türün, hatta tek bir enzimin bile ortaya çıkışını gözlemlemiş değiller.23

Bir başka araştırmacı olan Michael Pitman, meyve sinekleri üzerindeki deneylerin başarısızlığını şu şekilde ifade eder:

Sayısız genetikçi meyve sineklerini nesiller boyunca sayısız mutasyonlara maruz bıraktı. Peki sonuçta insan yapımı bir evrim mi ortaya çıktı? Maalesef hayır. Genetikçilerin ürettikleri canavarlardan sadece pek azı beslendikleri şişelerin dışında yaşamlarını sürdürebildiler. Pratikte mutasyona uğratılmış olan tüm sinekler ya öldüler, ya sakat ya da kısır oldular.24

İnsan için de durum aynıdır. İnsanlar üzerinde gözlemlenen tüm mutasyonlar zararlıdır. Tıp kitaplarında "mutasyon örneği" olarak anlatılan mongolizm, Down Sendromu, albinizm, cücelik, orak hücre anemisi gibi zihinsel ya da bedensel bozuklukların ya da kanser gibi hastalıkların her biri, mutasyonların tahrip edici etkilerini ortaya koymaktadır. Elbette ki insanları sakat bırakan ya da hasta yapan bir süreç, "evrim mekanizması" olamaz.

Mutasyonların neden evrimci iddiayı destekleyemeyeceklerini üç ana maddede özetlemek mümkündür:

Mutasyonlar her zaman zararlıdır: Mutasyonlar rastgele meydana geldikleri için hemen hemen her zaman mutasyon geçiren canlıya zarar verirler. Mantık gereği, mükemmel ve karmaşık olan bir yapıya yapılacak herhangi bir bilinçsiz müdahale, o yapıyı daha ileri götürmez aksine tahrip eder. Nitekim hiçbir gözlemlenmiş "faydalı mutasyon" yoktur.

Mutasyon sonucunda DNA'ya yeni bilgi eklenmez: Mutasyon sonucunda genetik bilgiyi oluşturan parçalar yerlerinden kopup sökülür, tahrip olur ya da DNA'nın farklı yerlerine taşınır. Ama mutasyonlar hiçbir şekilde canlıya yeni bir organ ya da yeni bir özellik kazandırmazlar. Ancak bacağın sırttan, kulağın karından çıkması gibi anormalliklere sebep olurlar.

Mutasyonun bir sonraki nesile aktarılabilmesi için, mutlaka üreme hücrelerinde meydana gelmesi gerekir: Vücudun herhangi bir hücresinde veya organında meydana gelen değişim bir sonraki nesle aktarılmaz. Örneğin bir insanın gözü, radyasyon ve benzeri etkilerle mutasyona uğrayıp orijinal formundan farklılaşabilir, ama bu kendisinden sonraki nesillere geçmeyecektir.

Canlıların evrim geçirmiş olmaları mümkün değildir, çünkü doğada onları evrimleştirebilecek bir mekanizma yoktur. Nitekim fosil kayıtlarına baktığımızda da, bu imkansız senaryonun zaten yaşanmadığını görürüz.

FOSİLLER EVRİMİ REDDEDİYOR

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüzmilyonlarca senelik uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız ara türlerin oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Ara-Geçiş Formları Çıkmazı

Bu iddiaya göre geçmişte, balık özelliklerini hala taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali yaratıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Çünkü bu ara geçiş formlarının sayısının bugün bildiğimiz hayvan türlerinden bile fazla olması ve dünyanın dört bir yanının fosilleşmiş ara geçiş formu kalıntılarıyla dolu olması lazımdır. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.25

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu da görüyordu. Bu yüzden, Türlerin Kökeni kitabının "Teorinin Sorunları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.26

Darwin'in bu büyük açmaz karşısında öne sürdüğü tek açıklama ise, o dönemdeki fosil kayıtlarının yetersiz olduğuydu. Fosil kayıtları detaylı olarak incelendiğinde, kayıp ara formların mutlaka bulunacağını iddia etmişti.

Evrimciler Darwin'in bu kehanetine inanarak, 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yaparak bu ara geçiş formlarını aradılar. Oysa, büyük bir hırsla aranan bu ara geçiş formlarına asla rastlanamadı. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını gösterdi. Evrimciler, teorilerini kanıtlamaya çalışırlarken, onu kendi elleriyle çökertmişlerdi.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılarız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.27

Bir başka evrimci paleontolog Mark Czarnecki şu yorumu yapar:

Teoriyi (evrimi) ispatlamanın önündeki büyük bir engel, her zaman için fosil kayıtları olmuştur... Bu kayıtlar hiçbir zaman için Darwin'in varsaydığı ara formların izlerini ortaya koymamıştır. Türler aniden oluşurlar ve yine aniden yok olurlar. Ve bu beklenmedik durum, türlerin Tanrı tarafından yaratıldığını savunan yaratılış argümanına destek sağlamıştır.28

Fosil kayıtlarındaki bu boşluklar, yeterince fosil bulunamadığı ve bir gün aranan fosillerin ele geçeceği gibi bir avuntuyla da açıklanamaz. Amerikalı paleontolog R. Wesson da, 1991'de yayınlanan Beyond Natural Selection adlı kitabında "fosil kayıtlarındaki boşlukların gerçek ve olgusal" olduklarını şöyle açıklamaktadır:

Ne var ki, fosil kayıtlarındaki boşluklar gerçektir. Herhangi bir (evrimsel) soyoluşumunu gösterecek kayıtların yokluğu, son derece olgusaldır. Türler genellikle çok uzun zaman dilimleri boyunca sabit kalırlar. Türler ve özellikle cinsler hiç bir zaman yeni bir türe ya da cinse doğru evrim göstermezler. Bunun yerine, bir tür ya da cinsin bir diğeriyle yer değiştirdiği gözlenir. Değişim ise çoğunlukla anidir.29

Canlılık Yeryüzünde Birdenbire ve Kompleks Formlarda Belirmiştir

Yeryüzü tabakaları ve fosil kayıtları incelendiğinde, yeryüzündeki canlı hayatının birdenbire ortaya çıktığı görülür. Kompleks canlı yaratıkların fosillerine rastlanılan en derin yeryüzü tabakası, 520-530 milyon yıl yaşında olduğu hesaplanan "Kambriyen" tabakadır.

Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, denizanaları, deniz yıldızları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları gibi kompleks omurgasız türlerine aittir. İlginç olan, birbirinden çok farklı olan bu

türlerin hepsinin bir anda ve hiçbir ataları olmaksızın ortaya çıkmalarıdır. Bu yüzden jeolojik literatürde bu mucizevi olay, "Kambriyen Patlaması" olarak anılır.

Bu tabakadaki canlıların çoğunda, günümüz örneklerinden hiçbir farkı olmayan, göz, solungaç, kan dolaşımı gibi kompleks sistemler, ileri fizyolojik yapılar bulunur. Örneğin trilobitlerin çift mercekli petek göz yapısı, bir yaratılış harikasıdır. Harvard, Rochester ve Chicago Üniversiteleri'nden jeoloji profesörü David Raup; "Trilobitlerin gözü, ancak günümüzün iyi eğitim görmüş ve son derece yetenekli bir optik mühendisi tarafından geliştirilebilecek bir tasarıma sahipti" demektedir.30

Bu kompleks omurgasızlar, kendilerinden önce yeryüzündeki yegane canlılar olan tek hücreli organizmalarla aralarında hiçbir bağlantı ya da geçiş formu bulunmadan birdenbire ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır.

Evrim literatürünün popüler yayınlarından Earth Sciences dergisinin editörü Richard Monestarsky, evrimcileri şaşırtan bu Kambriyen Patlaması hakkında şu bilgileri vermektedir:

Bugün görmekte olduğumuz oldukça kompleks hayvan formları aniden ortaya çıkmışlardır. Bu an, Kambriyen Devrin tam başına rastlar ki denizlerin ve yeryüzünün ilk kompleks yaratıklarla dolması bu evrimsel patlamayla başlamıştır. Günümüzde dünyanın her yanına yayılmış olan omurgasız takımları erken Kambriyen Devir'de zaten vardırlar ve yine bugün olduğu gibi birbirlerinden çok farklıdırlar.31

Kambriyen patlaması incelendikçe, bunun evrim teorisi için ne kadar büyük bir çıkmaz olduğu daha açık ortaya çıkmaktadır. Son yılların bulguları, en temel hayvan sınıflamaları olan filumların neredeyse tamamının Kambriyen devirde aniden ortaya çıktığını göstermektedir. Science dergisinde yayınlanan 2001 yılına ait bir makalede, "yaklaşık 545 milyon yıl önce yaşanan Kambriyen Devri'nin başlangıcı, bugün hala canlı dünyaya hakim olan neredeyse tüm hayvan tiplerinin (filumların) fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkışına sahne oldu" denmektedir. Aynı makalede, böylesine kompleks ve birbirinden tamamen farklı canlı gruplarının evrim teorisine göre açıklanabilmesi için, önceki devirlere ait çok zengin ve aşamalı bir gelişimi gösteren fosil yatakları bulunması gerektiği, ama bunun söz konusu olmadığı şöyle açıklanmaktadır:

Bu farklılaşmalı evrim ve yayılış da, kendisinden daha önce yaşamış olması gereken bir grubun varlığını gerektirir, ama buna dair bir fosil kanıtı yoktur.32

Dünyanın nasıl olup da böyle birdenbire birbirlerinden çok farklı canlı sınıflamalarıyla dolup taştığı, hiçbir ortak ataya sahip olmayan apayrı yapılardaki canlıların nasıl ortaya çıktığı, evrimcilerin asla cevaplayamadıkları bir sorudur. Evrimci düşüncenin dünya çapındaki en önde gelen savunucularından İngiliz biyolog Richard Dawkins, savunduğu tezleri temelinden geçersiz kılan bu gerçek hakkında şunları söylemektedir:

... Kambriyen katmanları, başlıca omurgasız gruplarını bulduğumuz en eski katmanlardır. Bunlar, ilk olarak ortaya çıktıkları halleriyle, oldukça evrimleşmiş bir

şekildeler. Sanki hiçbir evrim tarihine sahip olmadan, o halde, orada meydana gelmiş gibiler. Tabii ki, bu ani ortaya çıkış, yaratılışı savunanları oldukça memnun etmektedir.33

Dawkins'in de kabul ettiği gibi, Kambriyen patlaması yaratılışın açık bir delilidir. Çünkü canlıların hiçbir evrimsel ataları olmadan aniden ortaya çıkmalarının tek açıklaması yaratılıştır. Evrimci biyolog Douglas Futuyma da, "canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmişlerdir. Eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir" diyerek bu gerçeği kabul eder.34 Nitekim Darwin de, "eğer aynı sınıfa ait çok sayıdaki tür gerçekten yaşama bir anda ve birlikte başlamışsa, bu doğal seleksiyonla ortak atadan evrimleşme teorisine öldürücü bir darbe olurdu" diye yazmıştır.35 Kambriyen Devri ise, tam olarak Darwin'in "öldürücü darbe" olarak tarif ettiği tabloyu ispatlamaktadır. Bu yüzden İsveçli evrimci Stefan Bengston, Kambriyen Devri'nden söz ederken ara formların yokluğunu itiraf etmekte ve "Darwin'i şaşırtan ve utandıran bu olay bizi de hala şaşırtmaktadır" demektedir.36

Açıktır ki fosil kayıtları, canlıların, evrimin iddia ettiği gibi ilkelden gelişmişe doğru bir süreç izlediklerini değil, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Kısacası canlılar evrimle oluşmamış, yaratılmışlardır.

Moleküler Karşılaştırmalar, Evrimin Kambriyen Çıkmazını Büyütüyor

Evrim teorisini Kambriyen patlaması konusunda giderek daha fazla açmaza sokan bir diğer gerçek, farklı canlı kategorileri arasında yapılan genetik karşılaştırmalardır. Bu karşılaştırmaların sonuçları, evrimci biyologların yakın zamana kadar "yakın akraba" saydıkları hayvan kategorilerinin genetik olarak çok farklı olduklarını ortaya koymakta, böylece zaten sadece teoride var olan "ara form" varsayımlarını iyice umutsuz hale getirmektedir. Proceedings of the National Academy of Sciences dergisinde 6 ayrı bilim adamının imzasıyla yayınlanan 2000 tarihli bir makalede, DNA analizlerinin, "eskiden ara form sayılan" kategorileri bu durumdan çıkardığı şöyle açıklanmaktadır:

DNA sekans analizleri, filogenetik ağaçlar için yeni yorumlar gerektirmektedir. Metazoa (çok hücreli canlılar) ağacının tabanında yer alan ve daha önceden birbirini izleyen komplekslik derecelerini temsil ettikleri düşünülen canlı sınıflamaları yer değiştirmekte ve ağacın çok daha üst kısımlarına taşınmaktadır. Bu, geriye hiç bir evrimsel "ara form" bırakmamaktadır ve bizi Bilateria (simetrik vücuda sahip canlılar)nın kompleksliğinin kökeni hakkında yeniden düşünmeye zorlamaktadır.37

Yine aynı makalede, evrimci yazarlar, daha önceden süngerler, cnidarianlar, ctenophorlar gibi omurgasız deniz canlıları grupları arasında "ara form" saydıkları bazı kategorilerin, yeni genetik bulgular nedeniyle artık böyle sayılamayacaklarını belirtmekte ve bu gibi evrim ağaçları kurgulama konusunda artık "ümitlerini yitirdiklerini" şöyle ifade etmektedirler:

Yeni moleküler temelli filogeninin bazı önemli sonuçları vardır. Bunların en önemlisi, süngerler, cnidarianlar, ctenophorlar arasındaki "ara form" sınıflamaların ve bilateryen canlıların son ortak atasının yani "urbilateria"nın ortadan kalkmasıdır... Bunun doğal sonucu olarak, urbilateria'ya giden soy ağacında çok büyük bir boşluğumuz var... Kademeli bir biçimde giderek artan bir komplekslik senaryosu yoluyla, "boşluktaki atayı" yeniden inşa etme yönündeki umudumuzu-ki bu eski evrimsel mantık yürütmede çok yaygındır-kaybetmiş bulunuyoruz.38

EVRİMİN SUDAN KARAYA GEÇİŞ MASALI

Evrimciler Kambriyen Devri'nde ortaya çıkan omurgasız deniz canlılarının, on milyonlarca yıllık bir zaman dilimi içinde balıklara dönüştüğünü iddia ederler. Ancak Kambriyen Devri omurgasızlarının hiçbir atası olmadığı gibi, bu omurgasızlar ile balıklar arasında bir evrim olduğunu gösterebilecek hiçbir ara geçiş formu da yoktur. Oysa iskeletleri olmayan ve sert kısımları vücutlarının dış kısmında yer alan omurgasızların, sert kısımları vücutlarının ortasında yer alan kemikli balıklara evrimleşmesi çok büyük bir dönüşümdür ve çok sayıda ara form izi bırakmış olması gerekir.

Evrimciler bu hayali formları aramak için 140 yıldır fosil tabakalarını alt-üst etmektedirler. Milyonlarca omurgasız fosili vardır, milyonlarca balık fosili vardır, ama hiç kimse tek bir tane bile ara form fosili bulamamıştır.

Evrimci paleontolog Gerald T. Todd, "Kemikli Balıkların Evrimi" başlıklı bir makalesinde bu gerçek karşısında şu çaresiz soruları sıralar:

Kemikli balıkların her üç sınıfı da, fosil tabakalarında aynı anda ve aniden ortaya çıkarlar... Peki ama bunların kökenleri nedir? Bu denli farklı ve kompleks yaratıkların ortaya çıkmasını ne sağlamıştır? Ve neden kendilerine evrimsel bir ata oluşturabilecek canlıların izlerinden eser yoktur?39

Evrimci senaryo, balıkların da, bir süre sonra bir şekilde sudan çıkıp kara canlılarına dönüştüklerini iddia eder. Oysa bu geçişi imkansız kılan pek çok fizyolojik ve anatomik faktör vardır. Dahası, sudan karaya geçiş masalını destekleyebilecek hiçbir fosil delili yoktur.

Evrimcilerin bu konudaki senaryosuna göre, balıklar önce amfibiyenlere evrimleşmişlerdir. Ama tahmin edilebileceği gibi bu senaryonun da hiçbir delili yoktur. Yarı balık-yarı amfibiyen bir canlının yaşadığını gösteren tek bir fosil bile bulunamamıştır. Omurgalı Paleontolojisi ve Evrim kitabının yazarı olan ünlü evrimci Robert L. Carroll, bu gerçeği "erken amfibiyenlerle balıklar arasında ara form fosillerine sahip değiliz" diyerek istemeden de olsa ifade etmektedir.40 Evrimci paleontologlar Colbert ve Morales ise, amfibiyenlerin üç sınıfı olan kurbağalar, semenderler ve sesilyenler hakkında şu yorumu yaparlar:

Palezoik devir amfibiyenlerinin ortak bir ataya sahip olduklarını gösterebilecek tek bir kanıt yoktur. Bilinen en eski kurbağalar, semenderler ve sesilyenler şu an yaşamakta olan örneklerine son derece benzerdirler.41

Ama bundan 50 yıl öncesine kadar balık-amfibiyen arası bir fosilin var olduğu sanılıyordu. Yaşı 410 milyon yıl olarak hesaplanan ve Cœlacanth adı verilen bir balık fosili, birçok evrimci kaynakta çok kesin bir ara geçiş formu olarak tanıtılıyordu.

Evrimciler Cœlacanth'ın ilkel bir akciğere, gelişmiş bir beyne, karadan çıkmaya hazır bir dolaşım ve sindirim sistemine, hatta ilkel bir yürüme şekline sahip bir ara-geçiş formu olduğunu iddia ediyorlardı. Bu yorumlar 1930'ların sonuna kadar bütün bilim çevrelerinde tartışmasız kabul edildi.

Ancak 22 Aralık 1938'de Hint Okyanusu'nda çok ilginç bir keşif yapıldı. Yetmiş milyon yıl önce soyu tükenmiş bir ara geçiş formu olarak tanıtılan Cœlacanth ailesinin canlı bir üyesi okyanusun açıklarında ele geçti! Cœlacanth'ın "kanlı-canlı" bir örneğinin bulunması, evrimciler açısından büyük bir şoktu kuşkusuz. Evrimci paleontolog J. L. B. Smith, "yolda dinozora rastlasaydım, daha çok şaşırmazdım"42 demişti. İlerleyen yıllarda başka bölgelerde de 200'den fazla Cœlacanth yakalandı.

Bu balıkların yakalanmasıyla beraber evrimcilerin hayali yorumlar yapmakta ne kadar ileri gidebilecekleri de anlaşılmış oldu. Cœlacanth iddiaların aksine ne ilkel bir akciğere, ne de büyük bir beyne sahipti. Evrimci araştırmacıların ilkel akciğer olduğunu düşündükleri yapı, balığın vücudunda bulunan bir yağ kesesinden başka bir şey değildi.43 Dahası, "sudan çıkmaya hazırlanan bir sürüngen adayı" olarak tanıtılan Cœlacanth'ın, gerçekte okyanusun en derin sularında yaşayan ve 180 m. derinliğin üzerine hemen hiç çıkmayan bir dip balığı olduğu anlaşıldı.44

KUŞLARIN VE MEMELİLERİN HAYALİ EVRİMİ

Evrim teorisine göre hayat suda evrimleştikten sonra amfibiyenlerle karaya taşınmıştır. Amfibiyenlerin bir kısmı da yine teoriye göre sürüngenlere dönüşüp tam bir kara hayvanı haline gelmiştir. Böyle bir dönüşümün fizyolojik ve anatomik yönden imkansız olduğunu, örneğin su içinde gelişen amfibiyen yumurtasının, kuru ortamda gelişen sürüngen yumurtasına evrimleşmesinin mümkün olmadığını gösteren çok sayıda delil vardır.

Fosillere baktığımızda ise, zaten böyle bir dönüşümün yaşanmadığını görürüz: Sürüngenler, amfibiyenler ile aralarında hiçbir ilişki olmadan, hiçbir "ataları" bulunmadan yeryüzüne çıkmış canlılardır. Omurgalı paleontolojisi konusunda otorite sayılan evrimci Robert Carroll "en erken sürüngenlerin, tüm amfibiyenlerden çok farklı olduklarını ve atalarının hala belirlenemediğini" kabul etmek zorunda kalır.45

Ancak evrim masalının imkansız senaryoları bununla da bitmez. Bir de karaya çıkmış olan bu canlıları "uçurmak" gerekmektedir! Evrimciler, kuşların bir şekilde evrimleşmiş olmaları gerektiğine inandıkları için, bu canlıların sürüngenlerden geldiklerini iddia ederler.

Oysa, kara canlılarından tamamen farklı bir yapıya sahip olan kuşların hiçbir vücut mekanizması kademeli evrim modeli ile açıklanabilir durumda değildir. Herşeyden önce kuşu kuş yapan en önemli özellik, yani kanatlar, evrim için çok büyük bir çıkmazdır. Türk evrimcilerden Engin Korur, kanatların evrimleşmesinin imkansızlığını şöyle itiraf eder:

Gözlerin ve kanatların ortak özelliği ancak bütünüyle gelişmiş bulundukları takdirde vazifelerini yerine getirebilmeleridir. Başka bir deyişle, eksik gözle görülmez, yarım kanatla uçulmaz. Bu organların nasıl oluştuğu doğanın henüz iyi aydınlanmamış sırlarından birisi olarak kalmıştır.46

Görüldüğü gibi, kanatların bu kusursuz yapısının nasıl olup da birbirini izleyen tesadüfi mutasyonlar sonucunda meydana geldiği sorusu tümüyle cevapsızdır. Bir sürüngenin ön ayaklarının, genlerinde meydana gelen bir bozulma (mutasyon) sonucunda nasıl kusursuz bir kanada dönüşeceği asla açıklanamamaktadır.

Ayrıca, bir kara canlısının kuşlara dönüşebilmesi için sadece kanatlarının olması da yeterli değildir. Kara canlısı, kuşların uçmak için kullandıkları diğer birçok yapısal mekanizmadan yoksundur. Örneğin, kuşların kemikleri kara canlılarına göre çok daha hafiftir. Akciğerleri çok daha farklı bir yapı ve işleve sahiptir. Değişik bir kas ve iskelet yapısına sahiptirler ve çok daha özelleşmiş bir kalp-dolaşım sistemleri vardır. Bu mekanizmalar, yavaş yavaş, "birikerek" oluşamazlar. Kara canlılarının kuşlara dönüştüğü teorisi bu nedenle tamamen bir safsatadır.

Bunların ardından bir soru daha akla gelir: Tüm bu bilim dışı hikayeyi doğru saysak bile, bu hikayeyi doğrulaması gereken çok sayıda "tek kanatlı", "yarım kanatlı" fosil neden "aksi gibi" bir türlü bulunamamaktadır?

Hayali Ara Form Archæopteryx

Evrimciler, "tek kanatlı", "yarım kanatlı" fosillerin neden bulunamadığı sorusu karşısında özellikle bir canlıdan söz ederler. Bu, hala ısrarla savundukları az sayıdaki ara geçiş formu iddialarından en bilineni olan Archæopteryx isimli fosil kuştur.

Evrimcilere göre günümüz kuşlarının atası olan Archæopteryx, 150 milyon yıl önce yaşamıştı. Teoriye göre Velociraptor veya Dromeosaur ismi verilen küçük yapılı dinozorların bir kısmı, evrim geçirerek kanatlanmışlar ve uçmaya başlamışlardı. Archæopteryx, dinozor atalarından ayrılan ve yeni yeni uçmaya başlayan ilk canlıydı. Bu hikaye, hemen her evrimci yayında anlatılır.

Oysa Archæopteryx'in fosilleri üzerinde yapılan son incelemeler, bu canlının kesinlikle bir ara geçiş formu olmadığını, sadece günümüz kuşlarından biraz daha farklı özelliklere sahip, soyu tükenmiş bir kuş türü olduğunu göstermektedir.

Archæopteryx'in iyi uçamayan bir "yarı-kuş" olduğu tezi yakın zamana kadar evrimci çevrelerde çok daha fazla sıklıkla dile getirilmekteydi. Bu canlının "sternum"unun yani göğüs kemiğinin olmaması canlının uçamayacağının en önemli kanıtı olar ak gösterilmekteydi. (Göğüs kemiği, uçmak için gerekli olan kasların tutunduğu göğüs kafesinin altında bulunan bir kemiktir. Günümüzde uçabilen veya uçamayan tüm kuşlarda, hatta kuşlardan çok ayrı bir familyaya ait olan uçabilen memeli yarasalarda bile bu göğüs kemiği vardır.)

Ancak 1992 yılında bulunan yedinci Archæopteryx fosili evrimci çevreler arasında çok büyük şaşkınlık uyandırdı. Zira bu son bulunan Archæopteryx fosilinde evrimcilerin çok uzun zamandır yok saydıkları göğüs kemiği vardı. Nature dergisinde bu yeni bulunan fosil şöyle anlatılıyordu:

Son bulunan yedinci Archæopteryx fosili, uzun zamandır varlığından şüphe edilen, ama hiçbir zaman ispatlanamayan bir dikdörtgensel göğüs kemiğinin varlığına işaret ediyor. Bu canlının uzun mesafelerde uçuş yeteneği hala spekülasyona dayalı, ama göğüs kemiğinin varlığı güçlü uçuş kaslarının olduğunu gösteriyor.47

Bu bulgu, Archæopteryx'in tam uçamayan bir yarı-kuş olduğu yönündeki iddiaların en temel dayanağını geçersiz kıldı.

Öte yandan, Archæopteryx'in gerçek anlamda uçabilen bir kuş olduğunun en önemli kanıtlarından bir tanesi de hayvanın tüylerinin yapısı oldu. Archæopteryx'in günümüz kuşlarınınkinden farksız olan asimetrik tüy yapısı, canlının mükemmel olarak uçabildiğini gösteriyordu. Ünlü paleontolog Carl O. Dunbar'ın belirttiği gibi, "tüylerinden dolayı bu yaratık tam bir kuş özelliği gösteriyordu."48

Archæopteryx'in tüylerinin ortaya çıkarmış olduğu bir başka gerçek, bu canlının sıcakkanlı oluşuydu. Bilindiği gibi sürüngenler ve dinozorlar soğukkanlı, yani vücut ısılarını kendileri üretmeyen, çevrenin vücut ısılarını etkilediği canlılardır. Kuşlarda bulunan tüylerin en önemli fonksiyonlarından bir tanesi ise, vücut ısısını korumalarıdır. Archæopteryx'in tüylü olması, bunun dinozorların aksine sıcakkanlı

olduğunu, yani vücut ısısını korumaya ihtiyacı olan gerçek bir kuş olduğunu gösteriyordu.

Evrimcilerin Geçersiz İddiaları: Archæopteryx'in Dişleri ve Pençeleri

Evrimcilerin, Archæopteryx'i ara geçiş formu olarak gösterirken dayandıkları en önemli iki nokta ise, bu hayvanın kanatlarının üzerindeki pençeleri ve ağzındaki dişleridir.

Archæopteryx'in kanatlarında pençeleri ve ağzında dişleri olduğu doğrudur, ancak bu özellikleri canlının sürüngenlerle herhangi bir şekilde bir ilgisi olduğunu göstermez. Zira günümüzde yaşayan iki tür kuşta, Taouraco ve Hoatzin'de de dallara tutunmaya yarayan pençeler bulunmaktadır. Ve bu canlılar, hiçbir sürüngen özelliği taşımayan, tam birer kuşturlar. Dolayısıyla Archæopteryx'in kanatlarında pençeleri olduğu ve bu sebeple de bir ara form olduğu yolundaki iddia geçersizdir.

Archæopteryx'in ağzındaki dişleri de yine canlıyı bir ara form kılmaz. Evrimciler bu dişlerin bir sürüngen özelliği olduğunu söyleyerek kasıtlı bir aldatmaca yapmaktadırlar. Oysa dişler sürüngenlerin tipik bir özelliği değildir. Günümüzde bazı sürüngenlerin dişleri varken bazılarının yoktur. Daha da önemli olan nokta, dişli kuşların Archæopteryx'le sınırlı olmamasıdır. Günümüzde dişli kuşların artık yaşamadıkları bir gerçektir, ancak fosil kayıtlarına baktığımız zaman gerek Archæopteryx ile aynı dönemde gerekse daha sonra, hatta günümüze oldukça yakın tarihlere kadar "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir kuş grubunun yaşamını sürdürdüğünü görürüz.

İşin en önemli yanı ise, Archæopteryx'in ve diğer dişli kuşların diş yapılarının, bu kuşların sözde evrimsel ataları olan dinozorların diş yapılarından çok farklı olmasıdır. Martin, Stewart ve Whetstone gibi ünlü kuşbilimcilerin yaptığı ölçümlere göre, Archæopteryx'in ve diğer dişli kuşların dişlerinin üstü düzdür ve geniş kökleri vardır. Oysa bu kuşların atası olduğu iddia edilen theropod dinozorlarının dişlerinin üstü testere gibi çıkıntılıdır ve kökleri de dardır.49

Aynı araştırmacılar, aynı zamanda Archæopteryx ile onun sözde ataları olan dinozorların bilek kemiklerini karşılaştırmışlar ve arada hiçbir benzerlik olmadığını ortaya koymuşlardır.50

Archæopteryx'in dinozorlardan evrimleştiğini iddia eden en önde gelen otorite olan John Ostrom'un, bu canlı ile dinozorlar arasında öne sürdüğü bazı "benzerlik"lerin ise gerçekte birer yanlış yorum olduğu Tarsitano, Hecht ve A. D. Walker gibi anatomistlerin çalışmalarıyla ortaya çıkmıştır.51

Tüm bunlar, Archæopteryx'in bir ara geçiş formu olmadığını; sadece "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir sınıflandırmaya ait olduğunu gösterir.

Archæopteryx ve Diğer Eski Kuş Fosilleri

Evrimciler on yıllardır Archæopteryx'i kuşların evrimi senaryosunun en büyük delili olarak gösterirken, son dönemlerde bulunan bazı fosiller bu senaryonun geçersizliğini başka yönlerden ortaya koydular.

1995 yılında Çin'de Omurgalılar Paleontolojisi Enstitüsü'nde araştırmalar yapan Lianhai Hou ve Zhonghe Zhou adlı iki paleontolog, Confuciusornis olarak isimlendirdikleri yeni bir fosil kuş keşfettiler. Archæopteryx ile aynı yaştaki (yaklaşık 140 milyon yıllık) bu kuşun dişleri yoktu, gagası ve tüyleri ise günümüz kuşlarıyla aynı özellikleri göstermekteydi. İskelet yapısı da günümüz kuşlarıyla aynı olan bu kuşun kanatlarında, Archæopteryx'te olduğu gibi pençeler vardı. Kuyruk tüylerine destek olan "pygostyle" isimli yapı bu kuşta da görülüyordu. Kısacası, evrimciler tarafından tüm kuşların en eski atası sayılan ve yarı-sürüngen kabul edilen Archæopteryx'le aynı yaşta olan bu canlı, günümüz kuşlarına çok benziyordu. Bu gerçek, Archæopteryx'in bütün kuşların ilkel atası olduğu yönündeki evrimci tezleri de çürütüyordu doğal olarak.52

Çin'de Kasım 1996'da bulunan bir başka fosil, ortalığı daha da karıştırdı. 130 milyon yıl yaşındaki Liaoningornis isimli bu kuşun varlığı Hou, Martin ve Alan Feduccia tarafından Science dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyuruldu. Liaoningornis, günümüz kuşlarında bulunan uçuş kaslarının tutunduğu göğüs kemiğine sahipti. Diğer yönleriyle de bu canlı günümüz kuşlarından farksızdı. Tek farkı, ağzında dişlerinin olmasıydı. Bu durum, dişli kuşların, hiç de evrimcilerin iddia ettiği gibi ilkel bir yapıya sahip olmadıklarını gösteriyordu.53 Nitekim Alan Feduccia, Discover dergisinde yayınlanan yorumunda, Liaoningornis'in, kuşların kökeninin dinozorlar olduğu iddiasını geçersiz kıldığını belirtmişti.54

Archæopteryx'le ilgili evrimci iddiaları çürüten bir başka fosil ise Eoalulavis oldu. Archæopteryx'ten 30 milyon yıl daha genç yani 120 milyon yıl yaşında olduğu söylenen Eoalulavis'in kanat yapısının aynısı, günümüzdeki bazı uçan kuşlarda görülüyordu. Bu da 120 milyon yıl önce, günümüzdeki kuşlardan birçok yönden farksız canlıların göklerde uçmakta olduklarını ispatlıyordu.55

Böylece Archæopteryx ve diğer arkaik kuşların birer ara geçiş formu olmadıkları kesin bir biçimde ispatlanmış oldu. Fosiller, farklı kuş türlerinin birbirlerinden evrimleştiklerini göstermiyorlardı. Aksine, günümüz kuşlarının ve Archæopteryx benzeri bazı özgün kuş türlerinin beraberce yaşadıklarını ispatlıyorlardı. Bu kuşların bazılarının, örneğin Confuciusornis veya Archæopteryx'in soyları tükenmiş, günümüze ancak az sayıdaki kuş gelebilmişti.

Kısacası Archæopteryx'in birtakım özgün özellikleri, bu canlının bir "ara form" olduğunu göstermemektedir. Nitekim bugün evrim teorisinin ünlü savunucularından Harvard paleontologları Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge de, Archæopteryx'in farklı özellikleri bünyesinde barındıran bir "mozayik" canlı olduğunu, ama asla bir ara form sayılamayacağını kabul etmektedirler.56

Öte yandan "zamanlama uyumsuzluğu" da, Archaeopteryx hakkındaki evrimci iddialara öldürücü bir darbe indirmektedir. Amerikalı biyolog Jonathan Wells de Icons of Evolution (Evrimin İkonaları) adlı kitabında, Archaeopteryx'in evrim adına adeta bir "ikona" (kutsal sembol) haline getirildiğini, oysa delillerin bu canlının "kuşların ilkel atası" olmadığını açıkca gösterdiğini vurgular. Wells'e göre bunun göstergelerinden biri, Archaeopteryx'in atası olarak gösterilen theropod (iki ayaklı) dinozorların, aslında Archaeopteryx'ten daha genç olmalarıdır:

Yerde koşan koşan iki ayaklı dinozorlar, Archaeopteryx'in teorik atalarından beklenebilecek bazı özelliklere sahiptirler, ama (fosil kayıtlarında) Archaeopteryx'ten daha sonra ortaya çıkarlar.57

Hayali Kuş-Dinozor Bağlantısı

Archæopteryx'i ara form olarak göstermeye çalışan evrimcilerin iddiası, başta da belirttiğimiz gibi kuşların dinozorlardan evrimleştiğidir. Oysa dünyanın en önde gelen kuşbilimcilerinden biri olan Kuzey Carolina Üniversitesi profesörü Alan Feduccia, bir evrimci olmasına karşılık, kuşların dinozorlarla akraba olduğu teorisine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Feduccia, şöyle der:

25 sene boyunca kuşların kafataslarını inceledim ve dinozorlarla aralarında hiçbir benzerlik görmüyorum. Kuşların dört ayaklılardan evrimleştiği teorisi paleontoloji alanında 20. yüzyılın en büyük utancı olacaktır.58

Kansas Üniversitesi'nde eski kuşlar üzerinde uzman olan Larry Martin de kuşların dinozorlarla aynı soydan geldiği teorisine karşı çıkmaktadır. Martin, evrimin bu konuda içine düştüğü çelişkiden söz ederken, "doğrusunu söylemek gerekirse, eğer dinozorlarla kuşların aynı kökenden geldiklerini savunuyor olsaydım, bunun hakkında her kalkıp konuşmak zorunda oluşumda utanıyor olacaktım"59 demektedir. Kısacası, yegane temelini Archæopteryx'e dayandırmaya çalışan "kuşların evrimi" senaryosu, sadece ve sadece evrimcilerin önkabullerinin ve hayal güçlerinin bir ürünüdür.

Memelilerin Kökeni

Evrim teorisi, daha önce de belirttiğimiz gibi, denizden evrimleşerek çıkan hayali birtakım canlıların sürüngenlere dönüştüğünü, kuşların da sürüngenlerin evrimleşmesiyle oluştuğunu iddia eder. Aynı senaryoya göre sürüngenler yalnızca kuşların değil, aynı zamanda memelilerin de atasıdırlar. Oysa vücutları pullarla kaplı, soğukkanlı ve yumurtlayarak çoğalan sürüngenler ile, vücutları tüylü, sıcakkanlı ve doğurarak çoğalan memeliler arasında çok büyük yapısal uçurumlar vardır.

Bu uçurumların bir örneği, sürüngenlerin ve memelilerin çene yapılarıdır. Memelilerde alt çenede tek bir kemik vardır ve dişler bu kemiğin üzerine oturur. Sürüngenlerde ise alt çenenin her iki yanında üçer tane küçük kemik bulunur. Bir başka temel farklılık, tüm memelilerin orta kulaklarında üç tane kemik (örs, üzengi

ve çekiç kemikleri) bulunmasıdır; buna karşılık tüm sürüngenlerde orta kulakta tek bir kemik yer alır. Evrimciler, sürüngen çenesinin ve sürüngen kulağının aşamalı olarak memeli çenesine ve kulağına dönüştüğünü iddia ederler. Bunun nasıl gerçekleştiği sorusu elbette cevapsızdır. Özellikle tek kemikten oluşan bir kulağın üç kemikli hale nasıl dönüştüğü ve işitme duyusunun bu sırada nasıl devam ettiği, asla cevaplanamayan bir sorudur.

Nitekim sürüngenlerle memelileri birbirine bağlayabilecek tek bir ara form fosili dahi bulunamamıştır. Bu yüzden evrimci paleontolog Roger Lewin, "ilk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır" demek zorunda kalır.60

20. yüzyılın en büyük evrim otoritelerinden ve Neo-Darwinist teorinin kurucularından biri olan George Gaylord Simpson ise, evrimciler açısından çok şaşırtıcı olan bu gerçeği şöyle ifade eder:

Dünya üzerindeki yaşamın en kafa karıştırıcı olayı, Mezozoik Çağı'nın, yani sürüngenler devrinin, memeliler devrine aniden değişmesidir. Sanki bütün başrol oyunculuğunun çok sayıda ve türdeki sürüngenler tarafından üstlenildiği bir oyunun perdesi bir anda indirilmiştir. Perde yeniden açıldığında ise, bu kez başrolünde memelilerin yer aldığı ve sürüngenlerin bir kenara itildiği yepyeni bir devir başlamıştır. Ortaya çıkan memelilerin bir önceki devire ait izleri ise yok gibidir.61

Dahası, aniden ortaya çıkan memeliler birbirlerinden çok farklıdırlar. Yarasa, at, fare ve balina gibi son derece farklı canlıların hepsi memelidir ve aynı jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır. Bu canlıların aralarında evrimsel bir bağ kurmak, en geniş hayal gücü içinde bile imkansızdır. Evrimci zoolog Eric Lombard, Evolution (Evrim) adlı dergide şöyle yazar:

Memeliler sınıfı içinde evrimsel akrabalık ilişkileri (filogenetik bağlar) kurmak için bilgi arayanlar, hayalkırıklığına uğrayacaktır.62

Tüm bunlar göstermektedir ki, canlılar yeryüzünde her zaman için arkalarında hiçbir evrimsel süreç olmadan, aniden ve kusursuz bir biçimde ortaya çıkmışlardır. Bu, yaratılmış olduklarının çok somut bir ispatıdır. Evrimciler ise, canlı türlerinin yeryüzünde belirli bir sıra ile ortaya çıkmış olmalarını, evrimleşmiş olduklarının göstergesi gibi yorumlamaya çalışırlar. Oysa canlıların yeryüzündeki ortaya çıkış sıralamaları, ortada hiçbir evrim olmadığına göre, "yaratılışın sıralaması"dır. Fosiller, yeryüzünün, üstün ve kusursuz bir yaratılışla, önce denizlerde sonra da karada yaşayan canlılarla doldurulduğunu ve bütün bunların ardından da insanoğlunun var edildiğini göstermektedir.

İnsanoğlunun yeryüzünde hayata başlaması da -büyük bir kitle telkiniyle kabul ettirilmeye çalışılan "maymun insan" masalının aksine- bir anda ve eksiksiz bir biçimde olmuştur.

EVRİMCİLERİN TARAFLI VE ALDATICI FOSİL YORUMLARI

İnsanın evrimi efsanesinin detaylarına girmeden önce, tarihte yarı maymun-yarı insan canlıların yaşadığı fikrini toplumun önemli bir bölümüne kabul ettiren propaganda yöntemine değinmek gerekir. Bu propaganda yöntemi, evrimcilerin fosilleri kullanarak yaptıkları "rekonstrüksiyon"lardır. Rekonstrüksiyon "yeniden inşa" demektir ve sadece bir kemik parçası bulunmuş olan canlının resminin ya da maketinin yapılmasıdır. Gazetelerde, dergilerde, filmlerde gördüğünüz "maymun adam"ların her biri birer rekonstrüksiyondur.

Ancak insanın kökeni ile ilgili fosil kayıtları çoğu zaman dağınık ve eksik oldukları için, bunlara dayanarak herhangi bir tahminde bulunmak, bütünüyle hayal gücüne dayalı bir iştir. Bu yüzden evrimciler tarafından fosil kalıntılarına dayanılarak yapılan rekonstrüksiyonlar, tamamen evrim ideolojisinin gereklerine uygun olarak tasarlanırlar. Harvard Üniversitesi antropologlarından David Pilbeam, "benim uğraştığım paleoantropoloji alanında daha önce edinilmiş izlenimlerden oluşmuş teori, daima gerçek verilere baskın çıkar" derken bu gerçeği vurgular.63 İnsanlar görsel yoldan daha kolay etkilendikleri için amaç onları, hayal gücüyle rekonstrüksiyonu yapılmış yaratıkların geçmişte gerçekten yaşadığına inandırabilmektir.

Burada bir noktaya dikkat etmek gerekir: Kemik kalıntılarına dayanılarak yapılan çalışmalarda sadece eldeki objenin çok genel özellikleri ortaya çıkarılabilir. Oysa asıl belirleyici ayrıntılar, zaman içinde kolayca yok olan yumuşak dokulardır. Evrime inanmış bir kimsenin bu yumuşak dokuları istediği gibi şekillendirip ortaya hayali bir yaratık çıkarması çok kolaydır. Harvard Üniversitesi'nden Earnst A. Hooten bu durumu şöyle açıklar:

Yumuşak kısımların tekrar inşası çok riskli bir girişimdir. Dudaklar, gözler, kulaklar ve burun gibi organların altlarındaki kemikle hiçbir bağlantıları yoktur. Örneğin bir Neandertal kafatasını aynı yorumla bir maymuna veya bir filozofa benzetebilirsiniz. Eski insanların kalıntılarına dayanarak yapılan canlandırmalar hemen hiçbir bilimsel değere sahip değillerdir ve toplumu yönlendirmek amacıyla kullanılırlar... Bu sebeple rekonstrüksiyonlara fazla güvenilmemelidir.64

Evrimciler bu konuda o denli ileri gitmektedirler ki, aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırabilmektedirler. Australopithecus robustus (Zinjanthropus) adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon (üstte), bunun ünlü bir örneğidir.

Fosillerin taraflı yorumlanması ya da hayali rekonstrüksiyonlar yapılması, evrimcilerin aldatmacaya ne denli yoğun biçimde başvurduklarını gösteren deliller

arasında sayılabilirler. Ancak bunlar, evrim teorisinin tarihinde rastlanan bazı somut sahtekarlıklarla karşılaştırıldıklarında, yine de çok sıradan kalmaktadırlar.

EVRİM SAHTEKARLIKLARI

Medyada ve akademik kaynaklarda sürekli olarak telkin edilen "maymun insan" imajını destekleyecek hiçbir somut fosil delili yoktur. Evrimciler, ellerine fırça alıp hayali yaratıklar çizerler, ama bu canlıların fosillerinin olmayışı, onlar için büyük bir sorundur. Bu sorunu "çözmek" için kullandıkları ilginç yöntemlerden biri ise, bulamadıkları fosilleri "üretmek" olmuştur. Bilim tarihinin en büyük skandalı olan Piltdown Adamı, işte bu yöntemin bir örneğidir.

Piltdown Adamı:
İnsan Kafatasına Orangutan Çenesi!

Ünlü bir doktor ve aynı zamanda da amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. Bu örneklere "Piltdown Adamı" adı verildi, 500 bin yıllık bir tarih biçildi ve çeşitli müzelerde insan evrimine kesin bir delil olarak sergilendi. 40 yılı aşkın bir süre, üzerine birçok bilimsel makaleler yazıldı, yorumlar ve çizimler yapıldı. Dünyanın farklı üniversitelerinden 500'ü aşkın akademisyen, Piltdown Adamı üzerine doktora tezi hazırladı.65 Ünlü Amerikalı paleoantropolog H. F. Osborn da 1935'te British Museum'u ziyaretinde, "doğa sürprizlerle dolu; bu, insanlığın tarih öncesi devirleri hakkında önemli bir buluş" diyordu.66

1949'da ise British Museum'un paleontoloji bölümünden Kenneth Oakley yeni bir yaş belirleme metodu olan "flor testi" metodunu, eski bazı fosiller üzerinde denemek istedi. Bu yöntemle, Piltdown Adamı fosili üzerinde de bir deneme yapıldı. Sonuç çok şaşırtıcıydı. Yapılan testte Piltdown Adamı'nın çene kemiğinin hiç flor içermediği anlaşıldı. Bu, çene kemiğinin toprağın altında birkaç yıldan fazla kalmadığını gösteriyordu. Az miktarda flor içeren kafatası ise sadece birkaç bin yıllık olmalıydı.

Flor metoduna dayanılarak yapılan sonraki kronolojik araştırmalar, kafatasının ancak birkaç bin yıllık olduğunu ortaya çıkardı. Çene kemiğindeki dişlerin ise suni olarak aşındırıldığı, fosillerin yanında bulunan ilkel araçların ise çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu anlaşıldı.67 Weiner'in yaptığı detaylı analizlerle bu sahtekarlık 1953 yılında kesin olarak ortaya çıkarıldı. Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir orangutana aitti! Dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyum-dikromat ile lekelendirilmişti. Bu lekeler, kemikler aside batırıldığında kayboluyordu. Sahtekarlığı ortaya çıkaran ekipten Le Gros Clark "dişler üzerinde yıpranma

izlenimini vermek için, yapay olarak oynanmış olduğu o kadar açık ki, nasıl olur da bu izler dikkatten kaçmış olabilir?" diyerek şaşkınlığını gizleyemiyordu.68 Tüm bunların üzerine "Piltdown Adamı", 40 yılı aşkın bir süredir sergilenmekte olduğu British Museum'dan alelacele çıkarıldı.

Nebraska Adamı: Bir Domuz Dişi

1922'de, Amerikan Doğa Tarih Müzesi müdürü Henry Fairfield Osborn, Batı Nebraska'daki Yılan Deresi yakınlarında, Plieocen Dönemi'ne ait bir azı dişi fosili bulduğunu açıkladı. Bu diş, iddiaya göre, insan ve maymunların ortak özelliklerini taşımaktaydı. Çok geçmeden konuyla ilgili çok derin bilimsel tartışmalar başladı. Bazıları bu dişi Pithecanthropus erectus olarak yorumluyorlar, bazıları ise bunun insana daha yakın olduğunu söylüyorlardı. Büyük tartışmalara neden olan bu fosile "Nebraska Adamı" adı verildi. "Bilimsel" ismi de hemen takıldı: "Hesperopithecus haroldcooki".

Birçok otorite Osborn'u destekledi. Bu tek dişe dayanılarak Nebraska Adamı'nın kafatası ve vücudunun rekonstrüksiyon resimleri çizildi. Hatta daha da ileri gidilerek Nebraska adamının, eşinin ve çocuklarının doğal ortamda ailece resimleri yayınlandı.

Bütün bu senaryolar tek bir dişten üretilmişti. Evrimci çevreler bu "hayalet adamı" o derece benimsediler ki, William Bryan isimli bir araştırmacı, tek bir azı dişine dayanılarak bu kadar peşin hükümle karar verilmesine karşı çıkınca, bütün şimşekleri üzerine çekti.

Ancak 1927'de iskeletin öbür parçaları da bulundu. Bulunan yeni parçalara göre bu diş ne maymuna ne de insana aitti. Dişin, "prosthennops" isimli yabani Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir cinsine ait olduğu anlaşıldı. William Gregory, bu yanılgıyı duyurduğu Science dergisinde yayınladığı makalesine şöyle bir başlık atmıştı: "Görüldüğü kadarıyla Hesperopithecus ne maymun ne de insan."69 Sonuçta Hesperopithecus haroldcooki'nin ve "ailesi"nin tüm çizimleri alelacele literatürden çıkarıldı.

Ota Benga: Kafese Konulan Afrikalı Yerli

Darwin İnsanın Türeyişi adlı kitabıyla, insanın maymun benzeri canlılardan evrimleştiğini iddia ettikten sonra, bu senaryoyu destekleyecek fosil arayışı başladı. Ancak bazı evrimciler "yarı maymun-yarı insan" canlıların sadece fosil kayıtlarında değil, dünyanın farklı bölgelerinde canlı olarak da bulunabileceğine inanıyorlardı. 20. yüzyılın başlarında bu "canlı ara geçiş formu" arayışları bazı vahşetlere neden oldu. Bu vahşetlerden biri, Ota Benga adlı pigmenin hikayesiydi.

Ota Benga, 1904 yılında, Samuel Verner adlı evrimci bir araştırmacı tarafından Kongo'da yakalanmıştı. Adı, kendi dilinde "dost" anlamına gelen yerli, evli ve iki çocuk babasıydı. Ama bir hayvan gibi zincirlendi, kafese kondu ve ABD'ye götürüldü. Buradaki evrimci bilim adamları, St. Louis Dünya Fuarı'nda onu çeşitli maymun türleriyle birlikte kafese koyarak "insana en yakın ara geçiş formu" olarak teşhir ettiler. İki yıl sonra ise New York'taki Bronx Hayvanat Bahçesi'ne götürdüler ve birkaç şempanze, Dinah adı verilen bir goril ve Dohung adı verilen bir orangutan ile

birlikte "insanın eski ataları" adı altında sergilediler. Hayvanat bahçesinin evrimci müdürü Dr. William T. Hornaday, bu nadide "ara geçiş formu"na sahip olmanın kendisine verdiği gurur hakkında uzun konuşmalar yapmış, ziyaretçiler de kafese konan Ota Benga'ya sıradan bir hayvan gibi davranmışlardı.70

Piltdown Adamı, Nebraska Adamı ya da Ota Benga... Tüm bu skandallar, evrimci bilim adamlarının kendi teorilerini ispatlamak adına, her türlü bilim dışı yöntemi kullanmaktan çekinmediklerini göstermektedir. Bu durumun bilincinde olarak "insanın evrimi" efsanesinin diğer sözde delillerine baktığımızda ise, yine benzer bir durumla karşılaşırız: Ortada, tümüyle gerçek dışı olan bir hikaye ve bu hikayeyi desteklemek için her yola başvurabilecek bir gönüllüler ordusu vardır.

İNSANIN EVRİMİ SENARYOSU

Daha önceki bölümlerde, önce doğada canlıları evrimleştirecek hiçbir mekanizma olmadığını inceledik, sonra da canlı türlerinin bir evrim süreci sonucunda değil, bugünkü kusursuz yapılarıyla bir anda ortaya çıktıklarını, yani ayrı ayrı yaratıldıklarını gördük. Bu durumda elbette "insanın evrimi"nin de yaşanması asla mümkün olmayan bir hikaye olduğu açıktır.

Peki, ama bu hikayenin evrimcilerce öne sürülen dayanağı nedir?

Bu dayanak, evrimcilerin üzerinde hayali yorumlar yapabilecekleri fosillerin çokluğudur. Tarih boyunca 6000'den fazla maymun türü yaşamıştır. Bunların çok büyük bir bölümü, nesli tükenerek ortadan kaybolmuştur. Bugün yalnızca 120 kadar maymun türü yeryüzünde yaşamaktadır. İşte, bu 6000 civarındaki nesli tükenmiş maymun türünün fosilleri evrimciler için çok zengin bir malzeme kaynağı oluşturur.

Evrimciler, yok olmuş maymun türlerinden işlerine gelen bir bölümünün kafataslarını ve kemiklerini küçükten büyüğe doğru dizmiş, bu seriye nesli tükenmiş bazı insan ırklarına ait kafataslarını da ekleyerek insanın evrimi senaryosunu yazmışlardır. Senaryo şöyledir: "İnsanlar ve günümüz maymunları ortak atalara sahiptirler. Bu yaratıklar zamanla evrimleşerek bir kısmı günümüz maymunlarını meydana getirmiş, evrimin diğer bir kolunu izleyen bir başka grup da günümüz insanlarını oluşturmuştur".

Oysa, bütün paleontolojik, anatomik ve biyolojik bulgular bize, evrimin bu iddiasının da diğerleri gibi geçersiz olduğunu göstermektedir. İnsanla maymun arasında herhangi bir akrabalık olduğuna dair hiçbir somut kanıt yoktur. Sahtekarlıklar, çarpıtmalar, göz boyamalar, aldatıcı çizim ve hayali yorumlar dışında...

Fosil kayıtları bizlere, tarih boyunca insanların insan, maymunların da maymun olarak kaldıklarını göstermektedir. Evrimcilerin insanın atası olarak gösterdikleri fosillerin bir bölümü, aslında günümüze çok yakın tarihlere -örneğin 10.000 sene öncesine- kadar yaşamış ve kaybolmuş eski insan ırklarına aittir. Dahası, günümüzde halen yaşamakta olan birçok insan topluluğu ise, evrimcilerin insanın ataları gibi göstermeye çalıştıkları bu soyu tükenmiş insan ırklarıyla aynı fiziksel görünüm ve özellikleri taşımaktadır.

Hepsinden önemlisi, maymunlar ve insanlar arasında sayısız anatomik farklılıklar bulunmaktadır ve bunların hiçbiri evrimle ortaya çıkabilecek türden değildir. "İki ayaklılık" da bunlardan bir tanesidir. İlerleyen kısımlarda daha ayrıntılı olarak ele alacağımız gibi, dik olarak iki ayak üzerinde yürüme sadece insana özgüdür ve insanı diğer canlılardan ayıran en önemli özelliklerdendir.

İnsanın Hayali Soy Ağacı

Darwinist iddia, bugün yaşayan günümüz insanının maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, günümüz insanı ile ataları arasında birtakım "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecines (Australopithecuslar)

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş eski bir maymun türünden başka bir şey değildir. Australopithecuslar'ın çeşitli türleri bulunur; bunların bazıları iri yapılı, bazıları ise daha küçük ve narin yapılı maymunlardır.

İnsan evriminin bir sonraki safhasını da evrimciler, "Homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre Homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmiş canlılardır. Bu türün evriminin en son aşamasında ise, Homo sapiens, yani günümüz insanının oluştuğu öne sürülür.

Evrimci yayınlarda ve ders kitaplarında yer alan ya da medyada zaman zaman adı geçen "Java Adamı", "Pekin Adamı", "Lucy" gibi fosiller de üstte saydığımız dört türden birine dahil edilirler. Bu türlerin de kendi içlerinde alt türleri olduğu kabul edilir.

Ramapithecus gibi bir zamanların çok iddialı ara form adayları ise, sıradan bir maymun olmalarının anlaşılması üzerine, insanın hayali soy ağacından sessiz sedasız çıkarılmışlardır.71

Evrimciler "Australopithecines > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecines, Homo habilis ve Homo erectus'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok yakın zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (günümüz insanı) ile aynı ortamda yanyana bulunmuşlardır. Bu ise elbette bu canlıların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır.

Özetle, tüm bilimsel bulgular ve araştırmalar, evrimcilerin öne sürdükleri fosillerin bir evrim sürecini göstermediğini ortaya çıkarmıştır. İnsanın ataları olarak öne sürülen fosillerin bir kısmı maymun türlerine, bir kısmı da farklı insan ırklarına aittir.

Peki eldeki fosillerin hangileri insan, hangileri maymundur? Bunların herhangi birisinin gerçekten bir "ara form" sayılabilmesi mümkün müdür? Bu soruların cevabını görmek için, söz konusu kategorileri sırayla ele alalım.

Australopithecus:
Bir Maymun Türü

İlk kategori olan Australopithecus "güney maymunu" anlamına gelir. Bu canlıların ilk olarak Afrika'da 4 milyon yıl kadar önce ortaya çıktıkları ve 1 milyon yıl öncesine kadar da yaşadıkları sanılmaktadır. Australopithecuslar arasında bazı ayrımlar vardır. Evrimciler en eski Australopithecus türünün A. afarensis olduğunu varsayarlar. Bundan sonra ise, daha ince kemikli olan A. africanus ile, ondan daha büyük kemiklere sahip olan A. robustus gelir. A. boisei bazı araştırmacılara göre ayrı bir tür, bazılarına göre ise A. robustus'un alt türü olarak kabul edilmektedir.

Australopithecus türlerinin tümü, günümüz maymunlarına benzeyen soyu tükenmiş maymunlardır. Tümünün beyin hacimleri, günümüz şempanzelerininkiyle aynı veya daha küçüktür. Ellerinde ve ayaklarında günümüz maymunlarındaki gibi ağaçlara tırmanmaya yarayan çıkıntılar mevcuttur ve ayakları dallara tutunmak için kavrayıcı özelliklere sahiptir. Boyları kısadır (en fazla 130 cm.) ve aynı günümüz maymunlarındaki gibi erkek Australopithecus dişisinden çok daha iridir. Kafataslarındaki yüzlerce ayrıntı, birbirine yakın gözler, sivri azı dişleri, çene yapısı, uzun kollar, kısa bacaklar gibi birçok özellik, bu canlıların günümüz maymunlarından farklı olmadıklarını gösteren delillerdir.

Bu konudaki evrimci iddia ise, Australopithecuslar'ın, tam bir maymun anatomisine sahip olmalarına rağmen, diğer tüm maymunların aksine, insanlar gibi dik olarak yürüdükleri tezidir.

Söz konusu "dik yürüme" iddiası, Richard Leakey, Donald Johanson gibi evrimci paleoantropologların onyıllardır savundukları bir görüştür. Ama pek çok bilim adamı, Australopithecus'un iskelet yapısı üzerinde sayısız araştırma yapmış ve bu iddianın geçersizliğini ortaya koymuştur.

İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomist, Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard'ın, Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar bu canlıların iki ayaklı olmadıklarını, günümüz maymunlarınınkiyle aynı hareket şekline sahip olduklarını göstermiştir. İngiliz hükümetinin desteğiyle, beş uzmandan oluşan bir ekiple bu canlıların kemiklerini on beş yıl boyunca inceleyen Lord Zuckerman, kendisi de bir evrimci olmasına rağmen, Australopithecuslar'ın sadece sıradan bir maymun türü oldukları ve kesinlikle dik yürümedikleri sonucuna varmıştır.72 Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü diğer evrimci anatomist Charles E. Oxnard da Australopithecuslar'ın iskelet yapılarını günümüz orangutanlarınınkine benzetmektedir.73

Australopithecus'un insanın atası sayılamayacağı, son dönemde evrimci kaynaklar tarafından da kabul edilmektedir. Ünlü Fransız bilim dergisi Science et Vie, Mayıs 1999 sayısında bu konuyu kapak yapmıştır. Australopithecus afarensis türünün en önemli fosil örneği sayılan Lucy'i konu alan dergi, "Adieu Lucy" (Elveda

Lucy) başlığını kullanarak Australopithecus türü maymunların insanın soy ağacından çıkarılması gerektiğini yazmıştır. St W573 kodlu yeni bir Australopithecus fosili bulgusuna dayanarak yazılan makalede, şu cümleler yer almaktadır:

Yeni bir teori Australopithecus cinsinin insan soyunun kökeni olmadığını söylüyor... St W573'ü incelemeye yetkili tek kadın araştırmacının vardığı sonuçlar, insanın atalarıyla ilgili güncel teorilerden farklı; hominid soy ağacını yıkıyor. Böylece bu soy ağacında yer alan insan ve doğrudan ataları sayılan primat cinsi büyük maymunlar hesaptan çıkarılıyor... Australopithecuslar ve Homo türleri (insanlar) aynı dalda yer almıyorlar, Homo türlerinin (insanların) doğrudan ataları, hala keşfedilmeyi bekliyor.74

Kısacası Australopithecuslar, insanlarla hiçbir ilgisi olmayan, nesli tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildirler.

Homo Habilis:
İnsan Yapılmak İstenen Maymun

Australopithecuslar'ın iskelet ve kafatası yapılarının şempanzelerden neredeyse farksız oluşu ve canlıların dik yürüdükleri iddiasının da sağlam kanıtlarla çürütülmesi, evrimci paleoantropologları oldukça zor durumda bırakmıştır. Çünkü hayali evrim şemasında Australopithecuslar'dan sonra Homo erectus gelir. Homo erectus, isminin başındaki "Homo" yani "insan" teriminden de anlaşıldığı gibi bir insan grubudur ve iskeleti de tamamen diktir. Kafatası hacmi Australopithecuslar'ın iki katı kadardır. Şempanze benzeri bir maymun türü Australopithecuslar'dan, günümüz insanından farksız bir iskelete sahip olan Homo erectus'a geçmek ise, evrimci teoriye göre bile mümkün değildir. Dolayısıyla "bağlantı"lar, yani "ara form"lar gerekir. İşte Homo habilis kavramı, bu zorunluluktan doğmuştur.

Homo habilis sınıflandırması 1960'lı yıllarda ailece "fosil avcısı" olan Leakey'ler tarafından ortaya atıldı. Leakey'lere göre, Homo habilis olarak sınıflandırdıkları bu yeni tür canlı, dik yürüme yeteneğine, göreceli olarak büyük bir beyin hacmine, taştan ve tahtadan alet kullanma yeteneğine sahipti. Bu sebeple insanın atası olabilirdi.

Oysa 80'li yılların ortalarından sonra bulunan aynı türe ait yeni fosiller, bu görüşü tamamen değiştirecekti. Yeni bulunan fosillere dayanan Bernard Wood ve Loring Brace gibi araştırmacılar, bunların, "alet kullanabilen insan" anlamına gelen Homo habilis yerine, "alet kullanabilen Güney Afrika maymunu" anlamına gelen Australopithecus habilis olarak sınıflandırılması gerektiğini söylediler. Çünkü Homo habilis, Australopithecus ismi verilen maymunlarla birçok ortak özellikler taşıyordu. Aynı Australopithecus gibi uzun kollu, kısa bacaklı ve maymunsu bir iskelet yapısına sahipti. El ve ayak parmakları tırmanmaya uyumluydu. Çene yapıları tamamen günümüz maymunlarınınkine benziyordu. 550 cc.'lik beyin hacimleri de bunların birer maymun olduklarının en iyi göstergesiydi. Kısacası bazı evrimciler tarafından

ayrı bir tür olarak gösterilen Homo habilis, gerçekte tüm diğer Australopithecuslar gibi bir maymun türüydü.

İlerleyen yıllarda yapılan araştırmalar, Homo habilis'in gerçekten de Australopithecus'tan farklı bir canlı olmadığını ortaya koydu. 1984 yılında Tim White tarafından bulunan OH 62 iskelet ve kafatası fosili, bu türün günümüz maymunlarınınki gibi küçük beyin hacmine, dallara tırmanmaya yarayan uzun kollara ve kısa bacaklara sahip olduğunu gösterdi.

Amerikalı antropolog Holly Smith'in 1994 yılında yaptığı detaylı analizler de yine Homo habilis'in aslında "Homo" yani insan değil, maymun olduğunu gösterdi. Smith, Australopithecus, Homo habilis, Homo erectus ve Homo neandertalensis türlerinin dişleri üzerinde yaptığı analizler hakkında şöyle diyordu:

Dişlerin gelişimi ve yapısı kriterine dayanarak yaptığımız analizler, Australopithecines ve Homo habilis türlerinin Afrika maymunlarıyla aynı kategoride olduklarını, ancak Homo erectus ve Neandertal türlerinin günümüz insanlarıyla aynı yapıya sahip olduğunu göstermektedir.75

Aynı yıl Fred Spoor, Bernard Wood ve Frans Zonneveld adlı üç anatomi uzmanı çok farklı bir yöntemle yine aynı sonuca ulaştılar. Bu yöntem, insan ve maymunların iç kulaklarında yer alan ve denge sağlamaya yarayan yarı-çembersel kanalların karşılaştırmalı analizine dayanıyordu. Dik yürüyen insanların kanalları ile, eğik yürüyen maymunların kanalları birbirlerinden somut bazı farklılıklarla ayrılıyorlardı. Spoor, Wood ve Zonneveld'in, inceledikleri tüm Australopithecus ve dahası Homo habilis örneklerinin iç kulak kanalları günümüz maymunlarınınkiyle aynıydı. Homo erectus'un iç kulak kanalları ise, aynı günümüz insanlarındaki gibiydi.76

Bu bulgu çok önemli iki sonucu göstermekteydi:

(1) Homo habilis adıyla anılan fosiller, gerçekte "Homo" yani insan sınıflamalarına değil, Australopithecus (maymun) sınıflamalarına dahildi.

(2) Hem Homo habilis hem de Australopithecus türleri, eğik yürüyen, yani maymun iskeletine sahip canlılardı. İnsanlarla ilgileri yoktu.

Homo Rudolfensis:
Yanlış Yapıştırılan Yüz

Homo rudolfensis terimi, 1972 yılında bulunan birkaç fosil parçasına verilen isimdir. Söz konusu fosil parçaları Kenya'daki Rudolf nehri civarında bulunduğu için, bu fosilin temsil ettiği varsayılan türe de Homo rudolfensis adı verilmiştir. Çoğu paleoantropolog ise bu fosillerin aslında ayrı bir türe ait olmadığını, Homo rudolfensis denen canlının da aslında bir Homo habilis, yani bir maymun türü olduğunu kabul etmektedir.

Fosilleri bulan Richard Leakey, 2.8 milyon yıl yaş biçtiği ve "KNM-ER 1470" olarak adlandırdığı kafatasını antropoloji tarihinin en büyük buluşu gibi tanıtmış ve büyük yankı uyandırmıştı. Australopithecus gibi küçük bir kafatası hacmi olan, ancak

insansı bir yüze sahip bulunan canlı, Leakey'e göre, Australopithecus ile insan arasındaki kayıp halkaydı. Ancak bir süre sonra anlaşılacaktı ki, KNM-ER 1470 kafatasının bilimsel dergilere kapak olan "insansı" yüzü, gerçekte kafatası parçalarını birleştirirken yapılan -belki de kasıtlı- hataların sonucuydu. İnsan yüzü anatomisi üzerinde çalışmalar yapan Prof. Tim Bromage, 1992 yılında bilgisayar simülasyonları yardımıyla ortaya çıkardığı bu gerçeği şöyle özetler:

KNM-ER 1470'in rekonstrüksiyonu yapılırken, yüz, aynı günümüz insanlarında olduğu gibi, kafatasına neredeyse tam paralel bir biçimde inşa edilmişti. Oysa yaptığımız incelemeler, yüzün kafatasına daha eğimli bir biçimde inşa edilmiş olmasını gerektirmektedir. Bu ise aynı Australopithecus'da gördüğümüz maymunsu yüz özelliğini meydana getirir.77

Bu konuda evrimci paleoantropolog J. E. Cronin de şöyle der:

Kaba olarak biçimlendirilmiş yüz, düşük kafatası genişliği ve büyük azı dişler gibi ilkel özellikler, KNM-ER 1470'in Australopithecus ile paylaştığı ilkel özelliklerdir... KNM-ER 1470, diğer erken Homo örnekleri gibi, öteki ince yapılı Australopithecuslar'la birçok yapısal ortak özellik taşır. Bu özellikler, diğer sonraki geç Homo örneklerinde (yani Homo erectus'ta) bulunmaz.78

Michigan Üniversitesi'nden C. Loring Brace ise çene ve diş yapısı üzerinde yaptığı analizlerde 1470 kafatası hakkında yine aynı sonuca varmıştır: "Çenenin büyüklüğü ve azı dişlerinin kapladığı yerin genişliği, ER 1470'in tam anlamıyla bir Australopithecus yüz ve dişlerine sahip olduğunu göstermektedir."79

KNM-ER 1470 üzerinde en az Leakey kadar incelemede bulunmuş olan John Hopkins Üniversitesi paleoantropoloğu Prof. Alan Walker da, bu canlının Homo habilis ya da Homo rudolfensis gibi bir "Homo" yani insan türüne dahil edilmemesi, aksine Australopithecus sınıfına sokulması gerektiğini savunmaktadır.80

Kısacası, Australopithecuslar ile Homo erectus arasında bir geçiş formu gibi gösterilmeye çalışılan Homo habilis ya da Homo rudolfensis gibi sınıflamalar tamamen hayalidir. Bu canlılar bugün çoğu araştırmacının kabul ettiği gibi, Australopithecus serisinin birer üyesidirler. Bütün anatomik özellikleri, bu canlıların birer maymun türü olduklarını göstermektedir.

Bu gerçek, Bernard Wood ve Mark Collard adlı iki evrimci antropoloğun 1999 yılında Science dergisinde yayınlanan incelemeleriyle daha da belirgin hale gelmiştir. Wood ve Collard, Homo habilis ve Homo rudolfensis (Skull 1470 türü) kategorilerinin hayali olduğunu, aslında bu kategorilere dahil edilen fosillerin Australopithecus sınıflaması içinde incelenmesi gerektiğini şöyle açıklamışlardır:

Daha yakın zamanda, fosil türleri, mutlak beyin hacmi, dil yeteneği konusundaki çıkarımlar ve el fonksiyonu ve taştan aletler yapma becerileri konusundaki kurgular gibi temellere dayanılarak, Homo kategorisine dahil edilmiştir. Bir kaç istisna haricinde, bu (Homo) cinsin insan evrimi içindeki tanımı ve kullanımı ve Homo'nun sınırının belirlenişi, sanki sorunsuz bir olgu gibi kabul edilmiştir. Ama... yeni

bulgular, mevcut bulgulara getirilen yeni yorumlar, ve paleoantropolojik kayıtlar üzerindeki kısıtlamalar, sınıflamaları Homo cinsine dahil etmek için kullanılan kriterleri geçersiz hale getirmektedir... Pratikte, fosilleşmiş hominid türleri, Homo kategorisine, dört temel kriterden biri veya daha fazlasına göre dahil edilmektedir... Oysa şimdi açık hale gelmiştir ki, bu kriterlerin hiç biri tatminkar değildir. Kafatası hacmi problemlidir, çünkü mutlak beyin kapasitesinin biyolojik bir önemi olduğu varsayımı tartışmalıdır. Aynı şekilde, konuşma fonksiyonunun beynin genel görünümünden güvenilir şekilde çıkarsanamayacağına dair oldukça tatmin edici kanıtlar vardır ve beynin konuşma ile ilgili bölgelerinin, daha önceki çalışmaların ima ettiğinin aksine lokalize olmadığına dair kanıtlar vardır...

Bir başka deyişle, H. habilis ve H. rudolfensis'e ait fosil bulgular eklendiğinde, Homo cinsi iyi bir cins değildir. Dolayısıyla, H. habilis ve H. rudolfensis, Homo cinsinden çıkarılmalıdır... Şu an için, hem H. habilis'in hem de H. rudolfensis'in Australopithecus cinsine geçirilmesini öneriyoruz.81

Wood ve Collard'ın vardığı sonuç, anlattığımız gerçeği doğrulamaktadır: Tarihte "ilkel insan ataları" yoktur. Bu şekilde gösterilen canlılar, gerçekte Australopithecus kategorisine dahil edilmeleri gereken maymunlardır. Fosil kayıtları, bu soyu tükenmiş maymunlar ile, fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkan Homo yani insan türü arasında hiç bir evrimsel ilişki olmadığını göstermektedir.

Homo Erectus ve Sonrası: Gerçek İnsanlar

Evrimcilerin hayali şemasına göre Homo türünün kendi içindeki evrimi şöyledir: Önce Homo erectus, sonra Homo sapiens archaic ve Neandertal insanı, sonra da Cro-magnon Adamı ve günümüz insanı... Oysa bu sınıflamaların hepsi, gerçekte sadece özgün insan ırklarıdır. Aralarındaki fark, bir eskimo ile bir zenci ya da bir pigme ile Avrupalı arasındaki farktan daha büyük değildir.

Öncelikle evrimcilerin en ilkel tür saydıkları Homo erectus'u inceleyelim. "Erect" terimi "dik" demektir. Homo erectus ise "dik yürüyen insan" anlamına gelir. Evrimciler bu insanları, "erect" sıfatı ile öncekilerden ayırmak zorunda kalmışlardır. Çünkü eldeki tüm Homo erectus fosilleri, Australopithecus ya da Homo habilis örneğinde görülmediği kadar diktir. Günümüz insanının iskeleti ile Homo erectus iskeleti arasında hiçbir fark yoktur.

Evrimcilerin Homo erectus'u "ilkel" saymaktaki en önemli dayanakları ise, kafatası hacminin (900-1100 cc.) günümüz insanının ortalamasından küçüklüğü ve kalın kaş çıkıntılarıdır. Oysa bugün de dünyada Homo erectus'la aynı kafatası ortalamasında pek çok insan yaşamaktadır (örneğin pigmeler) ve bugün de çeşitli ırklarda kaş çıkıntıları vardır (örneğin Avusturalya yerlileri Aborijinler'de).

Kafatası hacmi farklılığının zeka ve beceri yönünden hiçbir fark oluşturmadığı ise bilinen bir gerçektir. Zeka, beynin hacmine göre değil, beynin kendi içindeki organizasyonuna göre değişir.82

Homo erectus'u dünyaya tanıtan fosiller, her ikisi de Asya'da bulunan Pekin Adamı ve Java Adamı fosilleriydi. Ancak zamanla bu iki kalıntının da güvenilir olmadıkları anlaşıldı. Pekin Adamı, sadece alçıdan yapılmış ve aslı kaybolmuş modellerden ibaretti, Java Adamı ise bir kafatası parçası ile, ondan metrelerce uzakta bulunmuş bir leğen kemiğinden oluşuyordu ve bunların aynı canlıya ait olduğuna dair hiçbir gösterge yoktu. Bu nedenle Afrika'da bulunan Homo erectus fosilleri giderek daha fazla önem kazandı. (Bu arada, Homo erectus olarak tanımlanan fosillerin bir kısmının, bazı evrimciler tarafından "Homo ergaster" adlı ikinci bir sınıflamaya dahil edildiğini de belirtmek gerekir. Bu konuda aralarında anlaşmazlık vardır. Biz söz konusu fosillerin hepsini Homo erectus sınıflaması içinde ele alacağız.)

Afrika'da bulunan Homo erectus örneklerinin en ünlüsü, Kenya'daki Turkana Gölü yakınlarında bulunan "Narikotome homo erectus" ya da "Turkana Çocuğu" fosilidir. Bu fosilin sahibinin 12 yaşında bir çocuk olduğu ve büyüdüğü zaman yaklaşık 1.83 boyunda olacağı saptanmıştır. Fosilin dik iskelet yapısı günümüz insanından farksızdır. Amerikalı paleoantropolog Alan Walker, "ortalama bir patolojistin bu fosilin iskeletiyle, bir günümüz insanı iskeletini birbirinden ayırmasının çok güç olduğunu" söyler.83 Walker kafatası için de, "bir Neandertal kafatasına aşırı derecede benzediğini" söylemektedir.84 Neandertaller biraz sonra inceleyeceğimiz gibi günümüz insanın bir ırkıdırlar. Dolayısıyla Homo erectus da yine günümüz insanın bir ırkıdır.

Nitekim evrimci Richard Leakey bile Homo erectus'un günümüz insanı ile olan farklılığının ırksal farklılıktan öte bir anlam taşımadığını şöyle ifade eder:

Herhangi bir kişi farklılıkları farkedebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkıntısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda yaşamakta olan insan ırklarının birbirleri arasındaki farklılıklardan daha fazla değildir. Böyle bir varyasyon, topluluklar birbirlerinden uzun zaman aralıklarında ayrı tutuldukları zaman ortaya çıkar.85

Connecticut Üniversitesi'nden Prof. William Laughlin, Eskimolar ve Aleut Adaları insanları üzerinde uzun yıllar anatomik incelemeler yapmış ve bu insanlar ile Homo erectus'un şaşırtıcı derecede birbirlerine benzediklerini görmüştür. Laughlin'in vardığı sonuç, tüm bu ırkların gerçekte Homo sapiens türüne (günümüz insanına) ait farklı ırklar olduğudur:

Hepsi Homo sapiens türüne ait olan Eskimolar ve Avusturalya yerlileri gibi uzak gruplar arasındaki büyük farklılıkları dikkate aldığımızda, Homo erectus'un da kendi içinde farklılıklar taşıyan bu türe (Homo sapiens'e) ait olduğu sonucuna varmak çok mantıklı gözükmektedir.86

Homo erectus'un yapay bir sınıflama olduğu, Homo erectus kategorisine dahil edilen fosillerin gerçekte Homo sapiens'ten ayrı bir tür sayılacak kadar farklılık taşımadığı, son yıllarda bilim dünyasında giderek daha fazla dile getirilmektedir. American Scientist dergisinde, bu konudaki tartışmalar ve 2000 yılında bu konuda yapılan bir konferansın sonucu şöyle özetlenmektedir:

Senckenberg konferansına katılanların çoğu, Michigan Üniversitesi'nden Milford Wolpoff, Canberra Üniversitesi'nden Alan Thorne ve meslektaşları tarafından başlatılan ve Homo erectus'un taksonomik statüsünü ele alan ateşli tartışmaya dahil oldular. Bunlar (Wolpoff ve Thorn) güçlü bir şekilde, Homo erectus'un bir tür olarak geçerliliğinin bulunmadığını, tamamen ortadan kaldırılması gerektiğini savundular. Homo cinsinin tüm üyeleri, 2 milyon yıl öncesinden günümüze kadar, varyasyona oldukça açık ve geniş alanlara yayılmış tek bir tür, yani Homo sapiens türüydü onlara göre, ve bu tür içinde doğal kırılmalar ve alt bölünmeler bulunmuyordu. Konferansın konusu, Homo erectus'un var olmadığıydı.87

"Homo erectus yok" demek, "Homo erectus, Homo sapiens'ten farklı bir tür değil, Homo sapiens içindeki bir ırk" anlamına gelmektedir. Bir insan ırkı olan Homo erectus ile "insanın evrimi" senaryosunda kendisinden önce gelen maymunlar (Australopithecus, Homo habilis, Homo rudolfensis) arasında ise büyük bir uçurum vardır. Yani fosil kayıtlarında beliren ilk insanlar, evrim süreci olmadan, aynı anda ve aniden ortaya çıkmışlardır. Bu onların yaratılmış olduklarının çok açık bir göstergesidir.

Ancak bu gerçeği kabul etmek, evrimcilerin dogmatik felsefelerine ve ideolojilerine aykırıdır. Bu nedenle, özgün bir insan ırkı olan Homo erectus'u yarı-maymun bir canlı gibi göstermeye çalışırlar. Yaptıkları Homo erectus rekonstrüksiyonlarında, ısrarla maymunsu hatlar çizerler. Öte yandan da Australopithecus ya da Homo habilis gibi maymunları yine aynı yöntemle "insansı"laştırırlar. Bu yöntemle maymunları ve insanları birbirlerine "yaklaştırıp" bu iki apayrı canlı grubunun arasındaki uçurumu küçültmeye çalışmaktadırlar.

Neandertaller:
İri Yapılı Bir İnsan Irkı

Neandertaller bundan 100 bin yıl önce Avrupa'da aniden ortaya çıkmış ve yaklaşık 35 bin yıl önce de yine hızlı ve sessiz bir biçimde yok olmuş -ya da diğer ırklarla karışarak asimile olmuş- insanlardır. Günümüz insanından tek farkları, iskeletlerinin biraz daha güçlü ve kafatası ortalamalarının biraz daha yüksek olmasıdır.

Neandertaller bir insan ırkıdır ve bugün artık bu gerçek hemen herkes tarafından kabul edilmektedir. Evrimciler bu insanları "ilkel bir tür" olarak göstermek için çok çabalamışlar, ama bütün bulgular Neandertal insanının bugün sokakta yürüyen herhangi bir "yapılı" insandan daha farklı olmadığını göstermiştir. Bu konuda önde gelen bir otorite sayılan New Mexico Üniversitesi'nden paleoantropolog Erik Trinkaus şöyle yazar:

Neandertal kalıntıları ve günümüz insan kemikleri arasında yapılan ayrıntılı karşılaştırmalar göstermektedir ki, Neandertaller'in anatomisinde, ya da hareket, alet kullanımı, zeka seviyesi veya konuşma kabiliyeti gibi özelliklerinde günümüz insanlarından aşağı sayılabilecek hiçbir şey yoktur.88

Bu nedenle günümüzde birçok araştırmacı, Neandertal insanını günümüz insanının bir alt türü olarak tanımlayarak "Homo sapiens neandertalensis" demektedir. Bulgular, Neandertaller'in ölülerini gömdüklerini, çeşitli müzik aletleri yaptıklarını ve aynı dönemde yaşamış Homo sapiens sapienslerle beraber, gelişmiş bir kültürü paylaştıklarını açıkça göstermektedir. Kısacası Neandertaller, sadece zamanla ortadan kaybolmuş "yapılı" bir insan ırkıdır.

Homo Sapiens Archaic,
Homo Heilderbergensis ve Cro-Magnon

Homo sapiens archaic, hayali evrim şemasının günümüz insanından bir önceki basamağını oluşturur. Aslında bu insanlar hakkında evrimciler açısından söylenecek bir şey yoktur, zira bunlar günümüz insanından ancak çok küçük farklılıklarla ayrılırlar. Hatta bazı araştırmacılar, bu ırkın temsilcilerinin günümüzde hala yaşamakta olduklarını söyleyerek Avustralyalı Aborijin yerlilerini örnek gösterirler. Aborijin yerlileri de aynı bu ırk gibi kalın kaş çıkıntılarına, içeri doğru eğik bir çene yapısına ve biraz daha küçük bir beyin hacmine sahiptirler. Ayrıca çok yakın bir geçmişte Macaristan'da ve İtalya'nın bazı köylerinde bu insanların yaşamış olduklarına dair çok ciddi bulgular ele geçirilmiştir.

Evrimci literatürde Homo heilderbergensis olarak tanımlanan sınıflandırma ise, aslında Homo sapiens archaic'le aynı şeydir. Aynı insan ırkını tanımlamak için bu iki ayrı kavramın da kullanılmasının nedeni, evrimciler arasındaki görüş farklılıklarıdır. Homo heilderbergensis sınıflamasına dahil edilen tüm fosiller ise, anatomik olarak

günümüz Avrupalı'larına çok benzeyen insanların günümüzden 500 bin, hatta 740 bin yıl önce İngiltere'de ve İspanya'da yaşadıklarını göstermektedir.

Cro-magnon sınıflaması ise, 30.000 yıl önceye kadar yaşadığı tahmin edilen bir ırktır. Kubbe şeklinde bir kafatasına, geniş bir alna sahiptir. 1600 cc.'lik kafatası hacmi, günümüz insanının ortalamasından fazladır. Kafatasında kalın kaş çıkıntıları vardır ve arka kısımda, Neandertal adamının ve Homo erectus'un karakteristik özelliği olan kemiksi çıkıntı bulunmaktadır.

Avrupalı bir ırk olarak kabul edilmesine karşın, Cro-Magnon kafatasının yapısı ve hacmi, günümüzde Afrika ve tropik iklimlerde yaşayan bazı ırklara fazlasıyla benzemektedir. Bu benzerliğe dayanarak, Cro-Magnon'un Afrika kökenli eski bir ırk olduğu tahmin edilir. Diğer bazı paleoantropolojik bulgular, Cro-magnon ve Neandertal ırklarının birbirleri ile kaynaşarak, günümüzdeki bazı ırklara temel oluşturduklarını göstermektedir. Dahası günümüzde Cro-magnon ırkına benzer etnik grupların Afrika kıtasının farklı bölgelerinde ve Fransa'nın Salute ve Dordonya bölgelerinde hala yaşadığı kabul edilmektedir. Polonya ve Macaristan'da da aynı özelliklere sahip insanlara rastlanmıştır.

Atalarıyla Aynı Anda Yaşayan Türler!...

Şimdiye kadar incelediklerimiz bize açık bir tablo oluşturdu: "İnsanın evrimi" senaryosu tümüyle hayali bir kurgudur. Çünkü böyle bir soy ağacının var olması için, maymunlardan insanlara aşamalı bir evrim yaşanmış ve bunun fosillerinin bulunmuş olması gerekir. Oysa maymunlarla insanlar arasında açık bir uçurum vardır. İskelet yapıları, kafatası hacimleri, dik ya da eğik yürüme kriterleri gibi özellikler, insan ile maymunun arasını açıkça ayırmaktadır. (1994 yılında iç kulaktaki denge kanalları üzerinde yapılan incelemelerin de Australopithecus ve Homo habilis'i maymun sınıfına, Homo erectus'u ise insan sınıfına ayırdığına değinmiştik.)

Bu farklı türler arasında bir soy ağacı olamayacağını gösteren çok önemli bir başka bulgu ise, birbirlerinin atası olarak gösterilen türlerin aynı anda ve birarada yaşamış olmalarıdır! Eğer evrimcilerin iddia ettiği gibi Australopithecuslar zamanla Homo habilis'e, onlar da zamanla Homo erectus'a dönüşmüş olsalardı, bu türlerin yaşadıkları dönemlerin de birbirini izlemesi gerekirdi. Oysa aksine, böyle bir kronolojik sıralama yoktur.

Evrimcilerin kendi hesaplamalarına göre, Australopithecuslar 4 milyon yıl öncesinden 1 milyon yıl öncesine kadar yaşamışlardır. Homo habilis olarak sınıflandırılan canlıların ise 1,7-1,9 milyon yıl öncesinde yaşadığı hesaplanmaktadır. Homo habilis'ten daha "ileri" olduğu söylenen Homo rudolfensis için biçilen yaş ise, 2,5-2,8 milyon yıl kadar eskidir! Yani Homo rudolfensis, "atası" olması gereken Homo habilis'ten neredeyse 1 milyon yıl daha yaşlıdır. Öte yandan Homo erectus'un yaşı 1,6-1,8 milyon yıl kadar geri gitmektedir. Yani Homo erectus örnekleri de, sözde

ataları olan Homo habilis sınıflamasıyla yaklaşık aynı zaman diliminde ortaya çıkmışlardır.

Alan Walker, "Doğu Afrika'da Australopithecus bireyleri ile Homo habilis ve Homo erectus türlerinin aynı anda yaşadıklarına dair kesin deliller vardır" diyerek bu gerçeği doğrular.89 Louis Leakey, Olduvai Gorge bölgesindeki Bed II katmanında Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus fosillerini neredeyse yanyana bulmuştur.90

Elbette böyle bir soy ağacı olamaz. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.91

Homo erectus'tan Homo sapiens'e doğru ilerlediğimizde de yine ortada bir soyağacı olmadığını görürüz. Homo erectus'un ve Homo sapiens archaic'in günümüzden 27.000 yıl öncesine hatta 10.000 yıl öncesine kadar yaşamlarını sürdürmüş olduklarını gösteren bulgular vardır. Avustralya'da Kow Bataklığı'nda 13 bin yıllık, Java Adası'nda ise 27 bin yıllık Homo erectus kafatasları bulunmuştur.92

Homo Sapiens'in Gizli Tarihi

Tüm bu incelediklerimizin yanında, hayali evrim soy ağacını temelinden yıkan en önemli ve şaşırtıcı gerçek ise, Homo sapiens'in, yani günümüz insanının tarihinin hiç umulmadık kadar geriye gitmesidir. Paleontolojik bulgular, bundan neredeyse bir milyon yıl öncesinde, bize tıpatıp benzeyen Homo sapiens insanlarının yaşadığını göstermektedir.

Bu konudaki ilk bulgular, ünlü evrimci paleoantropolog Louis Leakey'e aitti. Leakey, 1932 yılında Kenya'daki Victoria gölü yakınlarındaki Kanjera bölgesinde anatomik olarak günümüz insanından farkı olmayan, Orta Pleistosen devrine ait birkaç tane fosil buldu. Ancak Orta Pleistosen devri, bundan bir milyon yıl öncesi demekti.93 Bu bulgular evrim soy ağacını tepetaklak ettiği için diğer bazı evrimci paleoantropologlar tarafından reddedildi. Ama Leakey, hesaplarının doğru olduğunu her zaman için savundu.

Bu tartışma unutulmaya başlamıştı ki, 1995 yılında İspanya'da bulunan bir fosil, Homo sapiens'in tarihinin sanıldığından çok daha eski olduğunu çok çarpıcı bir biçimde ortaya çıkardı. Söz konusu fosil, Madrid Üniversitesi'nden üç İspanyol paleoantropolog tarafından İspanya'daki Atapuerca adı verilen bölgedeki Gran Dolina mağarasında bulundu. Fosil, günümüz insanıyla tamamen aynı görünüme sahip 11 yaşındaki bir çocuğa ait bir insan yüzüydü. Ancak çocuk öleli tam 800 bin yıl olmuştu. Discover dergisi, Aralık 1997 sayısında, konuya geniş yer verdi.

Bu fosil, Gran Dolina araştırma ekibinin başı Arsuaga Ferreras'ın bile insanın evrimi hakkındaki inançlarını sarsmıştı. Ferreras, şöyle diyordu:

Büyük, geniş, şişkin, yani anlayacağınız ilkel bir şeyle karşılaşmayı umuyorduk. 800.000 yıl yaşındaki bir çocuktan beklentimiz, Turkana Çocuğu gibi bir şey olmasıydı. Ama bizim bulduğumuz bütünüyle modern bir yüzdü... Bunlar sizi sarsan türden şeyler: Fosil bulmak değil, tamam fosil bulmak da beklenmedik ve güzel bir olay. Fakat, en etkileyici olanı bugüne ait olduğunu düşündüğünüz birşeyi geçmişte bulmanız. Bu bir anlamda, Gran Dolina'da kasetçalar bulmak gibi birşey. Böyle birşey çok şaşırtıcı olurdu elbette. Alt Pleistosen tabakalarında teypler, kasetler bulmayı beklemiyoruz, ancak 800 bin yıllık "modern" bir yüz bulmak da bunun gibi bir şey. Onu gördüğümüzde çok şaşırmıştık.94

Bu fosil Homo sapiens'in tarihinin 800 bin yıl kadar geriye götürülmesi gerektiğine işaret ediyordu. Ama fosili bulan evrimciler, ilk şoku atlattıktan sonra, bu fosilin başka bir türe ait olduğuna karar verdiler. Çünkü evrim soy ağacına göre 800 bin yıl önce Homo sapiens'in yaşamamış olması gerekiyordu. Bu yüzden "Homo antecessor" adlı hayali bir tür oluşturdular ve Atapuerca kafatasını bu sıralamaya dahil ettiler.

1.7 Milyon Yıllık Kulübe ve 3.6 Milyon Yıllık İnsan Ayak İzleri!...

Şimdiye kadar ele geçen pek çok bulgu, Homo sapiens'in tarihinin 800 bin yıldan bile çok daha eski olduğunu gösteriyordu. Bunlardan birisi, yine Louis Leakey'nin 1970'lerin başında Olduvai Gorge'daki bulgularıydı. Leakey buradaki Bed II katmanında Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus türlerinin aynı anda birarada yaşadıklarını tespit etmişti. Ancak bundan da ilginç olan, Leakey'in aynı katmanda (Bed II) bulduğu bir yapıydı. Leakey, burada, taştan yapılmış bir kulübenin kalıntılarını bulmuştu. Olayın en garip yönü ise, Afrika'nın bazı bölgelerinde hala kullanılan bu yapıların sadece Homo sapiensler tarafından yapılmış olabileceğiydi! Yani, Leakey'nin bulgularına göre, Australopithecus, Homo habilis, Homo erectus ve günümüz insanı, bundan yaklaşık 1.7 milyon yıl önce birarada yaşamış olmalıydılar.95 Bu gerçek, elbette, günümüz insanlarının Australopithecus olarak tanımlanan maymunlardan evrimleştiğini öne süren evrim teorisini kesin biçimde geçersiz kılıyordu.

Aslında şimdiye dek günümüz insanlarının izlerini 1.7 milyon yıldan bile daha geriye götüren bulgular ele geçti. Bu bulguların en önemlisi, Mary Leakey tarafından 1977 yılında Tanzanya'nın Laetoli bölgesinde bulunan ayak izleriydi. Bu izler, 3.6 milyon yıl yaşında olduğu hesaplanan bir tabakanın üzerindeydi ve en önemlisi, günümüz insanının bırakacağı ayak izlerinden tamamen farksızdı.

Mary Leakey'in bulduğu bu ayak izleri daha sonra Don Johanson ve Tim White gibi ünlü paleoantropologlar tarafından da incelendi. Varılan sonuçlar aynıydı. White şöyle yazıyordu:

Hiç kuşkunuz olmasın... Bunlar günümüz insanının ayak izlerinden tamamen farksız. Eğer bu izler bugün bir California plajında olsalardı ve bir çocuğa bunların ne olduğu sorulsaydı, hiç tereddüt etmeden burada bir insanın yürüdüğünü söylerdi. Bunları, kumsalda yer alan diğer yüzlerce insan ayak izinden ayırt edemezdi. Dahası, siz de ayırt edemezdiniz.96

Kuzey California Üniversitesi'nden Louis Robins ise ayak izlerini inceledikten sonra şöyle diyordu:

Ayağın kemeri yüksektir, ufak olan kişinin ayak kemeri benimkisinden bile daha yüksektir, yani parmaklar insan parmaklarıyla aynı şekilde yeri kavramaktadırlar. Bunu başka hayvan formlarında göremezsiniz.97

Ayak izlerinin morfolojik yapısı üzerinde yapılan incelemeler, bunun bir insan, hem de günümüz insanı (Homo sapiens) izi olarak kabul edilmesi gerektiğini tekrar tekrar gösteriyordu. İzleri inceleyen Russell Tuttle, şöyle yazıyordu:

Bu izler, çıplak ayaklı bir Homo sapiens tarafından bırakılmış olmalıdır... Yapılan tüm morfolojik incelemeler, bu izleri bırakan canlının ayağının, günümüz insanlarınınkilerden farklı olmadığını göstermektedir.98

Tarafsız incelemeler, ayak izlerinin gerçek sahiplerini de tanımladı: Ortada, 10 yaşındaki bir insanın 20 tane ve daha küçük yaşta birinin de 27 tane fosilleşmiş ayak izi vardı. Ve bunlar, kesinlikle, bizim gibi normal insanlardı.

Bu durum, Laetoli izlerini onyıllar boyu tartışma konusu haline getirdi. Evrimci paleoantropologlar, günümüz insanının 3.6 milyon yıl önce yeryüzünde yürüyebildiğini kabul edememenin sıkıntısı içinde, bir açıklama yapmaya çalıştılar. 90'lı yıllarda bu "açıklama" şekillendi. Evrimciler bu izlerin bir Australopithecus tarafından bırakılmış olması gerektiğine karar verdiler; çünkü bundan 3.6 milyon yıl önce bir Homo türünün yaşamış olması -teorilerine göre- mümkün değildi! Russell Tuttle, 1990 tarihli bir makalesinde şöyle yazıyordu:

Sonuçta, Laetoli G bölgesindeki 3.5 milyon yıllık ayak izleri bugünkü insanların izlerine çok benzemektedir. Bulgu, bu izleri bırakan canlıların bizden daha kötü ya da farklı yürüyen bir canlı olduğunu göstermemektedir. Eğer bu izler bu kadar eski olmasalardı, bunların da bizim gibi bir Homo türü tarafından bırakıldıklarını hiç tartışmasız kabul edebilirdik... Ama yaş sorunu nedeniyle, bu izlerin Lucy fosili ile aynı türe, yani Australopithecus afarensis türüne ait bir canlı tarafından bırakıldığı varsayımını kabul etmek durumundayız.99

Kısacası, 3.6 milyon yıl yaşında olduğu söylenen bu ayak izlerinin Australopithecuslar'a ait olması imkansızdı. Ayak izlerinin Australopithecuslar tarafından yapıldığının düşünülmesinin sebebi ise sadece, fosillerin bulunduğu ve 3.6 milyon yıl yaş biçilen volkanik tabakaydı. Bu kadar eski bir tarihte insanların yaşamış olamayacağı düşünülerek, izler Australopithecuslar'a atfedilmişti.

Laetoli izleri hakkında yapılan bu yorumlar, bizlere çok önemli bir gerçeği göstermektedir. Evrimciler, teorilerini bilimsel bulgulara dayanarak değil, bilimsel bulgulara rağmen savunmaktadırlar! Ortada ne olursa olsun, körü körüne savunulan bir teori vardır ve ele geçirilen her aleyhte bulgu, bu teoriye uydurulmak için çarpıtılmakta ya da görmezden gelinmektedir.

Kısacası, evrim teorisi bilim değildir. Bilime rağmen yaşatılan bir dogmadır.

Evrimin İki Ayaklılık Çıkmazı

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm fosil kayıtlarının yanısıra, insanlarla maymunlar arasındaki aşılamaz anatomik uçurumlar da insanın evrimi masalını geçersiz kılar. Bu uçurumların biri, yürüyüş şeklidir.

İnsan iki ayağı üzerinde dik yürür. Bu, başka hiçbir canlıda rastlanmayan, çok özel bir hareket şeklidir. Diğer bazı hayvanlar ise iki ayaklı olarak sınırlı bir hareket kabiliyetine sahiptirler. Ayı ve maymun gibi hayvanlar ender olarak (örneğin bir yiyeceğe ulaşmak istediklerinde) iki ayakları üzerinde kısa süreli hareket edebilirler. Normalde öne eğik bir iskelete sahiptirler ve dört ayakla yürürler.

Peki acaba iki ayaklılık evrimcilerin iddia ettiği gibi maymunların dört ayaklı yürüyüşünden mi evrimleşmiştir?

Hayır... Araştırmalar göstermiştir ki, iki ayaklılığın evrimi hiçbir zaman gerçekleşmemiştir, gerçekleşmesi de mümkün değildir. Öncelikle iki ayaklılık evrimsel bir avantaj değildir. Zira, maymunların hareket şekli insanın iki ayaklı

yürüyüşünden daha kolay, hızlı ve verimlidir. İnsan ne bir şempanze gibi ağaçlar arasında daldan dala atlayarak ilerleyebilir, ne de bir çita gibi saatte 125 km. hızla koşabilir. Aksine insan, iki ayağı üzerinde yürüdüğü için, yerde çok daha yavaş bir biçimde hareket edebilir ve bu nedenle doğadaki canlıların en savunmasızlarından biridir. Dolayısıyla, evrim teorisinin kendi mantığına göre, maymunların iki ayaklı yürümeye yönelmelerinin hiçbir anlamı yoktur. Aksine, evrime göre insanlar dört ayaklı hale gelmelidirler.

Evrimci iddianın bir diğer çıkmazı ise, iki ayaklılığın Darwinizm'in "aşama aşama gelişme" modeline kesinlikle uymamasıdır. Evrimin temelini oluşturan bu model, evrimin bir aşamasında iki ayaklılıkla dört ayaklılık arasında "karma" bir yürüyüş olmasını zorunlu kılar. Oysa İngiliz paleoantropolog Robin Crompton, 1996 yılında bilgisayar yardımıyla yaptığı araştırmalarda bu çeşit bir "karma" yürüyüşün imkansız olduğunu göstermiştir. Crompton'un vardığı sonuç şudur: Bir canlı ya tam dik, ya da tam dört ayağı üzerinde yürüyebilir.100 Bu ikisinin arası bir yürüyüş biçimi, enerji kullanımının aşırı derecede artması nedeniyle mümkün olmamaktadır. Bu yüzden yarı-iki ayaklı bir canlı var olması mümkün değildir.

İnsanla maymun arasındaki uçurum, sadece iki ayaklılıkla sınırlı değildir. Beyin kapasitesi, konuşma yeteneği gibi diğer pek çok özellik de evrimciler tarafından asla açıklanamamaktadır. Evrimci paleoantropolog Elaine Morgan şu itirafta bulunur:

İnsanlarla (insanın evrimiyle) ilgili en önemli dört sır şunlardır: 1) Neden iki ayak üzerinde yürürler? 2) Neden vücutlarındaki yoğun kılları kaybettiler? 3) Neden bu denli büyük beyinler geliştirdiler? 4) Neden konuşmayı öğrendiler?

Bu sorulara verilecek standart cevaplar şöyledir: 1) Henüz bilmiyoruz. 2) Henüz bilmiyoruz. 3) Henüz bilmiyoruz. 4) Henüz bilmiyoruz. Sorular çok daha artırılabilir, ama cevapların tekdüzeliği hiç değişmeyecektir.101

Evrim: Bilim Dışı Bir İnanç

Lord Solly Zuckerman, İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından biridir. Onyıllar boyunca fosiller üzerinde çalışmış, titiz araştırmalar yürütmüş, hatta bilime yaptığı bu katkılar nedeniyle "Lord" ünvanına layık görülmüştür. Zuckerman bir evrimcidir, yani evrim konusunda yaptığı yorumların kasıtlı olarak aleyhte olabileceği düşünülemez. Fakat, insanın evrimi senaryosuna yerleştirilen fosilleri onyıllar boyunca inceledikten sonra, ortada gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama"

kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.102

İnsanın kökeni konusundaki ünlü yayınlardan biri olan Discovering Archeology dergisinde ise, derginin editörü Robert Locke tarafından yazılan makalede "insanın atalarını aramak, ışıktan çok ısı veriyor" denmekte ve ünlü evrimci paleoantropolog Tim White'ın şu itirafı aktarılmaktadır: "Bugüne dek cevaplayamadığımız sorulardan dolayı hepimiz hüsrana uğramış durumdayız."103

Yazıda, evrim teorisinin insanın kökeni konusunda içinde bulunduğu açmaz ve bu konuda yürütülen propagandanın temelsizliği şöyle anlatılmaktadır:

Belki de bilimin hiçbir alanı insanın kökenini bulma çabalarından daha fazla tartışmalı değildir. Seçkin paleontologlar insan soyağacının en temel hatları üzerinde bile anlaşmazlık içindeler. Yeni dallar büyük patırtı ile oluşturulur, ancak yeni fosil bulguları karşısında geçerliliğini kaybedip yok olurlar.104

Aynı gerçek, ünlü Nature dergisinin editörü Henry Gee tarafından da yakın zaman önce kabul edilmiştir. Gee, 1999 yılında yayınlanan In Search of Deep Time adlı kitabında "insanın evrimi ile ilgili 5 ila 10 milyon yıl öncesine ait tüm fosil kanıtlarının küçük bir kutuya sığabilecek kadar az olduğunu" söyler. Gee'nin bundan vardığı sonuç ilginçtir:

Ata-torun ilişkilerine dayalı insan evrimi şeması, tamamen gerçeklerin sonrasında yaratılmış bir insan icadıdır ve insanların önyargılarına göre şekillenmiştir... Bir grup fosili almak ve bunların bir akrabalık zincirini yansıttıklarını söylemek, test edilebilir bir bilimsel hipotez değil, ama çocuk masallarıyla aynı değeri taşıyan bir iddiadır-eğlendirici ve hatta belki yönlendiricidir, ama bilimsel değildir.105

Peki evrimi savunan bunca bilim adamının bu dogmada bu denli ısrarlı olmalarının nedeni nedir? Neden, aynı anda birçok çelişkili yargıyı kabul ederek, kendi elleriyle buldukları delilleri hiçe sayarak teorilerini yaşatmaya çalışmaktadırlar?

Bunun tek cevabı, bu kişilerin evrimi terkettiklerinde karşılaşacakları gerçekten korkuyor olmalarıdır. Evrimi terk ettiklerinde karşılaşacakları gerçek, insanı Allah'ın yarattığı gerçeğidir. Bu ise, sahip oldukları önyargılar ve inandıkları materyalist felsefe açısından kabul edilemez bir düşüncedir.

Bu nedenle hem kendilerini aldatmakta, hem de kendileriyle işbirliği içindeki medyayı kullanarak dünyayı aldatmaktadırlar. Bulamadıkları fosilleri hayali resimler ya da maketler yoluyla "üretmekte" ve insanlara gerçekten evrimi destekleyen

fosillerin olduğu izlenimini vermeye çalışmaktadırlar. Materyalist felsefeye kendileri gibi inanmış olan çeşitli medya kuruluşları ise, bu hayali resim ya da maketleri kullanarak, kitleleri aldatmaya, evrim masalını insanların bilinçaltına kazımaya çabalamaktadırlar.

Ancak ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, gerçek apaçık ortadadır: İnsan, bilinçsiz bir evrim süreciyle değil, Allah'ın yaratmasıyla bu dünya üzerinde var olmuştur ve dolayısıyla O'na karşı sorumludur.

EVRİMİN MOLEKÜLER ÇIKMAZI

Kitabın önceki bölümlerinde, fosil kayıtlarının evrim teorisini nasıl geçersiz kıldığını anlattık. Oysa bunların hiçbirini anlatmayabilirdik de. Çünkü evrim teorisi, fosiller yoluyla araştırdığımız "türler arası evrim" iddiasından çok daha önce çökmüştür. Teoriyi henüz ilk aşamada anlamsız hale getiren ise, yeryüzündeki ilk canlı yaşamın nasıl ortaya çıktığı sorusudur.

Evrim, bu soru karşısında, canlılığın tesadüfen meydana gelen bir hücreyle başladığını iddia eder. Senaryoya göre, bundan dört milyar yıl kadar önce, ilkel dünya atmosferinde birtakım cansız kimyasal maddeler tepkimeye girmiş, yıldırımların, sarsıntıların etkisiyle karışmış ve ilk canlı hücre ortaya çıkmıştır.

Oysa, cansız maddelerin biraraya gelerek canlılığı oluşturabilecekleri iddiası, bugüne kadar hiçbir deney ya da gözlem tarafından doğrulanmamış, bilim dışı bir iddiadır. Aksine, bütün bulgular, bir canlının ancak yine bir başka canlıdan türediğini ispatlar. Her canlı hücre, bir başka hücrenin çoğalmasıyla oluşur. Dünya üzerinde hiç kimse, en gelişmiş laboratuvarlarda dahi, cansız kimyasal maddeleri biraraya getirip canlı bir hücre yapmayı başaramamıştır.

Evrim teorisi ise, insan aklı, bilgisi ve teknolojisi sonucunda bile elde edilemeyen canlı hücresinin, ilkel dünya koşullarında rastlantılarla doğduğu iddiasındadır. İlerleyen sayfalarda bu iddianın neden bilimin ve aklın en temel prensiplerine aykırı olduğunu inceleyeceğiz.

"Rastlantıların Doğurduğu Hücre" Masalı

Bir canlı hücresinin rastlantılarla oluşabileceğine inanan bir insan, aşağıda anlatacağımız buna benzer bir hikayeye de kolaylıkla inanabilir. Bu, bir şehrin hikayesidir.

Varsayalım ki bir gün çorak bir arazide kayaların arasına sıkışmış bir miktar killi toprak, yağan yağmurlar sonucunda balçık haline gelir. Balçık, güneş açınca kayaların arasında kuruyup katılaşır ve şekillenir. Daha sonra, kendisine kalıp görevi gören kayalar bir şekilde ufalanıp dağılırlar ve ortaya düzgün, biçimli, sağlam bir tuğla çıkar. Bu tuğla senelerce, aynı doğal şartlarla yanında kendisi gibi başka tuğlaların oluşmasını bekler. Bu bekleyiş, aynı tuğladan aynı yerde yüzlercesinin, binlercesinin oluşmasına dek asırlarca sürer. Bu arada büyük bir rastlantı eseri, önceden oluşan tuğlalarda hiçbir kayıp olmaz. Binlerce sene fırtınalara, yağmurlara, rüzgarlara, kavurucu güneşe, dondurucu soğuğa maruz kalan tuğlalar, parçalanmaz, çatlamaz, başka yerlere savrulup dağılmaz, aynı yerde ve aynı sağlamlıkta diğer tuğlaları beklerler.

Tuğlalar yeterli sayıya ulaşınca, rüzgar, fırtına, hortum gibi doğal şartların etkisiyle savrulur ve tesadüf eseri yanyana ve üstüste planlı bir biçimde dizilip bir

bina kurarlar. Bu arada tuğlaları birbirine yapıştıracak çimento, harç gibi malzemeler de "doğal şartlar"la oluşup kusursuz bir plan içerisinde tuğlaların arasına girer ve bunları birbirlerine kenetlerler. Bütün bu işlemler başlarken toprağın altındaki demir filizleri de "doğal şartlar"la şekillenip toprağın dışına uzanarak tuğlaların oluşturacağı binanın temelini atarlar. Sonuçta her türlü malzemesi, doğraması, tesisatıyla eksiksiz bir bina ortaya çıkar.

Elbetteki bina yalnızca temelden, tuğladan ve harçtan ibaret değildir. Öyleyse diğer eksikler nasıl tamamlanmıştır? Cevap basittir: Binanın ihtiyacı olan her türlü malzeme, üzerinde yükseldiği toprakta vardır. Camlar için gereken silisyum, elektrik kabloları için gereken bakır, kirişler, kolonlar, çiviler, su boruları vs. için gereken demir, toprağın altında bol miktarda bulunmaktadır.

Bütün bu malzemelerin şekillenip binanın içine yerleşmeleri de "doğal şartlar"ın hünerine kalmıştır. Esen rüzgar, yağan yağmur, biraz fırtına ve yer sarsıntısının da yardımıyla bütün tesisat, doğrama, aksesuarlar tuğlaların arasında yerli yerine oturur. İşler o kadar rast gitmiştir ki, tuğlalar, ileride doğal şartlarla cam diye bir şeyin oluşacağını biliyormuşçasına, gerekli pencere boşluklarını bırakarak dizilmişlerdir. Hatta ileride yine rastlantılarla meydana gelecek su, elektrik, kalorifer tesisatlarının içlerinden geçebileceği boşlukları bırakmayı da unutmamışlardır. Dediğimiz gibi, işler o kadar rast gitmiştir ki, "rastlantılar" ve "doğal şartlar", kusursuz bir tasarım ortaya koymuşlardır.

Eğer bu hikayeye inanabilirseniz, bu kadar açıklamadan sonra, şehirdeki diğer binaların, tesislerin, yapıların, yolların, kaldırımların, altyapı, haberleşme ve ulaşım sistemlerinin nasıl oluştuğunu da siz düşünüp bulabilirsiniz. Hatta konuyla da biraz ilgiliyseniz, şehrin "kanalizasyon sisteminin evrimsel süreci ve mevcut yapılarla uyumu" hakkındaki teorilerinizi açıkladığınız birkaç ciltlik "bilimsel" bir eser bile hazırlayabilirsiniz. Bu üstün çalışmalarınızdan dolayı akademik bir ödüle dahi layık görülebilir, kendinizi insanlık tarihine ışık tutacak bir deha olarak görebilirsiniz.

Canlılığın rastlantılarla oluştuğunu öne süren evrim teorisi, işte tam böyle bir teoridir. Çünkü tek başına bir hücre, bütün çalışma sistemleri, haberleşmesi, ulaşımı ve yönetimiyle bu büyük şehirle benzer bir kompleksliğe sahiptir.

Hücredeki Mucize ve Evrim Teorisinin Sonu

Darwin zamanında canlı hücresinin kompleks yapısı bilinmiyordu. Bu nedenle dönemin evrimcileri, canlılığın nasıl ortaya çıktığı sorusuna "rastlantılar ve doğal olaylar " cevabını vermenin çok ikna edici olduğunu sanmışlardı.

Oysa canlılığın en küçük detayına kadar inen 20. yüzyıl teknolojisi, hücrenin insanoğlunun karşılaştığı en kompleks sistem olduğunu ortaya çıkardı. Bugün hücrenin içinde; enerjiyi üreten santraller; yaşam için zorunlu olan enzim ve hormonları üreten fabrikalar; üretilecek bütün ürünlerle ilgili bilgilerin kayıtlı bulunduğu bir bilgi bankası; bir bölgeden diğerine ham maddeleri ve ürünleri

nakleden kompleks taşıma sistemleri, boru hatları; dışarıdan gelen ham maddeleri işe yarayacak parçalara ayrıştıran gelişmiş laboratuvar ve rafineriler; hücrenin içine alınacak veya dışına gönderilecek malzemelerin giriş-çıkış kontrollerini yapan uzmanlaşmış hücre zarı proteinleri olduğunu biliyoruz. Bu saydıklarımız hücredeki kompleks yapının yalnızca bir bölümünü oluşturur.

Evrimci bir bilim adamı olan W. H. Thorpe, "canlı hücrelerinin en basitinin sahip olduğu mekanizma bile, insanoğlunun şimdiye kadar yaptığı, hatta hayal ettiği bütün makinalardan çok daha komplekstir" diye yazar.106

Hücre o kadar komplekstir ki, bugün insanoğlunun ulaştığı yüksek teknoloji hala bir hücre üretememektedir. Yapay hücre oluşturmak için yapılan tüm çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Öyle ki bugün, hücrenin üretilmesi hedefi bir yana bırakılmıştır ve artık bu yönde çalışma yapılmamaktadır.

Evrim teorisi ise, insanoğlunun tüm bilgi ve teknoloji birikimi ile yapmayı başaramadığı bu sistemin, ilkel dünyada "tesadüfen" oluştuğunu öne sürer. Bu, bir örnek vermek gerekirse, basım evindeki bir patlamayla, tesadüf eseri bir ansiklopedinin basılıvermiş olmasından çok daha düşük bir ihtimale sahiptir.

Buna benzer bir başka benzetmeyi İngiliz matematikçi ve astronom Sir Fred Hoyle, 12 Kasım 1981'de Nature dergisine verdiği bir demecinde yapmıştır. Kendisi de bir materyalist olmasına rağmen Hoyle, tesadüfler sonucu canlı bir hücrenin meydana gelmesiyle, bir hurda yığınına isabet eden kasırganın savurduğu parçalarla tesadüfen bir Boeing 747 uçağının oluşması arasında bir fark olmadığını belirtir.107 Yani, hücrenin tesadüfen oluşması mümkün değildir ve mutlaka "yaratılmış" olması gerekir.

Evrim teorisinin hücrenin nasıl var olduğu sorusunu açıklayamamasının en temel nedenlerinden biri, hücredeki "indirgenemez komplekslik" özelliğidir. Bir canlı hücresi, çok sayıda küçük organelin uyum içinde çalışmasıyla yaşar. Bu parçaların biri bile olmasa, hücre yaşamını sürdüremez. Hücrenin doğal seleksiyon ve mutasyon gibi bilinçsiz mekanizmaların, kendisini geliştirmesini bekleme gibi bir şansı yoktur. Dolayısıyla yeryüzünde oluşan ilk hücrenin, yaşam için gerekli tüm organel ve fonksiyonlara sahip, eksiksiz bir hücre olması gerekmektedir. Bu, elbette söz konusu hücrenin yaratılmış olması demektir.

Proteinler Tesadüfe Meydan Okuyor

Hücreyi şimdilik bir kenara bırakalım, çünkü evrim teorisi, hücrenin alt parçacıkları karşısında bile çaresizdir. Hücreyi oluşturan yüzlerce çeşit karmaşık protein molekülünden bir tanesinin bile doğal şartlarda oluşması ihtimal dışıdır.

Proteinler, "amino asit" adı verilen daha küçük moleküllerin belli sayılarda ve çeşitlerde özel bir sırayla dizilmelerinden oluşan dev moleküllerdir. Bu moleküller canlı hücrelerinin yapıtaşlarını oluştururlar. En basitleri yaklaşık 50 amino asitten oluşan proteinlerin, binlerce amino asitten oluşan çeşitleri de vardır.

Önemli olan nokta şudur: Proteinlerin yapılarındaki tek bir amino asitin bile eksilmesi veya yerinin değişmesi ya da zincire fazladan bir amino asit eklenmesi o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir. Bu nedenle her amino asit, tam gereken yerde, tam gereken sırada yer almalıdır. Hayatın rastlantılarla oluştuğunu öne süren evrim teorisi ise, bu düzenlilik karşısında çaresizdir. Çünkü söz konusu düzenlilik, asla rastlantıyla açıklanamayacak kadar olağanüstüdür. (Kaldı ki teori henüz proteinlerin 'tesadüfen oluştukları' iddiasına bile geçerli bir kanıt ya da açıklama getirememektedir, bunu da biraz sonra inceleyeceğiz.)

Proteinlerin fonksiyonel yapısının hiçbir şekilde tesadüfen meydana gelemeyeceği, herkesin anlayabileceği basit olasılık hesaplarıyla dahi rahatlıkla görülebilir.

Örneğin, bileşiminde 288 amino asit bulunan ve 12 farklı amino asit türünden oluşan ortalama büyüklükteki bir protein molekülünün içerdiği amino asitler 10300 farklı biçimde dizilebilir. (Bu, 1 rakamının sağına 300 tane sıfır gelmesiyle oluşan astronomik bir sayıdır.) Ancak bu dizilimlerden yalnızca bir tanesi söz konusu proteini oluşturur. Geriye kalan tüm dizilimler hiçbir işe yaramayan, hatta kimi zaman canlılar için zararlı bile olabilecek anlamsız amino asit zincirleridir.

Dolayısıyla yukarıda örnek verdiğimiz protein moleküllerinden yalnızca bir tanesinin tesadüfen meydana gelme ihtimali "10300'de 1" ihtimaldir. Bu ihtimalin pratikte gerçekleşmesi ise imkansızdır. (Matematikte 1050'de 1'den küçük ihtimaller "sıfır ihtimal" kabul edilirler.)

Dahası, 288 amino asitlik bir protein, canlıların yapısında bulunan binlerce amino asitlik dev proteinlerle kıyaslandığında oldukça mütevazi bir yapı sayılabilir. Aynı ihtimal hesaplarını bu dev moleküllere uyguladığımızda ise, "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığını görürüz.

Canlılığın gelişiminde bir basamak daha ilerlediğimizde, tek başına bir proteinin de hiçbir şey ifade etmediğini görürüz. Şimdiye kadar bilinen en küçük bakterilerden biri olan "Mycoplasma Hominis H 39"un bile 600 çeşit proteine sahip olduğu görülmüştür. Bu durumda, tek bir protein için yaptığımız üstteki ihtimal hesaplarını 600 çeşit protein üzerinden yapmamız gerekecektir. Sonuçta karşılaşacağımız rakamlar ise imkansız kavramının çok ötesindedir.

Şu anda bu satırları okuyan ve şimdiye kadar evrim teorisini bilimsel bir açıklama sanmış olan bazı okuyucular, belki buradaki rakamların abartıldığından, gerçekleri yansıtmadığından endişe edebilirler. Hayır; bunlar kesin ve somut gerçeklerdir. Hiçbir evrimci de bu rakamlar karşısında bir itirazda bulunamaz. Tek bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalinin "bir maymunun daktilo tuşlarına rastgele basarak hiç hata yapmadan insanlık tarihini yazması" kadar imkansız olduğunu onlar da kabul etmektedirler.108 Ama diğer açıklamayı, yani yaratılışı kabul etmektense, bu imkansızı savunmaktadırlar.

Pek çok evrimci bu gerçeği itiraf eder. Örneğin Harold Blum adlı evrimci bilim adamı, "bilinen en küçük proteinlerin bile rastlantısal olarak meydana gelmesi, tümüyle imkansız gözükmektedir" demektedir.109

Evrimciler, moleküler evrimin çok uzun bir zaman sürdüğünü ve bu zamanın imkansız olanı mümkün hale getirdiğini iddia ederler. Oysa ne kadar uzun bir zaman verilirse verilsin, amino asitlerin rastlantısal olarak protein oluşturmaları imkansızdır. Amerikalı jeolog William Stokes Essentials of Earth History adlı kitabında bu gerçeği kabul ederken "eğer milyarlarca yıl boyunca, milyarlarca gezegenin yüzeyi gerekli amino asitleri içeren sulu bir konsantre tabakayla dolu olsaydı bile yine (protein) oluşamazdı" diye yazar.110

Peki tüm bunlar ne anlama gelmektedir? Kimya profesörü Perry Reeves ise bu soruya şöyle bir cevap verir:

Bir insan, amino asitlerin rastlantısal olarak birleşiminden ne kadar fazla muhtemel yapı oluşabileceğini düşündüğünde, hayatın gerçekten de bu şekilde ortaya çıktığını düşünmenin akla aykırı geldiğini görür. Böyle bir işin gerçekleşmesinde bir Büyük İnşa Edici'nin var olduğunu kabul etmek, akla çok daha uygundur.111

Bir tanesinin bile tesadüfen oluşması imkansız olan bu proteinlerden ortalama bir milyon tanesinin tesadüfen uygun bir şekilde biraraya gelip eksiksiz bir insan hücresini meydana getirmesi ise, milyarlarca kez daha imkansızdır. Kaldı ki bir hücre hiçbir zaman için bir protein yığınından ibaret değildir. Hücrenin içinde, proteinlerin yanısıra nükleik asitler, karbonhidratlar, lipitler, vitaminler, elektrolitler gibi başka birçok kimyasal madde, gerek yapı gerekse işlev bakımından belli bir oran, uyum ve tasarım çerçevesinde yer alırlar. Herbiri de birçok farklı organelin içinde yapıtaşı veya yardımcı molekül olarak görev yaparlar.

New York Üniversitesi kimya profesörü ve DNA uzmanı Robert Shapiro, sadece basit bir bakteride bulunan 2000 çeşit proteinin rastlantısal olarak meydana gelme ihtimalini hesaplamıştır. (İnsan hücresinde ise yaklaşık 200.000 çeşit protein vardır.) Elde edilen rakam, 1040.000'de 1 ihtimaldir.112 (Bu sayı, 1 rakamının yanına 40 bin tane sıfır gelmesiyle oluşan akıl almaz bir sayıdır.)

Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe bu rakam karşısında şu yorumu yapar:

Bu rakam (1040.000) Darwin'i ve tüm evrim teorisini gömmeye yeterlidir. Bu gezegenin ya da bir başkasının üzerinde hiçbir zaman (hayatın doğabileceği) bir ilkel çorba olmamıştır ve yaşamın başlangıcı rastlantısal olarak gerçekleşemeyeceğine göre, amaçlı bir aklın ürünü olmalıdır.113

Sir Fred Hoyle ise, tüm bu rakamlar karşısında şu yorumu yapar:

Aslında, yaşamın akıl sahibi bir varlık tarafından meydana getirildiği o kadar açıktır ki, insan bu açık gerçeğin neden yaygın olarak kabul edilmediğini merak etmektedir. Bunun (kabul edilmemesinin) nedeni, bilimsel değil, psikolojiktir.114

Hoyle'un "psikolojik" dediği neden, evrimcilerin hayatın yaratılmış olduğunu kabullenmemek için kendilerine yaptıkları şartlandırmadır. Bu kişiler, Allah'ın varlığını kabul etmemeyi kendilerine temel amaç olarak belirlemişlerdir. Sırf bu amaç yüzünden, imkansız olduğunu kendilerinin de gördüğü akıl almaz senaryoları savunmaya devam ederler.

Sol-Elli Proteinler

Protein oluşumuyla ilgili evrimci senaryonun neden imkansız olduğunu biraz daha detaylı olarak inceleyelim.

Canlılarda bulunan bir protein molekülünün meydana gelmesi için yalnızca uygun amino asitlerin uygun sırada dizilmeleri yeterli değildir. Bunun yanısıra, proteinlerin yapısında bulunan 20 çeşit amino asitten herbirinin de yalnızca "sol-elli" olması gereklidir. Kimyasal olarak aynı amino asitin hem sağ-elli hem de sol-elli olmak üzere iki farklı türü vardır. Bunların aralarındaki fark, üç boyutlu yapılarının birbiriyle zıt yönlü olmasından kaynaklanır; aynen insanın, sağ ve sol elleri arasındaki farklılık gibi.

Her iki gruptan amino asitler de birbirleriyle rahatlıkla bağlanabilir. Ancak yapılan incelemelerde şaşırtıcı bir gerçek ortaya çıkmıştır: En basit organizmadan en mükemmeline kadar bütün canlılardaki proteinler, sadece sol-elli amino asitlerden oluşmaktadır. Proteinin yapısına katılacak tek bir sağ-elli amino asit bile o proteini işe yaramaz hale getirmektedir. Hatta bazı deneylerde bakterilere sağ-elli amino asitlerden verilmiş, ancak bakteriler bu amino asitleri derhal parçalamışlar, bazı durumlarda ise bu parçalardan yeniden kendi kullanabilecekleri sol-elli amino asitleri inşa etmişlerdir.

Bir an için evrimcilerin dediği gibi canlılığın tesadüflerle oluştuğunu varsayalım. Bu durumda, yine tesadüflerle oluşmuş olması gereken amino asitlerden doğada sağ ve sol-elli olmak üzere eşit miktarlarda bulunacaktı. Dolayısıyla, tüm canlıların bünyelerinde sağ ve sol elli amino asitlerden karışık miktarlarda bulunması gerekirdi. Çünkü, kimyasal olarak her iki gruptan amino asitlerin de, birbirleriyle rahatlıkla birleşmesi mümkündür. Oysa bütün canlı organizmalardaki proteinler yalnızca sol-elli amino asitlerden oluşmaktadır.

Proteinlerin nasıl olup da bunların içinden yalnızca sol-ellilerini ayıkladıkları ve nasıl aralarına hiçbir sağ-elli amino asitin karışmadığı evrimcilerin hiçbir açıklama getiremedikleri konulardan birisi olarak kalmıştır. Evrimciler, böyle özel ve bilinçli bir seçiciliği hiçbir şekilde açıklayamamaktadırlar.

Dahası, açıkça görüldüğü gibi proteinlerin bu özelliği, evrimcilerin "tesadüf" açmazını daha da içinden çıkılmaz hale getirir: "Anlamlı" bir proteinin meydana gelmesi için, az önce de anlattığımız gibi yalnızca bunu oluşturan amino asitlerin belli bir sayıda, kusursuz bir dizilimde ve özel bir üç boyutlu tasarıma uygun olarak birleşmeleri artık yeterli olmayacaktır. Bütün bunların yanında, bu amino asitlerin

hepsinin sol-elli olanlar arasından seçilmiş olması ve içlerinde bir tane bile sağ-elli amino asit bulunmaması da zorunludur. Çünkü amino asit dizisine eklenen hatalı bir sağ-elli amino asitin yanlış olduğunu tespit ederek onu zincirden çıkaracak herhangi bir doğal ayıklama mekanizması da mevcut değildir. Bu yüzden tek bir sağ-elli amino asitin bile sol-elli amino asitlerin arasına karışmaması gerekir. Bu da, rastlantı kavramını bir kez daha devre dışı bırakan bir durumdur.

Bu durum evrimin gözü kapalı bir savunucusu olan Britannica Bilim Ansiklopedisi'nde şöyle ifade edilir:

... Yeryüzündeki tüm canlı organizmalardaki amino asitlerin tümü, proteinler gibi karmaşık polimerlerin yapı blokları, aynı asimetri tipindedir. Adeta tamamen sol-ellidirler. Bu, bir bakıma, milyonlarca kez havaya atılan bir paranın hep tura gelmesine, hiç yazı gelmemesine benzer. Moleküllerin nasıl sol-el ya da sağ-el olduğu tamamen kavranılamaz. Bu seçim anlaşılmaz bir biçimde, yeryüzü üzerindeki yaşamın kaynağına bağlıdır.115

Bir para milyonlarca kez havaya atıldığında hep tura geliyorsa, bunu tesadüfle açıklamak mı, yoksa, birinin bilinçli bir şekilde havaya atılan paraya müdahale ettiğini kabul etmek mi daha mantıklıdır? Cevap ortadadır. Ancak evrimciler, bu açık gerçeğe rağmen, sırf "bilinçli bir müdahale"nin varlığını kabul etmek istemedikleri için, tesadüfe sığınmaktadırlar.

Amino asitlerdeki sol-ellilik olayına benzer bir durum, nükleotidler yani DNA ve RNA'nın yapıtaşları için de geçerlidir. Bunlar da, canlı organizmalarda bulunan bütün amino asitlerin tersine, yalnızca sağ-elli olanlarından seçilmişlerdir. Bu da tesadüfle açıklanamayacak bir durumdur.

Sonuç olarak yaşamın kaynağının tesadüflerle açıklanmasının mümkün olmadığı, baştan beri incelediğimiz olasılıklarla kesin olarak ispatlanmaktadır: 400 amino asitten oluşan ortalama büyüklükteki bir proteinin, sadece sol-elli amino asitlerden seçilme ihtimalini hesaplamaya kalksak 2400'de, yani 10120'de 1'lik bir ihtimal elde ederiz. Bu astronomik rakam hakkında bir fikir vermek için, evrendeki elektronların toplam sayısının bu sayıdan çok daha küçük olduğunu, yaklaşık 1079 olarak hesaplandığını da belirtelim. Bu amino asitlerin gereken dizilimi ve işlevsel biçimi oluşturma ihtimalleri ise, çok daha büyük rakamları doğurur. Bu ihtimalleri de ekler ve olayı birden fazla sayıda ve çeşitte proteinin oluşmasına uzatmaya kalkarsak, hesaplar tamamen içinden çıkılamaz hale gelir.

Uygun Bağlantı Şart

Tüm bu saydıklarımıza rağmen, evrimin çıkmazları bitmiş değildir. Bir proteinin meydana gelebilmesi için gerekli olan amino asit çeşitlerinin, uygun sayı ve sıralamada ve gereken üç boyutlu yapıda dizilmeleri de yetmez. Bunun için aynı zamanda, birden fazla kola sahip amino asit moleküllerinin yalnızca belirli kollarıyla birbirlerine bağlanmaları gerekmektedir. Bu şekilde yapılan bir bağa, "peptid bağı"

adı verilir. Amino asitler farklı bağlarla birbirlerine bağlanabilirler; ancak proteinler, yalnızca ve yalnızca "peptid" bağlarıyla bağlanmış amino asitlerden meydana gelirler.

Bunu bir benzetmeyle gözünüzde canlandırabilirsiniz: Örneğin bir arabanın bütün parçalarının eksiksiz ve yerli yerinde olduğunu düşünün. Fakat tekerleklerden birisi, oturması gereken yere, vidalarla değil de, bir tel parçasıyla ve dairesel yüzü yere bakacak bir biçimde tutturulsun. Böyle bir arabanın motoru ne kadar güçlü olursa olsun, teknolojisi ne kadar ileri olursa olsun bir metre bile gitmesi imkansızdır. Görünüşte herşey yerli yerindedir, ancak tekerleklerden birisinin, yerine olması gerekenden farklı bir biçimde bağlanması, bütün arabayı kullanılmaz hale getirir. İşte aynı şekilde, bir protein molekülündeki tek bir amino asitin bile diğerine peptid bağından başka bir bağla bağlanmış olması bu molekülü işe yaramaz hale getirecektir.

Yapılan araştırmalar amino asitlerin kendi aralarındaki rastgele birleşmelerinin en fazla % 50'sinin peptid bağı ile olduğunu, geri kalanının ise proteinlerde bulunmayan farklı bağlarla bağlandıklarını ortaya koymuştur. Dolayısıyla bir proteinin tesadüfen oluşabilmesi ihtimalini hesaplarken, (sol-ellilik zorunluluğunun yanısıra) her amino asitin kendinden önceki ve sonraki ile yalnızca ve yalnızca peptid bağı ile bağlanmış olması zorunluluğunu da hesaba katmak gerekmektedir.

Bu ihtimal de, proteindeki her amino asitin sol-elli olması ihtimali ile hemen hemen aynıdır. Yani, yine 400 amino asitlik bir proteini ele alacak olursak, bütün amino asitlerin kendi aralarında yalnızca peptid bağıyla birleşmeleri ihtimali 2399'da 1 ihtimaldir.

Sıfır İhtimal

Yan sayfadaki tabloda görüldüğü gibi 500 amino asitlik bir protein molekülünün meydana gelme ihtimali, 1'in yanına 950 sıfırın gelmesiyle oluşan ve aklın kavrama sınırlarının çok ötesindeki astronomik bir sayıda, "1" ihtimaldir. Bu yalnızca kağıt üstündeki bir ihtimaldir. Pratikte ise, böyle bir olayın gerçekleşme ihtimali "0"dır. Matematikte, "1050'de 1" veya daha küçük bir ihtimal, istatistiksel olarak gerçekleşme ihtimali "0" olan bir ihtimal olarak tanımlanır.

500 amino asitlik bir protein molekülünün tesadüfen oluşma imkansızlığı bu boyutlara varırken, isterseniz zihninizi imkansızlığın daha ileri boyutlarıyla biraz daha zorlayalım: Hayati bir protein olan "hemoglobin" molekülünde yukarıdaki örnek proteinden daha fazla, 574 tane amino asit bulunur. Şimdi bir de şunu düşünün: Vücudunuzdaki milyarlarca kırmızı kan hücresinden yalnızca bir tanesinde, tam "280.000.000" (280 milyon) hemoglobin bulunur.

Oysa bırakın bir kırmızı kan hücresini, onun tek bir proteininin dahi deneme-yanılma yöntemiyle meydana gelebilmesi için dünyanın ömrü yetmemektedir. Tek bir protein molekülü oluşturabilmek için amino asitlerin, dünya kurulduğundan beri art arda, hiç vakit kaybetmeden deneme-yanılma yoluyla birleşip ayrıldıklarını farzetsek

bile, yine de 10950'de bir ihtimali yakalamaları için gereken süre dünyanın bugüne kadarki ömründen fazladır.

Bütün bunlardan ortaya çıkan sonuç, evrimin daha tek bir proteinin oluşumunu açıklama aşamasında korkunç bir imkansızlığa gömüldüğüdür.

Doğada Deneme-Yanılma Mekanizması Var mı?

Son olarak, buraya kadar bazı örneklerini sıraladığımız ihtimal hesaplarının temel mantığıyla ilgili çok önemli bir noktayı belirtmek gerekir: Yukarıda hesapladığımız ihtimaller, proteinlerin rastlantısal olarak oluşumunun imkansız olduğunu göstermektedir. Ancak olayın çok daha önemli ve evrimciler açısından içinden çıkılmaz bir yönü vardır: Gerçekte doğada bu ihtimallerin deneme süreci bile başlayamaz. Çünkü doğada deneme-yanılma yoluyla protein üretmeye çalışan bir mekanizma yoktur.

500 amino asitlik bir proteinin oluşma ihtimalini göstermek için tabloda verdiğimiz hesaplar, sadece ideal (gerçek hayatta rastlanamayacak) bir deneme-yanılma ortamı için geçerlidir. Yani görünmez bir gücün, rastgele 500 amino asiti birleştirip sonra bunun yanlış olduğunu görüp, hepsini tek tek ayırıp sonra ikinci kere değişik bir sırada dizdiğini farzettiğimiz hayali bir mekanizma olduğu takdirde yararlı proteinin elde edilmesi ihtimali 10950 de "1"dir. Her denemede amino asitlerin tek tek ayrılıp yeni bir sırada dizilmesi gerekmektedir. Ayrıca her denemede, 500. amino asit de eklendikten sonra sentezin durdurulması ve tek bir amino asitin bile fazladan araya karışmasının engellenmesi, proteinin oluşup oluşmadığına bakılması, oluşmadığında hepsinin çözülüp yeni bir dizilimin denenmesi gerekmektedir. Ayrıca her denemede, araya başka hiçbir yabancı kimyasal maddenin de kesinlikle karışmaması gerekmektedir. Deneme esnasında oluşan zincirin 500 halkaya ulaşmadan parçalanmaması da şarttır. Yani baştan beri bahsettiğimiz ihtimaller, başını, sonunu ve her aşamasını bilinçli bir mekanizmanın yönettiği, yalnızca "amino asitlerin seçilimi"nin kontrolsüz bırakıldığı kontrollü bir mekanizmayla gerçekleşmektedir. Böyle bir mekanizmanın doğal şartlarda var olması ise mümkün değildir. Dolayısıyla doğal ortamda bir proteinin oluşması, "ihtimal" olarak bir yana, teknik olarak imkansızdır. Aslında bu konuda ihtimallerden bahsetmek bile son derece bilim dışı bir üsluptur.

Bazı bilgisiz evrimciler bu konuyu bir türlü anlayamazlar. Protein oluşumunu basit bir kimyasal reaksiyon sandıkları için "amino asitler reaksiyon sonucu birleşip protein yapar" gibi komik mantıklar kurarlar. Oysa cansız doğada rastgele gerçekleşen kimyasal reaksiyonlar, ancak basit ve ilkel bileşikler meydana getirebilirler. Bunların sayısı ve çeşidi de belli ve sınırlıdır. Biraz daha kompleks bir kimyasal madde için dev fabrikalar, kimyasal tesisler, laboratuvarlar devreye girer. İlaçlar, günlük hayatta kullandığımız pek çok kimyasal madde hep bu cinstendir. Proteinler ise endüstride üretilen bu kimyasal maddelerden çok daha kompleks

yapılara sahiptirler. Dolayısıyla, her parçasının yerli yerine ve planlı bir biçimde oturması gereken bir yaratılış harikası proteinlerin rastgele kimyasal reaksiyonlar sonucunda oluşabilmeleri kesinlikle mümkün değildir.

Yukarıda anlattığımız tüm imkansızlıkları bir an için bir kenara bırakıp, yine de yararlı bir protein molekülünün "tesadüfen" kendi kendine oluştuğunu varsayalım. Ancak bu noktada da evrim bir kez daha çıkmaza girer. Çünkü bu proteinin varlığını sürdürebilmesi için, o anda içinde bulunduğu doğal ortamdan yalıtılıp, çok özel şartlarda korunması gereklidir. Aksi takdirde, bu protein dünya yüzeyindeki şartların etkisiyle anında parçalanacak veya başka asitler, amino asitler ya da diğer kimyasal maddelerle birleşerek özelliğini kaybedecek, yararsız, bambaşka bir madde haline dönüşecektir.

Canlılığın Ortaya Çıkışına Cevap Arayan Evrimsel Çırpınışlar

"Canlılığın ilk olarak nasıl ortaya çıktığı" sorusu evrim teorisi açısından o denli büyük bir çıkmazdır ki, evrimciler bu konuya ellerinden geldiğince değinmemeye çalışırlar. Konuyu, "ilk canlılık tesadüfi birtakım faktörlerin etkileşimiyle suda oluştu" gibi sözlerle geçiştirmeye uğraşırlar. Çünkü bu konuda içine düştükleri çıkmaz, hiçbir şekilde aşılabilecek türden değildir. Paleontolojik evrim konularının aksine, bu konuda çarpıtmalar ve taraflı yorumlarla teorilerine yontabilecekleri fosiller de yoktur ellerinde. Bu nedenle, evrim teorisi daha başlangıç noktasında çökmektedir.

Bir noktayı akılda tutmakta yarar var: Evrim sürecinin herhangi bir aşamasının imkansız olduğunun ortaya çıkması, teorinin tümden yanlışlığını ve geçersizliğini göstermesi için yeterlidir. Örneğin sadece proteinlerin tesadüfen oluşumunun imkansızlığının ispatlanması, evrimin daha sonraki aşamalara ait tüm diğer iddialarını da çürütmüş olur. Bu noktadan sonra insan ve maymun kafataslarını alıp üzerlerinde spekülasyonlar yapmanın da hiçbir anlamı kalmaz.

Canlılığın nasıl olup da cansız maddelerden oluşabildiği, uzunca bir süre evrimcilerin pek fazla yanaşmak istemedikleri bir sorundu. Ancak devamlı olarak gözardı edilen bu problem, giderek kaçılamayacak bir sorun haline geldi ve 20. yüzyılın ikinci çeyreğinde başlayan bir dizi araştırmayla aşılmaya çalışıldı.

İlk cevaplanması gereken soru şuydu: İlkel dünyada ilk canlı hücre nasıl ortaya çıkmış olabilirdi? Daha doğrusu, evrimciler bu soru karşısında ne gibi bir açıklama getirmeliydiler?

Soruların cevabı deneylerle bulunmaya çalışıldı. Evrimci bilim adamları ve araştırmacılar bu soruları cevaplamaya yönelik, fakat yine fazla ilgi uyandırmayan bazı laboratuvar deneyleri yaptılar. Hayatın kökeni konusunda evrimcilerin en çok itibar ettikleri çalışma ise 1953 yılında Amerikalı araştırmacı Stanley Miller tarafından yapılan Miller Deneyi oldu. (Deney, Miller'in Chicago Üniversitesi'ndeki

hocası Harold Urey'in olaydaki katkısından dolayı "Urey-Miller Deneyi" olarak da bilinir.)

Evrim sürecinin ilk aşaması olarak öne sürülen "moleküler evrim" tezini sözde ispatlamak için kullanılan yegane "delil" işte bu deneydir. Aradan neredeyse yarım asır geçmesine ve büyük teknolojik ilerlemeler kaydedilmesine rağmen bu konuda hiçbir yeni girişimde bulunulmamıştır. Bugün halen ders kitaplarında canlıların ilk oluşumunun evrimsel açıklaması olarak Miller Deneyi okutulmaktadır. Çünkü bu tür çabaların kendilerini desteklemediğinin, aksine sürekli yalanladığının farkında olan evrimciler benzeri deneylere girişmekten özellikle kaçınmaktadırlar.

Başarısız Bir Girişim: Miller Deneyi

Stanley Miller'ın amacı, milyarlarca yıl önceki cansız dünyada proteinlerin yapıtaşları olan amino asitlerin "tesadüfen" oluşabileceklerini gösteren deneysel bir bulgu ortaya koymaktı.

Miller deneyinde, ilkel dünya atmosferinde bulunduğunu varsaydığı-daha sonraları ise bulunmadığı anlaşılacak olan-amonyak, metan, hidrojen ve su buharından oluşan bir gaz karışımını kullandı. Bu gazlar, doğal şartlar altında birbirleriyle reaksiyona giremeyeceklerinden dışarıdan enerji takviyesi yaptı. İlkel atmosfer ortamında yıldırımlardan kaynaklanmış olabileceğini düşündüğü enerjiyi, yapay bir elektrik deşarj kaynağından sağladı.

Miller bu gaz karışımını bir hafta boyunca 100° C ısıda kaynattı, bir yandan da karışıma elektrik akımı verdi. Haftanın sonunda Miller, kavanozun dibinde bulunan karışımdaki kimyasalları ölçtü ve proteinlerin yapıtaşlarını oluşturan 20 çeşit amino asitten üçünün sentezlendiğini gözledi.

Deney, evrimciler arasında büyük de bir sevinç yarattı ve çok büyük bir başarı gibi lanse edildi. Hatta, çeşitli yayınlar olayın sarhoşluğu içinde, "Miller hayatı yarattı" şeklinde manşetler atacak kadar kendilerinden geçtiler. Oysa Miller'ın sentezlediği birtakım "cansız" moleküllerdi.

Bu deneyden aldıkları cesaretle evrimciler, hemen yeni senaryolar ürettiler. Amino asitlerden sonraki aşamalar da hemen kurgulandı. Çizilen senaryoya göre, amino asitler, daha sonra rastlantılar sonucu uygun dizilimlerde birleşmiş ve proteinleri oluşturmuşlardı. Tesadüf eseri meydana gelen bu proteinlerin bazıları da, kendilerini, "bir şekilde" (!) oluşmuş hücre zarı benzeri yapıların içine yerleştirerek hücreyi meydana getirmişlerdi. Hücreler de zamanla yanyana gelip birleşerek canlı organizmaları oluşturmuşlardı. Oysa, bu senaryonun en büyük dayanağı olan Miller deneyi, her yönden geçersizliği kanıtlanmış bir aldatmacadan başka bir şey değildi.

Miller Deneyi'ni Geçersiz Kılan Gerçekler

Miller'ın, ilkel dünya koşullarında amino asitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini kanıtlamak amacıyla yaptığı deney birçok yönden tutarsızlık göstermektedir. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1- Miller deneyinde, "soğuk tuzak" (cold trap) isimli bir mekanizma kullanarak amino asitleri oluştukları anda ortamdan izole etmişti. Çünkü aksi takdirde, amino asitleri oluşturan ortamın koşulları, bu molekülleri oluşmalarından hemen sonra imha edecekti.

Halbuki ilkel dünya koşullarında elbette bu çeşit bilinçli düzenekler yoktu. Ve mekanizma olmadan herhangi bir çeşit amino asit elde edilse bile, bu moleküller aynı ortamda hemen parçalanacaklardı. Kimyager Richard Bliss'in belirttiği gibi, "bu soğuk tuzak olmasa, kimyasal ürünler elektrik kaynağı tarafından tahrip edilmiş olacaktı".116

Nitekim Miller, soğuk tuzak yerleştirmeden yaptığı daha önceki deneylerde tek bir amino asit bile elde edememişti.

2- Miller'ın deneyinde canlandırmaya çalıştığı ilkel atmosfer ortamı gerçekçi değildi. 1980'li yıllarda bilim adamları ilkel atmosferde, metan ve amonyak yerine azot ve karbondioksit bulunması gerektiği görüşünde birleştiler. Nitekim uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'ın kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.117

Peki Miller neden bu gazlar konusunda ısrar etmişti? Cevap basitti: Amonyak olmadan, bir amino asitin sentezlenmesi imkansızdı. Kevin Mc Kean, Discover dergisinde yayınladığı makalede bu durumu şöyle anlatıyor:

Miller ve Urey dünyanın eski atmosferini metan ve amonyak karıştırarak kopya ettiler... Oysa son çalışmalarda o zamanlar dünyanın çok sıcak olduğu ve ergimiş nikel ile demirin karışımından meydana geldiği anlaşılmıştır. Böylece o dönemdeki kimyevi atmosferin daha çok azot, karbondioksit ve su buharından oluşması gerekir. Oysa bunlar organik moleküllerin oluşması için amonyak ve metan kadar uygun değildirler.118

Nitekim Amerikalı bilim adamları J.P. Ferris ve C.T. Chen, karbondioksit, hidrojen, azot ve su buharından oluşan bir karışımla Miller'ın deneyini tekrarladılar ve bir tek molekül amino asit bile elde edemediler.119

3- Miller'ın deneyini geçersiz kılan bir diğer önemli nokta da, amino asitlerin oluştuğu öne sürülen dönemde, atmosferde amino asitlerin tümünü parçalayacak yoğunlukta oksijen bulunmasıydı. Miller'in gözardı ettiği bu gerçek, yaşları 3.5 milyar yıl olarak hesaplanan taşlardaki okside olmuş demir ve uranyum birikintileriyle anlaşıldı.120

Oksijen miktarının, bu dönemde evrimcilerin iddia ettiğinin çok üstünde olduğunu gösteren başka bulgular da ortaya çıktı. Araştırmalar, o dönemde dünya yüzeyine evrimcilerin tahminlerinden 10 bin kat daha fazla ultraviyole ışını ulaştığını

gösterdi. Bu yoğun ultraviyolenin atmosferdeki su buharı ve karbondioksiti ayrıştırarak oksijen açığa çıkarması ise kaçınılmazdı.

Bu durum, oksijen dikkate alınmadan yapılmış olan Miller deneyini tamamen geçersiz kılıyordu. Eğer deneyde oksijen kullanılsaydı, metan, karbondioksit ve suya, amonyak ise azot ve suya dönüşecekti. Diğer taraftan, oksijenin bulunmadığı bir ortamda-henüz ozon tabakası var olmadığından-ultraviyole ışınına doğrudan maruz kalacak olan amino asitlerin hemen parçalanacakları da açıktı. Sonuçta ilkel dünyada oksijenin var olması da, olmaması da amino asitler için yok edici bir ortam demekti.

4- Miller deneyinin sonucunda, canlıların yapı ve fonksiyonlarını bozucu özelliklere sahip organik asitlerden de çok miktarda oluşmuştu. Amino asitlerin, izole edilmeyip de bu kimyasal maddelerle aynı ortamda bırakılmaları halinde ise, bunlarla kimyasal reaksiyona girip parçalanmaları ve farklı bileşiklere dönüşmeleri kaçınılmazdı.

Ayrıca deney sonucunda ortaya bol miktarda sağ-elli amino asit çıkmıştı.121 Bu amino asitlerin varlığı, evrimi kendi mantığı içinde bile çürütüyordu. Çünkü sağ-elli amino asitler, canlı yapısında kullanılamayan amino asitlerdi. Sonuç olarak Miller'ın deneyindeki amino asitlerin oluştuğu ortam, canlılık için elverişli değil, aksine ortaya çıkacak işe yarar molekülleri parçalayıcı, yakıcı bir asit karışımı niteliğindeydi.

Tüm bunların gösterdiği tek bir somut gerçek vardır: Miller deneyi canlılığın ilkel dünya şartlarında tesadüfen meydana gelebileceğini kanıtlamaz. Deney, amino asit sentezlemeye yönelik bilinçli ve kontrollü bir laboratuvar çalışmasıdır. Kullanılan gazların cinsleri ve karışım oranları amino asitlerin oluşabilmesi için en ideal ölçülerde belirlenmiştir. Ortama verilen enerji miktarı, ne eksik ne fazla, tamamen istenen reaksiyonların gerçekleşmesini sağlayacak biçimde titizlikle ayarlanmıştır. Deney aygıtı, ilkel dünya koşullarında mevcut olabilecek hiçbir zararlı, tahrip edici ya da amino asit oluşumunu engelleyici unsuru barındırmayacak biçimde izole edilmiştir. İlkel dünyada mevcut olan ve reaksiyonların seyrini değiştirecek hiçbir element, mineral ya da bileşik deney tüpüne konulmamıştır. Oksidasyon sebebiyle amino asitlerin varlığına imkan vermeyecek oksijen bunlardan yalnızca birisidir. Kaldı ki, hazırlanan ideal laboratuvar koşullarında bile, "soğuk tuzak" (cold trap) denen mekanizma olmadan amino asitlerin aynı ortamda parçalanmadan varlıklarını sürdürebilmeleri mümkün değildir.

Miller deneyiyle evrimciler, aslında evrimi kendi elleriyle çürütmüşlerdir. Çünkü deney, amino asitlerin ancak tüm koşulları özel olarak ayarlanmış bir laboratuvar ortamında, bilinçli müdahalelerle elde edilebileceğini kanıtlamıştır. Yani canlılığı ortaya çıkaran güç, bilinçsiz tesadüfler değil, "yaratılış"tır.

Evrimcilerin bu açık gerçeği kabul etmemeleri, bilime tamamen aykırı birtakım önyargılara sahip olmalarından kaynaklanır. Nitekim Miller Deneyi'ni öğrencisi Stanley Miller ile birlikte organize eden Harold Urey, bu konuda şu itirafı yapmıştır:

Yaşamın kökeni konusunu araştıran bütün bizler, bu konuyu ne kadar çok incelersek inceleyelim, hayatın herhangi bir yerde evrimleşmiş olamayacak kadar kompleks olduğu sonucuna varıyoruz. (Ancak) Hepimiz bir inanç ifadesi olarak, yaşamın bu gezegenin üzerinde ölü maddeden evrimleştiğine inanıyoruz. Fakat kompleksliği o kadar büyük ki, nasıl evrimleştiğini hayal etmek bile bizim için zor.122

İlkel Dünya Ortamı ve Proteinler

Daha önce saydığımız bütün tutarsızlıklarına rağmen evrimciler, amino asitlerin ilkel dünya ortamında kendi kendilerine nasıl oluşabildikleri sorusunu, Miller deneyi ile geçiştirmeye çalışırlar. Bu geçersiz deneyle söz konusu sorunun çoktan çözülmüş olduğu gibi bir izlenim vererek, bugün bile insanları yanıltmaya devam etmektedirler.

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama çabasının ikinci aşamasında, evrimcileri, amino asitlerden çok daha büyük bir problem beklemektedir: "Proteinler". Yani yüzlerce farklı amino asitin belirli bir sıra içinde birbirlerine eklenerek oluşturdukları canlılığın yapıtaşları.

Proteinlerin doğal şartlarda tesadüfen oluştuklarını öne sürmek, amino asitlerin tesadüfen oluştuklarını öne sürmekten çok daha akıl ve mantık dışı bir iddiadır. Amino asitlerin, proteinleri oluşturmak üzere uygun dizilimlerde tesadüfen birleşebilmelerinin matematiksel imkansızlığını önceki sayfalarda olasılık hesapları ile incelemiştik. Ancak protein oluşumu, kimyasal olarak da ilkel dünya koşullarında mümkün değildir.

Suda Protein Sentezlenmesi Mümkün Değildir

Önceki sayfalarda da belirttiğimiz gibi, amino asitler protein oluşturmak üzere kimyasal olarak birleşirken, aralarında "peptid bağı" denilen özel bir bağ kurarlar. Bu bağ kurulurken bir su molekülü açığa çıkar.

Bu durum, ilkel hayatın denizlerde ortaya çıktığını öne süren evrimci açıklamayı kesinlikle çürütmektedir. Çünkü, kimyada "Le Chatêlier Prensibi" olarak bilinen kurala göre, açığa su çıkaran bir reaksiyonun (kondansasyon reaksiyonu) su içeren bir ortamda sonuçlanması mümkün değildir. Sulu bir ortamda bu çeşit bir reaksiyonun gerçekleşebilmesi, kimyasal reaksiyonlar içinde "oluşma ihtimali en düşük olanı" olarak nitelendirilir.

Dolayısıyla, evrimcilerin hayatın başladığı ve amino asitlerin oluştuğu yerler olarak belirttikleri okyanuslar, amino asitlerin, birleşerek proteinleri oluşturması için kesinlikle uygun olmayan ortamlardır.123

Öte yandan, evrimcilerin bu gerçek karşısında iddia değiştirip, ilkel hayatın karalarda oluştuğunu öne sürmeleri de imkansızdır. Çünkü ilkel atmosferde oluştukları varsayılan amino asitleri ultraviyole ışınlarından koruyacak yegane ortam denizler ve okyanuslardır. Amino asitler karada ultraviyole yüzünden parçalanırlar.

Le Chatêlier prensibi ise denizlerdeki oluşum iddiasını çürütmektedir. Bu da evrim açısından bir başka çıkmazdır.

Bir Başka Sonuçsuz Çaba: Fox Deneyi

Üstte açıkladığımız çıkmazla yüz yüze kalan evrimci araştırmacılar, tüm teorilerini çürüten bu "su sorunu" üzerine olmadık senaryolar üretmeye başladılar. Bu araştırmacıların en tanınmışı Sydney Fox, sorunu çözmek için ilginç bir teori ortaya attı: Ona göre, ilk amino asitler, ilkel okyanusta oluştuktan hemen sonra bir volkanın yanındaki kayalıklara sürüklenmiş olmalıydılar. Sonra da amino asitleri içeren karışımdaki su, kayalıklardaki yüksek ısı nedeniyle buharlaşmış olmalıydı. Böylece "kuruyan" amino asitler, proteinleri oluşturmak üzere birleşebilirlerdi.

Fakat bu "çetrefilli" çıkış yolu da pek kimse tarafından benimsenmedi. Çünkü amino asitler, Fox'un öne sürdüğü türden bir ısıya karşı dayanıklılık gösteremezlerdi: Yapılan araştırmalar amino asitlerin yüksek ısıda hemen tahrip olduklarını ortaya koyuyordu.

Ancak Fox yılmadı. Laboratuvarda, "çok özel koşullarda", saflaştırılmış amino asitleri kuru ortamda ısıtarak birleştirdi. Amino asitler birleştirilmiş ancak proteinler yine elde edilememişti. Elde ettikleri, birbirine rastgele bağlanmış, basit ve düzensiz amino asit halkalarıydı ve herhangi bir canlı proteinine benzemekten çok uzaktı. Dahası eğer Fox amino asitleri aynı ısıda tutsaydı, ortaya çıkan işe yaramaz halkalar da parçalanacaktı.124

Deneyi anlamsızlaştıran bir başka nokta ise, Fox'un, daha önce Miller deneyinde elde edilmiş olan amino asitleri değil, canlı organizmalarda kullanılan saf amino asitleri kullanmış olmasıydı. Oysa Miller'ın devamı olma iddiasındaki deney, Miller'ın vardığı sonuçtan yola çıkmalıydı. Ama ne Fox ne de başka hiçbir araştırmacı, Miller'ın ürettiği işe yaramaz amino asitleri kullanmadı.125

Fox'un söz konusu deneyi evrimci çevrelerde bile pek olumlu karşılanmadı. Zira Fox'un elde ettiği anlamsız amino asit zincirlerinin (proteinoidlerin) doğal koşullarda oluşmayacağı çok açıktı. Dahası, canlıların yapıtaşları olan proteinler hala elde edilememişti. Proteinlerin kökeni problemi başlangıçta olduğu gibi hala çözümlenememişti. 1970'li yılların popüler bilim dergisi Chemical Engineering News'da yayınlanan bir makalede Fox'un gerçekleştirdiği deney hakkında şöyle deniyordu:

Sydney Fox ve diğer araştırmacılar, çok özel ısıtma teknikleri kullanarak, dünyanın ilk devirlerinde hiç var olmamış şartlarda amino asitleri "proteinoidler" adı verilen bir şekilde, birbirine bağlamayı başarmışlardır. Bununla beraber bunlar, canlılarda bulunan çok düzenli proteinlere hiç benzememektedir. Bunlar, hiçbir işe yaramayan, düzensiz lekelerden başka bir şey değildirler. İlk devrelerde bu

moleküller eğer gerçekten meydana gelmişlerse bile, bunların parçalanmamaları mümkün değildir.126

Gerçekten de Fox'un elde ettiği "proteinoidler", gerçek proteinlerden yapı ve işlev olarak tamamen uzaktı. Proteinlerle aralarında, karmaşık bir teknolojik cihazla, işlenmemiş bir metal yığını arasındaki kadar fark vardı.

Dahası, bu düzensiz amino asit yığınlarının bile ilkel atmosferde yaşama ihtimali yoktu. Dünyanın o günkü şartlarında yeryüzüne ulaşan yoğun ultraviyole ışınları ve kontrolsüz doğa koşullarının doğurduğu zararlı, tahrip edici fiziksel ve kimyasal etkenler, bu proteinoidlerin dahi varlıklarını sürdürmelerine imkan vermeden parçalanmalarına neden olacaktı. Amino asitlerin ultraviyole ışınlarının ulaşamayacağı şekilde suyun altında bulunmaları ise, Le Châtelier prensibi nedeniyle, söz konusu değildi. Bu veriler ışığında bilim adamları arasında, proteinoidlerin hayatın başlangıcını oluşturan moleküller oldukları fikri giderek etkisini kaybetti.

Mucize Molekül DNA

Buraya kadar incelediklerimizin gösterdiği gibi, evrim teorisi moleküler düzeyde tam bir açmazdadır. Amino asitlerin oluşumu evrimciler tarafından hiçbir şekilde aydınlatılamamıştır. Proteinlerin oluşumu ise başlı başına bir muammadır. Üstelik, sorun yalnızca amino asit ve proteinlerle sınırlı kalmaz; bunlar sadece bir başlangıçtır. Bunların da ötesinde asıl olarak, hücre denen mükemmel canlı evrimciler açısından dev bir çıkmaz oluşturur. Çünkü hücre yalnızca amino asit yapılı proteinlerden oluşmuş bir yığın değildir. Yüzlerce gelişmiş sistemi bulunan, insanoğlunun halen tüm sırlarını çözemediği karmaşıklıkta bir canlıdır. Oysa evrimciler, değil bu sistemlerin, hücrenin yapıtaşlarının bile nasıl meydana geldiklerini açıklayamazlar.

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama gayretindeki evrim teorisi, hücredeki en temel moleküllerin varlığına bile tutarlı bir izah getirememişken, genetik bilimindeki ilerlemeler ve nükleik asitlerin, yani DNA ve RNA'nın keşfi, teori için yepyeni çıkmazlar oluşturdu. 1955 yılında James Watson ve Francis Crick adlı iki bilim adamının çalışmaları DNA'nın son derece kompleks yapısını ve yaratılışını gün ışığına çıkardı.

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin her birinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. Bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, dış görünümünden iç organlarının yapılarına kadar DNA'nın içinde özel bir şifre sistemiyle kayıtlıdır. DNA'daki bilgi, bu molekülü oluşturan dört özel molekülün diziliş sırası ile kodlanmıştır. Nükleotid (veya baz) adı verilen bu moleküller, isimlerinin baş harfleri olan A, T, G, C ile ifade edilirler. İnsanlar arasındaki tüm yapısal farklar, bu harflerin diziliş sıralamaları arasındaki farktan doğar. Bu, dört harfli bir alfabeden oluşan bir tür bilgi bankasıdır. DNA'daki harflerin

diziliş sırası, insanın yapısını en ince ayrıntılarına dek belirler. Boy, göz, saç ve cilt rengi gibi özelliklerin yanısıra, vücuttaki 206 kemiğin, 600 kasın, 10.000 işitme siniri ağının, 2 milyon optik sinir ağının, 100 milyar sinir hücresinin ve 100 trilyon hücrenin planları tek bir hücrenin DNA'sında mevcuttur. Eğer DNA'daki bu genetik bilgiyi kağıda dökmeye kalksak, yaklaşık 500'er sayfalık 900 ciltten oluşan dev bir kütüphane oluşturmamız gerekir. Ama bu inanılmaz hacimdeki bilgi, DNA'nın "gen" adı verilen parçalarında şifrelenmiştir.

DNA Neden Tesadüfen Oluşamaz?

Burada dikkat edilmesi gereken bir nokta vardır. Bir geni oluşturan nükleotidlerde meydana gelecek bir sıralama hatası, o geni tamamen işe yaramaz hale getirecektir. İnsan vücudunda yaklaşık 30 bin gen bulunduğu düşünülürse, bu genleri oluşturan milyonlarca nükleotidin doğru sıralamada tesadüfen oluşabilmelerinin kesinlikle imkansız olduğu görülür. Evrimci bir biyolog olan Frank Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söyler:

Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 amino asit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1000 nükleotidlik bir dizi, 41000 farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir.127

41000'de bir, "küçük bir logaritma hesabı" sonucunda, 10620'de bir anlamına gelir. Bu sayı 10'un yanına 620 sıfır eklenmesiyle elde edilir. 10'un yanında 11 tane sıfır 1 trilyonu ifade ederken, 620 tane sıfırlı bir rakamın gerçekten de kavranması mümkün değildir.

Nükleotidlerin tesadüfen biraraya gelerek RNA ve DNA'yı oluşturmasının imkansızlığını, evrimci Fransız bilim adamı Paul Auger de şöyle ifade etmektedir:

Rastgele kimyasal olaylar sayesinde nükleotidler gibi karmaşık moleküllerin ortaya çıkışı konusunda bence iki aşamayı net bir biçimde birbirinden ayırmamız gerekir; tek tek nükleotidlerin üretilmesi -ki bu belki mümkün olabilir- ve bunların çok özel seriler halinde birbirine bağlanması. İşte bu ikincisi, olanaksızdır.128

Uzun yıllar moleküler evrim teorisine inanan Francis Crick bile DNA'yı keşfettikten sonra, böylesine kompleks bir molekülün tesadüfen, kendi kendine, bir evrim süreci sonucunda oluşamayacağını itiraf etmiş ve şöyle demiştir: "Bugünkü mevcut bilgilerin ışığında dürüst bir adam ancak şunu söyleyebilir: Bir anlamda hayat mucizevi bir şekilde ortaya çıkmıştır."129

Evrimci Prof. Dr. Ali Demirsoy da, DNA'nın meydana gelmesi hakkında şu itirafı yapmak zorunda kalır: "Bir proteinin ve çekirdek asitinin (DNA-RNA) oluşma ihtimali tahminlerin çok ötesinde bir olasılıktır. Hatta belirli bir protein zincirinin ortaya çıkma ihtimali astronomik denecek kadar azdır."130

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız protein yapısındaki birtakım enzimlerin yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Amerikalı mikrobiyolog Jacobson, bu konuda şöyle der:

İlk canlının ortaya çıktığı zaman, üreme planlarının, çevreden madde ve enerji sağlamanın, büyüme sırasının, bilgileri büyümeye çevirecek mekanizmaların tamamına ait emirlerin o anda ve birarada bulunmaları gerekmektedir. Bunların hepsinin kombinasyonu tesadüfen gerçekleşemez.131

Yukarıdaki ifadeler, James Watson ve Francis Crick tarafından DNA'nın yapısının aydınlatılmasından iki yıl sonra yazılmıştı. Ancak bilimdeki tüm gelişmelere rağmen, bu sorun evrimciler için çözümsüz olmaya devam etmektedir.

Alman bilim adamları Junker ve Scherer de canlılık için gerekli moleküllerin hepsinin sentezinin ayrı ayrı koşullar gerektirdiğine dikkat çekerler. Bu ise, Junker ve Scherer'e göre, yaşam için gereken birçok farklı maddenin biraraya gelme ihtimalinin hiç olmadığını göstermektedir:

Kimyasal evrim için gerekli tüm moleküllerin elde edileceği bir deney bilinmiyor. Dolayısıyla çeşitli moleküllerin değişik yerlerde çok uygun koşullarda üretilip, hidroliz ve fotoliz gibi zararlı etmenlere karşı korunup, yeni bir reaksiyon bölgesine taşınması gerekmektedir. Burada tesadüften bahsedilemez, çünkü böyle bir olayın gerçekleşme ihtimali yoktur.132

Kısacası evrim teorisi, moleküler düzeyde gerçekleştiği iddia edilen evrimsel oluşumlardan hiçbirisini ispatlayabilmiş değildir. Bilimin ilerlemesi ise bu sorulara cevap üretmek bir yana, soruları daha da kompleks ve içinden çıkılamaz hale getirmektedir.

Ama evrimciler, tüm bu imkansız senaryolara büyük birer bilimsel gerçek gibi inanmaktadırlar. Çünkü yaratılışı kabul etmemek için kendilerini şartlandırmışlardır ve bu durumda imkansıza inanmaktan başka seçenekleri yoktur. Avustralyalı ünlü moleküler biyolog Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabında bu durumu şöyle anlatır:

Yüksek organizmaların genetik programlarının yapısı, milyarlarca bit (bilgisayar birimi) bilgiye ya da bin ciltlik küçük bir kütüphanenin içindeki tüm harflerin dizilime eşdeğerdir. Bu denli kompleks organizmaları oluşturan trilyonlarca hücrenin gelişimini belirleyen, emreden ve kontrol eden sayısız karmaşık işlevin tamamen rastlantıya dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmek ise, insan aklına yönelik bir saldırıdır. Ama bir Darwinist, bu düşünceyi en ufak bir şüphe belirtisi bile göstermeden kabul eder!133

Bir Başka Evrimci Çırpınış: "RNA Dünyası"

70'li yıllarda, ilkel dünya atmosferinin gerçekte içerdiği gazların amino asit sentezini imkansız kıldığının anlaşılması, moleküler evrim teorisi için büyük bir darbe oldu. Miller, Fox, Ponnamperuma gibi evrimcilerin "ilkel atmosfer deneyleri"nin tümünün geçersiz olduğu anlaşıldı. Bu nedenle 80'li yıllarda başka evrimci arayışlar gelişti. Bunun sonucunda, ilk önce proteinlerin değil, proteinlerin bilgisini taşıyan RNA molekülünün oluştuğunu öne süren "RNA Dünyası" senaryosu ortaya atıldı.

1986 yılında Harvard'lı kimyacı Walter Gilbert tarafından ortaya atılan bu senaryoya göre, bundan milyarlarca yıl önce, her nasılsa kendi kendisini kopyalayabilen bir RNA molekülü tesadüfen kendiliğinden oluşmuştu. Sonra bu RNA molekülü çevre şartlarının etkisiyle birdenbire proteinler üretmeye başlamıştı. Daha sonra bilgileri ikinci bir molekülde saklamak ihtiyacı doğmuş ve her nasılsa DNA molekülü ortaya çıkmıştı.

Her aşaması ayrı bir imkansızlıklar zinciri olan bu hayal etmesi bile güç senaryo, hayatın başlangıcına açıklama getirmek yerine, sorunu daha da büyütmüş, pek çok içinden çıkılmaz soruyu gündeme getirmişti:

1- Daha, RNA'yı oluşturan nükleotidlerin tek birinin bile oluşması kesinlikle rastlantılarla açıklanamazken, acaba hayali nükleotidler nasıl uygun bir dizilimde biraraya gelerek RNA'yı oluşturmuşlardı? Evrimci biyolog John Horgan RNA'nın tesadüfen oluşmasının imkansızlığını şöyle kabullenir:

Araştırmacılar RNA dünyası kavramını detaylı biçimde inceledikçe giderek daha fazla sorun ortaya çıkıyor. RNA ilk olarak nasıl oluştu? RNA ve onun parçalarının laboratuvarda en iyi şartlarda sentezlenmesi bile son derece zor iken, bunun prebiyotik (yaşam öncesi) ortamda gerçekleşmesi nasıl olmuştur?134

2- Tesadüfen oluştuğunu farzetsek bile, yalnızca bir nükleotid zincirinden ibaret olan bu RNA hangi bilinçle kendisini kopyalamaya karar vermiş ve ne tür bir mekanizmayla bu kopyalamayı başarmıştı? Kendisini kopyalarken kullanacağı nükleotidleri nereden bulmuştu? Evrimci mikrobiyologlar Gerald Joyce ve Leslie Orgel, durumun ümitsizliğini şöyle dile getirmekteler:

Tartışma, içinden çıkılmaz bir noktada odaklaşıyor: Karmakarışık bir polinükleotid çorbasından çıkıp, birdenbire kendini kopyalayabilen o hayali RNA'nın efsanesi... Bu kavram, yalnızca bugünkü prebiotik kimya anlayışımıza göre gerçek dışı olmakla kalmamakta, aynı zamanda RNA'nın kendini kopyalayabilen bir molekül olduğu şeklindeki aşırı iyimser düşünceyi de yıkmaktadır.135

3- Kaldı ki eğer ilkel dünyada kendini kopyalayan bir RNA oluştuğunu ve ortamda RNA'nın kullanacağı her çeşit amino asitten sayısız miktarlarda bulunduğunu farzetsek ve bütün bu imkansızlıkların bir şekilde gerçekleşmiş olduğunu düşünsek bile, bu durum yine de tek bir protein molekülünün oluşabilmesi için yeterli değildir. Çünkü RNA, sadece proteinin yapısıyla ilgili bilgidir. Amino asitler ise ham maddedir. Ancak ortada proteini üretecek "mekanizma" yoktur. RNA'nın varlığını protein üretimi için yeterli saymak, bir arabanın kağıt üzerine

çizilmiş tasarımını o arabayı oluşturacak binlerce parçanın üzerine atıp sonra arabanın kendi kendine montajlanıp ortaya çıkmasını beklemekle aynı derecede saçmadır. Ortada fabrika ve işçiler yoktur ki, bir üretim gerçekleşsin.

Bir protein, hücre içindeki son derece karmaşık işlemler sonucunda pek çok enzimin yardımıyla ribozom adı verilen fabrikada üretilir. Ribozom ise yine proteinlerden oluşmuş karmaşık bir hücre organelidir. Dolayısıyla bu durum, ribozomun da aynı anda tesadüfen meydana gelmiş olması gibi bir akılalmaz varsayımı daha beraberinde getirecektir. Evrimin en fanatik savunucularından Nobel ödüllü Jacques Monod bile protein sentezinin yalnızca nükleik asitlerdeki bilgiye indirgenmesinin mümkün olmadığını şu şekilde açıklamaktadır:

Şifre (DNA ya da RNA'daki bilgi), aktarılmadıkça anlamsızdır. Günümüz hücresindeki şifre aktarma mekanizması en az 50 makromoleküler parçadan oluşmaktadır ki, bunların kendileri de DNA'da kodludurlar. Şifre bu birimler olmadan aktarılamaz. Bu döngünün kapanması ne zaman ve nasıl gerçekleşti? Bunun hayali bile aşırı derecede zordur.136

İlkel dünyadaki bir RNA zinciri hangi iradeyle böyle bir karar almış ve hangi yöntemleri kullanarak, 50 özel görevli parçacığın işini tek başına yaparak protein üretimini gerçekleştirmiştir? Evrimcilerin bu sorulara getirebildikleri hiçbir açıklama yoktur.

San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'ın ve Francis Crick'in çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel, "hayatın RNA dünyası ile başlayabilmesi" ihtimali için "senaryo" deyimini kullanmaktadır. Orgel, bu RNA'nın hangi özelliklere sahip olması gerektiğini ve bunun imkansızlığını, American Scientist'in Ekim 1994 sayısındaki "The Origin of Life on the Earth" başlıklı makalede şöyle ifade eder:

Bu senaryonun oluşabilmesi için, ilkel dünyadaki RNA'nın bugün mevcut olmayan iki özelliğinin olmuş olması gerekmektedir: Proteinlerin yardımı olmaksızın kendini kopyalayabilme özelliği ve protein sentezinin her aşamasını gerçekleştirebilme özelliği.137

Açıkça anlaşılacağı gibi Orgel'in, "olmazsa olmaz" şartını koyduğu bu iki kompleks işlemi RNA gibi bir molekülden beklemek, ancak evrimci bir hayal gücü ve bakış açısıyla mümkün olabilir. Somut bilimsel gerçekler ise, hayatın rastlantılarla doğduğu iddiasının yeni bir versiyonu olan "RNA Dünyası" tezinin, kesinlikle imkansız bir masal olduğunu ortaya koymaktadır.

Canlılık Molekül Yığınlarının Ötesinde Bir Kavramdır

Buraya kadar bahsettiğimiz bütün imkansızlıkları ve mantıksızlıkları bir an için unutalım ve ilkel dünya koşulları gibi olabilecek en uygunsuz ortamda bir protein molekülünün tesadüflerle meydana geldiğini varsayalım.

Tek bir proteinin oluşması da yetmeyecek, söz konusu proteinin, bu kontrolsüz ortamda başına hiçbir şey gelmeden kendi gibi tesadüfen oluşacak başka proteinleri beklemesi gerekecekti.... Ta ki hücreyi meydana getirecek milyonlarca uygun ve gerekli protein hep "tesadüfen" aynı yerde yanyana oluşana kadar. Önceden oluşanlar o ortamda ultraviyole ışınları, şiddetli mekanik etkilere rağmen hiçbir bozulmaya uğramadan, sabırla hemen yanıbaşlarında diğerlerinin tesadüfen oluşmasını beklemeliydiler. Sonra yeterli sayıda ve aynı noktada oluşan bu proteinler anlamlı şekillerde biraraya gelerek hücrenin organellerini oluşturmalıydılar. Aralarına hiçbir yabancı madde, zararlı molekül, işe yaramaz protein zinciri karışmamalıydı. Sonra bu organeller son derece planlı, düzenli, uyumlu ve bağlantılı bir biçimde biraraya gelip, bütün gerekli enzimleri de yanlarına alıp bir zarla kaplansalar, bu zarın içi de bunlara ideal ortamı sağlayacak özel bir sıvıyla dolsaydı, tüm bu "imkansız ötesi" olaylar gerçekleşseydi bile bu molekül yığını canlanabilir miydi?

Cevap, "hayır"dır! Çünkü araştırmalar göstermiştir ki, hayatın başlaması için yalnızca canlılarda bulunması gereken maddelerin biraraya gelmiş olması yeterli değildir. Yaşam için gerekli tüm proteinleri toplayıp bir deney tüpüne koysak yine de canlı bir hücre elde etmeyi başaramayız. Bu konuda yapılan tüm deneyler başarısız olmuştur. Bütün deney ve gözlemler ise hayatın ancak hayattan geldiğini göstermiştir. Hayatın cansız maddelerden çıktığı iddiası, bu bölümün en başında da belirttiğimiz gibi, sadece evrimcilerin hayallerinde yer alan, tüm gözlem ve deneylere aykırı bir masaldır.

Bu durumda, yeryüzündeki ilk hayatın da ancak bir Hayat'tan gelmiş olması gerekir. İşte bu, "Hayy" (Hayat Sahibi) Allah'ın yaratmasıdır. Hayat ancak O'nun dilemesiyle başlar, sürer ve sona erer. Evrim ise, canlılığın nasıl başladığını açıklamak şöyle dursun, canlılık için gerekli malzemenin nasıl oluştuğunu ve biraraya geldiğini bile açıklayamamaktadır.

Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe hayatın tesadüflerle doğduğuna on yıllar boyunca inandırılmış bir bilim adamı olarak karşılaştığı bu gerçeği şöyle anlatır:

Bir bilim adamı olarak aldığım eğitim boyunca, bilimin herhangi bir bilinçli yaratılış kavramı ile uyuşamayacağına dair çok güçlü bir beyin yıkamaya tabi tutuldum. Bu kavrama karşı şiddetle tavır alınması gerekiyordu... Ama şu anda, Tanrı'ya inanmayı gerektiren açıklama karşısında, öne sürülebilecek hiçbir akılcı argüman bulamıyorum... Biz hep açık bir zihinle düşünmeye alıştık ve şimdi yaşama getirilebilecek tek mantıklı cevabın yaratılış olduğu sonucuna varıyoruz, tesadüfi karmaşalar değil.138

TASARIM TESADÜFLE AÇIKLANAMAZ

Önceki bölümde hayatın tesadüfen oluşmasının ne kadar imkansız olduğunu gördük. Biz yine de bir an için bu imkansızlıkları da kabul edelim; milyonlarca yıl önce, yaşamak için her türlü malzemeyi elde etmiş bir hücrenin meydana geldiğini ve bir şekilde "hayat sahibi" olduğunu varsayalım. Ancak buna rağmen evrim teorisi yine çökmektedir: Bu hücre bir süre yaşamını sürdürse bile, sonunda ölecek ve öldükten sonra ortada hiçbir canlılık kalmayacak, herşey en başa dönecektir. Çünkü genetik sistemi olmayan bu ilk canlı hücre kendini çoğaltamayacağı için ölümünden sonra geriye yeni bir nesil bırakamayacak, canlılık da bunun ölümüyle birlikte sona erecektir.

Genetik sistem ise yalnızca DNA'dan ibaret değildir. DNA'dan bu şifreyi okuyacak enzimler, bu şifrelerin okunmasıyla üretilecek mRNA, mRNA'nın bu şifreyle gidip üretim için üzerine bağlanacağı ribozom, ribozoma üretimde kullanılacak amino asitleri taşıyacak bir taşıyıcı RNA ve bunlar gibi sayısız ara işlemleri sağlayan son derece kompleks enzimlerin de aynı ortamda bulunması gerekir. Ayrıca böyle bir ortam, ancak hücre gibi, gerekli tüm ham madde ve enerji imkanlarının bulunduğu, her yönden izole ve tamamen kontrollü bir ortamdan başkası olamaz...

Sonuçta bir organik madde, ancak bütün organelleriyle birlikte kusursuz bir hücre olarak var olduğu takdirde kendini çoğaltabilir. Bu da dünya üzerindeki ilk hücrenin, olağanüstü kompleks yapısıyla, bir anda, oluştuğu anlamına gelmektedir.

Peki kompleks bir yapı, bir anda var olmuşsa bunun anlamı nedir?

Bu soruyu bir de şu örnekle soralım. Hücreyi kompleksliği açısından ileri teknolojiye sahip bir arabaya benzetelim. (Gerçekte hücre, arabanın motoru ve tüm teknik donanımına rağmen ondan çok daha kompleks ve gelişmiş bir sistem içermektedir). Şimdi soralım: Bir gün balta girmemiş bir ormanın derinliklerinde bir geziye çıksanız ve ağaçların arasında son model bir araba bulsanız ne düşünürdünüz? Acaba aklınıza ilk olarak, ormandaki çeşitli elementlerin milyonlarca yıl içinde tesadüfen biraraya gelerek böyle bir ürün ortaya çıkardığı mı gelirdi? Arabayı oluşturan tüm hammadde; demir, plastik, kauçuk vs. topraktan ya da onun ürünlerinden elde edilmektedir. Ama bu durum size, bu malzemelerin "tesadüfen" sentezlenip, sonra da biraraya gelerek sonuçta ortaya böyle bir araba çıkardıklarını mı düşündürürdü?

Elbette ki, akıl sağlığı yerinde olan her normal insan, arabanın bilinçli bir tasarımın, yani bir fabrikanın ürünü olduğunu düşünecek, bunun ormanda ne aradığını merak edecektir. Çünkü kompleks bir yapının aniden, bir anda, bir bütün olarak ortaya çıkması, onun bilinçli bir irade tarafından var edildiğini gösterir. Hücre gibi karmaşık bir sistem de elbette üstün bir ilmin ve iradenin ürünüdür. Yani Allah'ın yaratmasıyla var olmuştur.

Evrimciler ise, tesadüflerin ortaya son derecede kusursuz tasarımlar çıkarabileceklerine inanmakla, gerçekte aklın ve bilimin dışına çıkmış olurlar. Bu konudaki açık sözlü otoritelerden biri, Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı olan ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé'dir. Grassé bir materyalisttir, ancak Darwinist teorinin canlılığı açıklayamadığını savunmakta ve Darwinizm'in temelini oluşturan "tesadüf" mantığı hakkında şunları söylemektedir:

Şanslı mutasyonların havyanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladığına inanmak, gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir havyan, binlerce ve binlerce tam olması gerektiği şekilde faydalı tesadüflere maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, inanılmaz derecede düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir.139

Grassé, "tesadüf" kavramının evrimciler için ifade ettiği anlamı da şöyle özetler: "...Tesadüf, ateizm görüntüsü altında kendisine gizlice tapınılan bir tür ilah haline gelmiştir."140

Evrimcilerin mantık bozukluğu, tesadüf kavramını kendilerine ilah edinmelerinin bir sonucudur. Nitekim Kuran'da, Allah'tan başka varlıklara tapan insanların akletme yeteneğinden yoksun oldukları şöyle haber verilmektedir:

Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında bu atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, büyük varillerin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeyi de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar (doğal şartlarda oluşumu mümkün olmayan) amino asit, istedikleri kadar da (bir

tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkaramazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "nasıl görürüz" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu teknik bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 20. yüzyıl teknolojisi bile bu netliği her türlü imkana rağmen sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Bu gördüğünüz netlikte ve kalitedeki bir görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. Bu, üç boyutlu, renkli ve son derece net bir

görüntüdür. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz. Dikkatli bakın televizyonda bulanıklık var, bu bulanıklık sizin görüntünüzde var mı? Elbette ki yok...

Uzun yıllardır, onbinlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesi ne ulaşmaya çalışmaktalar. Her ne kadar üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildilerse de, onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldiler ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdiler dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını atomlar nasıl yapsın?

100 yıldan beri on binlerce mühendis, dev tesislerde, büyük sanayi komplekslerinde, yüksek teknoloji laboratuvarlarında, en ileri teknoloji imkanlarını kullanarak uğraşmış, araştırmış ve ancak bu kadarını elde edebilmiş.

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. TV'dekinden çok daha detaylı ve mucizevi bir plan ve yaratılış gerekmektedir. Bu kalitedeki ve bu netlikteki görüntünün planı ve yaratılışı ise herşeye güç yetiren Allah'a aittir.

Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Kulakta ve beyinde var olan bu kalite ve teknoloji üstünlüğünü insanoğlunun ürettiği teknoloji ile karşılaştıralım yine. Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir.

Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Kısacası vücudumuzda tüm insanlığın, asırların bilgi birikimini, tecrübesini ve imkanlarını kullanarak ürettiği teknolojiden daha üstün bir teknoloji vardır. Hiç kimse bir müzik setinin veya bir kameranın tesadüfler sonucunda meydana geldiğini söyleyemez. Peki, bu sistemlerden daha üstün olan insan bedenindeki teknolojilerin, evrim adı verilen rastlantılar yığını sonucunda ortaya çıktığı nasıl iddia edilebilir?

Açıktır ki, göz, kulak ve insan vücudunun diğer tüm parçaları, çok üstün bir yaratılışın eseridirler. Bu eserler ise, kendilerini yaratan Allah'ın eşsiz ve benzersiz yaratmasının, sonsuz bilgi ve kudretinin apaçık göstergesidir.

Görme ve işitme olayına burada özellikle değinmemizin sebebi, evrimcilerin bu derece açık olan yaratılış delillerini dahi bir türlü kavrayamamalarıdır. Eğer, bir gün bir evrimciden, göz ve kulaktaki bu üstün yaratılış ve teknolojinin nasıl olup da tesadüfler sonucu meydana geldiğini açıklamasını isterseniz, hiçbir makul ve mantıklı cevap veremeyeceğini açıkça göreceksiniz. Darwin bile, Asa Gray'a yazdığı 3 Nisan 1860 tarihli mektubunda "gözleri düşünmek beni bu teoriden soğuttu" diyerek, evrimcilerin canlılıktaki üstün yaratılış karşısındaki çaresizliğini itiraf etmiştir.141

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Bu kitap boyunca evrim teorisinin bilimsel olarak hiçbir delili olmayan, aksine paleontoloji, mikrobiyoloji, anatomi gibi bilim dallarında elde edilen bulgular tarafından çürütülen bir teori olduğu bilimsel delilleri ile açıklandı. Önceki sayfalarda da evrimin bilimsel bulguların yanısıra akıl ve mantıkla da hiçbir şekilde bağdaşmadığı üzerinde duruldu.

Burada şunu belirtmek gerekir ki, önyargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Galileo gibi bilim adamlarının, Humphrey Bogart, Frank Sinatra, Pavarotti gibi sanatçıların, ve bunların yanısıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür.

Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini bir çok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için farketmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

...Kalbleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah başka ayetlerde ise bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları, 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya bir kaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, insanları yaptıkları büyülerle etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun, Hz. Musa'ya kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini söyler. Bu olayın anlatıldığı bir ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetlerdeki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayette de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir uydurma olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu

iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge böyle bir durumdan endişelendiğini şöyle itiraf etmektedir:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.142

Bu gelecek uzakta değildir; aksine çok yakında insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının içyüzünü öğrenen bir çok insan, daha önceden bu aldatmacaya nasıl kapıldığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

EVRİMCİ İDDİALARIN GEÇERSİZLİĞİ

Önceki bölümlerde, evrim teorisinin geçersizliğini fosil biliminin ve moleküler biyolojinin ortaya koyduğu delillerle inceledik. Bu bölümde ise, evrimcilerin teorilerine delil olarak göstermeye çalıştıkları bazı biyolojik olay ya da kavramları ele alacağız. Bu konular, hem evrimi destekleyen hiçbir bilimsel bulgu olmadığını göstermeleri, hem de evrimcilerin ne denli büyük çarpıtma ve göz boyamalara başvurduklarını gözler önüne sermeleri açısından önemlidirler.

Varyasyonlar ve Türler Arasındaki Aşılmaz Sınırlar

Varyasyon, genetik biliminde kullanılan bir terimdir ve "çeşitlenme" demektir. Bu genetik olay, bir canlı türünün içindeki bireylerin ya da grupların, birbirlerinden farklı özelliklere sahip olmasına neden olur. Örneğin yeryüzündeki insanların hepsi temelde aynı genetik bilgiye sahiptirler, ama bu genetik bilginin izin verdiği varyasyon potansiyeli sayesinde kimisi çekik gözlüdür, kimisi kızıl saçlıdır, kimisinin burnu uzun, kimisinin boyu kısadır.

Evrimciler ise, bir türün içindeki varyasyonları teoriye delil olarak göstermeye çalışırlar. Oysa varyasyon evrime delil oluşturmaz, çünkü varyasyon, zaten var olan genetik bilginin farklı eşleşmelerinin ortaya çıkmasından ibarettir ve genetik bilgiye yeni bir özellik kazandırmaz.

Varyasyon her zaman genetik bilginin sınırları içinde olur. Genetik biliminde söz konusu sınıra "gen havuzu" denir. Bir canlı türünün gen havuzunda bulunan bütün özellikler, varyasyon sayesinde çeşitli biçimlerde ortaya çıkabilir. Örneğin varyasyon sonucunda, bir sürüngen türünün içinde diğerine göre biraz daha uzun kuyruklu ya da biraz daha kısa ayaklı cinsler ortaya çıkabilir, çünkü kısa ayak bilgisi de, uzun ayak bilgisi de sürüngenlerin gen havuzunda vardır. Ama varyasyon sürüngenlere kanat takıp, tüy ekleyip, metabolizmalarını değiştirip onları kuşa dönüştüremez. Çünkü bu tür bir dönüşüm canlının genetik bilgisinde bir artış olmasını gerektirir, fakat varyasyonlarda böyle bir durum söz konusu değildir.

Darwin, teorisini ortaya attığında bu gerçeğin farkında değildi. Varyasyonların bir sınırı olmadığını sanıyordu. 1844'te yazdığı bir yazısında, "çoğu yazar doğadaki varyasyonun bir sınırı olduğunu kabul ediyor, ama ben bu düşüncenin dayandığı tek bir somut neden bile göremiyorum" demişti.143 Türlerin Kökeni adlı kitabında da çeşitli varyasyon örneklerini teorisinin en büyük delili gibi göstermişti.

Örneğin Darwin'e göre; daha bol süt veren inek cinsleri yetiştirmek için farklı inek varyasyonlarını çiftleştiren hayvan yetiştiricileri, sonunda inekleri başka bir canlı türüne dönüştüreceklerdi. Darwin'in, bu "sınırsız değişim" fikrini en iyi ifade eden ise, Türlerin Kökeni adlı kitabında yazdığı şu cümleydi:

Bir ayı cinsinin doğal seleksiyon yoluyla giderek daha fazla suda yaşamaya uygun özellikler elde etmesinde, giderek daha büyük ağızlara sahip olmasında ve sonunda bu canlının dev bir balinaya dönüşmesinde hiçbir zorluk göremiyorum.144

Darwin'in bu denli iddialı örnekler vermesinin nedeni, içinde yaşadığı yüzyılın ilkel bilim anlayışıydı. 20. yüzyıl bilimi ise, canlılar üzerinde yapılan benzeri deneyler sonucunda "genetik değişmezlik" (genetik homoestatis) denilen bir ilkeyi ortaya çıkardı. Bu ilke, bir canlı türünü değiştirmek için yapılan tüm eşleştirme (farklı varyasyon oluşturma) çabalarının sonuçsuz kaldığını, canlı türleri arasında aşılmaz duvarlar olduğunu ortaya koyuyordu. Yani farklı inek varyasyonlarını çiftleştiren hayvan yetiştiricilerinin sonunda inekleri Darwin'in iddia ettiği gibi başka bir türe dönüştürmeleri, kesinlikle mümkün değildi.

Darwin Retried adlı kitabıyla Darwinizm'in geçersizliğini ortaya koyan Norman Macbeth bu konuda şöyle yazar:

Sorun canlıların gerçekten de sınırsız bir biçimde varyasyon gösterip göstermedikleridir... Türler her zaman için sabittirler. Yetiştiricilerin yetiştirdikleri değişik bitki ve hayvan cinslerinin belirli bir noktadan ileri gitmediğini, hatta hep orijinal formlarına geri döndüğünü biliriz. Asırlar süren yetiştirme çabalarına rağmen, hiçbir zaman siyah bir lale ya da mavi bir gül elde etmek mümkün olmamıştır.145

Hayvan yetiştiriciliği konusunda dünyanın en önemli uzmanlarından biri sayılan Luther Burbank bu gerçeği, "bir canlıda oluşabilecek muhtemel gelişmenin bir sınırı vardır ve bu kanun, bütün yaşayan canlıları belirlenmiş bazı sınırlar içinde sabit tutar" diyerek ifade etmektedir.146 Danimarkalı bilim adamı W. L, Johannsen ise bu konuda şöyle der:

Darwin'in bütün vurgusunu üzerine dayandırdığı varyasyonlar, gerçekte belirli bir noktanın ilerisine götürülemezler ve bu nedenle varyasyonlar 'sürekli değişim'in (evrimin) nedenini oluşturmazlar.147

Darwin'in Galapagos adalarında gördüğü farklı ispinozlar da aynı şekilde evrime delil oluşturmayan bir varyasyon örneğidir. Son yıllarda yapılan gözlemler, ispinozlarda Darwin'in teorisinin öngördüğü gibi sınırsız bir değişim yaşanmadığını ortaya koymuştur. Dahası, Darwin'in 14 ayrı tür olarak belirlediği farklı ispinoz tiplerinin çoğu, aslında birbirleri ile çiftleşebilen, yani aynı türün üyeleri olan varyasyonlardır. Bilimsel gözlemler, hemen her evrimci kaynakta efsaneleştirilerek anlatılan "ispinoz gagaları" örneğinin, gerçekte bir "varyasyon" örneği olduğunu, yani evrim teorisine delil oluşturmadığını göstermektedir. Galapagos Adaları'na "Darwinistik evrimin kanıtlarını bulmak" için giden ve adalardaki ispinoz türlerini uzun yıllar boyunca gözlemleyen Peter ve Rosemary Grant'in ünlü çalışmaları, adada bir "evrim" yaşanmadığını belgelemekten başka bir sonuç vermemiştir.148

Antibiyotik Direnci ve DDT Bağışıklığı

Evrime Kanıt Değildir

Evrimciler tarafından teorilerine delil olarak gösterilmek istenen biyolojik olguların biri, bakterilerin antibiyotik direncidir. Evrim teorisini destekleyen pek çok kaynak, antibiyotik direncini "faydalı mutasyonların canlıları geliştirmesine dair bir örnek" olarak gösterir. Benzer bir iddia, DDT gibi böcek öldürücü ilaçlara karşı bağışıklık geliştiren böcekler için de ileri sürülür.

Oysa bu konuda da evrimciler yanılmaktadırlar.

Antibiyotikler, bazı mikro organizmalar tarafından diğer mikro organizmalara karşı savaşmak üzere üretilen "öldürücü moleküllerdir". İlk antibiyotik, 1928 yılında Alexander Fleming tarafından keşfedilen penisilindir. Fleming, küf mantarının (mold), Staphylococcus bakterisini öldüren bir molekül ürettiğini fark etmiş ve bu buluş tıp dünyasında yeni bir çığır açmıştır. Mikro organizmalardan alınan antibiyotikler çeşitli bakterilere karşı kullanılmış ve başarılı sonuçlar alınmıştır. Ancak bir zaman sonra bir gerçek fark edilmiştir: Bakteriler antibiyotiklere karşı zamanla bağışıklık kazanmaktadırlar. Bunun mekanizması ise şöyle işlemektedir: Antibiyotiğe maruz kalan bakterilerin büyük kısmı ölmekte, ama bazıları bu antibiyotikten etkilenmemekte ve bunlar hızla çoğalarak tüm popülasyonu oluşturur hale gelmektedirler. Böylece tüm popülasyon, antibiyotiğe dirençli hale gelmektedir.

Evrimciler bu olguyu, "bakterilerin şartlara uyum sağlayıp evrimleşmesi" olarak gösterme çabasındadırlar. Oysa olay bu yüzeysel evrimci değerlendirmeden çok daha farklı gerçekleşmektedir. Bu konuda en detaylı çalışmaları yapan isimlerden biri, 1997 yılında yayınlanan Not By Chance adlı kitabıyla tanınan İsrailli biyofizikçi Dr. Lee Spetner'dır. Spetner, bakteri bağışıklığının iki farklı mekanizma ile sağlandığını, ama bunların ikisinin de evrim teorisine hiç bir kanıt oluşturmadığını anlatır. Bu iki mekanizma:

1) Bakterilerde zaten var olan direnç genlerinin aktarılması ve

2) Mutasyon sonucunda genetik bilgi kaybına uğrayan bakterilerin antibiyotiğe dirençli hale gelmesidir.

Spetner, 2001 tarihli bir makalesinde ilk mekanizmayı şöyle açıklamaktadır:

Bazı mikro organizmalar, antibiyotiklere direnç sağlayan genlere sahiptirler. Bu bağışıklık, antibiyotik molekülünün formunu bozma veya onu hücreden dışarı atma sayesinde gerçekleşir. Bu genlere sahip olan organizmalar bunu diğer bakterilere transfer ederek onlara da bağışıklık kazandırabilirler. Bağışıklık mekanizması belirli bir antibiyotiğe yönelik olsa da, pek çok patojenik bakteri... farklı gen setleri edinmeyi ve çeşitli bakterilere karşı bağışıklık kazanmayı başarmıştır.149

Prof. Spetner bunun bir "evrim delili" olmadığını ise şöyle açıklar:

Antibiyotik bağışıklığının bu şekilde elde edilmesi... evrim için delil oluşturması beklenen mutasyonlar için bir prototip (örnek) oluşturmaz. Teoriyi (evrimi) sergileyen mutasyonlar, bakterinin genomuna bilgi ekleyen genetik değişiklikler değildir; bu değişiklikler aynı zamanda tüm biokozma (biyolojik dünyaya) bilgi eklemelidir.

Genlerin yatay transferi, sadece, zaten bazı türlerde var olan genetik bir bilgiyi dağıtmaktadır.150

Yani ortada bir evrim yoktur, çünkü yeni bir genetik bilgi ortaya çıkmamakta, sadece zaten daha önceden var olan bir genetik bilgi bakteriler arasında transfer edilmektedir.

Bağışıklığın ikinci türü, yani mutasyon sonucunda ortaya çıkan bağışıklık da bir evrim örneği değildir. Spetner konuyu şöyle açıklar:

Bazen de bir mikro organizma, tek bir nükleotidin (DNA basamağının) rastlantısal olarak yer değiştirmesi sonucunda bir antibiyotiğe karşı bağışıklık edinir... İlk kez Waksman ve Albert Schatz tarafından 1944'de rapor edilen Streptomisin (Streptomycin), bakterilerin bu yolla bağışıklık kazanabildiği bir antibiyotiktir. Ama her ne kadar geçirdiği mutasyon, streptomisinin varlığı durumunda mikro organizmaya yararlı olsa da, yine de bu, Neo-Darwinist teori tarafından ihtiyacı duyulan mutasyon türü için bir örnek oluşturmaz. Streptomisine bağışıklık sağlayan mutasyonun etkisi ribozomda ortaya çıkar ve bu mutasyon, antibiyotik molekülü ile ribozom arasındaki moleküler eşleşmeyi bozar.151

Spetner, bu olayı Not By Chance isimli kitabında kilit-anahtar ilişkisinin bozulmasına benzetmektedir. Streptomisin, bir kilide birebir uyan bir anahtar gibi, bakterilerin ribozomuna yapışır ve bu rizobomu etkisiz hale getirir. Mutasyon ise ribozomun şeklini bozmakta ve bu durumda streptomisin ribozoma yapışamamaktadır. Bu, "bakteri streptomisine karşı bağışıklık kazandı" gibi yorumlansa da, aslında bakteri için bir kazanç değil kayıptır. Spetner üstteki satırlarına şöyle devam eder:

Ortaya çıkmaktadır ki, (ribozomun yapısındaki) bu bozulma, bir spesifiklik (belirli bir işe göre özelleşme) azalması, yani bir enformasyon (bilgi) kaybıdır. Asıl nokta şudur ki, (evrim) bu gibi mutasyonlar ile sağlanamaz, bu mutasyonlar ne kadar çok olursa olsun. Evrimin, spesifikliği azaltan mutasyonlarla inşa edilmesi mümkün değildir.152

Konunun özeti şudur: Bakterinin ribozomuna isabet eden bir mutasyon, bu bakteriyi Streptomisin'e karşı dirençli hale getirebilmektedir. Ama bunun nedeni, mutasyonun ribozomu "bozması"dır. Yani bakteriye bir genetik bilgi eklenmemektedir. Aksine ribozomunun yapısı bozulmaktadır, gerçekte bir anlamda bakteri "sakat" hale gelmektedir. (Nitekim bu mutasyonu geçiren bakterilerin ribozomunun normal bakterilere göre daha verimsiz olduğu belirlenmiştir.) Bu "sakatlık", ribozoma yapışacak şekilde bir tasarıma sahip olan antibiyotiği engellediği için, ortaya "antibiyotik bağışıklığı" çıkmaktadır.

Sonuçta ortada "genetik bilgiyi geliştiren" bir mutasyon örneği yoktur. Antibiyotik direncini evrime kanıt gibi göstermek isteyen evrimciler, konuyu çok yüzeysel bir biçimde değerlendirmekte ve yanılmaktadırlar.

DDT ve benzeri ilaçlara karşı böceklerde gelişen bağışıklık için de aynı durum söz konusudur. Bu bağışıklık örneklerinin çoğunda, zaten daha önceden var olan bağışıklık genleri kullanılmaktadır. Evrimci biyolog Francisco Ayala; "böcek zehirlerinin en kapsamlı türlerine karşı gösterilen bağışıklık, bu insan-yapımı maddeler böceklere uygulandığında, o böcek türünün çeşitli genetik varyasyonlarında açıkça vardı" diyerek bu gerçeği kabul eder.153 Mutasyonla açıklanan diğer bazı örnekler ise, aynen yukarıda anlatılan ribozom mutasyonunda olduğu gibi, böceklerde "genetik bilgi kaybı"na yol açan olgulardır.

Bu durumda bakteri ve böceklerdeki bağışıklık mekanizmalarının evrim teorisine delil oluşturduğu ileri sürülemez. Çünkü evrim teorisi, canlıların mutasyonlar yoluyla geliştikleri iddiasına dayalıdır. Spetner, ne antibiyotik bağışıklığının ne de bir başka biyolojik olgunun böyle bir mutasyon örneği göstermediğini şöyle açıklar:

Makroevrimin ihtiyaç duyduğu mutasyonlar hiç bir zaman gözlemlenmemiştir. Neo-Darwinist teori tarafından ihtiyaç duyulan rastlantısal mutasyonları temsil edebilecek, moleküler düzeyde incelenmiş hiçbir mutasyonun genetik bilgi eklediği görülmemiştir. Araştırdığım soru "gözlemlenmiş mutasyonlar, teorinin destek bulmak için ihtiyaç duyduğu mutasyonlar mıdır" sorusudur. Cevap "HAYIR" çıkmaktadır.154

Körelmiş Organlar Yanılgısı

Evrim literatüründe uzunca bir süre yer alan, ama geçersizliği anlaşıldıktan sonra sessiz sedasız bir kenara bırakılan iddialardan biri, "körelmiş organlar" kavramıdır. Ancak bir kısım yerli evrimci, "körelmiş organlar"ı hala evrimin büyük bir delili sanmakta ve öyle göstermeye çalışmaktadırlar.

Körelmiş organlar iddiası bundan bir asır kadar önce ortaya atılmıştı. İddiaya göre, canlıların bedenlerinde atalarından kendilerine miras kalmış, ancak kullanılmadıkları için zamanla körelmiş işlevsiz organlar yer alıyordu.

Bu kesinlikle bilimsel bir iddia değildi, çünkü bilgi eksikliğine dayanıyordu. "İşlevsiz organlar", aslında "işlevi tespit edilememiş" organlardı. Bunun en iyi göstergesi de, evrimciler tarafından sayılan uzun "körelmiş organlar" listesinin giderek küçülmesi oldu. Kendisi de bir evrimci olan S. R. Scadding, Evolutionary Theory (Evrimsel Teori) dergisinde yazdığı "Körelmiş Organlar Evrime Delil Oluşturur mu?" başlıklı makalesinde bu gerçeği şöyle kabul eder:

(Biyoloji hakkındaki) bilgimiz arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçüldü... Bir organın işlevsiz olduğunu tespit etmek mümkün olmadığına ve zaten körelmiş organlar iddiası bilimsel bir özellik taşımadığına göre, "körelmiş organlar"ın evrim teorisi lehinde herhangi bir kanıt oluşturamayacağı sonucuna varıyorum.155

Alman anatomist R. Wiedersheim tarafından 1895 yılında ortaya atılan "körelmiş insan organları" listesi, apandisit, kuyruk sokumu kemiği gibi yaklaşık 100 organı içeriyordu. Ancak bilim ilerledikçe, Wiedersheim'ın listesindeki organların hepsinin

vücutta çok önemli işlevlere sahip olduğu ortaya çıktı. Örneğin "körelmiş organ" sayılan apandisitin, gerçekte vücuda giren mikroplara karşı mücadele eden lenf sisteminin bir parçası olduğu belirlendi. Bu gerçek, 1997 tarihli bir tıp kaynağında şöyle belirtilir: "Vücuttaki timus, karaciğer, dalak, apandisit, kemik iliği gibi başka organlar lenfatik sistemin parçalarıdır. Bunlar da vücudun enfeksiyonla mücadelesine yardım ederler."156

Aynı "körelmiş organlar" listesinde yer alan bademciklerin ise boğazı, özellikle erişkin yaşlara kadar, enfeksiyonlara karşı korumada önemli rol oynadığı keşfedildi. Omuriliğin sonunu oluşturan kuyruk sokumunun, leğen kemiği çevresindeki kemiklere de destek sağladığı ve küçük bazı kasların tutunma noktası olduğu anlaşıldı. İlerleyen yıllarda yine "körelmiş organlar" olarak sayılan timüs bezinin T hücrelerini harekete geçirerek vücudun savunma sistemini aktif hale getirdiği; pineal bezin önemli hormonların üretilmesinden sorumlu olduğu; tiroid bezinin bebeklerde ve çocuklarda dengeli bir büyümenin gerçekleşmesini sağladığı; pitüiter bezin de birçok hormon bezinin doğru çalışmasını kontrol ettiği ortaya çıktı. Darwin tarafından "körelmiş organ" olarak nitelendirilen gözdeki yarım ay şeklindeki çıkıntının ise gözün temizlenmesi ve nemlendirilmesi işine yaradığı anlaşıldı.

Körelmiş organlar iddiasında evrimcilerin yaptıkları çok önemli bir de mantık hatası vardı. Bildiğimiz gibi evrimciler tarafından ortaya atılan iddia, canlılardaki körelmiş organların geçmişteki atalarından miras kaldığıydı. Oysa "körelmiş organ" olduğu söylenen bazı organlar, insanın atası olduğu iddia edilen canlılarda yoktur! Örneğin evrimciler tarafından insanın atası olduğu söylenen bazı maymunlarda apandisit bulumaz. Körelmiş organlar tezine karşı çıkan biyolog H. Enoch bu mantık hatasını şöyle dile getirmektedir:

İnsanların apandisiti vardır. Ancak daha eski ataları olan alt maymunlarda apandisit bulunmaz. Süpriz bir biçimde apandisit, daha alt yapılı memelilerde, örneğin opossumlarda tekrar belirir. Öyleyse evrim teorisi bunu nasıl açıklayabilir? 157

Kısacası evrimciler tarafından ortaya atılan körelmiş organlar senaryosu kendi içinde hem mantık hataları içermektedir, hem de bilimsel olarak yanlıştır. İnsanlarda, sözde atalarından miras kalmış olan hiçbir körelmiş organ yoktur. Çünkü insanlar diğer canlılardan rastlantılarla türememiş, bugünkü formlarıyla eksiksiz ve mükemmel bir biçimde yaratılmışlardır.

Canlılardaki Benzerlikler Evrime Kanıt Oluşturmaz

Farklı canlı türleri arasındaki yapısal benzerlikler biyolojide "homoloji" olarak adlandırılır. Evrimciler bu benzerlikleri evrime delil gibi göstermeye çalışırlar.

Darwin benzer (homolog) organlara sahip canlıların birbirleriyle evrimsel bir bağlantısı olduğunu ve bu organların ortak bir atanın mirası olması gerektiğini düşünüyordu. Ona göre, örneğin güvercinlerin de kanatları vardı, kartalların da

kanatları vardı; demek ki güvercinler, kartallar ve bunlar gibi kanatlı tüm kuşlar ortak bir atadan evrimleşmişlerdi.

Oysa homoloji, hiçbir delile dayanmayan, yalnızca dış görünüşlerden yola çıkılarak ortaya atılmış yüzeysel bir varsayımdı. Bu varsayım, Darwin'den günümüze kadar hiçbir somut bulgu tarafından da doğrulanamadı. Homolog yapılara sahip canlıların, evrimciler tarafından öne sürülen hayali ortak atalarının fosillerine yeryüzünün hiçbir tabakasında rastlanamadı. Ayrıca;

1- evrimcilerin hiçbir evrimsel bağ kuramadıkları, bütünüyle farklı sınıflara ait canlılarda bile ortak homolog organların var olması,

2- homolog organlara sahip canlılarda, bu organların genetik şifrelerinin çok farklı olmaları ve

3- homolog organlara sahip canlılarda, bu organların embriyolojik gelişim safhalarının birbirinden çok farklı olması, homolojinin evrime hiçbir dayanak teşkil etmediğini gösterdi.

Şimdi bunları sırasıyla inceleyelim.

Bütünüyle Farklı Canlı Sınıflarındaki Benzer Organlar

Evrimcilerin, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kuramadıkları türlerin de, birbirine çok benzeyen (homolog) organları vardır. Kanat, bunun bir örneğidir. Bir memeli olan yarasada kanat vardır, kuşlarda kanat vardır, sineklerde de kanat vardır, ayrıca geçmişte yaşamış uçan kanatlı dinozor türleri de vardır. Fakat, bu dört farklı sınıf arasında evrimciler bile herhangi bir evrimsel bağ, bir akrabalık kuramamaktadırlar.

Bu konudaki bir diğer çarpıcı örnek de farklı canlıların gözlerindeki şaşırtıcı benzerlik ve yapısal yakınlıktır. Örneğin ahtapot ve insan, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan, son derece farklı canlılardır. Fakat her ikisinin de gözleri, yapı ve fonksiyon bakımından birbirine çok yakındır. İnsanla ahtapotun benzer gözlere sahip ortak bir ataları olduğunu ise evrimciler bile iddia edememektedirler. Bu örnekler ve bunlara benzer birçok örnek açıkça göstermektedir ki, evrimcilerin öne sürdükleri, "homolog organlar, canlıların ortak bir evrimsel atadan geldiğini ispatlar" şeklindeki iddianın hiçbir bilimsel dayanağı yoktur.

Hatta bu organlar onlar açısından büyük bir çıkmazdır. Ünlü evrimci Frank Salisbury, gözün nasıl olup da farklı canlılarda birbirine çok benzer olarak ortaya çıktığından söz ederken şu itirafta bulunur:

Göz kadar kompleks bir organ bile farklı gruplarda ayrı ayrı ortaya çıkmıştır. Örneğin ahtapotta, omurgalılarda ve antropodlarda. Bunların bir defa ortaya çıkışlarını açıklamak yeteri kadar problem oluştururken, modern sentetik (neo-Darwinist) teoriye göre, farklı defalar ayrı ayrı meydana geldikleri düşüncesi başımı ağrıtmaktadır.158

Çok benzer fiziksel yapılara sahip olmalarına karşın, aralarında evrimsel bir ilişki iddia edilemeyen pek çok canlı vardır. Memeli hayvanların üç büyük kategorisinden ikisini oluşturan plasentalılar ve keseliler bunun bir örneğidir. Evrimciler, bu iki memeli grubunun, memeli canlıların ilk ortaya çıktıkları dönemde birbirlerinden ayrıldıklarını ve tamamen bağımsız olarak geliştiğini kabul etmektedirler. Ama tamamen bağımsız denen bu iki kategori arasında tamamen benzer yapıda pek çok canlı vardır. Amerikalı biyologlar Dean Kenyon ve Percival Davis, bu konuda şu yorumu yaparlar:

Darwinist teoriye göre, kurtlar, kediler, sincaplar, domuzlar, karıncayiyenler, köstebekler ve fareler için gerekli evrim süreci ikişer kez meydana gelmiş olmalıdır; bir kez plasentalı memeliler için, bir kez de, diğerinden tamamen bağımsız olarak, keseliler için. Bu iddia, tesadüfi ve yönlendirilmemiş bir mutasyon ve doğal seleksiyon sürecinin her nasılsa tamamen farklı organizmalarda defalarca aynı özellikleri etkilediği şekildeki akıl almaz bir sonuca karşılık gelir.159

Evrimci biyologların "homoloji" örneği olarak kabul edemedikleri bu gibi olağanüstü benzerlikler, benzer organların, ortak atadan evrimleşme tezine delil oluşturmadığını göstermektedir. Peki bu durumda canlılardaki benzer yapıları nasıl açıklayabiliriz? Bu sorunun cevabı, Darwin'in evrim teorisi bilim dünyasına hakim olmadan önce verilmiştir. Canlılardaki benzer organları ilk kez gündeme getiren Carl Linneaus ya da Richard Owen gibi bilim adamları, bu organları "ortak yaratılış" örneği olarak görmüşlerdir. Yani benzer organlar veya benzer genler, ortak bir atadan tesadüfen evrimleştikleri için değil, belirli bir işlevi görmek için yaratıldıkları için benzerdir.

Modern bilimsel bulgular ise, benzer organlar için ortaya atılan "ortak ata" iddiasının tutarlı olmadığını ve yapılabilecek yegane açıklamanın söz konusu "ortak yaratılış" açıklaması olduğunu göstermektedir. Bir başka deyişle, canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini bir kez daha tasdik etmektedir.

Homolojinin Genetik ve Embriyolojik Açmazı

Evrimcilerin homoloji ile ilgili iddialarının ciddi sayılabilmesi için, öncelikle farklı canlılardaki benzer görünümlü (homolog) organların, aynı zamanda benzer (homolog) DNA şifreleri tarafından kodlanmış olması gerekir. Oysa, bu benzer organlar, çoğunlukla çok farklı genetik kodlar (DNA şifreleri) tarafından belirlenmektedir. Bunun yanısıra, farklı canlıların DNA'larındaki benzer genetik kodlar da, çok farklı organlara karşılık gelmektedirler.

Avustralyalı biyokimya profesörü Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis isimli kitabında, homolojinin evrimci yorumunun genetik açmazını şöyle belirtmektedir: "Homolojinin evrimci temeli belki de en ciddi olarak, görünürde benzer olan yapıların, farklı türlerde bütünüyle farklı genler tarafından belirlendiği anlaşıldığında çökmüştür."160

Bu konuda verilebilecek ünlü bir örnek, evrim teorisi lehinde yazılan hemen her ders kitabında rastlayabileceğiniz "beş parmaklılık homolojisi"dir. Tetrapodların, yani karada yaşayan omurgalıların ön ve arka ayaklarında beşer parmak bulunur. Bunlar her zaman tam bir parmak görünümünde olmasa da, kemik yapısı itibarıyla "beş parmaklı" (pentadactyl) sayılır. Bir kurbağanın, kertenkelenin, sincapın ya da maymunun el ve ayakları bu yapıdadır. Hatta kuşların ve yarasaların kemik yapıları da bu temel tasarıma uygundur.

Evrimciler ise tüm bu canlıların tek bir ortak atadan geldiğini iddia etmişlerdir ve bu iddia, evrimin çok güçlü bir kanıtı olarak 20. yüzyıl boyunca neredeyse tüm temel biyoloji kaynaklarında kullanılmıştır. Oysa 1980'li yıllarda ortaya çıkan genetik bulgular, bu konudaki evrimci iddiayı çürütmüştür. Çünkü bu parmak yapısına sahip (pentadactyl) olan farklı canlılarda, parmak yapılarının çok farklı genler tarafından kontrol edildiği anlaşılmıştır. Evrimci biyolog William Fix, beşparmaklılık hakkındaki evrimci tezin çöküşünü şöyle anlatır:

Evrim konusunda homoloji fikrine sıkça başvuran eski ders kitaplarında, farklı hayvanların iskeletlerindeki ayakların yapısı üzerinde özellikle duruluyordu. Dolayısıyla bir insanın kolunda, bir kuşun kanatlarında ve bir yarasanın yüzgeçlerinde bulunan pentadactyl (beşparmaklı) yapı, bu canlıların ortak bir atadan geldiklerine delil sayılıyordu. Eğer bu değişik yapılar, mutasyonlar ve doğal seleksiyon tarafından zaman zaman değişime uğratılmış aynı gen-kompleksi tarafından yönetiliyor olsalardı, bu teorinin de bir anlamı olacaktı. Ama ne yazık ki durum böyle değildir. Homolog organların, farklı türlerde tamamen farklı genler tarafından yönetildiği artık bilinmektedir. Ortak bir atadan gelen benzer genler üzerine kurulmuş olan homoloji kavramı çökmüş durumdadır.161

Öte yandan, homoloji konusundaki evrimci iddianın ciddi sayılabilmesi için, bu benzer yapıların embriyolojik gelişim süreçlerinin, yani yumurtadaki ya da anne karnındaki gelişim aşamalarının da paralel olması gerekir. Oysa benzer organlar için bu embriyolojik süreç her canlıda birbirinden farklıdır.

Kısacası genetik ve embriyolojik araştırmalar, Darwin'in "canlıların ortak bir atadan evrimleştiklerinin delili" şeklinde tarif ettiği homoloji kavramının, gerçekte hiçbir şekilde bu tarife delil oluşturmadığını göstermiştir. Bu şekilde bilim, Darwinist tezlerden birinin daha gerçek dışı olduğunu ortaya koymuş bulunmaktadır.

Moleküler Homoloji İddiasının Geçersizliği

Evrimcilerin sadece organlar düzeyinde değil, moleküler düzeyde öne sürdükleri homoloji iddiası da kesinlikle geçersizdir. Evrimciler, farklı canlı türlerinin DNA şifrelerinin ya da protein yapılarının benzer olduğundan söz ederler ve bunu, bu canlı türlerinin birbirinden evrimleştiğinin delili gibi gösterirler. Oysa ki gerçekte moleküler karşılaştırmalar hiç de evrim teorisi lehine sonuçlar vermemektedir. Birbirine çok benzer ve yakın gibi görünen canlılar arasında dev moleküler

farklılıklar vardır. Örneğin solunum için gerekli proteinlerden biri olan Sitokrom-C'nin yapısı, aynı sınıflamalara ait canlılarda inanılmaz derecede farklıdır. Bu kriter üzerinden yapılan karşılaştırmalara göre, iki ayrı sürüngen türü arasındaki fark, bir balıkla bir kuşun ya da bir balıkla bir memelinin arasındaki farktan daha büyüktür. Bir başka araştırma, kuşlar arasındaki moleküler farklılıkların, aynı kuşlarla memeliler arasındaki farktan büyük olduğunu göstermiştir. Birbirine çok yakın gözüken bakteriler arasındaki moleküler farklılığın, memeliler ile amfibiyenler ya da böcekler arasındaki farklılıktan daha büyük olduğu bulunmuştur.162 Benzer karşılaştırmalar, hemoglobin, miyoglobin, hormonlar ve genler üzerinde de yapılmış ve benzer sonuçlar vermiştir.163 Prof. Michael Denton bu ve benzeri bulgulara dayanarak şu yorumu yapar:

Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi.164

"Hayat Ağacı"nın Çöküşü

1990'lı yıllarda, canlıların genetik şifreleri hakkında yapılan araştırmalar, evrim teorisinin bu konudaki çıkmazını daha da büyütmüştür. Bu araştırmalarda, daha önceden sadece protein dizilimleri üzerinde yapılan karşılaştırmalar yerine, "ribozomal RNA" (rRNA) dizilimleri karşılaştırılmış ve buna dayalı bir "evrim ağacı" kurulmak istenmiştir. Ama evrimciler sonuçlar karşısında hayal kırıklığına uğramışlardır.

Fransız biyologlar Hervé Philippe ve Patrick Forterre'nin 1999 tarihli bir makalelerinde yazdıklarına göre, "sekanslar (DNA dizilimleri) elde edildikçe, pek çok protein filogenisinin birbiri ile ve aynı zamanda rRNA ağacı ile çeliştiği ortaya çıkmıştır."165

RNA karşılaştırmalarının yanında, canlıların genlerindeki DNA şifreleri de karşılaştırılmış, ama yine evrim teorisinin öngördüğü "hayat ağacı" ile çok zıt sonuçlar ortaya çıkmıştır, Moleküler biyologlar James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera, 1999 yılındaki bir makalelerinde bunu şöyle açıklamaktadırlar:

Bilim adamları farklı organizmaların çeşitli genlerini analiz etmeye başladılar ve bunların birbirleri ile olan ilişkilerinin, rRNA analizine göre çıkarılmış olan evrimsel hayat ağacıyla çeliştiğini fark ettiler.166

Sonuçta, ne proteinler, ne rRNA ne de genler üzerinde yapılan karşılaştırmalar, evrim teorisinin varsayımlarını doğrulamamaktadır. University of Illinois'ten ünlü biyolog Carl Woese "filogeni" (evrimsel akrabalık) kavramının moleküler bulgular karşısında anlamını yitirdiğini şöyle kabul eder:

Şimdiye kadar üretilen pek çok bireysel protein filogenilerinden hiç bir kapsamlı organizmal filogeni çıkmamıştır. Filogenetik uygunsuzluklar, evrensel ağacın (evrimsel soyağacının) her yerinde görülebilir; köklerinden ana dallarına ve ana gruplamaları oluşturan grupların kendi aralarında.167

Moleküler karşılaştırmaların evrim teorisi lehinde değil, aleyhinde sonuçlar verdiği, 1999 yılında Science dergisinde yayınlanan "Is It Time to Uproot the Tree of Life?" başlıklı bir makalede de kabul edilmiştir. Elizabeth Pennisi imzalı makalede, Darwinist biyologların "evrim ağacını" aydınlatmak için yürüttükleri genetik analiz ve karşılaştırmaların tam aksi yönde sonuç verdiği belirtilmiş, "yeni verilerin evrimsel tabloyu kararttığı" ifade edilmiştir:

Bir yıl önce, bir düzineden fazla mikro organizmanın yeni dizinlenmiş genomlarını inceleyen biyologlar, bu bilgilerin yaşamın erken zamanlarının tarihi hakkındaki kabul edilmiş çizgileri destekleyeceğini ummuşlardı. Ama gördükleri şey onları şaşkına düşürdü. O an mevcut olan genomların karşılaştırılması, yaşamın büyük gruplarının nasıl ortaya çıktığına dair tabloyu aydınlatmadığı gibi onu daha da karışık hale getirdi. Ve şimdi, elde bulunan 8 yeni mikrobial dizilimle birlikte, durum daha da kafa karıştırıcı bir hal aldı...

Çoğu evrimci biyolog, yaşamın başlangıcını üç temel alemde bulabileceklerini düşünüyorlardı... Tam DNA dizilimleri, başka türlü genlerin karşılaştırılmasının yolunu açtığında, araştırmacılar basitçe bu ağaca daha fazla detay ekleyeceklerini umuyorlardı. Ama "hiç bir şey gerçekten bu kadar daha uzak olamazdı" diyor Claire Fraser, Rockville Maryland'deki The Institute for Genomic Research'ün başkanı. Aksine, (genetik) karşılaştırmalar, hem rRNA ağacıyla hem de birbirleriyle çelişki içinde bulunan pek çok farklı hayat ağacı versiyonu ortaya çıkardı.168

Kısacası, moleküler biyoloji geliştikçe, homoloji kavramı da daha fazla çürümektedir. Proteinler, rRNA veya genler üzerindeki karşılaştırmalar, evrim teorisine göre birbirinin yakın akrabası sayılan canlıları birbirinden çok uzak çıkarmaktadır. 1996 yılında 88 proteinin dizilimi üzerinde yapılan karşılaştırmalar; tavşanları kemirgenler yerine primatlara yakın çıkarmıştır. 1998 yılında 19 farklı hayvan türünün 13 geni üzerinde yapılan analizler, deniz kestanelerini (hiç bir evrimsel yakınlıkları iddia edilemeyen) kordalılar filumuna yakın göstermiştir. 1998 yılında 12 farklı protein temel alınarak yapılan karşılaştırmalar inekleri balinalara atlardan daha yakın çıkarmıştır.169

Canlılık moleküler düzeyde incelendikçe, evrim teorisinin homoloji varsayımları birer birer çökmektedir. Amerikalı moleküler biyolog Jonathan Wells, 2000 yılındaki durumu şöyle özetler: "Farklı moleküller üzerine kurulu olan ağaçlardaki uyumsuzluklar ve moleküler analizler sonucunda ortaya çıkan garip sonuçlar, şimdi moleküler filogeniyi bir krize sürüklemiş durumdadır."170

"Moleküler filogeni"nin krize girmesi ise, evrim teorisinin krize girmesi demektir. (Filogeni, canlılar arasındaki "akrabalık ilişkileri" anlamına gelir ve evrim

teorisinin en temel varsayımıdır.) Bilim, bir kez daha, canlıların birbirlerinden türeyerek oluştukları tezini çürütmekte, her canlı grubunun ayrı ayrı yaratıldığını göstermektedir.

Evrim Teorisinin Embriyolojik Bir Dayanağı Yoktur

Bugün Türkiye'deki birtakım evrimci yayınlarda, çok önceden bilim literatüründen çıkarılmış olan "Rekapitülasyon" teorisi, bilimsel bir gerçek gibi gösterilmektedir. Rekapitülasyon terimi, evrimci biyolog Ernst Haeckel'in 19. yüzyılın sonlarında ortaya attığı "Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır" (Ontogeny Recapitulates Phylogeny) teorisinin özet ifade biçimidir.

Haeckel tarafından öne sürülen bu teori, canlı embriyolarının gelişim süreçleri sırasında, sözde atalarının geçirmiş oldukları evrimsel süreci tekrarladıklarını iddia ediyordu. Örneğin insan embriyosunun, anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık, sonra sürüngen özellikleri gösterdiğini, en son olarak da insana dönüştüğünü öne sürüyordu.

Oysa ilerleyen yıllarda bu teorinin tamamen hayal ürünü bir senaryo olduğu ortaya çıkmıştır. İnsan embriyosunun ilk dönemlerinde ortaya çıktığı iddia edilen sözde "solungaçların", gerçekte insanın orta kulak kanalının, paratiroidlerinin ve timüs bezlerinin başlangıcı olduğu anlaşılmıştır. Embriyonun "yumurta sarısı kesesi"ne benzetilen kısmının da gerçekte bebek için kan üreten bir kese olduğu ortaya çıkmıştır. Haeckel'in ve onu izleyenlerin "kuyruk" olarak tanımladıkları kısım ise, insanın omurga kemiğidir ve sadece bacaklardan daha önce ortaya çıktığı için "kuyruk" gibi gözükmektedir.

Bunlar bilim dünyasında herkesin bildiği gerçeklerdir. Evrimciler de bunu kabul ederler. Neo-Darwinizm'in kurucularından George Gaylord Simpson, "Haeckel evrimsel gelişimi yanlış bir şekilde ortaya koydu. Bugün canlıların embriyolojik gelişimlerinin geçmişlerini yansıtmadığı artık kesin olarak biliniyor" diye yazar.171 American Scientist'te yayınlanan bir makalede ise şöyle denmektedir: "Biyogenetik yasası (Rekapitülasyon Teorisi) artık tamamen ölmüştür. 1950'li yıllarda ders kitaplarından çıkarıldı. Aslında bilimsel bir tartışma olarak 20'li yıllarda sonu gelmişti."172

Konunun daha da ilginç bir başka yönü ise, Ernst Haeckel'in aslında ortaya attığı Rekapitülasyon teorisini desteklemek için çizim sahtekarlıkları yapan bir şarlatan olmasıdır. Haeckel, balık ve insan embriyolarını birbirine benzetebilmek için sahte çizimler yapmıştır. Bunun ortaya çıkmasından sonra yaptığı savunma ise, diğer evrimcilerin de benzeri sahtekarlıklar yaptığını belirtmekten başka bir şey değildir:

Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yanyana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim

derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.173

Gerçekten de "birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki", çalışmaları önyargılı sonuçlar, çarpıtmalar ve hatta sahtekarlıklarla doludur. Çünkü kendilerini evrim teorisini savunmaya şartlandırmışlardır, ama teoriyi destekleyen tek bir bilimsel delil bile yoktur.

EVRİM TEORİSİ:
MATERYALİST BİR ZORUNLULUK

Tüm bu kitap boyunca ele aldığımız bilgiler, bizlere evrim teorisinin hiçbir bilimsel dayanağı olmadığını, aksine evrimin iddialarının bilimsel bulgularla açıkça çatıştığını göstermektedir. Yani evrimi ayakta tutan güç, bilim değildir. Evrim teorisininbazı "bilim adamları" tarafından savunuluyor olmasının temelinde başka bir etken vardır.

O başka etken, materyalist felsefedir.

Materyalist felsefe, tarihin en eski düşüncelerinden biridir ve temel özelliği maddeyi mutlak varlık saymasıdır. Bu düşünceye göre madde sonsuzdan beri vardır ve var olan herşey de maddeden ibarettir. Bu tanım elbette bir Yaratıcı'ya inanmayı da imkansız kılar. Bu mantık gereği, materyalizm tarihin en eski çağlarından beri her türlü Allah inancına ve İlahi dine karşı olmuştur.

Peki ama materyalizm doğru mudur? Bir felsefenin doğruluğunu ya da yanlışlığını test etmenin bir yöntemi, o felsefenin bilimi ilgilendiren iddialarını bilimsel yöntemle araştırmaktır. Örneğin 10. yüzyılda bir felsefeci ortaya çıkıp, Ay'ın yüzeyinde kutsal bir ağaç olduğunu, tüm canlıların aslında o dev ağacın dallarında meyve gibi yetiştiklerini ve oradan dünyaya düştüklerini öne sürebilirdi. Bazı insanlar da bu felsefeyi cazip bulabilir ve bunu benimseyebilirlerdi. Ancak 20. yüzyılda Ay'a gidildiğinde artık bu tür bir felsefe öne sürmenin imkanı kalmadı, çünkü orada öyle bir ağaç olup olmadığı bilimsel yöntemle, yani gözlem ve deneyle anlaşılabilir hale geldi.

Materyalizmin iddiasını da bilimsel yöntemle sorgulayabiliriz. Maddenin sonsuzdan beri var olup olmadığını, maddenin madde-üstü bir Yaratıcı olmadan kendisini düzenleyip düzenleyemeyeceğini ve canlılığı ortaya çıkarıp çıkaramayacağını araştırabiliriz. Bunu yaptığımızda görürüz ki materyalizm aslında çökmüştür. Çünkü maddenin sonsuzdan beri var olduğu düşüncesi, evrenin yoktan var edildiğini ispatlayan Big Bang teorisi ile yıkılmıştır. Maddenin kendisini düzenlediği ve canlılığı ortaya çıkardığı iddiası ise; adına "evrim teorisi" dediğimiz iddiadır ve baştan beri incelediğimiz gibi o da çökmüştür.

Ancak eğer bir insan materyalizme inanmaya kararlıysa, materyalist felsefeye olan bağlılığını herşeyin önünde tutuyorsa, o zaman böyle davranmaz. Eğer "önce materyalist, sonra bilim adamı" ise, evrimin bilim tarafından yalanlandığını gördüğünde materyalizmi terk etmez. Aksine, evrimi ne olursa olsun bir şekilde desteklemeye çalışarak materyalizmi kurtarmaya, ayakta tutmaya çalışır. İşte bugün evrim teorisini savunan bilim adamlarının durumu budur.

İlginçtir, bunu bazen kendileri de itiraf etmektedirler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve açık sözlü bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan a priori bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.174

Lewontin'in kullandığı "a priori" terimi oldukça önemlidir. Bu felsefi terim, hiçbir deneysel bilgiye dayanmayan bir ön varsayımı ifade eder. Bir düşüncenin doğruluğuna dair bir bilgi yok iken, onu doğru varsayar ve öyle kabul ederseniz, bu "a priori" bir düşüncedir. Evrimci Lewontin'in açık sözle ifade ettiği gibi, materyalizm de evrimciler için "a priori" bir kabuldür ve bilimi bu kabule uydurmaya çalışmaktadırlar. Materyalizm bir Yaratıcı'nın varlığını kesin olarak reddetmeyi zorunlu kıldığı için de, ellerindeki tek alternatif olan evrim teorisine sarılmaktadırlar. Evrim bilimsel veriler tarafından ne kadar yalanlanırsa yalanlansın fark etmez; söz konusu bilim adamları onu bir kere "a priori doğru" olarak kabul etmişlerdir.

Bu önyargılı tutum, evrimcileri "bilinçsiz maddenin kendi kendini düzenlediğine inanmak"gibi bilime ve akla aykırı bir inanışa götürür. New York Üniversitesi kimya profesörü ve DNA uzmanı Robert Shapiro, evrimcilerin bu inanışını ve temelindeki materyalist dogmayı şöyle açıklar:

Bizi basit kimyasalların var olduğu bir karışımdan, ilk etkin replikatöre (DNA veya RNA'ya) taşıyacak bir evrimsel ilkeye ihtiyaç vardır. Bu ilke "kimyasal evrim" ya da "maddenin kendini örgütlemesi" olarak adlandırılır, ama hiçbir zaman detaylı bir biçimde tarif edilmemiş ya da varlığı gösterilememiştir. Böyle bir prensibin varlığına, diyalektik materyalizme bağlılık uğruna inanılır.175

Tanınmış biyolog Hubert Yockey, aynı gerçeği şöyle açıklar:

Diyalektik materyalizmin mutlak ve kapsamlı doktrinlerine olan inanç, yaşamın kökeni senaryolarında çok önemli bir rol oynamaktadır... Yaşamın bir şekilde oluşmuş olması gerektiği... bu konuda hiçbir kanıt olmamasına, hatta bunun kanıtlara aykırı olmasına rağmen savunulmaktadır.176

İşte dünya çapındaki evrimci propagandanın temelinde bu materyalist dogma yatar. Batı'nın önde gelen medya organlarında, ünlü ve "saygın" bilim dergilerinde sürekli karşılaştığınız evrim propagandası, bu tür ideolojik ve felsefi zorunlulukların bir sonucudur. Evrim, ideolojik açıdan vazgeçilemez bulunduğu için, bilimin standartlarını belirleyen materyalist çevreler tarafından tartışılmaz bir tabu haline getirilmiştir.

Diğer bilim adamları ise, kendi kariyerlerinin devamı için, bu zoraki teoriyi savunmak, ya da en azından aykırı bir ses çıkarmamak durumundadırlar. Batılı

ülkelerdeki akademisyenler, "doçent", "profesör" gibi ünvanlara ulaşmak ve bunları korumak için her yıl belirli bilim dergilerinde makale yayınlatmak zorundadırlar. Biyoloji ile ilgilenen söz konusu dergilerin tümü de materyalist evrimcilerin kontrolündedir. Bu kişiler evrim aleyhtarı bir yazının yayınlanmasına izin vermezler. Dolayısıyla her biyolog, bu egemen inanca bağlı kalarak çalışma yapmak zorundadır. Çünkü onlar da evrimi ideolojik bir gereklilik olarak gören, kurulu materyalist düzenin bir parçasıdırlar. Bu yüzden, kitap boyunca incelediğimiz tüm "imkansız tesadüf"leri gözü kapalı bir biçimde savunurlar.

Materyalist İtiraflar

Ünlü bir evrimci olan Alman biyolog Hoïmar Von Dithfurt'un yazdığı bazı satırlar, bu gözü kapalı materyalist anlayışın iyi bir ifadesidir. Dithfurt canlılığın son derece karmaşık yapısına bir örnek verdikten sonra, bunun rastlantılarla ortaya çıkıp çıkamayacağı sorusu karşısında şunları söyler:

Salt rastlantı sonucu ortaya çıkmış böyle bir uyum, gerçekten de mümkün müdür? Bu, bütün biyolojik evrimin en temel sorusudur... Modern doğa biliminden yana olan bir kimse, bu soruya "evet" yanıtını verme ötesinde bir seçeneğe sahip değildir. Çünkü doğa olaylarını anlaşılır yollardan açıklamayı kendisine hedef kılmış, bunları, doğaüstü müdahalenin yardımına başvurmadan doğruca doğa yasalarına dayanarak türetmeyi amaçlamıştır?177

Dithfurt'un da belirttiği gibi, materyalist bilim anlayışı, hayatı "doğaüstü müdahalenin" yani yaratılışın varlığını reddederek açıklamayı kendisine en temel prensip olarak belirlemiştir. Bu prensip bir kez benimsendikten sonra, en imkansız olasılıklar bile kolaylıkla kabul edilebilir.

Bu dogmatik zihniyetin örneklerini hemen hemen her evrimci çalışmada bulmak mümkündür. Evrimin Türkiye'deki önde gelen savunucularından Prof. Ali Demirsoy birçok örnekten biridir. Önceki sayfalarda da belirttiğimiz gibi, Demirsoy'a göre, yaşam için mutlaka var olması gereken temel proteinlerden Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşması ihtimali "bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır."178

Kuşkusuz böyle bir ihtimali kabul etmek, akıl ve sağduyunun en temel prensiplerini çiğnemek anlamına gelir. İnsan, bir kağıt parçası üzerine yazılı tek bir harf gördüğünde bile, o harfin bilinçli birisi tarafından yazıldığına emindir. İnsanlık tarihini anlatan bir kitap gördüğünde, bunun bir yazar tarafından kaleme alındığından daha da emindir. Akli dengesi yerinde olan hiç kimse, bu dev kitabın içindeki harflerin "tesadüfen" yanyana geldiğini iddia etmeyecektir.

Ancak son derece ilginçtir, "evrimci bilim adamı" Prof. Dr. Ali Demirsoy, tam da bunu kabul etmektedir:

Bir Sitokrom-C'nin dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belirli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende bir defa oluşacak

kadar az olasılığa sahiptir, denebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O halde birinci varsayımı irdelemek gerekir.179

Kısacası Demirsoy, "doğaüstü güçleri kabul etmemek", yani Allah'ın yaratışını reddetmek için, imkansızı tercih etmektedir. Bu yaklaşımın bilimle hiçbir ilgisinin olmadığı ise açıktır. Nitekim Demirsoy, bir başka konudan, hücredeki mitokondrilerin kökeninden söz ederken, tesadüf açıklamasını "bilimsel düşünceye oldukça ters gelmesine rağmen" kabul ettiğini açıkça belirtir:

... Sorunun en can alıcı noktası, mitokondrilerin bu özelliği nasıl kazandığıdır. Çünkü tek bir bireyin dahi rastlantı sonucu bu özelliği kazanması aklın alamayacağı kadar aşırı olasılıkların biraraya toplanmasını gerektirir... Solunumu sağlayan ve her kademede değişik şekilde katalizör olarak ödev gören enzimler, mekanizmanın özünü oluşturmaktadır. Bu enzim dizisini bir hücre ya tam içerir ya da bazılarını içermesi anlamsızdır. Çünkü enzimlerin bazılarının eksik olması herhangi bir sonuca götürmez. Burada bilimsel düşünceye oldukça ters gelmekle beraber daha dogmatik bir açıklama ve spekülasyon yapmamak için tüm solunum enzimlerinin bir defada hücre içerisinde ve oksijenle temas etmeden önce, eksiksiz bulunduğunu ister istemez kabul etmek zorundayız.180

Tüm bu satırlardan anlıyoruz ki evrim, gerçekte bilimsel araştırmaların sonucunda ortaya çıkan bir teori değildir. Aksine, bu teori materyalist felsefenin gereklerine göre üretilmiş ve sonra da bilimsel gerçeklere rağmen kabul ettirilmeye çalışılan bir tabuya dönüşmüştür. Yine evrimcilerin yazdıklarından anladığımız üzere, tüm bu çabanın bir de "amacı" vardır ve bu amaç, canlıların bir Yaratıcı tarafından var edildiğini inkar etmeyi zorunlu kılmaktadır.

Evrimciler bu amacı "bilimsel amaç" olarak ifade ederler. Oysa sözünü ettikleri şey bilim değil, materyalist felsefedir. Materyalizm, madde-ötesinin (ya da "doğaüstü"nün) var olduğunu kesinlikle reddeder. Bilim ise, böyle bir dogmayı kabul etmek zorunda değildir. Bilim, doğayı incelemek ve sonuçlar çıkarmakla yükümlüdür. Bu sonuçlar doğanın yaratıldığı gerçeğini ortaya çıkarıyorsa, bilim bunu kabul eder. Gerçek bir bilim adamının yapması gereken de budur; 19. yüzyılın köhne materyalist dogmalarına bağlanarak imkansız senaryoları savunmak değil.

MEDYA:
EVRİM TEORİSİNİN HAYAT SAHASI

Şimdiye kadar incelediklerimizin bize gösterdiği gibi, evrim teorisinin hiçbir bilimsel dayanağı yoktur. Ama dünyanın dört bir yanında insanların çoğu bu gerçekten habersizdirler ve evrimi bilimsel bir gerçek sanırlar. Bu yanılgının en büyük nedeni, medyanın evrim konusunda yaptığı sistemli telkin ve propagandadır. Bu nedenle, söz konusu telkin ve propagandaların özelliklerine de değinmek gerekmektedir.

Bugün Batı medyasına dikkatli bir gözle bakıldığında, sık sık evrim teorisini konu edinen haberlere rastlamak mümkündür. Büyük medya kuruluşları, ünlü ve "saygın" dergiler, periyodik bir biçimde bu teoriyi gündeme getirirler. Kullandıkları üsluba bakıldığında ise, bu teorinin, tartışmaya yer bırakmayacak bir biçimde ispatlanmış bir gerçek olduğu izlenimi uyanır.

Bu haberleri okuyan sıradan insanlar ise, doğal olarak, evrim teorisinin bilinen herhangi bir matematik kanunu kadar kesin bir gerçek olduğunu düşünürler. Bu tür medya devlerinin yaptıkları söz konusu haberler, hemen ülkemizdeki büyük gazeteler tarafından da topluma aktarılır. Kullanılan üslup klasiktir: "Time'ın haberine göre, evrim zincirindeki boşluğu tamamlayan çok önemli bir fosil bulundu", ya da "Nature'ın haberine göre, bilim adamları evrimin açıkta kalan son noktalarını da aydınlattılar" gibi cümleler büyük puntolarla basılır. Oysa ortada ispatlanmış olan hiçbir şey yoktur ki, "evrim zincirinin son eksik halkası" bulunmuş olsun. Delil olarak öne sürülenlerin tümü, önceki bölümlerde sözünü ettiğimiz türden sahte delillerdir.

Medyanın yanısıra, bilimsel kaynaklara, ansiklopedilere, biyoloji kitaplarına bakıldığında da aynı tabloyla karşılaşmak mümkündür.

Kısacası, materyalist güç merkezlerinin denetiminde olan medya ve akademik kaynaklar tamamen evrimci bir bakış açısını korumakta ve bunu topluma telkin etmektedir. Bu telkin öyle etkilidir ki, zamanla evrim teorisini bir tabuya dönüştürmüştür: Evrimi inkar etmek, bilimle çelişmek, somut gerçekleri gözardı etmek olarak sunulur. Bu nedenle de, özellikle 1950'lerden bu yana evrimin onca açığının ortaya çıkması ve bunların evrimci bilim adamları tarafından itiraf edilmesine rağmen, bugün dahi -yerli veya yabancı- bilim çevreleri ile basın organlarında evrimi eleştiren herhangi bir düşünce bulmak neredeyse imkansızdır.

Eski bir evrimci olan, ancak Hindistan kuşları üzerinde yaptığı detaylı araştırmalar sonucunda türlerin değişemeyeceklerine karar veren Douglas Dewar, evrim teorisi ile medya arasındaki bu önemli ilişkiyi şöyle vurgular:

Evrimcilerin basını ele geçirmelerinin önemini pek az insan kavramıştır. Bugün pek az dergide evrim teorisini reddeden makale çıkar. Hatta dini dergilerin bile

birçokları, insanın hayvan soyundan geldiğini kabul eden modernistlerin elindedir... Genel konuşursak bütün gazetelerin yazı işleri müdürleri, evrimi ispat edilmiş bir olgu olarak bilmekte ve teoriye karşı çıkan herkesi de cehalet ve delilikle suçlamaktadırlar. Hemen hepsi evrimciler tarafından çıkarılan dergiler ise evrim kavramına en küçük bir gölge düşürecek bir yazıyı bile yayınlamak istememektedirler... Yayınevleri, yürürlükte olan bir teoriye karşı çıkıp da üzerine hücumlar toplayacak veya rağbet görmeyecek bir kitabı basmazlar. Hatta basım masrafları yazara bile ait olsa, kitabevinin itibar kaybedeceğini düşünürler. Böylece halk, meseleyi tek yönlü olarak öğrenir. Normal bir insan, evrim teorisini, yerçekimi kanunu gibi ispat edilmiş bir gerçek olarak bilmektedir.181

Batı'da biyoloji ve doğa konusunda en "saygın" yayın organları olarak kabul edilen Scientific American, Nature, Focus, Discover, Science, National Geographic gibi dergiler evrim teorisini bir tür resmi ideoloji olarak benimsemekte ve bu teoriyi ispatlanmış bir gerçek gibi kabul ettirmeye çalışmaktadırlar.

Ambalajlı Yalanlar

Evrimciler medyanın "beyin yıkama" programının kendilerine verdiği avantajı iyi kullanırlar. Pek çok kişi evrimin var olduğuna öyle inandırılmıştır ki, evrimciler ne yazarsa yazsın, "nasıl" ve "neden" gibi bir soru akıllarına gelmez. Bu nedenle de evrimciler yalanlarını, biraz süslü bir ambalajın içine koyduktan sonra, bilimsel bir gerçek gibi gösterebilmektedirler.

Örneğin en "bilimsel" evrimci kitaplarda bile, evrimin en büyük çıkmazlarından biri olan "sudan karaya geçiş" aşaması, ancak küçük çocukların inanabileceği masalımsı bir basitlikte anlatılır. Evrime göre, hayat suda başlamıştır ve ilk gelişmiş hayvanlar balıklardır. Teoriye göre, nasıl olmuşsa olmuş, bir gün bu balıklar kendilerini karaya doğru atmaya başlamışlardır! (Buna neden olarak çoğu kez kuraklık gösterilir.) Ve yine teoriye göre, karada yaşamayı seçen balıklar, nasıl olmuşsa olmuş, yüzgeç yerine ayaklara, solungaç yerine de ciğerlere sahip olmuşlardır!

Çoğu evrim kitabı, bu büyük iddianın "nasıl"ına hiç girmez. En "bilimsel" kaynaklarda, "ve canlılar sulardan karaya geçtiler" şeklinde geçiştirme bir cümle ile bu iddianın temelsizliği örtbas edilir.

Acaba bu "geçiş" nasıl gerçekleşmiştir? Bir balığın sudan çıktığında bir-iki dakikadan fazla yaşayamadığını biliyoruz. Evrimcilerin iddia ettiği gibi bir kuraklık yaşandığını ve balıkların zorunlu olarak karaya yöneldiklerini kabul edersek bu durumda balıkların başına ne gelmiş olabilir? Cevap açıktır: Sudan çıkan balıkların hepsi bir-iki dakika içinde teker teker ölür. Bu iş isterse on milyon yıl sürsün cevap yine aynıdır: Balıkların hepsi teker teker ölür. Çünkü akciğer kadar kompleks bir organ, ani bir "kaza" yani mutasyon ile oluşmaz. Yarım akciğer ise hiçbir işe yaramaz.

Ancak evrimcilerin iddia ettiği şey tam olarak budur. "Sudan karaya geçiş", "karadan havaya geçiş" ve daha milyonlarca sözde "sıçrama" bu mantıksız açıklama ile sözde açıklanmaktadır. Göz, kulak gibi son derece karmaşık organların nasıl oluştuğuna ise, evrimciler hiç değinmemeyi kendileri açısından daha yararlı bulmaktadırlar.

Fakat sokaktaki adamı "bilimsellik" ambalajı ile etkilemek kolaydır: Sudan karaya geçişi temsil eden hayali bir resim çizersiniz, sudaki hayvana, karadaki "torununa" ve aradaki "ara geçiş formu"na (ki bu hayali bir hayvandır) Latince isimler uydurup takarsınız. Sonra da ambalajlı yalanı yazarsınız: "Eusthenopteron, uzun bir evrim süreci içinde önce Rhipitistian Crossopterygian'a, sonra da Ichthyostega'ya dönüştü". Bu "havalı" cümleyi bir de kalın gözlüklü, beyaz önlüklü bir "bilim adamı"na söyletirseniz, artık pek çok insanı peşinen ikna etmiş olursunuz. Çünkü evrimi insanlar arasında yaymayı en büyük görevlerinden biri kabul eden medya, ertesi gün dünyanın dört bir yanında bu büyük buluşu büyük bir heyecanla insanlara müjdeleyecektir...

SONUÇ:
EVRİM BİR ALDATMACADIR

Evrim teorisini geçersiz kılan daha pek çok bilimsel gerçek vardır. Ama bu kitabın içinde incelediğimiz kadarıyla bile ortaya çıkan sonuç çok açıktır. Evrim teorisi, sadece materyalist felsefenin yaşatılması için savunulan, bilim maskesine büründürülmüş bir aldatmacadır. Bilime değil, beyin yıkamaya, propagandaya ve sahtekarlıklara dayanan bir aldatmaca...

Önceki sayfalardaki bazı temel gerçekleri şöyle özetleyebiliriz:

Evrim Teorisi İlk Aşamada Çökmüştür

Evrim teorisi daha temelinden çökmüş bir teoridir. Çünkü evrimciler henüz canlılık için gerekli olan tek bir proteinin bile oluşumunu açıklayamamaktadırlar. Olasılık hesapları, fizik ve kimya formülleri yaşamın rastlantılarla doğmasını imkansız kılmaktadır.

Daha ortada tesadüfen meydana gelebilecek tek bir protein yokken, bu proteinlerin milyonlarcasının tesadüflerle bir düzen içinde birleşerek canlı hücresini oluşturmaları, bu hücrelerin yine tesadüflerle trilyonlarcasının oluşup biraraya gelerek canlıları, bu canlıların balıkları, balıkların karaya çıkarak sürüngenleri, kuşları ve memelileri oluşturmaları ve böylece yeryüzündeki milyonlarca farklı türün meydana gelmesi sizce makul ve mantıklı bir iddia mıdır?

Sizce olmasa bile, evrimciler böyle bir masala gerçekten inanmaktadırlar.

Ancak bu yalnızca batıl bir inançtan ibarettir. Çünkü ortada bu hikayelerini doğrulayacak tek bir kanıtları dahi yoktur. Ne yarı balık-yarı sürüngen, yarı sürüngen-yarı kuş gibi ara formları bulabilmişler, ne de son derece gelişmiş laboratuvarlarda bir proteinin, hatta proteinin yapısındaki tek bir amino asit molekülünün dahi ilkel dünya adını verdikleri şartlarda oluşabileceğini ispatlayabilmişlerdir. Tam tersine, evrimciler bütün bu çabalarıyla, evrim gibi bir sürecin yeryüzünün hiçbir döneminde yaşanmadığını ve yaşanamayacağını bizzat kendi elleriyle ortaya koymuşlardır.

Evrim Teorisi Gelecekte de Doğrulanamaz

Bu durum karşısında evrimci bilim adamlarının tek avuntuları bilimin zamanla bu açmazların cevabını vereceği hayalidir. Oysa bilimin, milyonlarca sene geçse de bütünüyle mantıksız ve temelsiz bir iddiayı kanıtlaması söz konusu olamaz. Aksine, gelişen bilim böyle bir iddianın gerçek dışılığını, giderek daha net ve açık bir şekilde ortaya koyar.

Nitekim bugüne kadar da böyle olmuştur: Örneğin canlı hücresinin yapısının ve fonksiyonlarının detayları keşfedildikçe, hücrenin, Darwin zamanındaki ilkel bilim düzeyinde sanıldığı gibi, rastlantılar sonucu oluşabilecek kadar basit bir yapı olmadığı çok daha kesinlik kazanmıştır.

Durum bu kadar açıkken, yaratılış gerçeğini inkar edip, hayatın kökenini hiçbir mantığı olmayan rastlantılara dayandırmak ve bunu ısrarla savunmak, insanı ileride çok küçük düşeceği durumlara sokabilir. Evrim teorisinin içyüzü, her geçen gün daha çok su yüzüne çıktıkça, kamuoyu bu gerçekleri gördükçe, evrimin gözü kapalı fanatik savunucuları, çok değil birkaç sene içinde insan içine çıkamayacak bir konuma geleceklerdir.

Evrimin Asıl Çıkmazı: Ruh

Yeryüzünde birbirine benzeyen pek çok canlı türü vardır. Örneğin, ata ya da kediye benzeyen farklı türler olabilir. Böceklerin de birçoğu birbirine benzer görünümlüdür. Fakat bu benzerlikler hiç kimsede bir şaşkınlık yaratmaz.

Ancak nedense insanla maymun arasındaki bazı yüzeysel benzerlikler, kimi insanlarda son derece ilgi uyandırır. Öyle ki bu ilgi kimi insanları evrim teorisinin gerçek dışı senaryolarını benimsemeye kadar iter. Oysa, bir maymunla bir insan arasındaki yüzeysel benzerlikler hiçbir şey ifade etmez. Gergedan böceği ve gergedan da birbirlerine çok benzerler, ama bu benzerliğe dayanarak birisi böcek diğeri memeli olan bu hayvanlar arasında herhangi bir evrimsel ilişki kurmaya çalışmak komik olur.

Aradaki yüzeysel benzerlik dışında maymunun insanlara diğer hayvanlardan daha fazla bir yakınlığı söz konusu değildir. Hatta zeka açısından kıyaslanırsa, bir geometri mucizesi olan peteği üreten arı veya bir mühendislik harikası olan ağı üreten örümcek insana maymundan daha yakındır. Hatta bazı yönlerden üstündür bile...

Dahası, insanla maymun arasında çok büyük bir fark vardır. Maymun sonuçta bir hayvandır, bilinç açısından bir attan ya da bir köpekten farkı yoktur. İnsan ise bilinçli, irade sahibi, düşünebilen, konuşabilen, akledebilen, karar verebilen, muhakeme yapabilen bir varlıktır. Bütün bu özellikler de onun sahip olduğu "Ruh"unun işlevleridir. İnsanla diğer hayvanlar arasındaki uçurumu doğuran en önemli fark da işte bu "Ruh"tur. Hiçbir fiziki benzerlik, insan ile diğer bir canlı arasındaki bu en büyük farkı kapatamaz. Doğada ruhu olan tek canlı insandır.

Allah Dilediği Şekilde Yaratır

Peki evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir senaryo gerçekleşmiş olsa bile ne fark eder? Hiçbir şey... Çünkü evrimin öne sürdüğü ve tesadüflere dayandırdığı her aşama ancak bir mucize eseri oluşabilir. Yani canlılık bu aşamalarla meydana gelmiş olsa

dahi her aşama ancak bir yaratılış sayesinde gerçekleşebilir. Tesadüflerle bu aşamaların gerçekleşebilmesi asla mümkün değildir.

İlkel atmosferde bir protein oluşmuşsa bunun tesadüfen oluşamayacağı olasılık kanunları, biyoloji ve kimya kanunları ile kanıtlanmıştır. Fakat mutlaka oluştuğu iddia edilirse, o halde onu bir Yaratıcı'nın yarattığını kabul etmek dışında başka bir alternatif yoktur. Aynı mantık evrimcilerin öne sürdüğü bütün tezler için geçerlidir. Örneğin balıkların sudan karaya çıkıp kara canlılarını oluşturduğuna dair ne paleontolojik bir kanıt vardır, ne de fizik, kimya, biyoloji ve mantık kuralları böyle bir geçişi doğrulamaktadır. Fakat mutlaka "balıklar karaya çıktı sürüngenlere dönüştü" denilecekse, bunu diyen, ancak bütün kuralların ve kanunların ötesinde, **"OL"** dediğinde dilediğini var eden üstün bir Yaratıcı'yı kabul etmek zorundadır. Bunun dışında bir düşünce kendi içinde çelişir ve hiçbir mantık kuralıyla bağdaşmaz.

Gerçek çok açıktır. Tüm canlılık çok kusursuz bir tasarımın, çok üstün bir yaratılışın ürünüdür. Bu ise bizlere bir Yaratıcı'nın varlığını, hem de sonsuz bir güç, bilgi ve akla sahip bir Yaratıcı'nın varlığını ispatlar.

O Yaratıcı, göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunan herşeyin Rabbi olan Allah'tır.

YARATILIŞ GERÇEĞİ

Kitabın önceki bölümlerinde, canlılığın yaratılmadığını iddia eden evrim teorisinin neden bilimsel gerçeklere tümüyle ters düşen bir safsata olduğunu inceledik. Modern bilimin, paleontoloji, biyokimya, anatomi gibi bilim dalları sayesinde çok kesin bir gerçeği ortaya çıkardığını gördük. Bu gerçek, tüm canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğidir.

Aslında bu gerçeği görebilmek için, mutlaka biyokimya laboratuvarlarının ya da jeolojik kazıların karmaşık sonuçlarına ihtiyaç yoktur. İnsan, etrafındaki hangi canlıyı incelese, bu canlıda olağanüstü bir aklın delillerini görür. Bir böceğin ya da denizin karanlıklarındaki küçük bir balığın vücudunda, insanoğlunun asla ulaşamadığı kadar büyük bir teknoloji ve tasarım vardır. Bir beyne bile sahip olmayan kimi canlılar, bazen insanın bile başaramayacağı kadar karmaşık işleri büyük bir kusursuzluk içinde yaparlar.

Doğanın her yanına hakim olan bu büyük akıl, tasarım ve plan, elbette ki tüm doğaya hakim olan üstün Yaratıcı'nın, yani Allah'ın varlığının ispatıdır. Allah, tüm canlıları olağanüstü özelliklerle yaratmış ve böylelikle insanoğluna Kendi varlığının ve gücünün apaçık delillerini göstermiştir. İlerleyen sayfalarda doğadaki milyonlarca yaratılış delilinden sadece birkaçını inceleyeceğiz.

Balarıları ve Mimari Harikası Petekler

Bilindiği gibi balarıları ihtiyaçlarından kat kat fazla bal üretirler ve bunları peteklerde saklarlar. Peteğin altıgen oluşu da herkes tarafından bilinen bir özelliktir. Peki arıların neden sekizgen, veya beşgen gibi geometrik şekillerde petekler değil de özellikle altıgen petekler inşa ettiğini hiç düşündünüz mü?

Bu sorunun cevabını araştıran matematikçiler ilginç bir sonuca vardılar: "Bir alanın maksimum kullanımı için en uygun geometrik şekil altıgendir." Altıgen hücre, en çok miktarda bal depolarken, inşası için en az balmumu gerektiren şekildir. Yani arı, olabilecek en uygun şekli kullanmaktadır.

Peteğin inşasında kullanılan yöntem ise çok şaşırtıcıdır: Arılar petek inşaatına iki-üç ayrı yerden başlarlar ve aynı anda iki-üç dizi şeklinde peteği örerler. Yani çok sayıda arı, değişik yerlerden başlayarak, aynı ölçülerde altıgenler yapıp, bunları birbirine ekleyerek peteği örer ve en sonunda ortada buluşurlar. Altıgenlerin birleşme yerleri o kadar ustaca yapılmıştır ki görünürde sonradan eklendiklerine dair hiçbir iz yoktur.

Elbette arıların yaptıkları bu olağanüstü iş karşısında, bu canlıları yönlendiren üstün bir iradenin varlığını kabul etmemiz gerekir. Evrimciler bunu "içgüdü" kavramıyla geçiştirmeye ve arının kendisine ait bir özellik gibi göstermeye çalışırlar. Oysa eğer bir "güdü" varsa, bu tüm arılara hakimse ve birbirinden habersiz arıların

uyum içinde çalışmalarını sağlıyorsa, bu durumda tüm bu küçük canlılara hakim olan üstün bir Akıl var demektir.

Daha açık bir ifadeyle, bu küçük canlıları yaratmış olan Allah, onlara yapmaları gereken işi "ilham" etmektedir. Bu gerçek, 14 asır önce Kuran'da insanlara şöyle bildirilmiştir:

Rabbin bal arısına vahyetti: Dağlarda, ağaçlarda ve onların kurdukları çardaklarda kendine evler edin. Sonra meyvelerin tümünden ye, böylece Rabbinin sana kolaylaştırdığı yollarda yürü-uçuver. Onların karınlarından türlü renklerde şerbetler çıkar, onda insanlar için bir şifa vardır. Şüphesiz düşünen bir topluluk için gerçekten bunda bir ayet vardır. (Nahl Suresi, 68-69)

Şaşırtıcı Mühendisler: Termitler

Hiç kimse bir termit kolonisinin toprağın üzerine inşa ettiği yuvasını görünce şaşırmadan geçemez. Çünkü termit yuvaları, boyları yaklaşık 5-6 metreye kadar varabilen mimari harikalarıdır. Bu yuvanın içinde vücut yapıları nedeniyle hiçbir şekilde güneş ışığına çıkamayan termitlerin her türlü ihtiyacını karşılayan karmaşık sistemler bulunur. Yuvada; havalandırma sistemleri, kanallar, larva odaları, geçitler, özel mantar üretme bahçeleri, güvenlik çıkışları, sıcakta ve soğukta kullanılan odalar, kısacası herşey vardır. Olayın daha da şaşırtıcı bir yönü ise, bu olağanüstü yuvaları inşa eden termitlerin kör oluşudur.182

Ama buna rağmen, termitlerin, boyutları ile kıyasladığımızda kendilerinin yaklaşık 300 katı büyüklüğünde bir mimari projeyi başarıyla gerçekleştirdiklerini görürüz.

Termitlerin son derece şaşırtıcı bir yönleri daha vardır: İnşasına başlanan bir termit yuvasını başlangıç aşamasında ortadan ikiye ayırdığımızda ve bir süre sonra iki yuvayı birleştirdiğimizde, tüm geçitlerin, kanalların ve yolların birbirini tuttuğunu görürüz. Termitler sanki birbirlerinden hiç ayrılmamış gibi, tek bir yerden emir alıyormuşçasına kendilerine düşen görevi yerine getirirler.

Ağaçkakanlar

Herkes, ağaçkakanların ağaçları gagalayarak kendilerine yuvalar yaptıklarını bilir. Ancak çoğu kimsenin düşünmediği nokta, bu hayvanların kafalarıyla bu denli sert vuruşlar yapmalarına rağmen nasıl beyin kanaması geçirmedikleridir. Çünkü ağaçkakanın yaptığı iş, bir insanın duvara çivi çakmak için kafasını kullanmasına benzer. İnsan böyle birşeyi yapmaya kalksa kuşkusuz önce beyin sarsıntısı sonra da beyin kanaması geçirecektir. Oysa bir ağaçkakan sert bir ağacı 2.10 saniyeden 2.69 saniyeye kadar 38-43 darbe ile gagalayabilir ve hayvana hiçbir şey olmaz.

Çünkü ağaçkakanların kafa yapıları bu işe uygun şekilde yaratılmıştır. Ağaçkakanın kafatası darbe şiddetini azaltıcı ve emici bir "süspansiyon" sistemine sahiptir. Kafatasını oluşturan kemiklerin arasında, özel yumuşatıcı dokular vardır.183

Yarasaların Sonar Sistemi

Yarasalar zifiri karanlıkta kolayca uçarlar ve bunu gerçekleştirebilmeleri için, çok ilginç bir yön bulma sistemine sahiptirler. Bu sistem, biz insanların "sonar"

olarak adlandırdığımız sistemdir; yani ses dalgalarının yankısına göre etraftaki cisimlerin şekillerinin belirlenmesi.

Genç bir insan, saniyede 20.000 titreşimlik frekanstaki bir sesi zorlukla ayırdedebilir. Oysa özel tasarlanmış "sonar sistemi" ile uçan bir yarasa, saniyede 50.000 veya 200.000 titreşim arasındaki sesleri kullanır. Bu sesleri her saniyede 20 ya da 30 kez etrafa gönderir. Her sinyalin oluşturduğu yankıdan elde ettiği duyuş o kadar şiddetlidir ki, yarasa sadece karşısındaki engelin pozisyonunu anlamakla kalmaz, aynı zamanda hızla uçmakta olan avının yerini de tespit edebilir.184

Sivrisinekteki Tasarım

Sivrisineği hep uçan bir canlı olarak biliriz. Ama aslında sivrisinek büyüme evrelerini suyun altında geçirir ve sualtı dünyasından, dışarıdaki dünyaya ihtiyacı olan tüm organlara sahip olarak, üstün bir "tasarım"la çıkar.

Sivrisinek avının yerini saptayacak özel algılama sistemleriyle donatılmış olarak uçmaya başlar. Bu haliyle ısı, gaz, nem ve koku dedektörleriyle yüklü bir savaş uçağı gibidir. Hatta avını zifiri karanlıkta bulmasını sağlayan özel bir "ısıya göre görüş" yeteneği vardır.

Sivrisineğin "kan emme" tekniği ise, akıllara durgunluk verecek kadar kompleks bir sisteme bağlıdır. Altı bıçaktan oluşan kesme sistemiyle sivrisinek deriyi bir testere gibi deler. Kesme işlemi sürerken, yaraya akıtılan bir salgı dokuları uyuşturur ve bu sayede insan, kanının emildiğinin farkına bile varmaz. Bu salgı aynı zamanda kanın pıthılaşmasını engelleyerek, emme işleminin devamını sağlar.

Eğer bunların biri bile eksik olsa, sivrisinek kanla beslenemeyecek ve soyunu devam ettiremeyecektir. Bu olağanüstü tasarım nedeniyle bu küçücük canlı bile tek başına yaratılışın apaçık bir delilidir. Nitekim Kuran'da sivrisinek, Allah'ın varlığını akıl sahibi insanlara gösteren bir örnek olarak vurgulanmaktadır. (Bakara Suresi, 26) Bir başka ayette ise, Allah insanlara şöyle buyurmaktadır:

Ey insanlar, (size) bir örnek verildi; şimdi onu dinleyin. Sizin, Allah'ın dışında tapmakta olduklarınız -hepsi bunun için bir araya gelseler dahi- gerçekten bir sinek bile yaratamazlar. Eğer sinek onlardan bir şey kapacak olsa, bunu da ondan geri alamazlar. İsteyen de güçsüz, istenen de. (Hac Suresi, 73)

Balinalar

Memeli canlılar sürekli olarak nefes alıp vermek zorundadırlar ve bu nedenle de su onlar için pek uygun bir ortam değildir . Ancak bir deniz memelisi olan balinada, karada yaşayan pek çok hayvana oranla çok daha etkin bir nefes alma sistemiyle bu sorun çözülmüştür. Balina tek bir kerede nefes vererek, kullandığı havanın % 90'ını ciğerlerinden atar. Bu sayede oldukça uzun aralıklarda nefes alma ihtiyacı duyar.

Aynı zamanda kaslarının içerisinde oksijen depolamasını sağlayan, oldukça yüksek konsantrasyonlu "myoglobin" adı verilen bir madde vardır. Bu sistemlerinin yardımıyla, örneğin gin-back balinası 500 metrelik bir derinliğe dalabilir ve nefes almadan 40 dakika kadar yüzebilir.185 Balinanın "burun delikleri" ise, karadaki memelilerin aksine, rahatlıkla nefes alıp verebilmesi için sırtına yerleştirilmiştir.

Keskin Görüşlü Avcı Kuşlar

Avcı kuşların uzağı çok iyi gören gözleri vardır. Bu sayede avlarına doğru hamle yaptıklarında mesafe ayarını çok iyi yapabilirler. Ayrıca büyük gözler, daha çok görüntü hücresi içerirler. Bu da daha iyi görüntü demektir. Avcı bir kuşun gözünde bir milyondan fazla görüntü hücresi bulunur.

Bu sayede binlerce metre yükseklikten uçan kartallar, bu mesafeden yeryüzünü bütün detaylarıyla tarayacak kadar güçlü gözlere sahiptirler. Gelişmiş savaş uçaklarının binlerce metreden hedeflerini tespit etmesi gibi, kartallar da yeryüzündeki en küçük bir hareketi, en küçük bir renk farkını algılayarak avlarını tespit ederler. Kartal gözü aynı anda hem üçyüz derecelik geniş bir açıya sahiptir, hem de istediği görüntüyü altı ila sekiz misli büyütebilir. 4500 m yüksekte uçarken otuz bin hektarlık bir alanı gözleriyle tarayabilir. 1.500 metreden tarladaki otlar arasında kamufle olmuş bir tavşanı çok rahat ayırt edebilir. Kartalın bu olağanüstü göz yapısının, bu canlı için özel olarak belirlenmiş bir yaratılış olduğu çok açıktır.

Kış Uykusuna Yatan Hayvanlar

Kış uykusuna yatan hayvanlar vücut ısıları dışardaki soğukla aynı düzeye inse bile yaşamlarını sürdürürler. Peki bunu nasıl başarırlar?

Memeliler sıcakkanlıdırlar. Yani normal şartlarda vücut ısıları hep sabit kalır, bedenlerindeki doğal termostatlar bu ısıyı sürekli ayarlar. Ancak kış uykusu sırasında küçük memelilerin, örneğin bir sincap faresinin 40 derece olan normal vücut ısısı sanki bir anahtarla çevirilir gibi donma derecesinin biraz üstüne çevirilir. Vücut metabolizması oldukça yavaşlar. Hayvan çok yavaş nefes almaya başlar ve normalde dakikada 300 olan kalp atışları dakikada 7-10'a düşer. Normal vücut refleksleri durur ve beynin elektriksel faaliyetleri adeta fark edilmeyecek kadar yavaşlar. Hareketsizliğin tehlikelerinden biri, çok soğuk havalarda dokuların donması ve buz kristallerinin bunları tahrip etmesidir. Ancak yine kendilerine verilen özellikler sayesinde kış uykusuna yatan hayvanlar böyle bir tehlikeden korunmuşlardır. Kış uykusuna yatan hayvanların bedenlerindeki sıvılar, yüksek molekül ağırlıkları olan kimyasal maddelerle tutulurlar. Bu sayede donma dereceleri daha düşer ve zarar görmeleri önlenmiş olur.186

Elektrikli Balıklar

Yılanbalığı ve vatos gibi balıkların bazı türleri, düşmanlarından korunmak veya avlarını etkisiz duruma getirmek için vücutlarında ürettikleri elektriği kullanırlar. Canlı olan herşeyde -insan da dahil- az bir miktar elektrik vardır. Ancak insan, bu elektriği yönlendiremez ve yararına kullanmak için onu kontrol altına alamaz. Söz konusu canlılar ise vücutlarında, 500-600 volta kadar çıkan elektrik akımı taşırlar ve bunu düşmanlarına karşı kullanabilirler. Dahası kendileri bu elektrikten olumsuz yönde etkilenmezler.

Kendilerini savunmak için tükettikleri enerji, bir süre sonra pilin şarj olması gibi tekrar dolar ve yeniden kullanılmaya hazır bir elektrik gücü oluşur. Balıklar küçük bedenlerindeki yüksek elektriği sadece savunma amacıyla kullanmazlar. Aynı zamanda karanlık sularda yönlerini tayin etmede de büyük önem taşıyan elektrik, cisimleri görmeden hissetmelerini sağlar. Balık vücudundaki elektriği kullanarak sinyaller gönderebilir. Bu elektrik sinyalleri katı cisimlere çarptığında değişerek geri yansır ve bu değişimler balığa o cisim hakkında bilgi verir. Balık cismin uzaklığını ve büyüklüğünü bu şekilde tespit edebilir.187

Hayvanlardaki Akıllı Plan: Kamuflaj

Hayvanların hayatlarını sürdürebilmek için sahip oldukları özelliklerin biri de, kendilerini gizleme sanatı, yani "kamuflaj"dır.

Hayvanlar iki sebepten dolayı kendilerini gizleme ihtiyacı duyarlar: Avlanmak ya da avcılardan korunmak için. Kamuflajı diğer yöntemlerden ayıran en önemli özellik ise, son derece büyük bir akıl, beceri, estetik ve uyum içermesidir.

Hayvanların kamuflaj yöntemleri akıl almaz derecede şaşırtıcıdır. Ağaç kabuğuna gizlenmiş bir böceği veya yaprağın altında gizlenmiş bir başka canlıyı, bulunduğu yerden ayırdetmek neredeyse olanaksızdır. Bitkilerin özünü emen yaprak bitleri ise, bitki gövdelerinde diken taklidi yaparak beslenirler.

Bu yöntemleri, en büyük düşmanları olan kuşları aldatacak, kuşlar bu dikenli bitkiye konmayacaklardır.

Özel Donma Sistemi

Donmuş bir kurbağa alışılmamış bir biyolojik yapıdır. Hiçbir hayat belirtisi göstermez. Kalp atışı, nefes alışverişi ve kan dolaşımı tamamen durmuştur. Ancak aynı kurbağa buzlar eriyince sanki uykudan uyanmış gibi normal yaşamına döner.

Donma durumundaki bir canlı birçok ölümcül riskle karşı karşıyadır. Ancak kurbağa bu risklerden hiçbirini taşımaz. Kendisine verilen temel özellik bu durumda iken bol miktarda glikoz üretebilmesidir. Sanki bir diyabetik hasta gibi, kurbağanın kan şekeri seviyesi çok yüksek değerlere çıkmaktadır. Bazen bu seviyenin 550 milimol/litreye kadar çıktığı görülmüştür. (Bu değer normalde kurbağalar için 1-5, insan vücudu içinse 4-5 mmol/litredir.) Bu aşırı glikoz konsantrasyonu, normal durumlarda çok önemli sorunlara yol açmaktadır.

Donmuş bir kurbağada ise, bu aşırı glikoz, hücrelerden su çekilmesini önleyip büzülme olayını engellemektedir. Kurbağanın hücre zarı glikoza karşı oldukça geçirgendir; böylece glikoz, kolayca hücrelere girer. Vücutta yüksek miktarda bulunan glikoz donma sıcaklığını düşürür; bu sayede hayvanın vücut içi sıvısının çok az bir bölümü soğukta buz haline gelir. Araştırmacılar glikozun donmuş hücreleri de besleyebildiğini bulmuşlardır. Glikoz vücudun doğal yakıtı olmasının yanında üre sentezi gibi pek çok metabolik reaksiyonu da durdurur; bu sayede hücrenin değişik besin kaynakları çabuk tükenmez.

Peki bu miktarda glikoz kurbağada birdenbire nasıl oluşabilmektedir? Cevap ilginçtir: Canlının vücudunda bu iş için görevli çok özel bir sistem vardır. Deri üzerinde buz belirir belirmez karaciğere bir mesaj gider ve bu organ sahip olduğu glikojenin bir kısmını hemen glikoza çevirir. Karaciğere giden bu mesajın niteliği halen bilinmemektedir. Sinyal geldikten 5 dakika sonra kandaki şeker miktarı hızla artmaya başlar.188

Elbette hayvanın tam ihtiyacı olduğu bir dönemde, metabolizmasını, tüm ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde tamamen değiştirecek bir sisteme sahip olması, ancak üstün bir akıl ve bilgi sahibi Yaratıcı'nın kusursuz planı sonucunda gerçekleşebilir. Hiçbir tesadüf bu kadar kusursuz ve kompleks bir sistemi meydana getiremez.

Albatroslar

Göçmen kuşlar farklı "uçuş teknikleri" kullanarak enerji tüketimini en aza indirirler. Böyle bir uçuş şekline albatroslarda da rastlanır. Hayatlarının % 92'sini denizde geçiren bu kuşların kanat açıklıkları 3,5 metreye kadar ulaşır. Albatrosların en önemli özellikleri uçuş stilleridir; kanat çırpmaksızın saatlerce uçabilirler. Bunun için de kanatlarını sabit tutup rüzgarı kullanarak havada süzülürler.

3,5 metrelik kanatları sabit şekilde açık tutabilmek için büyük bir güç gerekir. Ama albatroslar bu pozisyonda saatlerce kalabilirler. Bu onların doğdukları andan itibaren sahip oldukları özel anatomik sistem sayesinde gerçekleşir. Uçuş sırasında albatrosun kanatları bloke olur. Bundan dolayı hiçbir kas gücü kullanılmaz. Kanatlar yalnızca kas katmanlarıyla tutulur. Bu da uçuş sırasında büyük kolaylık sağlar. Bu sistem kuş tarafından uçuşta harcanan enerjiyi de azaltır. Çünkü albatros kanat çırpmadığı ve kanatlarını açık tutmak için kuvvet harcamadığı için enerji kullanmaz. Sadece rüzgarı kullanarak saatlerce uçması, ona sınırsız bir enerji kaynağı sağlamaktadır. Örneğin 10 kiloluk bir albatros 1000 km yol almasına rağmen günde kilosunun sadece % 1'ini kaybeder. Bu çok düşük bir miktardır. İnsanlar bu cazip uçuş tekniğinden faydalanmak için albatrosları örnek alarak planörleri imal etmişlerdir.189

Farklı Görme Sistemleri

Birçok deniz canlısı için görme, avlanma ve savunma açısından son derece önemlidir. Nitekim deniz canlılarının çoğu denizaltı için en ideal şekilde yaratılmış gözlere sahiptirler.

Suyun altında 30 metre derinlikten sonra görüş alanı kısıtlıdır. Ancak bu derinlikteki canlıların gözleri de bu şartlara göre yaratılmıştır.

Kara hayvanlarından farklı olarak deniz canlıları, yaşadıkları yoğun ortamın ihtiyaçlarına uygun küresel lenslere sahiptirler. Geniş elips gözlere sahip kara hayvanlarına nazaran bu küresel biçim deniz altında görüş için daha uygundur; yakın plandaki objeleri görmeye göre ayarlıdır. Uzaktaki bir noktaya bakmak istendiğinde ise, bütün lens sistemi gözün içindeki özel bir kas mekanizmasıyla arkaya doğru çekilir.

Balığın gözünün küresel olmasının bir nedeni de, ışığın sudaki kırılmasıdır. Göz, neredeyse suyla aynı yoğunluğa sahip bir sıvı ile dolu olduğundan dışarda oluşan bir görüntü göze yansırken kırılma gerçekleşmez. Bunun sonucunda göz merceği dışarıdaki cismin görüntüsünü retina üzerine tam olarak odaklar ve balık insanın aksine suyun içinde son derece net görür.

Ahtapot gibi bazı hayvanlarda derinlerdeki çok yetersiz ışık için göz oldukça büyüktür. Büyük gözlü balıklar, 300 metrenin altında, etraftaki organizmaların ışıldamalarını yakalamak zorundadırlar. Ve özellikle suya nüfuz eden zayıf mavi ışığa karşı hassas olmalıdırlar. Bu sebeple gözlerinin retinalarında bol sayıda mavi hassas hücreler de bulunmaktadır.

Bu örneklerden anlaşıldığı gibi, her bir canlının kendi ihtiyacını karşılayacak şekilde, çok farklı özelliklere sahip gözlerinin bulunması, bu gözlerin sonsuz bir akıl, bilgi ve güç sahibi bir Yaratıcı tarafından, tam olmaları gereken şekilde yaratıldıklarının çok açık bir delilidir.

Zorlu Göç

Pasifik'te yaşayan Somon balıklarının özelliği üremek için yumurtadan çıktıkları nehirlere geri dönmeleridir. Yaşamlarının bir bölümünü denizde geçiren bu canlılar üremek için tatlı suya geri dönerler.

Yazın başlarında yolculuklarına başladıklarında somon balıklarının rengi parlak kırmızıdır. Yolculuklarının sonundaysa renkleri siyaha dönüşür. Göçe başladıklarında önce kıyılara yaklaşırlar ve nehirlere ulaşmaya çalışırlar. Hiçbir engel tanımadan doğdukları yere doğru gitmeye çalışırlar. Gerektiğinde tersine akan nehirlerden yukarı atlayarak, akıntıya karşı yüzerek, çağlayanları, bentleri aşarak yumurtadan çıktıkları yere ulaşırlar. 3.500-4.000 km.lik yol katederek yaptıkları bu yolculuk sonucunda dişi somlar yumurta, erkek somlarsa sperm bulundururlar. Yumurtadan ilk çıktıkları yere ulaşan dişi som balıkları 3 ila 5 bin arasında yumurta dökerler, erkek som balıklarıysa bunları döllerler. Hem göç hem de yumurtlama işleminin sonucunda balıklar oldukça fazla hasar görürler. Yumurtalarını bırakan dişiler

bitkinleşir, kuyruk yüzgeçleri aşınır ve derileri siyaha dönüşmeye başlar. Aynı şeyler erkek som balıkları için de geçerlidir. Bir süre sonra nehir ölü som balıklarıyla dolar. Fakat yumurtulardan yeni bir som nesli çıkacak ve o da aynı yolculuğu yapacaktır.

Somon balıklarının bu yolculuğu nasıl başardığı, yumurtadan çıkıp denize nasıl ulaştıkları, yollarını hangi yöntemle buldukları hala cevap bekleyen sorulardandır. Bu konuda pek çok tahmin vardır ama kesin bir sonuç henüz yoktur. Somon balıklarına binlerce kilometrelik bir geri dönüş yaptıran, hiç bilmedikleri bir yere döndüren güç nedir? Açıktır ki, bu canlıların hepsine hakim olan ve onları yönlendiren üstün bir İrade vardır. O, Alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

Mürekkep Balığı

Mürekkep balığının derisinin altında "kromotofor" adı verilen yoğun bir elastik pigment kesesi tabakası vardır. Bu pigmentler genelde sarı, kırmızı, siyah ve kahverengi olurlar. Dışarıdaki görüntüye göre beyinden gönderilen bir sinyalle, hücreler genişler ve uygun renk tonu ile deriyi kaplar. Bu sayede mürekkep balığı, üzerinde bulunduğu kayanın rengini alarak kusursuz bir kamuflaj elde eder.

Bu sistem öyle etkili çalışır ki, mürekkep balığı, sahip olduğu bu kompleks sistem sayesinde, kendi üzerinde zebralarınki gibi düzgün şeritli renkler bile oluşturabilir.190

Koalalar

Okaliptüs yapraklarının içinde bulunan yağlar pek çok memeli hayvan için zehirleyici etkiye sahiptir. Bu zehir, okaliptüslerin düşmanlarına karşı kullandıkları bir tür kimyasal savunma mekanizmasıdır. Fakat bu mekanizmayı yenen ve zehirli okaliptüs yapraklarıyla beslenen çok özel bir canlı vardır. Bir tür keseli hayvan olan koala...Koalalar okaliptüslerde hem barınırlar, hem beslenirler hem de su ihtiyaçlarını giderirler.

Koala da diğer memeliler gibi ağaçlarda bulunan selülozu kendisi sindiremez. Bu konuda selüloz sindirebilen mikro organizmalara bağımlıdır. Bu mikro organizmaların en sık görüldüğü yer, ince ve kalın bağırsakların birleştiği yerde bağırsak sisteminin arka uzantısı olan körbağırsaktır. Körbağırsak koalanın sindirim sisteminin en ilginç parçasıdır. Bu bölme yaprakların geçişi geciktirilerek mikropların selülozu sindirmesinin sağlandığı bir fermantasyon odacığı gibi görev görür. Bu sayede koala okaliptüs yapraklarındaki yağların zehirleyici özelliğini etkisizleştirebilir.191

Sabit Pozisyonda Avlanma Yeteneği

Güney Afrika Sundew bitkisi, yapışkan tüyleri ile böcekleri tuzağa düşürür. Bu bitkinin yaprakları uzun kırmızı tüylerle doludur. Bu tüylerin ucu, böcekleri kendine çekecek kokuyu içeren bir sıvı ile kaplıdır. Sıvının bir başka özelliği ise son derece

yapışkan olmasıdır. Kokunun kaynağına yönelen böcek, bu yapışkan tüylere takılır. Bir süre sonra yaprağın tümü, tüylere yapışan böceğin üzerine kapanır ve bitki, böceği sindirerek kendisi için gerekli olan proteini elde etmiş olur.192

Kuşkusuz bulunduğu yerden kıpırdama imkanı olmayan bir bitkinin böyle bir yetenekle donatılmış olması, özel bir dizaynın apaçık delilidir. Bir bitkinin, kendi bilinci ve iradesiyle ya da tesadüflerle böyle bir avlanma tarzı geliştirmesi mümkün değildir. O halde bu yeteneği kendisine veren Yaratıcı'nın varlığını ve büyüklüğünü görmemek de mümkün değildir.

Suda Yürüyebilen Bir Canlı: Basilisk

Çok az hayvan suyun yüzeyinde yürümeyi başarabilir. Çok nadir rastlanan böyle bir örnek aşağıda görülen ve Orta Amerika'da yaşayan Basilisk'tir. Basilisk'in arka ayak parmaklarının kenarlarında suya çarpmayı sağlayan kapaklar vardır. Bunlar, hayvan karada yürürken kıvrılmaktadır. Eğer hayvan bir tehlikeyle karşılaşırsa, bir akarsu ya da gölcüğün yüzeyinde iki ayağı üzerinde çok büyük bir süratle koşmaya başlar. Bu esnada arka ayaklarındaki kapaklar açılır ve bu sayede suyun üzerinde koşabilmesi için fazladan yüzey alanı sağlanmış olur.193

Basilisk'in sahip olduğu bu orjinal tasarım da, Allah'ın kusursuz yaratışının apaçık delillerindendir.

Fotosentez

Yeryüzünün yaşanabilir bir yer olmasında en büyük pay şüphesiz bitkilerindir. Bitkiler soluduğumuz havayı biz insanlar için temizler, yaşadığımız gezegenin ısısını dengeler, atmosferdeki gazların dengesini sağlarlar. Soluduğumuz havadaki oksijen bitkiler tarafından üretilir. Besinlerimizin önemli bir bölümünü de yine bitkiler oluşturur. Bitkilerin insana besin sağlama özelliği, diğer tüm işlevleri gibi hücrelerindeki özel tasarımın bir sonucudur.

Bitki hücresi insan ve hayvan hücrelerinden farklı olarak güneş enerjisini doğrudan kullanabilir. Güneş ışığından aldığı enerjiyi kimyasal enerjiye çevirir ve çok özel yollarla besinlere depolar. Bütün bu işlemlerin adı, "fotosentez"dir. Aslında bu işi, tüm hücre değil, sadece hücrede yer alan ve bitkilere yeşil rengini veren "kloroplast" adlı organel yapar. Ancak mikroskopla görülebilen bu küçük yeşil organcıklar, dünyada güneş enerjisini organik maddeler içine depolayabilen yegane laboratuvarlardır.

Kloroplastların yeryüzünde ürettikleri madde miktarı yılda 200 milyar tonu bulmaktadır. Bu, yeryüzündeki tüm canlılar için hayati önem taşıyan bir üretimdir. Bitkilerin yaptıkları üretim son derece karışık kimyasal bir sürecin sonucunda gerçekleşir. Kloroplastın içinde bulunan binlerce "klorofil" pigmentinin ışığa verdiği tepki, saniyenin binde biri gibi inanılmaz bir sürede gerçekleşir. Bu yüzden klorofilde gerçekleşen pek çok olay hala gözlenememektedir.

Güneş enerjisini elektronik ya da kimyasal enerjiye çevirmek, bilindiği gibi modern teknolojinin çok yakın bir zaman önce başarabildiği bir işlemdir. Bunun için yüksek teknoloji ürünü aygıtlar kullanılmaktadır. Oysa gözle görülemeyecek kadar küçük olan bitki hücresi, bu işi milyonlarca yıldan beri en mükemmel şekilde yapabilmektedir.

İşte bu mükemmel sistem yaratılışı bir kez daha gözler önüne sermektedir. Son derece kompleks bir sistemi olan fotosentez, bilinçli olarak tasarlanmış, Allah'ın yarattığı bir mekanizmadır. Bu işlemin gerçekleşebilmesi için yapraklarda bulunan mikroskobik bir alana eşsiz bir fabrika sığdırılmıştır. Bu kusursuz tasarım, tüm

canlılığı yaratanın Alemlerin Rabbi olan Allah olduğunun sayısız delillerinden bir tanesidir.

UYARI

Okuyacağınız bu bölüm, hayatın ÇOK ÖNEMLİ bir sırrını içermektedir. Maddesel dünyaya bakış açınızı kökten değiştirecek olan bu konuyu, çok dikkatli bir biçimde ve sindirerek okumalısınız.
Burada anlatılacak olanlar yalnızca bir bakış açısı, farklı bir yaklaşım veya herhangi bir felsefi düşünce değil; dine inanan-inanmayan herkesin kabul edeceği, bugün bilimin de kanıtladığı kesin bir gerçektir.

MADDENİN ARDINDAKİ SIR

Akıl ve vicdan yoluyla çevresini izleyen kişi fark eder ki, evrendeki canlı-cansız herşey yaratılmıştır. Peki tüm bunlar kim tarafından yaratılmıştır?

Açıktır ki, evrenin her noktasında kendini belli eden "yaratılmışlık", evrenin kendisinin bir ürünü olamaz. Örneğin bir böcek kendi kendisini var etmemiştir. Güneş Sistemi, bitkiler, insanlar, bakteriler, alyuvarlar, kelebekler kendi kendilerini yaratmamışlardır. Tüm bunların "tesadüfen" oluşmaları gibi bir ihtimal de, kitabın önceki sayfalarında incelediğimiz gibi, söz konusu değildir.

Dolayısıyla şu sonuca varabiliriz: Gözümüzle gördüğümüz herşey yaratılmıştır... Ancak gözümüzle gördüğümüz şeylerin hiçbiri "Yaratıcı" değildir. O halde, Yaratıcı, gözümüzle gördüğümüz herşeyden başka ve üstün bir varlıktır. Kendisi görünmeyen, fakat yarattığı herşeyin Kendisi'nin varlığını ve vasıflarını gösterdiği üstün bir güçtür.

İşte Allah'ın varlığını tanımayanların saptıkları nokta da buradadır. Bu kişiler, Allah'ı gözleriyle görmedikleri sürece, O'nun varlığına iman etmemeye şartlandırmışlardır kendilerini. Ancak bu durumda, evrenin her yerinde apaçık görünen "yaratılmışlık" gerçeğini gizlemek, evrenin ve canlıların yaratılmamış olduğunu iddia etmek zorunda kalırlar. Bunu yapmak için yalanlara başvururlar. Evrim teorisi, önceki sayfalarda değinildiği gibi, bu konuda başvurulan yalanların, sonuçsuz çırpınışların en belirgin örneğidir.

İnkar edenlerin temel yanılgısı, aslında Allah'ın varlığını inkar etmeyen, ancak çarpık bir Allah inancına sahip olan pek çok kişi tarafından da paylaşılır. Toplumun çoğunluğunu oluşturan bu kişiler, yaratılışı reddetmezler, ancak Allah'ın "nerede" olduğuna dair batıl inançları vardır: Çoğu, Allah'ın yalnızca "gökte" olduğunu sanır. Bilinçaltlarındaki batıl düşünceye göre, Allah çok uzaklardaki bir gezegenin arkasındadır ve çok nadiren "dünya işlerine" müdahale eder. Ya da hiç etmez; evreni yaratmış ve bırakmıştır, insanlar kendi kaderlerini çizerler...

Kimileri de Kuran'ın Allah'ın "her yerde" olduğuna dair haberini duymuştur, fakat bunun anlamını tam olarak çözemezler. Bilinçaltlarındaki batıl düşünce, Allah'ın radyo dalgaları ya da görünmez, hissedilmez bir gaz gibi (Allah'ı tenzih ederiz) maddeleri çevrelediği şeklindedir.

Oysa bu düşünce ve baştan beri saydığımız, Allah'ın "nerede" olduğunu bir türlü çözemeyen (belki de bu yüzden O'nu inkar eden) düşünceler, ortak bir yanlışa dayanmaktadırlar: Hiçbir temeli olmayan bir ön yargıyı benimsemekte, ondan sonra da Allah ile ilgili olarak zanlara kapılmaktadırlar.

Nedir bu ön yargı?..

Bu ön yargı maddenin varlığı ve niteliği ile ilgilidir. İnsanların büyük bir kısmı gördüğümüz maddesel evrenin, var olan gerçekliğin ta kendisi olduğu konusunda şartlanmışlardır. Oysa modern bilim, bu ön yargıyı da yıkarak, çok önemli ve

etkileyici bir gerçeği ortaya koymaktadır. İlerleyen sayfalarda Kuran'da da işaret edilen bu büyük gerçeği açıklayacağız.

Elektrik Sinyallerinden Oluşan Evren

Yaşadığımız dünya ile ilgili tüm bilgilerimiz bize beş duyumuz aracılığı ile gelir. Yani biz gözümüzün gördüğü, elimizin dokunduğu, burnumuzun kokladığı, dilimizin tattığı, kulağımızın duyduğu bir dünyayı tanırız. Doğumumuzdan itibaren bu duyulara bağlı olduğumuz için "dış dünya"nın, duyularımızın bize tanıttığından farklı olabileceğini hiç düşünmemişizdir.

Oysa, bugün birçok bilim dalında yapılan araştırmalar son derece farklı bir anlayışı beraberinde getirmiş, algılarımız ve algıladığımız dünya ile ilgili ciddi şüphelerin oluşmasına neden olmuştur.

Bu yeni anlayışın çıkış noktası ise şudur: Bizim "dış dünya" olarak algıladıklarımız, yalnızca elektrik sinyallerinin beyinde oluşturduğu etkilerdir. Elmanın kırmızılığı, tahtanın sertliği, dahası anneniz, babanız, aileniz, sahibi olduğunuz bütün mallar, eviniz, işiniz ve bu kitabın satırları yalnızca ve yalnızca beyninizdeki elektrik sinyallerinden ibarettir.

Frederick Vester bilimin bu konuda ulaştığı noktayı şöyle ifade eder:

Bazı düşünürlerin, 'insan bir hayaldir, aslında bütün yaşananlar geçici ve aldatıcıdır, bu evren bir gölgedir' şeklindeki sözleri günümüzde bilimsel olarak kanıtlanıyor gibidir.194

Konuyu tam olarak açıklamak için öncelikle, dış dünya hakkında bize bilgi veren duyularımızdan söz edelim.

Nasıl Görüyoruz, Duyuyoruz, Tadıyoruz?

Görme olayı oldukça aşamalı bir biçimde gerçekleşir. Görme sırasında, herhangi bir cisimden gelen ışık demetleri (fotonlar), gözün önündeki lensin içinden kırılarak geçer ve gözün arka tarafındaki retinaya ters olarak düşerler. Buradaki hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülen görme uyarıları, sinirler aracılığı ile, beynin arka kısmındaki görme merkezi adı verilen küçük bir bölgeye ulaşırlar. Bu elektrik sinyali bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Yani görme olayı, gerçekte beynin arkasındaki küçük, ışığın hiçbir şekilde giremediği, kapkaranlık bir noktada yaşanır.

Şimdi genelde herkesçe bilinen bu bilgiye bir kez daha dikkatlice bakalım: Biz, "görüyorum" derken, aslında gözümüze gelen uyarıların elektrik sinyaline dönüşerek beynimizde oluşturduğu "etkiyi" görürüz. Yani "görüyorum" derken, aslında beynimizdeki elektrik sinyallerini seyrederiz.

Hayatımız boyunca gördüğümüz her görüntü bir kaç cm3'lük görme merkezinde oluşur. Okuduğunuz bu satırlar da, ufka baktığınızda gördüğünüz uçsuz bucaksız manzara da, bu küçücük yerde meydana gelmektedir. Bu arada gözden kaçırılmaması gereken bir nokta daha vardır. Az önce belirttiğimiz gibi, kafatası ışığı içeri geçirmez, yani beynin içi kapkaranlıktır. Dolayısıyla beynin ışığın kendisiyle muhatap olması asla mümkün değildir.

Buradaki ilginç durumu bir örnekle açıklayalım: Karşımızda bir mum olduğunu düşünelim. Bu mumun karşısına geçip onu uzun süre izleyebiliriz. Ama bu süre boyunca beynimiz, muma ait ışığın aslı ile hiçbir zaman muhatap olmaz. Mumun ışığını gördüğümüz anda bile kafamızın ve beynimizin içi kapkaranlıktır. Kapkaranlık beynimizin içinde, aydınlık, ışıl ışıl ve renkli bir dünyayı seyrederiz.

R.L. Gregory, bizim çok doğal karşıladığımız görme olayındaki mucizevi durumu şöyle ifade etmektedir:

Görme olayına o kadar alışmışız ki, çözülmesi gereken sorular olduğunun farkına varmak büyük bir hayal gücü gerektiriyor. Fakat bunu dikkate alın. Gözlerimize minik tepetaklak olmuş görüntüler veriliyor, ve biz çevremizde bunları sağlam nesneler olarak görüyoruz. Retinaların üzerindeki uyarıların sonucunda nesneler dünyasını algılıyoruz ve bu bir mucizeden farksız aslında.195

Aynı durum diğer algılar için de geçerlidir. Ses, dokunma, tat ve koku, birer elektrik sinyali olarak beyne ulaşır ve buradaki ilgili merkezlerde algılanırlar.

Duyma olayı da böyledir: Dış kulak, çevredeki ses dalgalarını kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynı görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir. Kafatası ışığı geçirmediği gibi sesi de geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir.

Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Öylesine bir netliktir ki bu; sağlıklı bir insan kulağı hiçbir parazit, hiçbir cızırtı olmaksızın herşeyi duyar. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız, bir yaprağın hışırtısından jet uçaklarının gürültüsüne dek geniş bir frekans aralığındaki tüm sesleri algılayabilirsiniz. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada derin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Koku algımızın oluşması da buna benzerdir: Vanilya kokusu, gül kokusu gibi uçucu moleküller, burnun epitelyum denilen bölgesindeki titrek tüylerde bulunan alıcılara gelirler ve bu alıcılarda etkileşime girerler. Bu etkileşim beynimize elektrik sinyali olarak iletilir ve koku olarak algılanır. Sonuçta bizim güzel ya da çirkin diye adlandırdığımız kokuların hepsi uçucu moleküllerin etkileşimlerinin elektrik sinyaline dönüştürüldükten sonra, beyindeki algılanış biçiminden başka bir şey değildir. Bir parfümü, bir çiçeği, sevdiğiniz bir yemeği, deniz kokusunu, hoşunuza giden ya da gitmeyen her türlü kokuyu beyninizde algılarsınız. Fakat koku molekülleri beyne hiçbir zaman ulaşamazlar. Ses ve görüntüde olduğu gibi, kokuda da beyninize ulaşan yalnızca elektrik sinyalleridir. Sonuç olarak, doğduğunuz andan itibaren dışarıdaki nesnelere ait olarak bildiğiniz kokular duyu organlarınız aracılığı ile hissettiğiniz elektrik uyarılarıdır.

Benzer şekilde, insan dilinin ön tarafında da dört farklı tip kimyasal alıcı vardır. Bunlar tuzlu, tatlı, ekşi ve acı tatlarına karşılık gelir. Tat alıcılarımız bir dizi kimyasal işlemden sonra bu algıları elektrik sinyallerine dönüştürür ve beyne iletirler. Bu sinyaller de beyin tarafından tat olarak algılanırlar. Bir çikolatayı ya da sevdiğiniz bir meyveyi yediğinizde aldığınız tat, elektrik sinyallerinin beyin tarafından yorumlanmasıdır. Dışarıdaki nesneye ise asla ulaşamazsınız; çikolatanın kendisini göremez, koklayamaz ve tadamazsınız. Örneğin, beyninize giden tat alma sinirleri kesilse, o an yediğiniz herhangi bir şeyin tadının beyninize ulaşması mümkün olmaz; tat duyunuzu tamamen yitirirsiniz.

Bu noktada karşımıza bir gerçek daha çıkar: Bir yiyeceği tattığımızda bir başkasının o yiyecekten aldığı tadın veya bir sesi duyduğumuzda başka birisinin duyduğu sesin bizim algıladıklarımız ile aynı olduğundan emin olmamız mümkün değildir. Bu gerçekle ilgili Lincoln Barnett şöyle demektedir:

Hiç kimse kendisinin kırmızıyı görüşünün ya da Do notasını duyuşunun başka bir insanınki ile aynı olup olmadığını bilemez.196

Dokunma duyumuza gelince de, değişen bir şey olmadığını görürüz. Bir cisme dokunduğumuzda dış dünyayı ve nesneleri tanımamıza yardımcı olacak bilgiler, derideki duyu sinirleri aracılığıyla beyne ulaştırılırlar. Dokunma hissi beynimizde oluşur. Zannedildiği gibi dokunma hissini algıladığımız yer parmak uçlarımız ya da derimiz değil, yine beynimizdeki dokunma merkezidir. Bizler nesnelerden gelen elektriksel uyarıların beynimizde değerlendirilmesi sonucu sertlik ya da yumuşaklık, sıcaklık ya da soğukluk gibi, nesneleri tanımlayan farklı farklı hisler duyarız. Hatta bir cismi tanımaya yarayan her türlü detayı bu uyarılar sonucunda elde ederiz. Bu önemli gerçekle ilgili olarak B. Russel ve L. Wittgeinstein gibi ünlü filozofların düşünceleri şöyledir:

...Bir limonun gerçekten var olup olmadığı ve nasıl bir süreçle varlaştığı sorulamaz ve incelenemez. Limon, sadece dille anlaşılan tat, burunla duyulan koku, gözle görülen renk ve biçimden ibarettir ve yalnız bu nitelikleri bilimsel bir araştırmanın ve yargının konusu olabilir. Bilim, nesnel dünyayı asla bilemez.197

Yani beynimizin dışındaki maddesel dünyaya ulaşmamız imkansızdır. Muhatap olduğumuz tüm nesneler, gerçekte görme, işitme, dokunma gibi algıların toplamından ibarettir. Algı merkezlerindeki bilgileri değerlendiren beynimiz, yaşamımız boyunca maddenin bizim dışımızdaki "aslı" ile değil, beynimizdeki kopyaları ile muhatap olur. Biz ise bu kopyaları dışımızdaki gerçek madde zannederek yanılırız.

Beynimizin İçinde Oluşan "Dış Dünya"

Buraya kadar anlattığımız fiziksel gerçekler bizi tartışılmaz bir sonuca ulaştırır: Bizim gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz ve adına "madde", "dünya" ya da "evren" dediğimiz kavramlar, aslında beynimizde yorumlanan elektrik sinyalleridir.

Biz hiçbir zaman maddenin, beynimiz dışındaki aslına ulaşamayız. Ancak dış dünyanın beynimizde oluşan görüntüsünü görür, duyar ve tadarız.

Örneğin meyve yiyen biri, aslında meyvenin beynindeki algısıyla muhataptır, aslıyla değil. Kişinin "meyve" diye nitelendirdiği şey, meyvenin biçimi, tadı, kokusu ve sertliğine ait elektriksel bilginin beyinde algılanmasından ibarettir. Eğer beyne giden görme sinirini keserseniz, meyve görüntüsü de bir anda yok olur. Veya burundaki algılayıcılardan beyne uzanan sinirdeki bir kopukluk, koku algınızı tamamen ortadan kaldırır. Çünkü meyve, birtakım elektrik sinyallerini beynin yorumlamasından başka bir şey değildir.

Üzerinde düşünülmesi gereken ayrı bir nokta da uzaklık hissidir. Uzaklık, örneğin bu kitapla aranızdaki mesafe, sadece beyninizde meydana gelen bir boşluk hissidir. Bir insanın kendisinden çok uzakta sandığı maddeler de aslında beyninin içindedir. Örneğin insan göğe bakıp yıldızları seyreder ve bunların milyonlarca ışık yılı uzakta olduklarını sanır. Oysa yıldızlar onun içinde, beynindeki görüntü merkezindedirler. Bu yazıları okurken içinde oturduğunuzu sandığınız odanın da aslında içinde değilsiniz; aksine oda sizin içinizdedir. Bedeninizi görmeniz, sizi odanın içinde olduğunuza inandırır. Ancak şunu unutmayın; bedeniniz de beyninizde oluşan bir görüntüdür.

Tüm diğer algılarınız için de aynı durum geçerlidir. Örneğin siz yan odadaki televizyonun sesini duyduğunuzu sanırken aslında beyninizin içindeki sesle muhatapsınızdır. Metrelerce uzaktan geldiğini sandığınız ses de, hemen yanınızdaki kişinin konuşması da aslında beyninizdeki birkaç santimetrekarelik duyma merkezinde algılanmaktadır. Bu algı merkezinin dışında sağ, sol, ön, arka gibi bir kavram yoktur. Yani ses sağdan, soldan veya havadan size ulaşmaz; sesin geldiği bir yön yoktur.

Algıladığınız kokular da böyledir; hiçbiri uzak bir mesafeden size ulaşmaz. Koku alma merkezinizde oluşan etkileri, dışarıdaki maddelerin kokusu zannedersiniz. Oysa bir gülün görüntüsü nasıl ki görme merkezinizin içindeyse, o gülün kokusu da aynı şekilde koku alma merkezinizin içindedir; dışarıdaki gülün ve kokusunun aslı ile muhatap olamazsınız.

Çünkü bizim için "dış dünya", aynı anda beynimize ulaşan "elektrik sinyalleri bütünü"nden başka bir şey değildir. Beynimiz hayatımız boyunca bu sinyalleri değerlendirir. Biz de bunları maddenin "dışarıdaki" aslı sanarak yanıldığımızın farkında olmadan bir ömür süreriz. Yanılırız, çünkü algılarımızla maddenin kendisine asla ulaşamayız.

"Dış dünya" sandığımız sinyalleri yorumlayıp anlamlı hale getiren de, yine bizim beynimizdir. Örneğin duyma algısını ele alalım. Kulağımızın içine gelen ses dalgalarının yorumunu yaparak onu bir senfoniye çeviren aslında beynimizdir. Yani müzik, beynimizin oluşturduğu bir algıdır. Renkleri görürken de aslında gözümüze ulaşan sadece ışığın farklı dalga boylarıdır. Bu farklı dalga boylarını renklere çeviren

yine beynimizdir. "Dış dünyada" renk yoktur. Ne elma kırmızı, ne gökyüzü mavi, ne de ağaçlar yeşildir. Onlar, sadece öyle algıladığımız için öyledirler.

Nitekim gözdeki retinada oluşan küçük bir bozukluk renk körlüğüne sebep olur. Kimi insan maviyi yeşil, kimisi kırmızıyı mavi, kimisi de renkleri grinin çeşitli tonları şeklinde algılar. Bu noktadan sonra dışarıdaki nesnenin renkli olup olmaması önemli değildir.

Ünlü düşünür Berkeley de bu gerçeğe şu sözleriyle dikkat çekmektedir:

İlkin renklerin, kokuların, v.b. "gerçekten var olduğu" sanıldı; ama daha sonra, bu çeşit görüşler reddedildi ve görüldü ki, bunlar duyumlarımız sayesinde vardır.198

Sonuç olarak; biz nesneleri onlar renkli olduğundan ya da dışarıda maddi bir varlığa sahip olduklarından renkli görmeyiz. Çünkü, varlıklara yüklediğimiz tüm nitelikler, "dış dünyada" değil, içimizdedir.

Peki o zaman "dış dünya"yı tam olarak bildiğimizi nasıl iddia edebiliriz?

İnsanın Sınırlı Bilgisi

Buraya kadar anlattığımız gerçeğin ortaya koyduğu en önemli sonuçlardan biri, insanın dış dünya hakkındaki bilgisinin aslında son derece sınırlı oluşudur.

Dış dünya hakkındaki bilgilerimiz hem beş duyu ile sınırlıdır, hem de bu duyuların bize algılattığı dünyanın "asıl dünya" ile birebir uyumlu olduğunu gösterecek hiç bir kanıt yoktur.

Dolayısıyla asıl dünya, bizim algıladığımızdan çok daha farklı olabilir. Orada bizim algılayamadığımız pek çok varlık ve varlık boyutu olabilir. Bizim bilgimiz, evrenin en uzak noktalarına varsak bile, eksik olarak kalmaya devam edecektir.

Tüm varlıkları eksiksiz ve kusursuz bir biçimde bilen ise, tümünü yaratmış olan Yüce Allah'tır. Allah'ın yarattığı varlıklar, ancak O'nun izin verdiği kadar bilgi sahibi olabilirler. Bu gerçek, Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindekini ve arkalarındakini bilir. (Onlar ise) dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Yapay Olarak Oluşturulan "Dış Dünya"

Tanıdığımız tek dünya, zihnimizin içinde olan, orada çizilen, seslendirilen ve renklendirilen, kısacası zihnimizde meydana gelen bir dünyadır.

Beynimizde seyrettiğimiz bu algılar kimi zaman "yapay" bir kaynaktan da geliyor olabilirler.

Bunu şöyle bir örnekle zihnimizde canlandırabiliriz:

Önce, beyninizi vücudunuzun dışına çıkarıp, cam bir küpün içinde suni olarak yaşattığımızı düşünelim. Bir de bunun yanına, her türlü elektrik sinyalinin üretilebildiği bir bilgisayar yerleştirelim. Sonra, herhangi bir ortama ait görüntü, ses, koku gibi verilerin elektrik sinyallerini yapay olarak bu bilgisayarda üretelim ve kaydedelim. Bu bilgisayarı elektrik kablolarıyla beyninizdeki algı merkezlerine bağlayalım ve burada kayıtlı olan sinyalleri beyninize gönderelim. Bu sinyalleri algıladıkça beyniniz (bir başka deyimle "siz"), bunların karşılığı olan ortamı görecek ve yaşayacaktır.

Bu bilgisayardan beyninize, kendi görüntünüze ait elektrik sinyalleri de gönderebiliriz. Örneğin bir masada otururken algıladığınız bütün görme, işitme, dokunma gibi duyuların elektriksel karşılıklarını beyninize gönderdiğimizde, beyniniz kendisini bürosunda oturmakta olan bir işadamı sanacaktır. Bilgisayardan gelen uyarılar devam ettikçe de bu hayali dünya devam edecektir. Yalnızca bir beyinden ibaret olduğunu ise hiçbir şekilde anlayamayacaktır. Çünkü beynin içinde bir dünya oluşması için beyindeki ilgili merkezlere gerekli uyarıların ulaşması yeterlidir. Bu uyarılar yapay bir kaynaktan, örneğin bir kayıt cihazından ya da daha farklı bir algı kaynağından geliyor olabilir.

Ünlü bilim felsefecisi Bertrand Russell bu konuda şunları söyler:

...Parmaklarımızla masaya bastığımız zamanki dokunma duyusuna gelince bu, parmak uçlarındaki elektron ve protonlar üzerinde bir elektrik etkisidir. Modern fiziğe göre, masadaki elektron ve protonların yakınlığından oluşmuştur. Eğer parmak uçlarımızdaki aynı etki, bir başka yolla ortaya çıkmış olsaydı, hiç masa olmamasına rağmen aynı şeyi hissedecektik.199

Maddesel karşılıkları olmayan algıları gerçek sanarak aldanmamız çok kolaydır. Nitekim bu gerçeği rüyalarımızda sık sık yaşarız. Rüyada tamamen gerçek gibi duran olaylar yaşar, insanlar, nesneler, ortamlar görürüz. Ama hepsi birer algıdan başka bir şey değildir. Rüya ile "gerçek dünya" arasında ise temel bir fark yoktur; her ikisi de zihinde yaşanır.

Algılayan Kim?

Buraya kadar anlaşılacağı gibi, içinde yaşadığımızı sandığımız ve "dış dünya" adını verdiğimiz maddesel dünyanın aslında beynimizde oluştuğuna kuşku yoktur. Ama asıl önemli soru burada ortaya çıkar: Bildiğimiz bütün maddesel varlıklar gerçekte birer algı ise, o halde beynimiz nedir? Beynimiz de kolumuz, bacağımız ya da başka herhangi bir nesne gibi maddesel dünyanın bir parçası olduğuna göre, o da diğer maddeler gibi bir algı olmalıdır.

Rüya ile ilgili bir örnek konuyu daha iyi açıklayacaktır. Şimdiye kadar olan anlatımımıza uygun olarak beynimizin içinde bir rüya seyrettiğimizi düşünelim. Rüyada hayali bir bedenimiz olacaktır. Hayali bir kolumuz, hayali bir gövdemiz,

hayali bir gözümüz ve de hayali bir beynimiz. Rüya sırasında bize "nerede görüyorsun?" gibi bir soru gelse vereceğimiz cevap "beynimde görüyorum" olacaktır. Ama ortada gerçek bir beyin yoktur. Sadece hayali bir vücut, hayali bir kafatası ve hayali bir beyin vardır. Rüyanızdaki görüntüyü gören irade ise, rüyadaki hayali beyin değil, ondan daha "ötede" olan bir varlıktır.

Rüyadaki ortamla gerçek hayat dediğimiz ortam arasında herhangi bir fiziksel fark olmadığını biliyoruz. Öyleyse, bize gerçek hayat dediğimiz ortamda, "nerede görüyorsun?" sorusu sorulduğunda da üstteki örnekteki gibi "beynimde" cevabını vermenin bir anlamı yoktur. Her iki durumda da gören ve algılayan irade, bir et parçası niteliğindeki beyin değildir. Buraya kadar hep dış dünyanın bir kopyasını beynimizde izlediğimizden söz ettik. Bunun önemli bir sonucu, dış dünyanın aslını hiç bir zaman tam olarak bilemeyeceğimizdir.

En az bu kadar önemli olan ikinci bir gerçek ise, beynimizde izlediğimiz bu dünyayı izleyen "irade"nin, beynin kendisi olamayacağıdır. Beyin, kendisine gelen verileri işleyen ve görüntüye çeviren bir bilgisayar-monitör sistemi gibidir; ama dikkat edilirse bilgisayarlar kendi kendilerini izlemezler. Varlıklarının şuurunda da değildirler.

Bu şuuru aramak için beyni analiz ettiğimizde karşımıza, diğer canlı organlarda da bulunan protein ve yağ molekülleri gibi moleküllerden daha farklı bir malzeme çıkmaz. Yani beyin dediğimiz et parçasında, görüntüleri seyrederek yorumlayacak, bilinci oluşturacak, kısacası "ben" dediğimiz şeyi yaratabilecek bir şey yoktur.

R.L.Gregory beynin içinde görüntünün algılanması ile ilgili insanların düştükleri bir yanılgıyı şöyle dile getirmektedir:

Gözlerin beyinde resimler oluşturduğunu söylemeye yönelik bir eğilim söz konusudur, fakat bundan kaçınmak gerekir. Beyinde bir resim oluştuğu söylenirse bunu görmesi için içte bir göz daha olması gerekir -fakat bu gözün resmini görebilmek için bir göze daha ihtiyaç olacaktır... ve bu da sonsuz bir göz ve resim olması anlamına gelir. Bu mümkün olamaz.200

Maddeden başka bir varlığı kabul etmeyen materyalistlerin içinden çıkamadıkları sorunlardan biri budur: Gören, gördüğünü algılayan ve tepki veren "içteki göz" kime aittir?

Karl Pribram da bilim ve felsefe dünyasında, algıyı hissedenin kim olduğu ile ilgili bu önemli arayışa dikkat çekmiştir:

Yunanlılardan beri, filozoflar "makinenin içindeki hayalet", "küçük insanın içindeki küçük insan", vb. üzerine düşünüp durmuşlardı. Ben" -beyni kullanan varlık- nerededir? Asıl bilmeyi gerçekleştiren kim? Assisi'li Aziz Francis'in de söylemiş olduğu gibi: "Aradığımız şey bakanın ne olduğudur."201

Şimdi şunu düşünün: Elinizdeki kitap, içinde oturduğunuz oda, kısaca önünüzdeki bütün görüntüler beyninizin içinde görülmektedir. Peki bu görüntüleri atomlar mı görüyor? Hem de kör, sağır, bilinçsiz atomlar... Neden atomların bir kısmı

bu özellikleri kazanmış da, diğerleri kazanamamış?... Düşünmemiz, kavramamız, hatırlamamız, sevinmemiz, üzülmemiz, bütün bunlar bu atomların arasındaki kimyasal reaksiyonlardan mı ibaret?

Bu soruları dikkatle düşündüğümüzde, atomlarda irade aramanın bir anlamı olmadığını görürüz. Açıktır ki, gören, işiten ve hisseden varlık, madde ötesinde bir varlıktır. Bu varlık "canlı"dır ve ne madde, ne de görüntü değildir. Bu varlık vücut görüntümüzü kullanarak önündeki algılarla muhatap olur.

İşte bu varlık "Ruh"tur.

Bu satırları yazan ve okuyan akıllı varlıklar, birer atom ve molekül yığını -ve bunların arasındaki kimyasal reaksiyonlar- değil, birer "ruh"tur.

Gerçek Mutlak Varlık

Tüm bu gerçekler, bizi çok önemli bir soruyla daha karşı karşıya getirir: Madem bizim muhatap olduğumuz dünya, gerçekte ruhumuzun gördüğü algılardır, o halde bu algıların kaynağı nedir?...

Bu soruya cevap verirken dikkat edilmesi gereken gerçek şudur; biz maddeyi sadece hayalimizde görürüz, dışarıdaki aslı ile hiçbir zaman muhatap olamayız. Madde bizim için bir algı olduğuna göre, "yapay" bir şeydir. Yani bu algının bir başka güç tarafından yapılması, daha açık bir ifadeyle yaratılması gerekir. Hem de sürekli olarak. Eğer sürekli bir yaratma olmazsa, bu algılar da yok olur giderler. Bu, bir televizyon ekranında görüntünün devam edebilmesi için, yayının da sürekli devam etmesi gibidir.

Peki kim bizim ruhumuza yıldızları, dünyayı, bitkileri, insanları, bedenimizi ve gördüğümüz diğer herşeyi sürekli olarak seyrettirmektedir?

Çok açıktır ki, içinde yaşadığımız tüm maddesel evreni yaratan ve sürekli yaratmaya devam eden üstün bir Yaratıcı vardır. Bu Yaratıcı, bu denli görkemli bir yaratılış sergilediğine göre de, sonsuz bir güç ve bilgi sahibidir.

Nitekim o Yaratıcı, bize indirdiği kitap yoluyla Kendisi'ni, evreni ve bizim neden var olduğumuzu anlatır.

O Yaratıcı Allah, kitabının ismi ise Kuran-ı Kerim'dir.

Göklerin ve yerin, yani evrenin sabit ve kararlı olmadığı, sadece Allah'ın yaratmasıyla varlık buldukları ve Allah yaratmayı durdurduğunda yok olacakları bir ayette şöyle ifade edilir:

Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri zeval bulurlar diye (her an kudreti altında) tutuyor. Andolsun, eğer zeval bulacak olurlarsa, Kendisi'nden sonra artık kimse onları tutamaz. Doğrusu O, Halim'dir, bağışlayandır. (Fatır Suresi, 41)

Elbette bu ayette maddesel evrenin Allah'ın kudreti altında tutulması anlatılmaktadır. Allah evreni, dünyayı, dağları, canlı cansız tüm varlıkları yaratmıştır ve onları her an kudreti altında tutmaktadır. Allah'ın Halik sıfatı bu maddesel evrende tecelli etmektedir. Allah Halik'tir, yani herşeyi yaratan, yoktan var edendir. Bu da bize göstermektedir ki, beynimizin dışında, Allah'ın yarattığı varlıklardan oluşan maddesel bir evren vardır. Ancak, Allah bir mucize ve yaratışındaki üstünlüğün ve sonsuz ilminin bir tecellisi olarak, bu maddesel evreni bize bir "hayal", "gölge" veya "görüntü" gibi izlettirir. Allah'ın yaratışındaki mükemmeliğin bir sonucu olarak, insan, beyninin dışındaki dünyaya asla ulaşamaz. Bu gerçek maddesel evreni bilen sadece Allah'tır.

Fatır Suresi'ndeki ayetin bir başka tevili de, insanların görmekte oldukları maddesel evren görüntülerini de Allah'ın her an tutmakta olduğudur. (En doğrusunu Allah bilir.) Allah zihnimize dünya görüntüsünü göstermemeyi dilese, tüm evren bizim için yok olur ve bir daha asla ona ulaşamayız.

Bizim maddesel evrenin kendisine asla ulaşamadığımız gerçeği, insanların pek çoğunun aklını meşgul eden "Allah nerede" sorusunun da cevabını ortaya çıkarır.

Girişte de belirttiğimiz gibi, insanların çoğu, Allah'ın gücünü kavrayamadıklarından, O'nu göklerde bir yerlerde bulunan ve dünya işlerine müdahale etmeyen bir varlık olarak düşünürler. (Allah'ı tenzih ederiz) Bu mantığın temeli, evrenin bir maddeler bütünü olduğu, Allah'ın ise bu maddelerin "dışında" bir yerlerde bulunduğu şeklindedir.

Oysa, şimdiye dek incelediğimiz gibi, maddesel evrene hiç bir zaman ulaşamadığımız gibi, onun mahiyetini de tam olarak bilemeyiz. Tek bildiğimiz, tüm bunları yaratan Yaratıcı'nın, yani Allah'ın varlığıdır. İmam Rabbani gibi büyük İslam alimleri, bu gerçeği ifade etmek için, "var olan tek mutlak varlık sadece Allah'tır, O'ndan başka herşey gölge varlıklardır" demişlerdir.

Çünkü gördüğümüz dünya zihnimizdedir ve bunun dış dünyadaki karşılığına ulaşmamız kesinlikle imkansızdır.

Böyle olunca da, Allah'ın, hiç bir zaman ulaşamadığımız bir maddi evrenin "dışında" olduğunu düşünmek yanlış olur.

Allah gerçekte "her yerde"dir ve her yeri kaplamaktadır. Bu gerçek Kuran'da şöyle açıklanır:

...O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Dikkatli olun; gerçekten onlar, Rablerine kavuşmaktan yana derin bir kuşku içindedirler. Dikkatli olun; gerçekten O, herşeyi sarıp-kuşatandır. (Fussilet Suresi, 54)

Allah'ın mekandan münezzeh olduğu ve her yeri çepeçevre kuşattığı gerçeği bir başka ayette de şöyle belirtilmektedir:

Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah kuşatandır, bilendir. (Bakara Suresi, 115)

Maddesel varlıklar Allah'ı göremezler, ama Allah, Kendi yarattığı maddeyi her şekliyle görür. Kuran'da "gözler O'nu idrak edemez; O ise bütün gözleri idrak eder" (Enam Suresi, 103) denilerek bu gerçek haber verilmektedir.

Yani biz Allah'ın varlığını gözlerimizle algılayamayız ama Allah bizim içimizi, dışımızı, bakışlarımızı, düşüncelerimizi tam olarak kuşatmıştır. O'nun bilgisi dışında biz tek bir söz söyleyemeyiz, hatta tek bir nefes dahi alamayız.

"Dış dünya" sandığımız algıları seyrederken, yani hayatımızı sürerken de, bize en yakın olan varlık, Allah'ın Kendisi'dir. Kuran'da yer alan "Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız" (Kaf Suresi, 16) ayetinin sırrı da bu gerçekte gizlidir. Bir insan kendi bedeninin "madde"den oluştuğunu zannettiğinde bu önemli gerçeği kavrayamaz. Çünkü örneğin "kendi" zannettiği yer beyniyse, dışarısı olarak kabul ettiği yer kendisine 20-30 cm. gibi belirli bir uzaklıkta olur. Ama madde diye bildiği herşeyin zihnindeki algılar olduğunu kavradığında, artık dışarısı, içerisi, uzak, yakın gibi kavramlar anlamsızlaşır. Allah kendisini çepeçevre kuşatmıştır ve ona "sonsuz yakın"dır.

Allah insanlara **"sonsuz yakın" olduğunu, "kullarım Beni sana soracak olursa, muhakkak ki Ben (onlara) pek yakınım..."** (Bakara Suresi, 186) ayeti ile de bildirir. Bir başka ayette geçen, "muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır" (İsra Suresi, 60) ifadesi de yine aynı gerçeği haber verir.

İnsan kendisine en yakın olan varlığın yine kendisi olduğunu sanarak yanılır. Oysa Allah bize, kendimizden bile daha yakındır. **"Hele can boğaza gelip dayandığında, ki o sırada siz (sadece) bakıp-durursunuz, Biz ona sizden daha yakınız; ancak görmezsiniz."** (Vakıa Suresi, 83-85) ayetleriyle de bu gerçeğe dikkat çekmiştir. Ancak ayette de bildirildiği gibi insanlar gözleriyle görmedikleri için bu olağanüstü gerçekten habersiz yaşarlar.

Öte yandan, İmam Rabbani'nin ifadesiyle bir gölge varlıktan başka bir şey olmayan insanın, Allah'tan bağımsız bir güce sahip olması da mümkün değildir. Nitekim **"Sizi de, yapmakta olduklarınızı da Allah yaratmıştır" (Saffat Suresi, 96) ayeti yaşadığımız tüm olayların Allah'ın kontrolü altında gerçekleştiğini gösterir. Kuran'da bu gerçek bildirilmekte ve "... attığın zaman sen atmadın, ama Allah attı..."** (Enfal Suresi, 17) ayetiyle, hiçbir fiilin Allah'tan bağımsız olmadığı

vurgulanmaktadır. İnsan gölge varlık olduğu için atma eylemini yapan kendisi olamaz. Ancak Allah bu gölge varlığa kendisinin attığı hissini vermektedir. Gerçekte ise tüm fiilleri gerçekleştiren Allah'tır.

Gerçek budur. Bir insan bunu kabullenmek istemeyebilir, kendisini Allah'tan bağımsız bir varlık sanmaya devam edebilir, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Sahip Olduğumuz Herşey Aslında Hayaldir...

Açıkça görüldüğü gibi, bizim "dış dünya" ile doğrudan muhatap olmadığımız, Allah'ın sürekli ruhumuza gösterdiği bir kopyası ile muhatap olduğumuz bilimsel ve mantıksal bir gerçektir. Ne var ki bazı insanlar bu gerçeği pek düşünmek istemezler.

Bu konuda biraz samimi ve cesur düşünecek olursanız, evinizin, içindeki eşyalarınızın veya antikalarınızın, yazlığınızın, yeni aldığınız arabanızın, ofisinizin, mücevherlerinizin, bankadaki hesabınızın, gardrobunuzun, eşinizin, çocuklarınızın, iş arkadaşlarınızın ve sahip olduğunuz diğer şeylerin de, aslında zihninizde olduğu gerçeğini fark edersiniz. Etrafınızda gördüğünüz, duyduğunuz, kokladığınız kısacası beş duyunuzla algıladığınız herşey bu "kopya dünya"ya aittir; en sevdiğiniz sanatçının sesi, oturduğunuz iskemlenin sertliği, kokusu hoşunuza giden bir parfüm, sizi ısıtan güneş, renkleriyle göz alıcı bir çiçek, pencerenizin dışında uçan bir kuş, denizin üzerinde hızla ilerleyen sürat motoru, bol ürün veren bahçeniz, işinizde kullandığınız bilgisayar ya da dünyadaki en kaliteli teknolojiye sahip müzik setiniz...

Gerçek budur, çünkü dünya yalnızca insanı denemek için yaratılan bir alemdir. İnsanlar kısa yaşamları boyunca asla gerçeğine ulaşamayacakları algılarla denenirler. Bu algılar ise, özellikle süslü ve çekici gösterilir. Bu gerçek, Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

"Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaıdır. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır." (Al-i İmran Suresi, 14)

İnsanların çoğu sahip oldukları ya da olmaya çalıştıkları malların, paraların, yığdıkları altınların, gümüşlerin, dolarların, mücevherlerin, taşıdıkları hesap cüzdanlarının, kredi kartlarının, kullandıkları dolaplar dolusu kıyafetlerin, son model arabaların, kısacası her türlü zenginliğin büyüsüyle dinlerini bir kenara bırakır, ahireti unutur ve yalnızca dünyaya yönelirler. "İşim var", "ideallerim var", "sorumluluklarım var", "vaktim kısıtlı", "yetiştirmem gereken işler var", "ileride yapacağım" diyerek, dünyanın "süslü ve çekici" yüzüne aldanarak namaz kılmaz, mallarını fakirlere vermez, ahirette kazanç sağlayacakları ibadetlere yönelmezler. Aksine yalnızca dünyada kazanç sağlamaya çalışarak ömürlerini tüketirler. **"Onlar,**

dünya hayatından dışta olanı bilirler, ahiretten ise gafildirler" (Rum Suresi, 7) ayetinde işte tam bu yanılgı tarif edilir.

Kitabın bu bölümünde anlattığımız gerçek ise, bütün bu hırsları ve bağlılıkları anlamsızlaştırması açısından çok önemlidir. Çünkü bu gerçeğin anlaşılması, insanların sahip oldukları ve olmaya çalıştıkları herşeyin, hırsla sahip oldukları mülklerinin, varlıklarıyla övündükleri çocuklarının, kendilerine en yakın sandıkları eşlerinin, en sevdikleri arkadaşlarının, bedenlerinin, bir üstünlük olarak gördükleri mevkilerinin, okudukları okulların, geçirdikleri tatillerin birer gölge varlıktan ibaret olduğunu göstermektedir. Bu durumda bunlar adına yapılan hırslar, geçirilen zamanlar, harcanan çabalar da boşunadır.

O halde bazı insanlar sahip oldukları mal ve mülkleriyle, yatlarıyla, helikopterleriyle, fabrikalarıyla, holdingleriyle, köşkleriyle, arazileriyle sanki bunların aslı ile muhatap olabilirmiş gibi övündükleri zaman küçük düşmektedirler. Yatlarında "kasılarak" dolaşanlar, arkadaşlarına arabalarıyla gösteriş yapanlar, zenginliklerini her fırsatta dile getirenler, mevkilerinin kendilerini herkesten üstün kıldığını zannedenler, bunlarla gösteriş yaptıklarını sananlar, aslında zihinlerindeki görüntüler ile gösteriş yaptıklarını anladıklarında ne duruma düşeceklerini bilmelidirler.

Bunların benzerlerini rüyalarında da sık sık görürler. Rüyalarında da evleri, çok süratli arabaları, son derece değerli mücevherleri, tomar tomar dolarları, yığın yığın altın ve gümüşleri vardır. Rüyalarında da yüksek bir mevkide bulunurlar, binlerce kişinin çalıştığı bir fabrikaları olur, pek çok insana hükmedebilecek bir güçleri olur, herkesin hayran kaldığı kıyafetler giyerler... Ancak nasıl rüyada sahip oldukları ile övünmek onları komik duruma düşürürse, aynı şekilde bu dünyada muhatap oldukları görüntüyle övünmek de buna eşdeğerdir. Rüyalarında gördükleri de, bu dünyada muhatap oldukları da sonuçta zihinlerindeki birer görüntüden ibarettir.

Bunun gibi, dünyada yaşadıkları olaylara gösterdikleri tepkiler de gerçeği anladıklarında, bu insanları utandıracaktır. Kendini kaybetmiş şekilde kavga edenler, bağırıp çağıranlar, dolandırıcılık yapanlar, rüşvet alanlar, sahtekarlık düzenleyenler, yalan söyleyenler, cimrilik yapanlar, insanların canını yakanlar, onları dövüp sövenler, gözü dönmüş saldırganlar, içleri makam mevki hırsı ile dolu olanlar, haset edenler, gösteriş yapmaya çalışanlar, kendilerini yüceltmek için uğraşanlar ve diğerleri, bir hayal içinde bunları yaptıklarını fark ettiklerinde rezil olacaklardır.

Bilinmelidir ki, tüm evreni yaratan ve her insana ayrı ayrı gösteren Allah olduğuna göre, bu dünyadaki tüm malın gerçek sahibi de yalnızca Allah'tır. Nitekim bu gerçek Kuran'da özellikle haber verilir:

Göklerde ve yerde ne varsa tümü Allah'ındır. Allah, herşeyi kuşatandır. (Nisa Suresi, 126)

Aslı ile muhatap olunamayan hırslar uğruna din ahlakını bir kenara bırakmak ve bunun neticesinde sonsuz yaşamı kaybetmek ise, çok büyük bir akılsızlıktır. Dahası insana sonsuz kayıp getirir.

Bu konuda şu nokta çok iyi anlaşılmalıdır: Karşı karşıya olduğumuz gerçek, "tüm bu sahip olduğunuz ve hırsını yaptığınız mallar, zenginlikler, çocuklar, eşler, arkadaşlar, makam-mevki ileride yok olacaktır, o yüzden bir anlamı yoktur" dememektedir. "Bu sahip olduklarınızın hiçbirinin aslı ile şu anda zaten muhatap değilsiniz, hepsi yalnızca beyninizde izlediğiniz bir algıdan ibaret, Allah'ın sizi denemek için gösterdiği birer görüntü" demektedir. Dikkat ederseniz ikisi arasında çok büyük bir fark vardır.

İnsan bu gerçeği şu an kabul etmek istemese ve tüm sahip olduklarını var kabul ederek kendini aldatsa bile, sonuçta ölümünün ardından yeniden dirildiğinde, yani ahirette herşey çok net ortaya çıkacaktır. O gün insanın **"görüş gücü keskinleşecek"** (Kaf Suresi, 22) ve herşeyi çok daha açık fark edecektir. Ama eğer dünyadaki yaşamını hayali amaçlar peşinde koşarak harcamışsa, orada hiç yaşamamış olmayı dileyecek, **"keşke o ölüm kesip bitirseydi, malım bana hiçbir yarar sağlayamadı, güç ve kudretim yok olup gitti"** diyerek helak olacaktır. (Hakka Suresi, 27-29)

Akıllı bir insana düşen ise, tüm kainatın bu en büyük gerçeğini zaman varken burada kavramaya çalışmaktır. Aksi halde bütün ömrünü hayaller peşinde koşmaya harcayıp sonunda büyük bir yıkıma uğrar. Allah, dünyada hayaller (ya da "seraplar") peşinde koşup Yaratıcımız olan Allah'ı unutan bu insanların son durumlarını şöyle bildirmektedir:

İnkar edenler; onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur. (Allah da) Onun hesabını tam olarak verir. Allah, hesabı çok seri görendir. (Nur Suresi, 39)

Materyalistlerin Mantık Bozuklukları

Bu bölümün başından itibaren maddenin, materyalistlerin iddia ettikleri gibi mutlak bir varlık olmadığı, aksine Allah'ın yoktan yarattığı ve bizim de aslına ulaşamadığımız bir gölge varlık olduğu bilimsel olarak ortaya kondu. Materyalistler ise, bütün felsefelerini yok eden bu açık gerçeğe karşı son derece dogmatik bir tutumla direnmektedirler ve geçersiz karşı mantıklar getirmektedirler.

Örneğin materyalist felsefenin 20. yüzyıldaki savunucularından biri olan koyu Marksist George Politzer, maddenin aslına ulaşabildiğinin "büyük delili" olarak "otobüs örneği"ni vermiştir. Politzer'e göre, idealist düşünürler de otoyolda otobüs gördükleri zaman ezilmemek için kaçmaktadırlar ve bu maddenin aslı ile muhatap olduklarının ispatıdır.202

Bir başka tanınmış materyalist Johnson ise kendisine maddenin aslına ulaşamadığı anlatıldığında, taşlara tekme atarak onların aslı ile muhatap olduğunu "kanıtlamaya" çalışmıştır.203

Benzer bir örnek, Politzer'in akıl hocası ve diyalektik materyalizmin Marx'la birlikte kurucusu olan Friedrich Engels tarafından verilmiş, Engels, "eğer yediğimiz pastalar birer algı olsaydı, açlığımızı geçirmezlerdi" diye yazmıştır.204

Marx, Engels, Lenin gibi materyalistlerin kitaplarında hep bu tür örnekler ve "maddenin varlığını tokat yiyince anlarsınız" gibi öfke dolu cümleler yer almaktadır.

Materyalistlerin tüm bu örnekleri vermelerine neden olan kavrayış bozukluğu ise, "maddenin aslına ulaşamayız" açıklamasını, sadece görme duyusu ile ilgili bir açıklama gibi anlamalarıdır. Algı kavramının yalnızca görmeyle sınırlı olduğunu, dokunma gibi algıların ise bizi doğrudan maddenin aslına ulaştırdığını sanmaktadırlar. Otobüsün insana çarpması üzerine de, "bakın çarpıyor, demek ki aslı ile muhatabız" demektedirler. Anlamakta zorluk çektikleri nokta, otobüs çarpması sırasında yaşanan sertlik, darbe ve acı gibi bütün algıların da aslında zihinde oluştuklarıdır.

Rüya Örneği

Oysaki beş duyunun hangisinden yola çıkarsak çıkalım, dış dünyanın dışarıda var olan aslına hiç bir zaman ulaşamayız. Bunu bize gösteren önemli bir gerçek, o anda yok olan şeyleri rüyada iken var sanabilmemizdir. İnsan, rüyasında çok gerçekçi olaylar yaşayabilmektedir. Merdivenden yuvarlanıp bacağını kırabilmekte, ciddi bir trafik kazası geçirebilmekte, bir otobüsün altında kalabilmekte, acıktığında bir pasta yiyip doyabilmektedir. Günlük yaşamda rastlanan olayların benzerleri rüyada da aynı inandırıcılıkla, aynı hislerle yaşanmaktadır.

Rüyasında kendisine otobüs çarptığını gören kişi yine rüyasında, kaza yaptıktan sonra gözünü hastanede açabilir; sakat kaldığını anlar ama aslında bu bir rüyadır. Yine rüyasında; bir trafik kazasının ardından öldüğünü, ölüm meleklerinin canını aldığını, ahiret hayatının başladığını görebilir.

Rüyasında yaşadığı tüm bu olayların görüntülerini, seslerini, sertlik hissini, acıyı, ışığı, renkleri, her türlü hissi gayet berrak bir şekilde duyumsamaktadır. Rüyada muhatap olduğu algıların tümü gerçek yaşamdaki kadar doğaldır. Rüyasında yediği bir pasta algılardan ibaret olmasına rağmen karnını doyurur. Çünkü doymak da bir algıdır. Oysa ki, gerçekte o anda kişi yatakta uzanmış durumdadır. Ortada ne merdiven, ne trafik, ne otobüs, ne pasta bulunmaktadır. Rüyadaki kişi, dış dünyada karşılıkları bulunmayan algı ve hisleri yaşamakta ve görmektedir. Rüyada, "dış dünya"da hiçbir maddi karşılığı bulunmayan olayların yaşanıyor, görülüyor, hissediliyor olması, "dış dünya"nın bizim hiç bir zaman mahiyetini tam olarak bilemeyeceğimiz bir alem olduğunu kanıtlamaktadır. Bu alemin asıl mahiyetini ancak, onu yaratmış olan Yüce Allah'ın vahyinden öğrenebiliriz.

Materyalist felsefeyi benimseyenler, özellikle de Marksistler, kendilerine bu gerçek anlatıldığında öfkelenmektedirler. Marx'ın, Engels'in, Lenin'in bu konudaki yüzeysel ve cahilce mantıklarından örnekler vermekte, ateşli açıklamalar yapmaktadırlar.

Oysa bu kişiler aynı açıklamaları rüyalarında da yapabildiklerini düşünmelidirler: Rüyalarında da Das Kapital'i okumakta, mitinglere katılmakta, başlarına taş isabet etmekte ve hatta bu yaranın sızısını hissetmektedirler. Rüyalarında kendilerine sorulduğunda, o an gördükleri şeyleri de "mutlak madde" sanmaktadırlar. Tıpkı uyanıkken gördükleri şeyleri de "mutlak madde" sandıkları gibi. Ama, ister rüyada olsun, ister günlük yaşamda olsun, gördüklerinin, yaşadıklarının, hissettiklerinin birer algı olduğunu ve bunların kaynağına hiç bir zaman ulaşamayacaklarını bilmelidirler.

Sinirleri Paralel Bağlama Örneği

Politzer'in trafik kazası örneğini ele alalım: Bu kazada, otobüsün altında ezilen kişinin beş duyu organından beynine giden sinirler, bir başka insanın, örneğin George Politzer'in beynine paralel bir bağlantıyla bağlansa; kazadaki kişiye otobüs

çarptığı anda, o sırada evinde oturmakta olan Politzer'e de otobüs çarpacaktır. Daha doğrusu, kaza geçiren adamın yaşadığı hislerin tamamını, bir müzik teybine bağlanan iki ayrı kolondan aynı şarkının dinlenmesine benzer biçimde, Politzer de yaşamaya başlayacaktır. Politzer de evinde oturduğu halde otobüsün fren sesini, otobüsün vücuduna değmesini, kırık kol ve akan kan görüntülerini, kırık ağrılarını, ameliyathaneye sokuluşunun görüntülerini, alçının sertliğini, kolunun güçsüzlüğünü hissedecek, görecek ve yaşayacaktır.

Kazadaki adamın sinirleri kaç kişiye bağlansa bunların hepsi, aynı Politzer gibi, kazayı başından sonuna kadar yaşayacaktır. Kazadaki adam komaya girse, hepsi komaya girecektir. Hatta, söz konusu trafik kazasına ait algıların tümü bir alete kaydedilse ve bu algılar sürekli başa alınarak bir başka kişiye verilse, bu kişiye de defalarca otobüs çarpacaktır.

Peki o halde, hangisine çarpan otobüs gerçektir? Materyalist felsefenin bu soruya verebileceği çelişkisiz bir cevap yoktur. Doğru cevap, trafik kazasını hepsinin kendi zihinlerinde tüm ayrıntılarıyla yaşadığıdır.

Pasta ve taşa tekme atma örnekleri için de durum aynıdır. Pasta yiyince midesinde pastanın tokluğunu hisseden Engels'in duyu organlarına ait sinirler paralel olarak ikinci bir kişinin beynine bağlansa, Engels pasta yediği ve doyduğu anda o kişi de pasta yiyecek ve doyacaktır. Taşa tekme atınca ayağı acıyan materyalist Johnson'ın sinirleri paralel olarak bir başka kişiye bağlansa, bu kişi de taşa vuracak ve canı acıyacaktır.

Peki hangi pasta ve hangi taş gerçektir? Materyalist felsefe, buna da çelişkisiz bir cevap veremez. Doğru ve çelişkisiz cevap şudur: Hem Engels hem diğer kişi pastayı kendi zihinlerinde yiyip doymuşlardır. Hem Johnson hem ikinci kişi, taşa tekme atış anını kendi zihinlerinde tüm detaylarıyla yaşamışlardır.

Yukarıda Politzer'le ilgili olarak verdiğimiz örnekte şöyle bir değişiklik yapalım; evinde oturan Politzer'in sinirlerini otobüsün çarptığı adamın beynine, otobüsün çarptığı adamın sinirlerini de Politzer'in beynine bağlayalım. Bu durumda ise, Politzer aslında evinde oturduğu halde kendisine otobüs çarptığını zannedecek, otobüsün çarptığı adam ise kazanın tüm şiddetine rağmen, bunu asla fark edemeyecek, çünkü kendisinin evde oturduğunu düşünecektir. Bu mantık pasta ve taşa tekme atma örnekleri için de düşünülebilir.

Tüm bunlar, materyalizmin ne kadar büyük bir bağnazlık olduğunu ortaya çıkarmaktadır. Bu felsefe, maddenin tek varlık olduğu varsayımı üzerine kuruludur. Oysa insan maddenin kendisi ile hiç bir zaman muhatap değildir ki, her şeyin maddeden ibaret olduğunu iddia edebilsin. Muhatap olduğumuz evren, gerçekte zihnimizde gördüğümüz algılar evrenidir. İngiliz felsefeci David Hume bu gerçek üzerindeki düşüncelerini şöyle ifade etmiştir:

Çok samimi olarak, kendim dediğim şeye dahil olduğum zaman ben sıcak ya da soğuğa, ışık ya da gölgeye, aşk ya da nefrete, acı ya da lezzete dair özel bir algıya ya

da başka bir şeye daima rastlarım. Ben bir algı olmaksızın herhangi bir zamanda kendimi asla yakalayamam ve asla algıdan başka bir şeyi gözleyemem.205

Bu algıları aşıp maddenin aslını hiç bir zaman kavrayamayacağımıza göre, ulaşamayacağımız "madde" hakkında felsefe üretmek, daha doğrusu "madde"yi muhatap olduğumuz mutlak bir varlık olarak kabul etmek tamamen saçmadır... Bu nedenle materyalizm en baştan çökmüş bir teoridir.

Algıların Beyinde Oluştuğu Felsefe Değil, Bilimsel Gerçektir

Materyalistler, burada anlattıklarımızın felsefi bir görüş olduğunu iddia etmektedirler. Oysaki "dışarıdaki" maddesel dünyayı değil zihnimizdeki dünyayı gördüğümüz gerçeği, bir felsefe değil, bilimsel bir gerçektir. Görüntünün ve hislerin beyinde nasıl oluştuğu, bütün tıp fakültelerinde detaylı biçimde okutulmaktadır. Başta modern fizik olmak üzere 20. yüzyıl biliminin ortaya koyduğu gerçekler, maddenin aslına hiç bir zaman ulaşamadığımızı, herkesin bir anlamda "beynindeki ekran"ı izlediğini açıkça göstermektedir.

Bunu, ister ateist olsun, ister budist olsun, ister başka bir görüşe ya da düşünceye sahip olsun, bilime inanan herkes kabul etmek zorundadır. Bir materyalist kendince Allah'ın varlığını inkar edebilir ama bu bilimsel gerçeği inkar edemez.

Yaşadıkları devirlerin bilim anlayışı ve bilimsel imkanları yetersiz dahi olsa, Karl Marx, Friedrich Engels, George Politzer ve diğerlerinin bu kadar kolay ve açık bir gerçeği kavrayamamaları, yine de şaşırtıcıdır. Ama günümüzde bilimin ve teknolojinin imkanları son derece gelişmiştir ve bu imkanlar zaten çok açık olan bu gerçeğin kavranmasını daha da kolaylaştırmaktadır. Materyalistler ise, hem kısmen de olsa bu konuyu kavramanın, hem de bu konunun kendi felsefelerini ne kadar kesin bir biçimde çökerttiğini fark etmenin verdiği büyük bir korku içindedirler.

Materyalistlerin Büyük Korkusu

Türkiye'deki materyalist çevrelerden, elinizdeki kitapta anlatılan bu konuya, yani maddenin zihinde algılandığı gerçeğine, bir süre için belirgin bir tepki gelmedi. Bu ise, bizde, bu konunun yeterince açıklanmadığı ve daha detaylı bir anlatıma geçilmesi gerektiği yönünde bir izlenim doğurmuştu. Ancak kısa bir süre sonra materyalistlerin gerçekte bu konunun gündeme getirilmesinden çok büyük bir rahatsızlık duydukları, hatta bundan büyük bir korkuya kapıldıkları açık bir biçimde ortaya çıktı.

Materyalistler yaşadıkları bu korku ve paniği, bir süre sonra kendi yayın organlarında, konferanslarında, panellerinde yüksek sesle ifade etmeye başladılar. Kullandıkları endişeli ve ümitsiz üsluba bakıldığında, ciddi bir fikri kriz içinde girdikleri anlaşılıyordu. Felsefelerinin sözde temeli olan evrim teorisinin bilimsel yönden çökertilmesiyle zaten ciddi bir şok yaşamaya başlamışlardı. Ancak, şimdi

Darwinizm'den çok daha önemli bir dayanaklarını, bizzat maddenin mutlaklığı inancını kaybetmeye başladıklarını anladılar ve çok daha büyük bir şok içine girdiler. Bu konunun, kendileri açısından "en büyük tehlike" olduğundan, kendi "kültürel dokularını tamamen yıktığından" söz etmeye başladılar.

Türkiye'deki materyalist çevrelerin yaşadıkları bu endişe ve paniği en açık biçimde ifade edenlerden birisi, materyalizmi savunmayı görev edinmiş bulunan Bilim ve Ütopya dergisinin yazarı ve aynı zamanda bir öğretim üyesi olan Rennan Pekünlü oldu. Pekünlü, gerek söz konusu dergide yazdığı yazılarda, gerekse söz aldığı birtakım panellerde, Evrim Aldatmacası kitabını bir numaralı "tehlike" olarak gösterdi. Pekünlü'yü en çok endişelendiren konu ise, kitabın Darwinizm'i geçersiz kılan bölümlerinin de ötesinde, asıl olarak şu anda okumakta olduğunuz kısımdı. Okurlarına ve (oldukça az sayıdaki) dinleyenlerine "sakın kendinizi idealizmin bu telkinlerine kaptırmayın, materyalizme olan sadakatinizi koruyun" mesajları veren Pekünlü, kendisine dayanak olarak Rusya'daki kanlı komünist devriminin lideri Vladimir I. Lenin'i bulmuştu. Lenin'in bir asır önce yazdığı Materyalizm ve Ampiryokritisizm isimli kitabı okumayı herkese öğütleyen Pekünlü'nün yaptığı tek şey ise, yine Lenin'e ait olan "sakın bu konuyu düşünmeyin, yoksa materyalizmi kaybedersiniz ve kendinizi dine kaptırırsınız" şeklindeki uyarıları tekrarlamak oldu. Pekünlü, söz konusu materyalist yayın organında yazdığı bir makalede, Lenin'den şu satırları aktarıyordu:

Duyularımızla algıladığımız nesnel gerçekliği bir kere yadsıdın mı, kuşkuculuğa (agnostisizm) ve öznelciliğe (subjektivizme) kayacağından, fideizme (dini inanca) karşı kullanacağın tüm silahları yitirirsin; bu da fideizmin istediği şeydir. Parmağını kaptırdın mı, önce kolun sonra tüm benliğin gider. Duyuları nesnel dünyanın bir görüntüsü olarak değil de, özel bir öğe olarak aldığında, diğer bir deyişle materyalizmden ödün verdiğinde, benliğini fideizme kaptırırsın. Sonra duyular hiç kimsenin duyuları olur, us hiç kimsenin usu, ruh hiç kimsenin ruhu, istenç hiç kimsenin istenci olur.206

Bu satırlar, Lenin'in büyük bir korkuyla fark ettiği ve hem kendi kafasından hem de "yoldaş"larının kafalarından silmek istediği gerçeğin, günümüzün materyalistlerini de aynı biçimde tedirgin ettiğini göstermektedir. Ama Pekünlü ve diğer materyalistler Lenin'den daha da büyük bir tedirginlik içindedirler; çünkü bu gerçeğin bundan 100 yıl öncesine göre çok daha açık, kesin ve güçlü bir biçimde ortaya konduğunun farkındadırlar. Bu konu, tüm dünya tarihinde ilk kez bu kadar karşı konulamaz bir biçimde anlatılmaktadır.

Ama yine de birçok materyalist bilim adamının "maddenin aslına ulaşamadığımız" gerçeğini son derece yüzeysel bir bakış açısıyla değerlendirdiği fark edilmektedir. Çünkü burada anlatılan konu bir insanın hayatında karşılaşabileceği en önemli, en heyecan verici konulardan biridir. Bu derece çarpıcı bir konu ile daha önce yüzyüze gelmiş olmaları mümkün değildir. Buna rağmen söz konusu bilim

adamlarının gösterdikleri tepkiler, ya da konuşma ve yazılarındaki üslup, son derece sığ ve yüzeysel bir kavrayışa sahip olduklarını ele vermektedir.

Öyle ki bazı materyalistlerin burada anlatılanlara gösterdikleri tepkiler, materyalizme olan körü körüne bağlılıklarının onlarda bir tür mantıksal tahribat oluşturduğunu ve bu nedenle konuyu anlamaktan çok uzak olduklarını göstermiştir. Örneğin yine bir Bilim ve Ütopya yazarı ve öğretim üyesi olan Alaeddin Şenel, aynı Rennan Pekünlü gibi "Darwinizm'in çökertilmesi bir yana, asıl tehlike bu konu" mesajları vermiş, kendi felsefesinin bir dayanağı olmadığını hissettiği için de, "öyleyse siz anlattıklarınızı ispatlayın" anlamına gelen isteklerde bulunmuştur. Ancak asıl ilginç nokta, söz konusu yazarın, tehlike olarak gördüğü gerçeği bir türlü kavrayamadığını gösteren satırlar yazmış olmasıdır.

Örneğin Şenel, tamamen bu konuyu ele aldığı bir makalesinde, dış dünyanın beynin içinde görüntü olarak algılandığını kabul etmiştir. Ama görüntülerin maddi karşılığı bulunan ve bulunmayan görüntüler olarak ikiye ayrıldığını söyleyerek, dış dünya ile ilgili görüntülerin maddi karşılığına ulaşılabileceğini öne sürmüştür. Bu iddiasını desteklemek için de bir "telefon örneği" vermiştir. Kısaca, "beynimdeki görüntülerin dış dünyada karşılığı olup olmadığını bilmiyorum, ama aynı şey telefonla konuşma yaptığımda da geçerlidir; telefonla konuşurken karşımdaki kişiyi göremem, fakat sonradan yüzyüze konuşurken bu konuşmayı doğrulatabilirim" diye yazmıştır.207

Söz konusu yazar, bu benzetmeyle şunu kastetmektedir: "Eğer algılarımızdan kuşkulanırsak, maddenin aslına bakıp gerçeği kontrol edebiliriz." Oysa bu çok açık bir yanılgıdır, çünkü bizim maddenin aslına ulaşmamız kesinlikle mümkün değildir. Hiçbir zaman zihnimizin dışına çıkıp "dışarıda" olan bir şeye ulaşamayız. Telefondaki sesin karşılığı olup olmadığı telefondaki kişiye doğrulatılabilir. Ama bu doğrulatma da tamamen zihinde yaşanmaktadır.

Nitekim bu kişiler aynı olayları rüyalarında da yaşarlar. Örneğin, Şenel rüyasında da telefonla konuştuğunu, ardından bunu konuştuğu kişiye onaylattığını görebilir. Veya Pekünlü rüyasında da "büyük bir tehlike"yle karşı karşıya olduğunu hissedip, karşısındaki insanlara Lenin'in asırlık eserlerini tavsiye edebilir. Ama, söz konusu materyalistler ne yaparlarsa yapsınlar yaşadıkları olayların, konuştukları kişilerin kendileri için birer algıdan ibaret olduğu gerçeğini inkar edemezler.

O halde beyindeki görüntülerin karşılığı kime doğrulatılacaktır? Yine beyinde izlenen gölge varlıklara mı? Kuşkusuz materyalistlerin beynin dışına ait bilgi sağlayabilecek, doğrulama yapabilecek bir bilgi kaynağı bulması mümkün değildir.

Her türlü algının beyinde oluştuğunu kabul etmek, ama istendiğinde bunun "dışına" çıkılıp algıların gerçek dış dünyaya doğrulatılabileceğini sanmak ise, aslında bir insanın anlayış düzeyinin sınırlı olduğunu, bozuk bir mantık örgüsü içinde düşündüğünü gösterir.

Oysa burada anlatılan gerçek, normal anlayış düzeyine ve mantık örgüsüne sahip bir insan tarafından hemen rahatlıkla anlaşılabilecek bir konudur. Ön yargısız her insan, bu anlatılanlar doğrultusunda, dış dünyanın aslına duyu organları aracılığıyla varamayacağını anlar. Ancak görüldüğü kadarıyla materyalizme olan körü körüne bağlılık, insanların akıl yürütme yeteneklerini bozmaktadır. Bu yüzden günümüzdeki materyalistler de, maddenin aslına ulaştıklarını taşlara tekme atarak ya da pasta yiyerek "ispatlamaya" çalışan akıl hocaları gibi, ciddi mantık bozuklukları göstermektedirler.

Bunun aslında şaşırtıcı bir durum da olmadığını belirtmek gerekir. Çünkü akledememek, yani dünyayı ve olayları düzgün bir mantık örgüsü içinde yorumlayamamak, inkarcıların ortak vasfıdır. Allah, Kuran'da inkarcıların "akıl erdiremeyen bir topluluk" olduklarını özellikle belirtmektedir. (Maide Suresi, 58)

Materyalistler Tarihin En Büyük Tuzağına Düşmüşlerdir

Türkiye'deki materyalist çevrelerde baş gösteren ve burada sadece bir kaç belirtisine değindiğimiz panik atmosferi, aslında materyalistlerin tarih boyunca karşılaşmadıkları kadar büyük bir hezimetle yüzyüze olduklarını göstermektedir. Maddenin aslına ulaşamadığımız gerçeği, modern bilim tarafından ispat edilmiştir ve dahası çok açık, kesin ve güçlü bir biçimde ortaya konmaktadır. Materyalistler tüm felsefelerini üzerine dayandırdıkları maddesel dünyanın, aslında hiç bir zaman aşamayacakları bir algı sınırının ötesinde olduğunu görmekte ve buna karşı hiçbir şey yapamamaktadırlar.

İnsanlık tarihi boyunca materyalist düşünce hep var oldu ve bu kişiler kendilerinden ve savundukları felsefeden çok emin bir şekilde, kendilerini yaratmış olan Allah'a baş kaldırdılar. Ortaya attıkları senaryoya göre madde ezeli ve ebediydi ve tüm bunların bir Yaratıcısı olamazdı. Yalnızca kibirlerinden dolayı, Allah'ı reddederlerken muhatap olduklarını zannettikleri maddenin ardına sığındılar. Bu felsefeden öylesine eminlerdi ki, hiçbir zaman bunun aksini ispatlayacak bir açıklama getirilemeyeceğini düşünüyorlardı.

İşte bu yüzden, maddenin aslı ile ilgili olarak bu kitapta anlatılan gerçekler bu kişileri büyük bir şaşkınlığa düşürmüştür. Çünkü burada anlatılanlar felsefelerini temelden yıkıp atmış, üzerinde tartışmaya dahi imkan bırakmamıştır. Tüm düşüncelerini, hayatlarını, kibirlerini ve inkarlarını üzerine bina ettikleri madde, ellerinden bir çırpıda uçup gitmiştir. Hiç bir insan maddenin aslını görmemiştir ki, buna dayalı bir felsefe olabilsin.

Allah'ın bir sıfatı, inkarcılara tuzak kurmasıdır. "...onlar bu tuzağı tasarlıyorlarken, Allah da bir düzen (bir karşılık) kuruyordu. Allah, düzen kurucuların (tuzaklarına karşılık verenlerin) hayırlısıdır" (Enfal Suresi, 30) ayetiyle bu gerçek bildirilir.

İşte Allah, maddeyi mutlak bir varlık zannettirerek materyalistleri tuzağa düşürmüş ve tarihte benzeri görülmemiş şekilde küçültmüştür. Mallarını, mülklerini, mevkilerini, ünvanlarını, içinde bulundukları toplumu, tüm dünyayı mutlak varlık sanmışlar, üstelik bunlara güvenerek Allah'a karşı büyüklenmişlerdir. Böbürlenerek Allah'a isyan etmiş ve inkarda ileri gitmişlerdir. Bunları yaparken de güç aldıkları tek şey maddenin mutlaklığı inancı olmuştur. Ama öyle bir anlayış eksikliği içine düşmüşlerdir ki, Allah'ın kendilerini çepeçevre sarıp kuşattığını hiç düşünmemişlerdir. Allah inkarcıların anlayışsızlıkları sonucunda düşecekleri durumu Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Yoksa hileli-bir düzen mi kurmak istiyorlar? Fakat (asıl) o inkar edenler hileli-düzene düşecek olanlardır. (Tur Suresi, 42)

Bu, belki de tarihin gördüğü en büyük yenilgidir. Materyalistler kendilerince büyüklenirken, aslında büyük bir oyuna gelmişler, Allah'a karşı çirkin bir cesaret göstererek açtıkları savaşta kesin olarak yenilmişlerdir. **"Böylece Biz, her ülkenin önde gelenlerini -orada hileli-düzenler kursunlar diye- oranın suçlu günahkarları kıldık. Oysa onlar, hileli-düzeni ancak kendilerine kurarlar da bunun şuuruna varmazlar"** (Enam Suresi, 123) ayeti Yaratıcımız olan Allah'a baş kaldıran bu gibi inkarcıların nasıl bir şuursuzluk içinde olduklarını ve nasıl bir sonla karşılaşacaklarını en açık şekilde haber verir.

Bir başka ayette ise bu gerçek şöyle vurgulanır:

(Sözde) Allah'ı ve iman edenleri aldatırlar. Oysa onlar, yalnızca kendilerini aldatıyorlar ve şuurunda değiller. (Bakara Suresi, 9)

İnkarcılar kendilerince tuzak kurmaya kalkışırlarken ayetteki "şuuruna varmazlar" ifadesiyle açıklandığı gibi, çok önemli bir gerçeği fark edememişlerdir: Yaşadıkları tüm olayların aslında zihinlerinde gerçekleştiğini ve işledikleri her fiil gibi, kurdukları tuzakların da zihinlerinde olduğu gerçeğini... Bu kavrayışsızlıkları sebebiyle de, Allah ile yalnız olduklarını unutarak kendi kendilerini hileli bir düzene düşürmüşlerdir.

Her dönemde olduğu gibi bu dönemde de Allah inkarcıların tüm hileli düzenlerini temelinden yıkacak bir gerçekle onları yüzyüze getirmiştir. Allah **"...hiç şüphesiz, şeytanın hileli-düzeni pek zayıftır"** ayetiyle, bu düzenlerin daha ilk kuruldukları anda sonuçlarının yıkım olacağını da haber vermiştir. (Nisa Suresi, 76) Ve müminleri de **"...onların hileli düzenleri size hiçbir zarar veremez"** (Al-i İmran Suresi, 120) ayetiyle müjdelemiştir. Allah bir başka ayetinde**, "inkar edenlerin işleri bir seraba benzer, susayan onu bir su sanır, elini uzatır fakat yanında bir şey bulmayıverir"** (Nur Suresi, 39) diye haber verir. Materyalizm de bu

ayette işaret edildiği gibi, isyan edenler için bir "serap" oluşturur; ona güvenerek ellerini uzattıklarında, bu felsefenin aldatıcılığını anlarlar. Allah onları böyle bir serapla kandırmış, maddeyi mutlak varlık gibi göstermiştir. "Koskoca" insanlar, profesörler, astronomlar, biyologlar, fizikçiler, ünvanları, mevkileri her ne olursa olsun maddeyi kendilerine ilah edinmeleri sebebiyle bu oyuna gelmişler, birer çocuk gibi aldanmış ve küçük düşmüşlerdir. Hiç bir zaman aslına ulaşamadıkları maddeyi mutlak sanarak onun üzerine felsefelerini, ideolojilerini kurmuşlar, hakkında ciddi tartışmalara girmişler, sözde "entelektüel" anlatımlar kullanmışlardır. Tüm bunlardan dolayı da kendilerini çok akıllı saymışlar, evrenin gerçeği hakkında fikir yürütebileceklerini düşünmüşler ve en önemlisi kendi sınırlı akıllarıyla Allah'ı yorumlayabileceklerini sanmışlardır. Allah, onların içine düştükleri bu durumu bir ayetinde şöyle bildirir:

Onlar (inanmayanlar) bir düzen kurdular. Allah da (buna karşılık) bir düzen kurdu. Allah, düzen kurucuların en hayırlısıdır. (Al-i İmran Suresi 54)

Dünyada bazı tuzaklardan kurtulmak mümkün olabilir; ancak Allah'ın inkar edenlere kurduğu bu tuzak öyle sağlamdır ki, asla bir kurtuluş imkanları kalmamıştır. Ne yaparlarsa yapsınlar, kime başvururlarsa vursunlar, kendilerini kurtaracak, Allah'tan başka bir yardımcı bulmaları da mümkün değildir. Allah'ın Kuran'da haber verdiği gibi, **"...kendileri için Allah'tan başka bir (vekil) koruyucu dost ve yardımcı bulamayacaklardır."** (Nisa Suresi, 173)

Materyalistler böyle bir tuzağa düşeceklerini hiç beklemiyorlardı. 21. yüzyılın bütün imkanları ellerindeyken rahatça inkarda diretebileceklerini ve insanları da inkara sürükleyebileceklerini sanıyorlardı. Allah inkarcıların tarih boyunca taşıdıkları bu zihniyeti ve uğradıkları sonu Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Onlar hileli bir düzen kurdu. Biz de onların farkında olmadığı bir düzen kurduk. Artık sen, onların kurdukları hileli düzenin uğradığı sona bir bak; Biz, onları ve kavimlerini topluca yok ettik. (Neml Suresi, 50-51)

Ayetlerde anlatılan gerçeğin bir anlamı da şudur: Materyalistlere sahip oldukları herşeyin aslında zihinlerinde olduğu açıklanmış, yani ellerindeki herşey topluca yok edilmiştir. Ve onlar, mutlak varlık zannettikleri mallarının, fabrikalarının, altınlarının, dolarlarının, çocuklarının, eşlerinin, dostlarının, makam ve mevkilerinin, hatta kendi bedenlerinin ellerinin arasından kayıp gittiğine şahitlik ederken, bir anlamda "yok olmuşlardır". Maddenin değil, Allah'ın mutlak varlık olduğu gerçeğiyle yüz yüze gelmişlerdir.

Kuşkusuz bu gerçeğin farkına varmak materyalistler için olabilecek en dehşet verici olaydır. Çünkü çok güvendikleri maddenin kendilerinden aşılmaz bir sınır ile

ayrılmış olması, kendi tabirleri ile onlar için henüz dünyadayken, "ölmeden bir ölüm" hükmündedir.

Bu gerçekle birlikte, bir Allah, bir de kendileri kalmıştır. Nitekim Allah, **"kendisini tek olarak (ve yapayalnız) yarattığım (şu adam)ı Bana bırak"** (Müddessir Suresi, 11) ayetiyle, her insanın Kendi Katında aslında yapayalnız olduğu gerçeğine dikkat çekmiştir. Bu olağanüstü gerçek daha pek çok ayetle haber verilmiştir:

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın (bir tarzda)' Bize geldiniz ve size lütfettiklerimizi arkanızda bıraktınız... (Enam Suresi, 94)

Ve onların hepsi, kıyamet günü O'na, 'yapayalnız, tek başlarına' geleceklerdir. (Meryem Suresi, 95)

Bu ayetlerde anlatılan gerçeğin bir manası da şudur: Maddeyi ilah edinenler, Allah'tan gelmiş ve yine O'na dönmüşlerdir. İsteseler de, istemeseler de Allah'a teslim olmuşlardır. Şimdi hesap gününü beklemektedirler ve o gün hepsi tek tek sorguya çekileceklerdir. Her ne kadar anlamak istemeseler de...

Konunun Önemi

Bu bölümde anlattığımız maddenin ardındaki sır konusunu doğru kavramak son derece önemlidir. Gördüğümüz tüm varlıklar, dağlar, ovalar, çiçekler, insanlar, denizler, kısacası gördüğümüz herşey, Allah'ın Kuran'da var olduğunu, yoktan var ettiğini belirttiği her varlık, yaratılmıştır ve vardır. Ancak, insanlar bu varlıkların asıllarını duyu organları yoluyla göremez veya hissedemez veya duyamazlar. Gördükleri ve hissettikleri, bu varlıkların beyinlerindeki kopyalarıdır. Bu ilmi bir gerçektir ve bugün başta tıp fakülteleri olmak üzere tüm okullarda öğretilen bilimsel bir konudur. Örneğin şu anda bu yazıyı okuyan bir insan, bu yazının aslını göremez, bu yazının aslına dokunamaz. Bu yazının aslından gelen ışık, insanın gözündeki bazı hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülür. Bu elektrik sinyali, beynin arkasındaki görme merkezine giderek, bu merkezi uyarır. Ve insanın beyninin arkasında bu yazının görüntüsü oluşur. Yani siz şu anda gözünüzle, gözünüzün önündeki bir yazıyı okumuyorsunuz. Bu yazı sizin beyninizin arkasındaki görme merkezinde oluşuyor. Sizin okuduğunuz yazı, beyninizin arkasındaki "kopya yazı"dır. Bu yazının aslını ise Allah görür.

Ancak unutulmamalıdır ki, maddenin beynimizde oluşan bir hayal olması onu "yok" hale getirmez. Bize, insanın muhatap olduğu maddenin mahiyeti hakkında bilgi verir, ki bu da maddenin aslı ile hiçbir insanın muhatap olamadığı gerçeğidir. Kaldı ki dışarıda maddenin varlığını, bizden başka gören varlıklar da vardır. Allah'ın melekleri, yazıcı olarak tayin ettiği elçileri de bu dünyaya şahitlik etmektedirler:

Onun sağında ve solunda oturan iki yazıcı kaydederlerken. O, söz olarak (herhangi bir şey) söylemeyiversin, mutlaka yanında hazır bir gözetleyici vardır. (Kaf Suresi, 17-18)

Herşeyden önemlisi, en başta Allah herşeyi görmektedir. Bu dünyayı her türlü detayıyla Allah yaratmıştır ve Allah her haliyle görmektedir. Kuran ayetlerinde şöyle haber verilmektedir:

... Allah'tan korkup-sakının ve bilin ki, Allah yaptıklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 233)

De ki: "Benimle aranızda şahid olarak Allah yeter; kuşkusuz O, kullarından gerçeğiyle haberdardır, görendir." (İsra Suresi, 96)

Ayrıca unutmamak gerekir ki, Allah tüm olayları "Levh-i Mahfuz" isimli kitapta kayıtlı tutmaktadır. Biz görmesek de bunların tamamı Levh-i Mahfuz'da vardır. Herşeyin, Allah'ın Katında, Levh-i Mahfuz olarak isimlendirilen "Ana Kitap"ta saklandığı şöyle bildirilmektedir:

Şüphesiz o, Bizim Katımız'da olan Ana Kitap'tadır; çok Yücedir, hüküm ve hikmet doludur. (Zuhruf Suresi, 4)

... Katımız'da (bütün bunları) saklayıp-koruyan bir kitap vardır. (Kaf Suresi, 4)

Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın. (Neml Suresi, 75)

Sonuç

Buraya kadar anlattığımız konu, yaşamınız boyunca size anlatılmış en büyük gerçeklerden biridir. Çünkü gördüğümüz ve maddesel dünya dediğimiz her şeyin aslında zihnimizde olduğunu, maddesel dünyanın dışarıda var olan aslına ise hiç bir zaman doğrudan ulaşamadığımızı ispatlayan bu konu, Allah'ın varlığının ve yaratışının kavranmasının, O'nun yegane mutlak varlık olduğunun anlaşılmasının önemli bir anahtarıdır.

Bu konuyu anlayan insan, dünyanın, insanların çoğunun sandığı gibi bir yer olmadığını fark eder. Dünya, caddelerde amaçsızca dolaşanların, meyhanelerde kavga edenlerin, lüks kafelerde birbirlerine gösteriş yapanların, mallarıyla övünenlerin, hayatlarını boş amaçlara adayanların sandığı gibi gerçekte var olan, mutlak bir yer değildir. Zihnimizde seyrettiğimiz ve aslına ulaşamadığımız bir görüntüdür. Saydığımız insanların hepsi de, bu algıları zihinlerinin içinde seyretmektediler, ama bunun bilincinde değildirler.

Bu konu çok önemlidir ve Allah'ı inkar eden materyalist felsefeyi en temelinden çökertir. Marx, Engels, Lenin gibi materyalistlerin bu konuyu duyduklarında paniğe kapılmaları, öfkelenmeleri, yandaşlarını "sakın düşünmeyin" diye uyarmaları bu yüzdendir. Aslında bu kişiler, algıların beyinde oluştuğu gerçeğini bile kavrayamayacak kadar büyük bir akli zaafiyet içindedirler. Beyinlerinin içinde seyrettikleri dünyayı "dış dünya" sanmakta, bunun aksini gösteren apaçık delilleri ise bir türlü anlayamamaktadırlar.

Bu gaflet, Allah'ın inkarcılara vermiş olduğu akıl eksikliğinin bir sonucudur. Çünkü Kuran'da bildirildiğine göre, inkarcıların **"kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır."** (Araf Suresi, 179)

Bu noktanın daha ötesini, kendi samimi düşüncenizi kullanarak da bulabilirsiniz. Bunun için, dikkatinizi toplayarak konsantre olmanız, etrafınızdaki cisimleri nasıl gördüğünüz ve onlara nasıl dokunduğunuz hakkında düşünmeniz gerekir. Eğer

dikkatlice düşünürseniz, gören, işiten, dokunan, düşünen ve şu anda bu kitabı okuyan akıllı varlığın, sadece bir ruh olduğunu ve sanki bir tür perde üzerinde "madde" denen algıları seyrettiğini hissedebilirsiniz. Bunu kavrayan insan, insanlığın büyük bölümünü aldatan maddi dünya boyutundan uzaklaşıp, gerçek varlık boyutuna girmiş olur.

Sözünü ettiğimiz gerçek, tarih boyunca bazı dindarlar ya da felsefeciler tarafından anlaşılmıştır. Bu gerçeği yanlış anlayan ve tüm mahlukatın varlığını reddeden "Vahdet-i Vücut" görüşü hatalı bir yola sapmış olsa da, büyük müceddid İmam Rabbani, bu konudaki doğru ölçüyü koymuştur. İmam Rabbani'ye göre tüm varlıklar, Allah'a kıyasla "gölge varlık"tır. İmam Rabbani, Muhyiddin Arabi, Mevlana Cami gibi İslam alimleri bu gerçeği Kuran'ın işaretleriyle ve akıl yoluyla bulmuşlardır. George Berkeley gibi bazı Batılı felsefeciler de aynı gerçeği akıl yoluyla kavramışlardır. İmam Rabbani, tüm maddesel evrenin bir "hayal ve vehim (algı)" olduğunu ve tek mutlak varlığın da Allah olduğunu Mektubat'ında şöyle anlatmıştır:

Allah... yarattığı varlıkların vücutlarını yokluktan başka bir şey yapmadı... Tüm bunları, his ve vehim (algı) derecesinde yarattı... Alemin varlığı his ve vehim derecesinde olup, maddi derecede değildir... Gerçek manada dışarıda (dış dünyada) Yüce Zat'tan (Allah'tan) başkası yoktur. (İfadeler Türkçeleştirilerek alınmıştır.)208

İslam tasavvufu konusunda bir uzman olan Abdülhakim Bilge, "Mutlak Varlık, Gölge Varlık ve Yokluk" başlıklı makalesinde, İmam Rabbani'nin bu konuda ortaya koyduğu doğru ölçüyü şöyle özetlemektedir:

İmam-ı Rabbani nazarında, alem, "yokluk" mertebelerinden ibarettir ki, İlahi isimler ve sıfatlar, ilim dairesinden o yokluk mertebelerine aksetmiş ve dış planda Allah'ın var kılmasıyla, o akış ve yokluk mertebelerinden "gölge varlık"lar (vucud-i zilliler) halinde mevcut olmuşlardır.

Bu şekilde anlaşılıyor ki, alem, hariçte aslı ve hatta zati bir vücutla mevcuttur ve fakat bu "hariç" de vücut ve sıfatlar gibi o haricin gölgesidir. Alem için, "Allah'ın aynıdır" demek mümkün değildir. Zira, aralarında harici bir ayrılık ve aykırılık vardır. Tıpkı, bir kimsenin gölgesi, mecazi olarak, o kimsenin aynı ve kendisidir, demek doğru olmadığı gibi...

İmam-ı Rabbani... O, gölgenin, harici varlığı olduğunu, yani gölge varlığın, dış varlık aleminde mevcut olduğunu kabul eder ve kesinlikle gölgeyi, aslına birleştirmez. (Abdülhakim Bilge, "Mutlak Varlık, Gölge Varlık ve Yokluk", Arafiyan Dergisi, Kasım 1994)

Ancak bu gerçeği kavrayanların sayısı tarih boyunca hep sınırlı kalmıştır. İmam Rabbani gibi büyük alimler, bu gerçeğin kitlelere anlatılmasının sakıncalı olabileceğini, çoğu insanın bunu anlayamayacağını yazmışlardır.

İçinde yaşadığımız çağda ise, söz konusu gerçek, bilimin ortaya koyduğu kanıtlarla açıklanır hale gelmiş bulunmaktadır. Maddenin mutlak varlık olmadığı ve

bizim onun hakkındaki bilgimizin çok sınırlı olduğu gerçeği, dünya tarihinde ilk kez bu denli somut, açık ve anlaşılır bir biçimde izah edilmektedir.

Bu nedenle 21. yüzyıl, insanların yaygın olarak İlahi gerçekleri kavrayacakları ve tek mutlak varlık olan Allah'a dalga dalga yönelecekleri bir tarihsel dönüm noktası olacaktır. 21. yüzyılda, 19. yüzyılın materyalist inançları tarihin çöplüğüne atılacak, Allah'ın varlığı ve yaratışı kavranacak, mekansızlık, zamansızlık gibi gerçekler anlaşılacak, insanlık asırlardır gözünün önüne çekilen perdelerden, aldatmacalardan ve batıl inanışlardan kurtulacaktır.

Bu kaçınılmaz gidişin hiçbir gölge varlık tarafından durdurulması da mümkün değildir...

ZAMANIN İZAFİYETİ VE KADER GERÇEĞİ

Bu noktaya kadar anlattıklarımızla birlikte, gerçekte "üç boyutlu bir mekan"ın aslı ile muhatap olmadığımız, tüm yaşamımızı zihnimizdeki bir mekan içinde sürdüğümüz kesinlik kazanmaktadır. Bunun aksini iddia etmek, akıl ve bilimsellikten uzak bir batıl inanç olacaktır. Çünkü dışımızdaki dünyanın aslı ile muhatap olmamız mümkün değildir.

Bu durum, evrim teorisinin de temelini oluşturan materyalist felsefenin birinci varsayımını çürütür. Bu varsayım, maddenin mutlak ve sonsuz olduğu varsayımıdır. Materyalist felsefenin ikinci varsayımı ise, zamanın mutlak ve sonsuz olduğu varsayımıdır ki, bu da diğeri kadar batıl bir inanıştır.

Zaman Algısı

Zaman dediğimiz algı, aslında bir anı bir başka anla kıyaslama yöntemidir. Bunu bir örnekle açıklayabiliriz. Bir cisme vurduğumuzda bundan belirli bir ses çıkar. Aynı cisme beş dakika sonra vurduğumuzda yine bir ses çıkar. Kişi, birinci ses ile ikinci ses arasında bir süre olduğunu düşünür ve bu süreye "zaman" der. Oysa ikinci sesi duyduğu anda, birinci ses sadece zihnindeki bir hayalden ibarettir. Sadece hafızasında var olan bir bilgidir. Kişi, hafızasında olanı, yaşamakta olduğu anla kıyaslayarak zaman algısını elde eder. Eğer bu kıyas olmasa, zaman algısı da olmayacaktır.

Aynı şekilde kişi, bir odaya kapısından girip sonra da odanın ortasındaki bir koltuğa oturan bir insanı gördüğünde, kıyas yapar. Gördüğü insan koltuğa oturduğu anda, onun kapıyı açması, odanın ortasına doğru yürümesi ile ilgili görüntüler, sadece beyinde yer alan bir bilgidir. Zaman algısı, koltuğa oturmakta olan insan ile bu bilgiler arasında kıyas yapılarak ortaya çıkar.

Kısacası zaman, beyinde saklanan birtakım bilgiler arasında kıyas yapılmasıyla var olmaktadır. Eğer bir insanın hafızası olmasa, beyni bu tür yorumlar yapmaz ve dolayısıyla zaman algısı da oluşmaz. Bir insanın "ben otuz yaşındayım" demesinin nedeni, beyninde söz konusu otuz yıla ait bazı bilgilerin biriktirilmiş olmasıdır. Eğer hafızası olmasa, ardında böyle bir zaman dilimi olduğunu düşünmeyecek, sadece yaşadığı tek bir "an" ile muhatap olacaktır.

Zamansızlığın Bilimsel Anlatımı

Bu konuda görüş belirten düşünür ve bilim adamlarından örnekler vererek konuyu daha iyi açıklamaya çalışalım. Nobel ödüllü ünlü genetik profesörü ve düşünür François Jacob, Mümkünlerin Oyunu adlı kitabında zamanın geriye akışı ile ilgili şunları anlatır:

Tersinden gösterilen filmler, zamanın tersine doğru akacağı bir dünyanın neye benzeyeceğini tasarlamamıza imkan vermektedir. Sütün fincandaki kahveden ayrılacağı ve süt kabına ulaşmak için havaya fırlayacağı bir dünya; ışık demetlerinin bir kaynaktan fışkıracak yerde bir tuzağın (çekim merkezinin) içinde toplanmak üzere duvarlardan çıkacağı bir dünya; sayısız damlacıkların hayret verici işbirliğiyle suyun dışına doğru fırlatılan bir taşın bir insanın avucuna konmak için bir eğri boyunca zıplayacağı bir dünya. Ama zamanın tersine çevrildiği böyle bir dünyada, beynimizin süreçleri ve belleğimizin oluşması da aynı şekilde tersine çevrilmiş olacaktır. Geçmiş ve gelecek için de aynı şey olacaktır ve dünya tastamam bize göründüğü gibi görünecektir.209

Beynimiz belirli bir sıralama yöntemine alıştığı için şu anda dünya üstte anlatıldığı gibi işlememekte ve zamanın hep ileri aktığını düşünmekteyiz. Oysa bu, beynimizin içinde verilen bir karardır ve dolayısıyla tamamen izafidir. Gerçekte zamanın nasıl aktığını, ya da akıp akmadığını asla bilemeyiz. Bu da zamanın mutlak bir gerçek olmadığını, sadece bir algı biçimi olduğunu gösterir.

Zamanın bir algı olduğu, 20. yüzyılın en büyük fizikçisi sayılan Einstein'ın ortaya koyduğu Genel Görecelik Kuramı ile de doğrulanmıştır. Lincoln Barnett, Evren ve Einstein adlı kitabında bu konuda şunları yazar:

Salt uzayla birlikte Einstein, sonsuz geçmişten sonsuz geleceğe akan şaşmaz ve değişmez bir evrensel zaman kavramını da bir yana bıraktı. Görecelik Kuramı'nı çevreleyen anlaşılmazlığın büyük bölümü, insanların zaman duygusunun da renk duygusu gibi bir algı biçimi olduğunu kabul etmek istemeyişinden doğuyor... Nasıl uzay maddi varlıkların olasılı bir sırası ise, zaman da olayların olasılı bir sırasıdır. Zamanın öznelliğini en iyi Einstein'in sözleri açıklar: "Bireyin yaşantıları bize bir olaylar dizisi içinde düzenlenmiş görünür. Bu diziden hatırladığımız olaylar 'daha önce' ve 'daha sonra' ölçüsüne göre sıralanmış gibidir. Bu nedenle birey için bir ben-zamanı, ya da öznel zaman vardır. Bu zaman kendi içinde ölçülemez. Olaylarla sayılar arasında öyle bir ilgi kurabilirim ki, büyük bir sayı önceki bir olayla değil de, sonraki bir olayla ilgili olur.210

Einstein, Barnett'in ifadeleriyle, "uzay ve zamanın da sezgi biçimleri olduğunu, renk, biçim ve büyüklük kavramları gibi bunların da bilinçten ayrılamayacağını göstermiş"tir. Genel Görecelik Kuramı'na göre "zamanın da, onu ölçtüğümüz olaylar dizisinden ayrı, bağımsız bir varlığı yoktur."211

Zaman bir algıdan ibaret olduğuna göre de, tümüyle algılayana bağlı, yani göreceli bir kavramdır.

Zamanın akış hızı, onu ölçerken kullandığımız referanslara göre değişir. Çünkü insanın bedeninde zamanın akış hızını mutlak bir doğrulukla gösterecek doğal bir saat yoktur. Lincoln Barnett'in belirttiği gibi "rengi ayırdedecek bir göz yoksa, renk diye bir şey olmayacağı gibi, zamanı gösterecek bir olay olmadıkça bir an, bir saat ya da bir gün hiçbir şey değildir."212

Zamanın göreceliği, rüyada çok açık bir biçimde yaşanır. Rüyada gördüklerimizi saatler sürmüş gibi hissetsek de, gerçekte herşey birkaç dakika hatta birkaç saniye sürmüştür.

Konuyu biraz daha açıklamak için bir örnek üzerinde düşünelim. Özel olarak dizayn edilmiş tek pencereli bir odaya konup, burada belirli bir süre geçirdiğimizi düşünelim. Odada geçen zamanı görebileceğimiz bir de saat bulunsun. Aynı zamanda odanın penceresinden güneşin belirli aralıklarla doğup-battığını görelim. Aradan birkaç gün geçtikten sonra, o odada ne kadar kaldığımız sorulduğunda vereceğimiz cevap; hem zaman zaman saate bakarak edindiğimiz bilgi, hem de güneşin kaç kere doğup battığına bağlı olarak yaptığımız hesaptır. Örneğin, odada üç gün kaldığımızı hesaplarız. Ama eğer bizi bu odaya koyan kişi bize gelir de, "aslında sen bu odada iki gün kaldın" derse ve pencerede gördüğümüz güneşin aslında suni olarak oluşturulduğunu, odadaki saatin de özellikle hızlı işletildiğini söylerse, bu durumda yaptığımız hesabın hiçbir anlamı kalmaz.

Bu örnek de göstermektedir ki, zamanın akış hızıyla ilgili bilgimiz, sadece algılayana göre değişen referanslara dayanmaktadır.

Zamanın göreceliği, bilimsel yöntemle de ortaya konmuş somut bir gerçektir. Einstein'ın Genel Görecelik Kuramı ortaya koymaktadır ki zamanın hızı, bir cismin hızına ve çekim merkezine uzaklığına göre değişmektedir. Hız arttıkça zaman kısalmakta, sıkışmakta; daha ağır daha yavaş işleyerek sanki "durma" noktasına yaklaşmaktadır.

Bunu Einstein'ın bir örneği ile açıklayalım. Bu örneğe göre aynı yaştaki ikizlerden biri Dünya'da kalırken, diğeri ışık hızına yakın bir hızda uzay yolcuğuna çıkar. Uzaya çıkan kişi, geri döndüğünde ikiz kardeşini kendisinden çok daha yaşlı bulacaktır. Bunun nedeni uzayda seyahat eden kardeş için zamanın daha yavaş akmasıdır. Aynı örnek bir baba ve oğul için de düşünülebilir; "eğer babanın yaşı 27, oğlunun yaşı 3 olsa, 30 dünya senesi sonra baba dünyaya döndüğünde oğul 33 yaşında, baba ise 30 yaşında olacaktır."213

Zamanın izafi oluşu, saatlerin yavaşlaması veya hızlanmasından değil; tüm maddesel sistemin atom altı seviyesindeki parçacıklara kadar farklı hızlarda çalışmasından ileri gelir. Zamanın kısaldığı böyle bir ortamda insan vücudundaki kalp atışları, hücre bölünmesi, beyin faaliyetleri gibi işlemler daha ağır işlemektedir. Kişi zamanın yavaşlamasını hiç fark etmeden günlük yaşamını sürdürür.

Kuran'da İzafiyet

Modern bilimin bu bulgularının bize gösterdiği sonuç, zamanın materyalistlerin sandığı gibi mutlak bir gerçek değil, göreceli bir algı oluşudur. İşin ilginç yanı ise, 20. yüzyıla dek bilimin farkında olmadığı bu gerçeğin, bundan 14 asır önce indirilmiş olan Kuran'da bildirilmesidir. Kuran ayetlerinde, zamanın izafi bir kavram olduğunu gösteren açıklamalar bulunur.

Modern bilim tarafından doğrulanan, zamanın psikolojik bir algı olduğu, yaşanan olaya, mekana ve şartlara göre farklı algılanabildiği gerçeğini pek çok Kuran ayetinde görmek mümkündür. Örneğin bir insanın bütün hayatı, Kuran'da bildirildiğine göre çok kısa bir süredir:

Sizi çağıracağı gün, O'na övgüyle icabet edecek ve (dünyada) pek az bir süre kaldığınızı sanacaksınız. (İsra Suresi, 52)

Gündüzün bir saatinden başka sanki hiç ömür sürmemişler gibi onları bir arada toplayacağı gün, onlar birbirlerini tanımış olacaklar... (Yunus Suresi, 45)

Bazı ayetlerde, insanların zaman algılarının farklı olduğuna, insanın gerçekte çok kısa olan bir süreyi çok uzunmuş gibi algılayabildiğine işaret edilir. İnsanların ahiretteki sorguları sırasında geçen aşağıdaki konuşmalar bunun bir örneğidir:

Dedi ki: "Yıl sayısı olarak yeryüzünde ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün ya da bir günün birazı kadar kaldık, sayanlara sor." Dedi ki: "Yalnızca az (zaman) kaldınız, gerçekten bir bilseydiniz. (Müminun Suresi, 112-114)

Başka bazı ayetlerde de, zamanın farklı ortamlarda farklı bir akış hızıyla geçtiği bildirilir:

... Gerçekten, senin Rabbinin Katında bir gün, sizin saymakta olduklarınızdan bin yıl gibidir. (Hac Suresi, 47)

Melekler ve Ruh (Cebrail), ona, süresi elli bin yıl olan bir günde çıkabilmektedir. (Mearic Suresi, 4)

Gökten yere her işi O evirip düzene koyar. Sonra (işler,) sizin saymakta olduğunuz bin yıl süreli bir günde yine O'na yükselir. (Secde Suresi, 5)

Bu ayetler, zamanın izafiyetinin çok açık birer ifadesidir. Bilim tarafından 20. yüzyılda ulaşılan bu sonucun bundan 1400 yıl önce Kuran'da bildirilmiş olması ise, elbette, Kuran'ı, zamanı ve mekanı tümüyle sarıp kuşatan Allah'ın indirdiğinin bir delilidir.

Kuran'ın daha pek çok ayetinde kullanılan üslup açıkça zamanın bir algı olduğunu ortaya koymaktadır. Özellikle de kıssalarda bu anlatımı görmek mümkündür. Örneğin Allah Kuran'da bahsedilen mümin bir topluluk olan Kehf ehlini üç yüzyılı aşkın bir süre derin bir uyku halinde tutmuştur. Daha sonra uyandırdığında

ise bu kişiler zaman olarak çok az bir süre kaldıklarını düşünmüşler, ne kadar uyuduklarını tahmin edememişlerdir:

"Böylelikle mağarada yıllar yılı onların kulaklarına vurduk (derin bir uyku verdik). Sonra iki gruptan hangisinin kaldıkları süreyi daha iyi hesap ettiğini belirtmek için onları uyandırdık." (Kehf Suresi, 11-12)

"Böylece, aralarında bir sorgulama yapsınlar diye onları dirilttik (uyandırdık). İçlerinden bir sözcü dedi ki: "Ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün veya günün bir (kaç saatlik) kısmı kadar kaldık." Dediler ki: "Ne kadar kaldığınızı Rabbiniz daha iyi bilir..." (Kehf Suresi, 19)

Aşağıdaki ayette anlatılan durum da zamanın aslında psikolojik bir algı olduğunun önemli bir delilidir.

"Ya da altı üstüne gelmiş, ıssız duran bir şehre uğrayan gibisini (görmedin mi?) Demişti ki: "Allah, burasını ölümünden sonra nasıl diriltecekmiş?" Bunun üzerine Allah, onu yüz yıl ölü bıraktı, sonra onu diriltti. (Ve ona) Dedi ki: "Ne kadar kaldın?" O: "Bir gün veya bir günden az kaldım" dedi. (Allah ona:) "Hayır, yüz yıl kaldın, böyleyken yiyeceğine ve içeceğine bak, henüz bozulmamış; eşeğine de bir bak; (bunu yapmamız) seni insanlara ibret-belgesi kılmamız içindir. Kemiklere de bir bak nasıl bir araya getiriyoruz, sonra da onlara et giydiriyoruz?" dedi. O, kendisine (bunlar) apaçık belli olduktan sonra dedi ki: "(Artık şimdi) Biliyorum ki gerçekten Allah, herşeye güç yetirendir." (Bakara Suresi, 259)

Görüldüğü gibi bu ayet zamanı yaratan Allah'ın zamandan münezzeh olduğunu açıkça vurgulamaktadır. İnsan ise Allah'ın kendisi için takdir ettiği zamana bağımlıdır. Ayette görüldüğü gibi insan ne kadar uykuda kaldığını dahi bilmekten acizdir. Böyle bir durumda (materyalistlerin çarpık mantığında olduğu gibi) zamanın mutlak olduğunu iddia etmek, son derece akıl dışı olacaktır.

Kader

Zamanın izafi oluşu, bize çok önemli bir gerçeği göstermektedir: Bu izafiyet o kadar değişkendir ki, bizim için milyarlarca yıl süren bir zaman dilimi, bir başka boyutta sadece tek bir saniye bile sürebilir. Hatta, evrenin başından sonuna kadar geçen çok büyük bir zaman dilimi, bir başka boyutta, bir saniye bile değil, ancak bir "an" sürüyor olabilir.

İşte çoğu insanın tam olarak anlayamadığı, materyalistlerin ise anlayamamayarak tümden reddettikleri kader gerçeğinin özü buradadır. Kader, Allah'ın geçmiş ve gelecek tüm olayları bilmesidir. İnsanların önemli bir bölümü ise, Allah'ın henüz yaşanmamış olayları önceden nasıl bildiğini sorarlar ve kaderin gerçekliğini anlayamazlar. Oysa "yaşanmamış olaylar", bizim için yaşanmamış olaylardır. Allah ise zamana ve mekana bağlı değildir, zaten bunları yaratan Kendisi'dir. Bu nedenle Allah için geçmiş, gelecek ve şu an hepsi birdir ve hepsi olup, bitmiştir.

Lincoln Barnett, Genel Görecelik Kuramı'nın bu gerçeğe nasıl işaret ettiğinden, Evren ve Einstein isimli kitabında bahsetmektedir. Barnett'e göre, bütün anlamında varlıkları ancak "bütün yüceliğiyle kozmik bir zihin" kavrayabilir.214 Barnett'in "kozmik zihin" dediği İrade, tüm evrene hakim olan Allah'ın ilmi ve aklıdır. Bizim bir cetvelin başını, ortasını, sonunu ve aralarındaki tüm birimleri bir bütün olarak tek bir anda kolayca görebilmemiz gibi, Allah da bizim bağlı olduğumuz zamanı başından sonuna kadar tek bir an olarak bilir. İnsanlar ise sadece zamanı gelince bu olayları yaşayıp, Allah'ın onlar için yarattığı kadere tanık olurlar.

Bu arada toplumda yaygın olan kader anlayışının çarpıklığına da dikkat etmek gerekir. Bu çarpık anlayışta, Allah'ın insanlara bir "alın yazısı" belirlediği, ama onların kimi zaman bunu değiştirdikleri gibi batıl bir inanış vardır. Örneğin ölümden dönen bir hasta için "kaderini yendi" gibi cahilce ifadeler kullanılır. Oysa kimse kaderini değiştiremez. Ölümden dönen kişi, kaderinde ölümden dönmesi yazılı olduğu için ölmemiştir. "Kaderimi yendim" diyerek kendilerini aldatanların bu cümleyi söylemeleri ve o psikolojiye girmeleri de, yine kaderlerindedir.

Çünkü kader Allah'ın ilmidir ve tüm zamanı aynı anda bilen ve tüm zamana ve mekana hakim olan Allah için, herşey kaderde yazılmış ve bitmiştir.

Allah için zamanın tek olduğunu Kuran'da kullanılan üsluptan da anlarız; bizim için gelecek zamanda olacak bazı olaylar, Kuran'da çoktan olup bitmiş olaylar olarak anlatılır. Örneğin, ahirette insanların Allah'a verecekleri hesabın belirtildiği ayetler, bunu çoktan olup bitmiş bir olay olarak anlatmaktadır:

Sur'a üfürüldü; böylece Allah'ın diledikleri dışında, göklerde ve yerde olanlar çarpılıp-yıkılıverdi. Sonra bir daha ona üfürüldü, artık onlar ayağa kalkmış durumda gözetliyorlar. Yer, Rabbinin nuruyla parıldadı; kitap kondu; peygamberler ve şahidler getirildi ve aralarında hak ile hüküm verildi... (Zümer Suresi, 68-69)

İnkar edenler, cehenneme bölük bölük sevk edildiler... (Zümer Suresi, 71)

Bu konudaki diğer örnekler ise şöyledir:

(Artık) Her bir nefis yanında bir sürücü ve bir şahid ile gelmiştir. (Kaf Suresi, 21)

Gök yarılıp-çatlamıştır; artık o gün, 'sarkmış-za'fa uğramıştır.' (Hakka Suresi, 16)

Ve sabretmeleri dolayısıyla cennetle ve ipekle ödüllendirmiştir. Orada tahtlar üzerinde yaslanıp-dayanmışlardır. Orada ne (yakıcı) bir güneş ve ne de dondurucu bir soğuk görürler. (İnsan Suresi, 12-13)

Görebilenler için cehennem de sergilenmiştir. (Naziat Suresi, 36)

Artık bugün, iman edenler, kafir olanlara gülmektedirler. (Mutaffifin Suresi, 34)

Suçlu-günahkarlar ateşi görmüşlerdir, artık içine kendilerinin gireceklerini de anlamışlardır; ancak ondan bir kaçış yolu bulamamışlardır. (Kehf Suresi, 53)

Görüldüğü gibi, bizim için ölümümüzden sonra yaşanacak olan bu olaylar, Kuran'da yaşanmış ve bitmiş olaylar olarak anlatılmaktadır. Çünkü Allah, bizim bağlı olduğumuz izafi zaman boyutuna bağlı değildir. Allah tüm olayları zamansızlıkta dilemiş, insanlar bunları yapmış ve tüm bu olaylar yaşanmış ve sonuçlanmıştır. Küçük büyük her türlü olayın, Allah'ın bilgisi dahilinde gerçekleştiği ve bir kitapta kayıtlı olduğu gerçeği ise aşağıdaki ayette haber verilir:

Senin içinde olduğun herhangi bir durum, onun hakkında Kur'an'dan okuduğun herhangi bir şey ve sizin işlediğiniz herhangi bir iş yoktur ki, ona (iyice) daldığınızda, Biz sizin üzerinizde şahidler durmuş olmayalım. Yerde ve gökte zerre ağırlığınca hiçbir şey Rabbinden uzakta (saklı) kalmaz. Bunun daha küçüğü de, daha büyüğü de yoktur ki, apaçık bir kitapta (kayıtlı) olmasın. (Yunus Suresi, 61)

Materyalistlerin Endişesi

Maddenin gerçeği ile zamansızlık ve mekansızlık konularını ele aldığımız bu bölümde anlatılanlar, aslında son derece açık gerçeklerdir. Daha önce de ifade edildiği gibi bunlar kesinlikle bir felsefe ya da bir düşünce biçimi değil, reddedilmesi mümkün olmayan bilimsel sonuçlardır. Teknik bir gerçek olmasının dışında, akla dayalı ve mantıksal delililer de bu konuda başka alternatife imkan tanımamaktadır. Bir insan için evren, onu meydana getiren maddelerle ve içindeki insanlarla ve zamanla birlikte bir görüntü varlıktır. Yani aslı ile muhatap olamadığı, zihninde yaşadığı bir algılar bütünüdür.

Materyalistler bu gerçeği anlamakta zorluk çekerler. Örneğin tekrar materyalist Politzer'in otobüs örneğine dönecek olursak; Politzer algılarının dışına çıkamayacağı gerçeğini teknik olarak bildiği halde, bunu sadece belirli olaylar için kabul edebilmiştir. Yani Politzer için otobüs çarpana kadar olaylar beyninin içinde oluşmaktadır, ama otobüs çarptığı anda olaylar birden beyninin dışına çıkarak maddesel bir gerçeklik kazanmaktadır. Buradaki mantık bozukluğu açıkça ortadadır; Politzer de "taşa vuruyorum, ayağım acıyor, demek ki var" diyen materyalist Johnson'ın hatasına düşmüş, otobüs çarpmasında hissedilen şiddetin de aslında bir algıdan ibaret olduğunu kavrayamamıştır.

Materyalistlerin bu konuyu anlayamamalarının bilinçaltındaki asıl nedeni ise, anladıklarında karşı karşıya kalacakları gerçekten büyük bir korku duymalarıdır. Lincoln Barnett, bu konunun sadece "sezilmesinin" bile materyalist bilim adamlarını korku ve endişeye sürüklediğini şöyle belirtiyor:

Filozoflar tüm nesnel gerçekleri algıların bir gölge dünyası haline getirirken, bilim adamları insan duyularının sınırlarını korku ve endişe ile sezdiler.215

Maddenin aslı ile muhatap olamadığı ve zamanın bir algı olduğu gerçeği anlatıldığında bir materyalist büyük bir korkuya kapılır. Çünkü madde ve zaman mutlak varlık olarak bağlandığı yegane iki kavramdır. Bunlar adeta tapındığı birer puttur; çünkü kendisinin madde ve zaman tarafından (evrim yoluyla) yaratıldığına inanmaktadır.

İçinde yaşadığı evrenin, dünyanın, kendi bedeninin, diğer insanların, fikirlerinden etkilendiği materyalist filozofların, kısacası hiçbir şeyin asılları ile karşılaşamadığını hissettiğinde ise tüm benliğini bir dehşet duygusu sarar. Güvendiği, inandığı, medet umduğu herşey bir anda kendisinden uzaklaşıp kaybolur. Aslını mahşer günü yaşayacağı ve **"o gün (artık) Allah'a teslim olmuşlardır ve uydurdukları (yalancı ilahlar) da onlardan çekilip uzaklaşmıştır"** (Nahl Suresi, 87) ayetinde tarif edilen çaresizliği hisseder.

Bu andan itibaren materyalist kendisini maddenin dışarıdaki aslı ile muhatap olduğuna inandırmaya çabalar, bunun için kendince "delil"ler oluşturur; yumruğunu duvara vurur, taşları tekmeler, bağırır, çağırır ama asla gerçekten kurtulamaz.

Materyalistler, bu gerçeği kendi kafalarından atmak istedikleri gibi, diğer insanların da zihninden uzaklaştırmak isterler. Çünkü maddenin gerçek mahiyeti

insanlar tarafından bilindiği takdirde, felsefelerinin ilkelliğinin ve cahil bakış açılarının ortaya çıkacağının, görüşlerini anlatacak bir zemin kalmayacağının farkındadırlar. İşte burada anlatılan gerçekten bu denli rahatsız olmalarının nedeni, yaşadıkları bu korkulardır.

Allah inkarcıların bu korkularının ahirette daha da şiddetleneceğini bildirmiştir. Hesap günü Allah onlara şöyle seslenecektir:

"Onların tümünü toplayacağımız gün; sonra şirk koşanlara diyeceğiz ki: "Nerede (o bir şey) sanıp da ortak koştuklarınız?" (Enam Suresi, 22)

Bunun ardından inkarcılar, dünyada aslına ulaştıklarını zannederek Allah'a şirk koştukları mallarının, evlatlarının, çevrelerinin kendilerinden uzaklaştığına ve tamamen yok olduklarına şahit olacaklardır. Allah bu gerçeği de, **"bak, kendilerine karşı nasıl yalan söylediler ve düzmekte oldukları da kendilerinden kaybolup-uzaklaştı"** (Enam Suresi, 24) ayetiyle haber vermiştir.

İnananların Kazancı

Maddenin mutlak olmadığı ve zamanın bir algı olduğu gerçeği, materyalistleri korkuturken, inananlar için tam aksi gerçekleşir. Allah'a iman eden insanlar maddenin ardındaki sırrı kavradıklarında büyük bir sevinç duymaktadırlar. Çünkü bu gerçek her türlü konunun anahtarıdır. Bu kilit açıldığı anda tüm sırlar açığa çıkar. Kişi belki anlamakta zorluk çektiği pek çok konuyu bu sayede rahatlıkla anlar hale gelir.

Daha önce de ifade edildiği gibi ölüm, cennet, cehennem, ahiret, boyut değiştirme gibi konular anlaşılmış ve "Allah nerede", "Allah'tan önce ne vardı", "Allah'ı kim yarattı", "kabir hayatı ne kadar sürecek", "cennet ve cehennem nerede", "cennet ve cehennem şu an var mı" ve bunlar gibi önemli sorular böylece kolayca yanıtlanmış olur. Ve Allah'ın tüm bir evreni nasıl bir sistemle yoktan var ettiği kavranır. Hatta öyle ki bu sır sayesinde "ne zaman" ve "nerede" gibi sorular da anlamsız hale gelir. Çünkü ortada ne zaman, ne de mekan kalmaz. Mekansızlık kavrandığı takdirde cennet, cehennem, dünya hepsinin aslında aynı yerde olduğu da anlaşılır. Zamansızlık kavrandığı takdirde ise herşeyin tek bir anda olduğu fark edilir; hiçbir şey için beklenmez, zaman geçmez, herşey zaten olup bitmiştir.

Bu sırrın kavranmasıyla birlikte, dünya inanan insan için cennete benzemeye başlar. İnsanı sıkan her tür maddesel endişe, kuruntu ve korku kaybolur. İnsan, tüm evrenin tek bir Hakimi olduğunu, O'nun tüm maddesel dünyayı dilediği gibi yarattığını ve yapması gereken tek şeyin O'na yönelmek olduğunu kavrar. Artık o, **"her türlü bağımlılıktan özgürlüğe kavuşturulmuş olarak"** (Al-i İmran Suresi, 35) Allah'a teslim olmuştur.

Bu sırrı kavramak, dünyanın en büyük kazancıdır.

Bu sırla birlikte yine Kuran'da bahsedilen çok önemli bir gerçek daha anlaşılır: Daha önce de bahsettiğimiz, Allah'ın insana **"şah damarından daha yakın"** (Kaf Suresi, 16) olduğu gerçeği... Bilindiği gibi şah damarı insanın içindedir. İnsana kendi içinden daha yakın bir mesafe olamaz. Bu durum insanın zihninin dışına çıkamadığı gerçeği ile kolayca açıklanabilir. Görüldüğü gibi bu ayet de, bu sırla birlikte çok daha iyi anlaşılmaktadır.

İşte gerçek budur. Bilinmelidir ki, hiçbir insan için Allah'tan başka dost ve yardımcı yoktur. Allah'tan başka hiçbir şey mutlak değildir; Kendisi'ne sığınılacak, yardım istenecek, karşılık beklenecek tek mutlak varlık O'dur...

Ve her nereye dönersek, Allah'ın yüzü oradadır...

...Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)

NOTLAR:

1 David Jorafsky, Soviet Marxism, Natural Science, s. 12.

2 Bu benzetme, moleküler evrim teorisinin kurucusu sayılan Rus biyokimyacı Alexander Oparin tarafından yapılmış ünlü bir itiraftır. (A. I. Oparin, Origin of Life, s.132-133)

3 Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 61

4 Michael J. Behe, Darwin's Black Box, New York: Free Press, 1996, ss. 232-233

5 Richard Dawkins, The Blind Watchmaker, London: W. W. Norton, 1986, s. 159

6 Jonathan Wells, Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong, Regnery Publishing, 2000, s. 235-236

7 Dan Graves, Science of Faith: Forty-Eight Biographies of Historic Scientists and Their Christian Faith, Grand Rapids, MI, Kregel Resources

8 Science, Philosophy, And Religion: A Symposium, 1941, CH.13

9 J.De Vries, Essential of Physical Science, Wm.B.Eerdmans Pub.Co., Grand Rapids, SD 1958, s. 15

10 H. S. Lipson, "A Physicist's View of Darwin's Theory", Evolution Trends in Plants, Cilt 2, No. 1, 1988, s. 6

11 Darwin Lamarck'tan tümüyle bağımsız bir teori ortaya attığı iddiasıyla ortaya çıkmış, ancak giderek zaman içinde Lamarck'ın iddialarına dayanır hale gelmiştir. Türlerin Kökeni'nin özellikle 6. ve son baskısı, Lamarck'tan esinlenen birçok "kazanılmış özelliklerin akratılması" örneğiyle doludur. Bkz. Benjamin Farrington, What Darwin Really Said, New York: Schocken Books, 1966, s. 64

12 Julian Huxley & Jacob Bronowski, Growth of Ideas, Prentice Hall, Inc. Englewood Cliff, 1986, s. 99

13 Michael Ruse, "Nonliteralist Antievolution", AAAS Symposium: "The New Antievolutionism," February 13, 1993, Boston, MA

14 Stephen M. Stanley, Macroevolution: Pattern and Process, San Francisco: W. H. Freeman and Co. 1979, s. 35, 159

15 Colin Patterson, "Cladistics", Brian Leek ile Röportaj, Peter Franz, 4 Mart 1982, BBC

16 Jonathan Wells, Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong, Regnery Publishing, 2000, s. 141-151

17 Jerry Coyne, "Not Black and White", a review of Michael Majerus's Melanism: Evolution in Action, Nature, 396 (1988), pp. 35-36

18 Stephan Jay Gould, "The Return of Hopeful Monsters", Natural History, cilt 86, Temmuz-Ağustos 1977, s. 28

19 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189

20 Charles Darwin, The Origin of Species, s. 177
21 B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988
22 Warren Weaver, "Genetic Effects of Atomic Radiation", Science, Cilt 123, 29 Haziran, 1956, s. 1159
23 Gordon R. Taylor, The Great Evolution Mystery, New York, Harper & Row, 1983, s. 48
24 Michael Pitman, Adam and Evolution, London: River Publishing, 1984, s. 70
25 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179
26 Charles Darwin, The Origin of Species, s. 172, 280
27 Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, cilt 87, 1976, s. 133
28 Mark Czarnecki, "The Revival of the Creationist Crusade", MacLean's, 19 Ocak 1981, s. 56
29 R. Wesson, Beyond Natural Selection, MIT Press, Cambridge, MA, 1991, p. 45
30 David Raup, "Conflicts Between Darwin and Paleontology", Bulletin, Field Museum of Natural History, Cilt 50, Ocak 1979, s. 24
31 Richard Monestarsky, "Mysteries of the Orient", Discover, Nisan 1993, s. 40
32 Richard Fortey, The Cambrian Explosion Exploded?, Science, Cilt 293, No 5529, 20 Temmuz 2001, syf. 438-439
33 Richard Dawkins, The Blind Watchmaker, London: W. W. Norton 1986, s. 229
34 Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197
35 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 302
36 Stefan Bengston, Nature, Vol. 345, 1990, s. 765
37 André Adoutte, Guillaume Balavoine, Nicolas Lartillot, Olivier Lespinet, Benjamin Prud'homme, and Renaud de Rosa, "The New Animal Phylogeny: Reliability And Implications", Proceedings of the National Academy of Sciences, 25 April 2000, vol 97, No 9, pp. 4453-4456
38 André Adoutte, Guillaume Balavoine, Nicolas Lartillot, Olivier Lespinet, Benjamin Prud'homme, and Renaud de Rosa, "The New Animal Phylogeny: Reliability And Implications", Proceedings of the National Academy of Sciences, 25 April 2000, vol 97, No 9, pp. 4453-4456
39 Gerald T. Todd, "Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship", American Zoologist, Cilt 26, No. 4, 1980, s. 757
40 R. L. Carroll, Vertebrate Paleontology and Evolution, New York: W. H. Freeman and Co. 1988, s. 4
41 Edwin H. Colbert, M. Morales, Evolution of the Vertebrates, New York: John Wiley and Sons, 1991, s. 99

42 Jean-Jacques Hublin, The Hamlyn Encyclopædia of Prehistoric Animals, New York: The Hamlyn Publishing Group Ltd., 1984, s. 120
43 Jacques Millot, "The Coelacanth", The Scientific American, Cilt 193, Aralık 1955, s. 39
44 Bilim ve Teknik Dergisi, Kasım 1998, Sayı 372, s. 21
45 Robert L. Carroll, Vertebrate Paleontology and Evolution, New York: W. H. Freeman and Co., 1988, s. 198
46 Engin Korur, "Gözlerin ve Kanatların Sırrı", Bilim ve Teknik, Sayı 203, Ekim 1984, s. 25
47 Nature, cilt 382, 1 Ağustos 1996, s. 401
48 Carl O. Dunbar, Historical Geology, New York: John Wiley and Sons, 1961, s. 310
49 L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, The Auk, Cilt 98, 1980, s. 86
50 L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, The Auk, Cilt 98, 1980, s. 86; L. D. Martin "Origins of Higher Groups of Tetrapods", Ithaca, New York: Comstock Publising Association, 1991, ss. 485, 540
51 S. Tarsitano, M. K. Hecht, Zoological Journal of the Linnaean Society, Cilt 69, 1985, s. 178; A. D. Walker, Geological Magazine, Cilt 177, 1980, s. 595
52 Pat Shipman, "Birds do it... Did Dinosaurs?", New Scientist, 1 Şubat 1997, s. 31
53 "Old Bird", Discover, 21 Mart 1997
54 "Old Bird", Discover, 21 Mart 1997
55 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", New Scientist, 1 Şubat 1997 s. 28
56 S. J. Gould & N. Eldredge, Paleobiology, Vol 3, 1977, s. 147
57 Jonathan Wells, Icons of Evolution, Regnery Publishing, 2000, s, 117
58 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", New Scientist, 1 Şubat 1997, s. 28
59 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", New Scientist, 1 Şubat 1997, s. 28
60 Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", Science, cilt 212, 26 Haziran 1981, s. 1492
61 George Gaylord Simpson, Life Before Man, New York: Time-Life Books, 1972, s. 42
62 Eric Lombard, "Review of Evolutionary Principles of the Mammalian Middle Ear, Gerald Fleischer", Evolution, Cilt 33, Aralık 1979, s. 1230
63 David Pilbeam, "Rearranging Our Family Tree", Nature, Haziran 1978, s. 40
64 Earnest A. Hooton, Up From The Ape, New York: McMillan, 1931, s. 332
65 Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids, Eerdmans, 1980, s. 59

66 Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", New Scientist, 5 Nisan 1979, s. 44
67 Kenneth Oakley, William Le Gros Clark & J. S, "Piltdown", Meydan Larousse, Cilt 10, s. 133
68 Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", New Scientist, 5 Nisan 1979, s. 44
69 W. K. Gregory, "Hesperopithecus Apparently Not An Ape Nor A Man", Science, Cilt 66, Aralık 1927, s. 579
70 Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Ota Benga: The Pygmy in The Zoo, New York: Delta Books, 1992
71 David Pilbeam, "Humans Lose an Early Ancestor", Science, Nisan 1982, ss. 6-7
72 Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 75-94
73 Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, Cilt 258, s. 389
74 Isabelle Bourdial, "Adieu Lucy", Science et Vie, Mayıs 1999, no. 980, s. 52-62.75 Holly Smith, American Journal of Physical Antropology, Cilt 94, 1994, ss. 307-325
76 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", Nature, cilt 369, 23 Haziran 1994, s. 645-648
77 Tim Bromage, New Scientist, cilt133, 1992, s. 38-41
78 J. E. Cronin, N. T. Boaz, C. B. Stringer, Y. Rak, "Tempo and Mode in Hominid Evolution", Nature, Cilt 292, 1981, s. 113-122
79 C. L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M. L. Brace, Atlas of Human Evolution, 2.b. New York: Rinehart and Wilson, 1979
80 Alan Walker, Scientific American, vol 239 (2), 1978, s. 54
81 Bernard Wood, Mark Collard, "The Human Genus", Science, vol 284, No 5411, 2 April 1999, pp. 65-71.
82 Marvin Lubenow, Bones of Contention, Grand Rapids, Baker, 1992, s. 83
83 Boyce Rensberger, The Washington Post, 19 Kasım 1984
84 Boyce Rensberger, The Washington Post, 19 Kasım 1984
85 Richard Leakey, The Making of Mankind, London: Sphere Books, 1981, s. 62
86 Marvin Lubenow, Bones of Contention, Grand Rapids, Baker, 1992. s. 136
87 Pat Shipman, "Doubting Dmanisi", American Scientist, November- December 2000, p. 491
88 Erik Trinkaus, "Hard Times Among the Neanderthals", Natural History, cilt 87, Aralık 1978, s. 10; R. L. Holloway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive", American Journal of Physical Anthropology Supplement, Cilt 12, 1991, s. 94
89 Alan Walker, Science, cilt 207, 1980, s. 1103

90 A. J. Kelso, Physical Antropology, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, Cilt 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272
91 S. J. Gould, Natural History, Cilt 85, 1976, s. 30
92 Time, Kasım 1996
93 L. S. B. Leakey, The Origin of Homo Sapiens, ed. F. Borde, Paris: UNESCO, 1972, s. 25-29; L. S. B. Leakey, By the Evidence, New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1974
94 "Is This The Face of Our Past", Discover, Aralık 1997, s. 97-100
95 A. J. Kelso, Physical Anthropology, 1.b., 1970, ss. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, Cilt 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272
96 D. C. Johanson & M. A. Edey, Lucy: The Beginnings of Humankind, New York: Simon & Schuster, 1981, s. 250
97 Science News, Cilt 115, 1979, ss. 196-197
98 I. Anderson, New Scientist, Cilt 98, 1983, s. 373
99 R. H. Tuttle, Natural History, Mart 1990, ss. 61-64
100 Ruth Henke, "Aufrecht aus den Baumen", Focus, Cilt 39, 1996, s. 178
101 Elaine Morgan, The Scars of Evolution, New York: Oxford University Press, 1994, s. 5
102 Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19
103 Robert Locke, "Family Fights" Discovering Archaeology, July/August 1999, pp. 36-39
104 Robert Locke, "Family Fights" Discovering Archaeology, July/August 1999, pp. 36
105 Henry Gee, In Search of Deep Time, New York, The Free Press, 1999, s. 116-117
106 W. R. Bird, The Origin of Species Revisited., Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, ss. 298-99
107 "Hoyle on Evolution", Nature, Cilt 294, 12 Kasım 1981, s. 105
108 Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 64
109 W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s. 304
110 W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s. 305
111 J. D. Thomas, Evolution and Faith, Abilene, TX, ACU Press, 1988. s. 81-82
112 Robert Shapiro, Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth, New York, Summit Books, 1986. s.127
113 Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, Evolution from Space, New York, Simon & Schuster, 1984, s. 148

114 Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, Evolution from Space, s. 130
115 Fabbri Britannica Bilim Ansiklopedisi, cilt 2, Sayı 22, s. 519
116 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, Origin of Life, California: 1979, s. 14
117 Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7
118 Kevin Mc Kean, Bilim ve Teknik, Sayı 189, s. 7
119 J. P. Ferris, C. T. Chen, "Photochemistry of Methane, Nitrogen, and Water Mixture As a Model for the Atmosphere of the Primitive Earth", Journal of American Chemical Society, cilt 97:11, 1975, s. 2964
120 "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, cilt 63, Kasım 1982, s. 1328-1330
121 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, Origin of Life, California, 1979, s. 25
122 W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s. 325
123 Kimyacı Richard E. Dickinson bunun nedenini şöyle açıklar: "Eğer protein ve nükleik asit polimerleri öncül monomerlerden oluşacaksa polimer zincirine her bir monomer bağlanışında bir molekül su atılması şarttır. Bu durumda suyun varlığının polimer oluşturmanın aksine ortamdaki polimerleri parçalama yönünde etkili olması gerçeği karşısında, sulu bir ortamda polimerleşmenin nasıl yürüyebildiğini tahmin etmek güçtür." (Richard Dickerson, "Chemical Evolution", Scientific American, Cilt 239:3, 1978, s. 74.)
124 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, Origin of Life, California: 1979, s. 25
125 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, Origin of Life, California: 1979, s. 25
126 S. W. Fox, K. Harada, G. Kramptiz, G. Mueller, "Chemical Origin of Cells", Chemical Engineering News, 22 Haziran 1970, s. 80
127 Frank B. Salisbury, "Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution", American Biology Teacher, Eylül 1971, s. 336
128 Paul Auger, De La Physique Theorique a la Biologie, 1970, s. 118
129 Francis Crick, Life Itself: It's Origin and Nature, New York, Simon & Schuster, 1981, s. 88
130 Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 39
131 Homer Jacobson, "Information, Reproduction and the Origin of Life", American Scientist, Ocak 1955, s.121
132 Reinhard Junker & Siegfried Scherer, "Entstehung Gesiche Der Lebewesen", Weyel, 1986, s. 89
133 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis. London: Burnett Books, 1985, s. 351
134 John Horgan, "In the Beginning", Scientific American, Cilt 264, Şubat 1991, s. 119

135 G.F. Joyce, L. E. Orgel, "Prospects for Understanding the Origin of the RNA World", In the RNA World, New York: Cold Spring Harbor Laboratory Press, 1993, s. 13
136 Jacques Monod, Chance and Necessity, New York: 1971, s.143
137 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on the Earth", Scientific American, Ekim 1994, Cilt 271, s. 78
138 Chandra Wickramasinghe, Interview in London Daily Express, 14 Ağustos 1981
139 Pierre-P Grassé, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s. 103
140 Pierre-P Grassé, Evolution of Living Organisms, s. 107
141 Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason. Boston: Gambit, 1971, s. 101
142 Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43
143 Loren Eiseley, The Immense Journey, Vintage Books, 1958, s. 186
144 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184
145 Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, Harvard Common Press, New York: 1971, s. 33
146 Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, s. 36
147 Loren Eiseley, The Immense Journey, Vintage Books, 1958. s 227
148 Ayrıntılı bilgi için bkz. Jonathan Wells, Icons of Evolution, 2000, s. 159-175
149 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
150 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
151 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
152 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
153 Francisco J. Ayala, "The Mechanisms of Evolution", Scientific American, cilt 239, Eylül 1978, s. 64
154 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
155 S. R. Scadding, "Do 'Vestigial Organs' Provide Evidence for Evolution?", Evolutionary Theory, Cilt 5, Mayıs 1981, s. 173
156 The Merck Manual of Medical Information, Home edition, New Jersey: Merck & Co., Inc. The Merck Publishing Group, Rahway, 1997
157 H. Enoch, Creation and Evolution, New York: 1966, s. 18-19
158 Frank Salisbury, "Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolution", American Biology Teacher, Eylül 1971, s. 338
159 Dean Kenyon & Percival Davis, Of Pandas and People: The Central Question of Biological Origins (Dallas: Haughton Publishing, 1993), p. 33

160 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, London, Burnett Books, 1985, s. 145
161 Fix, William, The Bone Peddlers: Selling Evolution (New York: Macmillan Publishing Co., 1984), s. 189
162 W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, Thomas Nelson Co., Nashville: 1991, ss. 98-99; Percival Davis, Dean Kenyon, Of Pandas and People, Haughton Publishing Co., 1990, s. 35-38
163 W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, s. 98-99, 199-202
164 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, London: Burnett Books, 1985, s. 290-91
165 Hervé Philippe and Patrick Forterre, "The Rooting of the Universal Tree of Life is Not Reliable", Journal of Molecular Evolution, vol 49, 1999, p. 510
166 James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera, "Mix and Match in the Tree of Life", Science, vol. 283, 1999, p. 2027
167 Carl Woese, "The Universel Ancestor", Proceedings of the National Academy of Sciences, USA, 95, (1998) p. 6854
168 Elizabeth Pennisi, "MICROBES, IMMUNITY, AND DISEASE: Is It Time to Uproot the Tree of Life?" Science, Volume 284, Number 5418, Issue of 21 May 1999, pp. 1305-1307
169 Jonathan Wells, Icons of Evolution, Regnery Publishing, 2000, p. 51
170 Jonathan Wells, Icons of Evolution, Regnery Publishing, 2000, p. 51
171 G. G. Simpson, W. Beck, An Introduction to Biology, New York, Harcourt Brace and World, 1965, s. 241
172 Keith S. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated", American Scientist, Cilt 76, Mayıs / Haziran1988, s. 273
173 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields 1982, s. 204
174 Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28
175 Robert Shapiro, Origins: A Sceptic's Guide to the Creation of Life on Earth, Summit Books, New York: 1986, s. 207
176 Hubert Yockey, "Self-Organization, Origin of Life Scenarios and Information Theory", Journal of Theoretical Biology, Cilt 91, 1981, s. 27-28
177 Hoimar Von Ditfudrth, Dinozorların Sessiz Gecesi, Cilt 2, Çev. Veysel Atayman, 2.b. İstanbul: Alan Yayıncılık, Mart 1995, s. 64
178 Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 61
179 Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, s. 61
180 Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, s. 94
181 Douglas Dewar, İnsan: Özel Yaratık, s. 103-104
182 Bilim ve Teknik , Temmuz 1989, Cilt 22, sayı.260, s.59

183 Grzimeks Tierleben Vögel 3, Deutscher Taschen Buch Verlag, Oktober 1993, s. 92
184 David Attenborough, Life On Earth: A Natural History, Collins British Broadcasting Corporation, June 1979, s.236
185 David Attenborough, Life On Earth: A Natural History, Collins British Broadcasting Corporation, June 1979, s.240
186 Görsel Bilim ve Teknik Ansiklopedisi, s.185-186
187 Walter Metzner, http://cnas.ucr.edu/ ~bio/faculty/Metzner.html
188 Bilim ve Teknik, Ocak 1990, s. 10-12
189 David Attenborough, Life of Birds, Princeton Universitye Press, Princeton-New Jersey, 1998, s.47
190 National Geographic, September 1995, s. 98
191 James L.Gould, Carol Grant Gould, Olağandışı Yaşamlar, Tübitak Popüler Bilim Kitapları, Ankara 1997, s.130-136
192 David Attenborough, The Private Life of Plants, Princeton Universitye Press, Princeton-New Jersey, 1995, s.81-83
193 Encyclopedia of Reptiles and Amphibians, Published in the United States by Academic Press, A Division of Harcourt Brace and Company, s.35
194 Frederick Vester, Düşünmek, Öğrenmek, Unutmak, İstanbul: Arıtan Yayınevi, 1991, s. 6
195 R.L.Gregory, Eye and Brain: The Psychology of Seeing, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s.9
196 Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, Varlık Yayınları,Çev: Nail Bezel, sf.20
197 Orhan Hançerlioğlu, Düşünce Tarihi, Remzi Kitabevi, İstanbul: 1987, s.447
198 "Treaties Concerning the Principle of Human Knowledge", 1710, Works of George Berkeley, vol. I, ed. A. Fraser, Oxford, 1871
199 Bertrand Russell, Rölativitenin Alfabesi, Onur Yayınları, 1974, s.161-162
200 R.L.Gregory, Eye and Brain: The Psychology of Seeing, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s.9
201 Karl Pribram, David Bohm, Marilyn Ferguson, Fritjof Capra, Holografik Evren I, Çev: Ali Çakıroğlu, Kuraldışı Yayınları, İstanbul: 1996, s.37
202 George Politzer, Felsefenin Başlangıç İlkeleri, İstanbul: Sosyal Yayınlar, 1989, s. 53
203 Orhan Hançerlioğlu, Düşünce Tarihi, İstanbul: Remzi Kitabevi, 6.b., 1995 Eylül, s. 261
204 George Politzer, Felsefenin Başlangıç İlkeleri, İstanbul: Sosyal Yayınlar, 1989, s. 65
205 Paul Davies, Tanrı ve Yeni Fizik, Çev:Murat Temelli, İm Yayın Tasarım Yaşam Kitapları-1, İstanbul 1995, s.180-181
206 Rennan Pekünlü "Aldatmacanın Evrimsizliği", Bilim ve Ütopya, Aralık 1998

207 Alaettin Şenel, "Evrim Aldatmacası mı?, Devrin Aldatmacası mı?" Bilim ve Ütopya, Aralık 1998
208 İmam Rabbani Hz. Mektupları, Cilt II, 357. Mektup, s. 163
209 François Jacob, Mümkünlerin Oyunu, Kesit Yayınları, 1996, s. 111
210 Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, Varlık Yayınları, 1980, ss. 52-53
211 Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, s. 17
212 Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, s. 58
213 Paul Strathern, Einstein ve Görelilik Kuramı, Gendaş Yayınları, 1997, s. 57
214 Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, Varlık Yayınları, 1980, s. 84
215 Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, Varlık Yayınları, 1980, s. 17-18

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.